

Дан Симънс

Хиперион

ПРОЛОГ

Консултът на Хегемонията седеше на балкона на абаносовия си космически кораб и свиреше „Прелюдия в до диез минор“ от Рахманинов на древно, но добре поддържано пиано „Стенуей“, докато в блатата под него скачаха и ревяха огромни зелени гущероподобни твари. От север се задаваше гръмотевична буря. Синьо-черни облаци се открояваха като послесмъртни петна върху фона на гора от гигантски голосеменни растения, а слоесто-купестата облачност се издигаше на девет километра височина в кипналото небе. Светкавици къдреха хоризонта. Недалече от кораба, в ограденото гюле, от време на време помръдваха слепешката неясни силуети на влечуги, кряскаха и после стремглаво изчезваха в синьовиолетовата мъгла. Консултът се съсредоточи над един труден пасаж от прелюдията, без да обръща внимание на приближаването на бурята й нощта.

Векторният приемник извъня.

Консултът спря да свири със застинали неподвижно над клавиатурата пръсти и се ослуша. В натежалия въздух изтрещя гръмотевица. Откъм гората голосеменни долетя скръбният грак на ято млади врани. Някъде долу, в тъмното, дребномозъчен звяр се обади в отговор и замлъкна. Ограденото поле прибави звуковата си палитра към неочакваната тишина. Приемникът извъня отново.

– По дяволите! – изруга консултът и тръгна да се обади.

Компютърът имаше нужда от няколко секунди, за да преобърне и да декодира пороя от разпадащи се тахиони, и през това време консултът си наля чаша скоч. Настани се върху възглавниците в прожекционната кабина тъкмо когато дисплеят светна зелено.

– Започвай – рече той.

– Бяхте избран да се завърнете на Хиперион – прозвуча дрезгав женски глас.

Още не се бяха появили цялостни изображения, въздухът си оставаше празен, като се изключи трептенето на трансмисионните кодове, от което на консула му стана ясно, че особено важното послание произхожда от административния свят на Хегемонията в Тау Сети Сентър. На консула не му бяха необходими координатите на предаването, за да разбере това. Старческият, но красив глас на Мейна Гладстоун не можеше да бъде сбъркан с ничий друг.

– Бяхте избран да се завърнете на Хиперион като член на поклонението пред Шрайка – продължи гласът.

„Да те вземат мътните“, помисли си консултът и се надигна да излезе от кабината.

– Вие и още шест души бяхте избрани от Църквата на Шрайка и утвърдени от Всеобема – продължи Мейна Гладстоун. – В интерес на Хегемонията е да приемете.

Консултът застана неподвижно в ямката с гръб към трепкащите трансмисионни кодове. Без да се обръща, той вдигна чашата си и пресуши остатъка от уискито.

– Положението е много объркано – каза Мейна Гладстоун. Гласът ѝ бе уморен. – Преди три стандартни седмици консулството и Автономният съвет ни известиха, че Гробниците на времето проявяват признаци на отваряне. Антиентропните полета около тях бързо се разрастват и Шрайка е започнал да достига на юг чак до Брайдъл Рейндж.

Консултът се обърна и се отпусна върху възглавниците. Беше се появило холографско изображение на старческото лице на Мейна Гладстоун. Очите ѝ изглеждаха уморени като гласа ѝ.

– От Парвати незабавно бяха изпратени специалните части на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос, за да евакуират гражданите на Хегемонията от Хиперион, преди да са се отворили Гробниците на времето. Техният време-дълг ще е малко повече от три хиперионски години – Мейна Гладстоун замълча. Консултът си помисли, че никога не бе виждал Президента на Сената толкова мрачна. – Не знаем дали евакуационната флота ще пристигне навреме – каза тя, – но положението е далеч по-сложно. Засечена е миграционна група на прокудените, състояща се от минимум четири хиляди единици, която се приближава към системата на Хиперион. Нашите евакуационни специални части би трябвало да пристигнат съвсем малко преди прокудените.

Консултът разбираше колебанието на Гладстоун. Една миграционна група от прокудени би могла да се състои от кораби, които варират по размери от едноместни камикадзета до укрепени градове и крепости-комети, понесли десетки хиляди от междузвездните варвари.

– Обединеното командване на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ смята, че това е големият удар на прокудените – рече Мейна Гладстоун. Корабният компютър бе разположил холографското изображение така, че тъжните очи на жената изглеждаха втренчени сякаш право в консула. – Дали целта им е да завладеят само Хиперион заради Гробниците на времето, или това е повсеместна атака срещу Мрежата на световите, тепърва

предстои да се изясни. Междувременно една напълно комплектована бойна флота на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос, съоръжена с батальон за конструиране на телепортатор, е излетяла от системата Кам, за да се присъедини към евакуационните специални части, но флотата може да бъде отзована в зависимост от обстоятелствата.

Консулт кимна и разсеяно вдигна уискито към устните си. Той се намръщи на празната чаша и я пусна върху застланата с дебел килим ямка на векторния приемник. Дори без каквито и да било военни познания той разбираше трудното тактическо решение, пред което бяха изправени Гладстоун и обединеното командване. В случай че в системата на Хиперион не бъде конструиран спешно военен телепортатор – което ще струва зашеметяващо скъпо, – няма да има никакъв начин да се противостои на нашествието на прокудените. Всички тайни, които биха могли да се крият в Гробниците на Времето, щяха да попаднат у враговете на Хегемонията. В случай че флотата все пак успее навреме да конструира телепортатор и Хегемонията хвърли всички ресурси на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ за защита на самотния и далечен, колониален свят на Хиперион, Мрежата на световите щеше да се окаже изправена пред ужасния риск да понесе нападение от страна на прокудените на някое друго място по външната граница или – при най-лош сценарий – да стане така, че варварите наистина да превземат телепортатора и да проникнат вътре в самата Мрежа. Консулт се опита да си представи как въоръжени бойци на прокудените прекрочват телепорталите и навлизат в незащитените родни градове на стотиците светове.

Той мина през холоса на Мейна Гладстоун, вдигна чашата и отиде да си налее ново уиски.

– Бяхте избран да участвате в поклонението пред Шрайка – каза изображението на старата сенаторка, която пресата обичаше да сравнява с Линкълн, с Чърчил, с Алварес-Темп или с някоя друга доходжирска легендарна личност, която беше на мода в момента.

– Храмерите изпращат своя дърволет „Игдразил“ – каза Гладстоун – и командващият евакуационните специални части има инструкции да го пропусне да мине с триседмичен време-дълг; вие можете да се срещнете с „Игдразил“, преди той да квантира от системата на Парвати. Останалите шестима поклонници, избрани от Църквата на Шрайка, ще бъдат на борда на дърволета. Докладите на нашето разузнаване сочат, че поне един от седмината поклонници е агент на прокудените. Ние нямаме... засега... никакъв начин да разберем кой е той.

Консулт трябваше да се усмихне. Наред с всички останали

рискове, които поемаше, старичката би трябвало да е предвидила възможността той да е шпионинът и в такъв случай тя съобщаваше информация от решаващо значение на един агент на прокудените. А всъщност наистина ли му бе дала някаква информация от решаващо значение? Движението на флотите лесно щеше да бъде установено веднага щом корабите задействаха своите хокингови двигатели, а в случай че консултът беше шпионинът, откровението на президента можеше да е начин да бъде сплашен. Усмивката на консула изbledна и той пресуши уискито си.

– Сред избраните седем поклонници са Сол Уайнтрауб и Федман Касад – добави Гладстоун.

Консултът се намръщи още повече. Той се вторачи в облака от цифри, които трептяха като пращинки около изображението на възрастната жена. Оставаха петнадесет секунди трансмисионно време по вектора.

– Нуждаем се от вашата помощ – рече Мейна Гладстоун. – От съществено значение е да не бъдат разкрити тайните на Гробниците на времето и на Шрайка. Това поклонение може да е нашият последен шанс. Ако прокудените завладеят Хиперион, техният агент трябва да бъде ликвидиран, а Гробниците на времето – запечатани на всяка цена. От това може да зависи съдбата на Хегемонията.

Предаването приключи, като останаха да пулсират данните на координатите за свързка.

– Ще отговорите ли? – попита корабният компютър.

Независимо от намесващите се грамадни енергии Космическият кораб беше в състояние да прокара едно кратко кодирано послание сред безкрайната шумотевица от векторни импулси, които свързваха частите на човечеството в галактиката.

– Не – каза консултът, излезе навън и се облегна върху парапета на балкона.

Нощта бе дошла и имаше ниска облачност. Не се виждаха никакви звезди. Тъмнината би била пълна, ако не бяха светкавиците, които проблясваха от време на време на север, и някаква мека фосфоресценция, тлееща над блатата. Консултът внезапно осъзна, че в тази секунда той бе единственото чувстващо същество в един безименен свят. Заслуша се в допотопните нощни звуци, които се надигаха от блатата, и си помисли за сутринта, за това как ще потегли в зори с викеновото ЕМПС, как ще прекара деня на слънце, как ще излезе на лов за едър дивеч в папратовите гори на юг, а вечерта ще се върне на кораба, за да се наслади на хубава пържола със студена бира. Помисли си за приятното удоволствие от

лова и за също толкова приятната утеха от самотата: самота, която бе заслужил с мъките и кошмара, изстрадани вече на Хиперион.

Консулт влезе, прибра балкона и плътно затвори кораба тъкмо когато закапаха първите тежки дъждовни капки. Изкачи се по спираловидната стълба в каютата за спане на върха. Кръглото помещение беше тъмно, като се изключат безшумните експлозии на светкавиците, които осветяваха струите дъжд, рукнали по стъклото на люка. Консулт се съблече, легна по гръб на твърдия матрак и включи озвучителната система и външните аудиодатчици. Заслуша се в яростта на бурята, примесена с буйството във Валкюрата на Вагнер. Ураганните ветрове блъскаха кораба. Звукът от гръмотевиците изпълваше помещението, а люкът лъщеше до бяло с остатъчни отблясъци, които прегаряха ретината.

Вагнер става само за бури, помисли си той. Затвори очи, но светкавиците се виждаха и през спуснати клепачи. Спомни си за блясъка на ледените кристали, които се процеждаше през купищата развалини по ниските хълмове близо до Гробниците на времето, и за по-студения стоманен отблясък по невероятното дърво от метални тръни на Шрайка. Спомни си нощните крясъци и стофасетовия рубиненочервен поглед на самия Шрайк.

Консулт мълчаливо изкомандва компютъра да изключи всички говорители и закри с длан очи. Лежеше във внезапно настъпилата тишина и си мислеше какво безумие би било да се завърне на Хиперион. По време на единадесетгодишния му престой като консул на този далечен и загадъчен свят тайнствената Църква на Шрайка бе разрешила на десетина корабчета с поклонници от други светове да се отправят към опустошените от ветровете безплодни пространства край Гробниците на времето на север от планините. Никой не се бе завърнал. А това бе станало в нормално време, когато Шрайка беше пленник на приливите на времето и на сили, които никой не разбираше, а антиенетронните полета се свеждаха до няколко десетки метра около Гробниците на времето. И не съществуваха никаква заплаха от нашествие на прокудени.

Консулт си помисли за Шрайка, свободен да броди на воля из Хиперион, за милионите местни жители и хилядите граждани на Хегемонията, безпомощни пред едно същество, което не се подчиняваше на физическите закони и общуваше единствено чрез смъртта, и при мисълта за това потрепери, независимо от топлината на каютата.

Нощта и бурята отминаха. Призори връхлетя нова буря. Високи по двеста метра голосеменни се огъваха и плюяха под прииждащия порой. Малко преди разсъмване абаносовият кораб на консула излетя,

сподирен от опашка синкава плазма, и се връза в сгъстяващите се облаци, устремен към космоса и към нова среща.

1.

Консултът се събуди с онова особено главоболие, сухо гърло и чувството, че е забравил хиляди сънища, което можеше да се получи единствено в резултат на криогенна сомния. Той премина, изправи се в седнало положение на ниската кушетка и вяло махна последните сензорни ленти от кожата си. При него, в това яйцевидно помещение без прозорци, имаше двама много ниски корабни клонинга и един много висок храмер с качулка. Единият от клонингите предложи на консула традиционната следразмразителна чаша портокалов сок. Той я пое и жадно пи.

– Дървото се намира на две светлинни минути и пет часа път от Хиперион – рече храмерът и консултът разбра, че към него се обръща Хет Мастийн, капитан на храмерския дърволет и Истински глас на дървото. Консултът смътно осъзна, че е голяма чест да го събуди капитанът, но беше прекалено съсипан и дезориентиран от сомнията, за да оцени това.

– Останалите са будни от няколко часа – продължи Хет Мастийн и направи знак на клонингите да ги оставят. – Събрали са се на най-предната столова платформа.

– Хъхрх – изхъхри консултът и отпи от сока. Прочисти си гърлото и опита отново: – Благодаря, Хет Мастийн – успя да изрече той.

Като огледа яйцевидното помещение с килим от тъмна трева, полупрозрачни стени и подпорни жилки от непрекъснати извити преплетени пръти, консултът разбра, че вероятно се намира в някой от по-малките отсеци с изкуствен климат. Той затвори очи и се опита да възстанови спомените си от срещата непосредствено преди храмерският кораб да се квантира.

Консултът си спомни дългия километър дърволет, чиито детайли бяха замъглени от претрунаната машинария, и ерговите защитни полета, обгърнали го като сферична мъгла, но с разклонено стъбло, ярко пламтящо от хиляди светлини, които меко проблясваха сред листата и през тънкостенните отсеци с изкуствен климат или по протежение на безбройните платформи, мостове, командни мостици, стълби и беседки. Около основата на дърволета висяха на гроздове като огромни жълди механични и товарни сфери, а зад него, подобни на десеткилометрови корени, се проточваха синьовиолетови плазмени струи.

– Останалите чакат – тихо напомни Хет Мастийн и кимна към ниските възглавници, където лежеше багажът на консула, готов да бъде

отворен мри неговата команда.

Храмерът се загледа умислен в преплетените пръти, докато консултът се обличаше в полуофициално вечерно облекло, състоящо се от широки черни панталони, лъснати флотски ботуши, бяла копринена риза, бухнала около кръста и лактите, топазена закопчалка на яката, черно полуофициално сако с прорези от червения цвят на Хегемонията на сполетите и мека златна триъгълна шапка. Част от извитата стена представляваше огледало и консултът се загледа в образа в него: мъж над средна възраст в полуофициално вечерно облекло, с обгоряла от слънцето кожа, но странно бледа под тъжните очи. Той се намръщи, кимна и се извърна.

Хет Мастийн направи някакъв знак и консултът последва високата, облечена в мантия фигура през едно разширение в отсека но изкачваща се нагоре пътека, която криволичеше и се губеше от погледа покрай масивната корсета стена на стъблото на дървовета. Консултът се спря, придвижи се до края на пътеката и бързо отстъпи крачка назад. До долу имаше поне двеста метра – като това долу бе сътворено от едната шеста стандартна гравитация, произвеждана от ерговете, затворени в основата на дървото – и нямаше никакви перила.

Те подновиха мълчаливото си изкачване и на тридесет метра и половин стъблена спирала по-нататък се отбиха от пътеката на основното стъбло, за да пресекат по някакъв крехък висящ мост до широк пет метра клон. Продължиха по него навън до мястото, където изобилието от листа улавяше отблясъка от слънцето на Хиперион.

– Моят кораб мина ли през захранване? – попита консултът.

– Зареден е с гориво и е в режим на готовност в сфера 11 – отвърна Хет Мастийн. Навлязоха в сянката на стъблото и звездите започнаха да се провиждат в черните отрязъци между тъмната решетеста конструкция на листата. – Останалите поклонници са съгласни да слязат долу с вашия кораб, ако ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ разрешат – добави храмерът. Консултът разтърка очи и му се прииска да му бяха дали повече време, за да възстанови ума си от студената хватка на криогенната сомния.

– Имате ли връзка със специалните части?

– О, да, поискаха позивните ни в мига, в който изплувахме от квантовия скок. Един военен кораб на Хегемонията ни... ескортира... от същия момент – Хет Мастийн посочи към къс от небето над тях.

Консултът се взря нагоре, но в този миг части от горните слоеве клоци се извъртяха вън от сянката на дървовета и стотици квадратни метри листа запламтяха с багрите на залеза. Дори във все още сенчестите

места се бяха загнездили светещи птици, подобни на японски фенери над осветените пътеки, блестящи, люлеещи се пълзящи растения и осветени висящи мостове, а светулки от Старата Земя и лъчезарни паяжини от Мауи-Обетована трептяха и кодираха своя път през лабиринтите от листа, като се смесваха със съзвездията по такъв начин, че можеха да заблудят и най-вещия звезден пътешественик.

Хет Мастийн стъпи в коша на един асансьор, висящ на влакнест карбонов кабел, който се губеше в трястата метра дължина на дървото над тях. Консулт го последва и двамата бяха безшумно се понесоха нагоре. Забеляза, че пътеките, отсеците и платформите бяха подозрително безлюдни, като се изключат неколцината храмери и техните дребни спътници – клонингите от екипажа. Консулт не си спомняше да е видял никакви други пасажери по време на пренатоварения си с работа час между срещата и сомнията, но беше отдал това на предстоящото квантиране на дърволета и бе решил, че пасажерите са настанени в безопасност в койките за предстоящия скок. Ала сега корабът пътуваше с ускорение далеч под относителното и клоните му би трябвало да гъмжат от любопитно облещени пасажери. Той сподели наблюдението си с храмера.

– Вие шестимата сте единствените ни пътници – поясни Хет Мастийн. Асансьорът спря сред плетеница от шума и капитанът на дърволета го поведе нагоре по една дървена стълба, износена от годините.

Консулт премигна от изненада. Храмерските дърволета обикновено возеха между две и пет хиляди пасажери – това бе безспорно най-желаният начин за междузвездно пътуване. Дърволетите рядко натрупваха повече от четири-пет месеца време-дълг, като извършваха къси живописни преходи там, където звездните системи отстояха само на няколко светлинни години една от друга, и по този начин позволяваха на хилядите пътници да прекарат възможно най-малко време в сомния. Осъществяването на курс до Хинерион и обратно, натрупвайки шест години вселенско време без пасажери, които да заплатят, щеше да означава зашеметяваща финансова загуба за храмерите.

После консулт със закъснение осъзна, че дърволетът е идеален за предстоящата евакуация, като загубите му в крайна сметка щяха да бъдат възстановени от Хегемонията. И все пак знаеше, че вкарването на толкова красив и уязвим кораб като „Игдрзил“ – един от само петте от този род – в зоната на война представляваше страшен риск за Братството на храмерите.

– Вашите колеги поклонници – обяви Хет Мастийн, когато двамата

се озоваха на широка платформа, в единия край на която край дълга дървена маса чакаше малка група хора. Над тях горяха звездите, които от време на време се завъртаха, когато дърволетът променяше наклона спрямо напречната си ос или правеше отклонение от курса си, а от двете страни се извиваше солидна сфера от шума, наподобяваща зелената кожа на някакъв огромен плод.

Консулт веднага схвана, че това е капитанската столова платформа – много преди останалите петима пътници да станат, за да дадат възможност на Хет Мастийн да заеме мястото си начело на масата. Консулт откри, че един празен стол го очакваше от лявата страна на капитана.

Когато всички седнаха и замлъкнаха, Хет Мастийн ги представи официално. Макар че консулт не познаваше никой от останалите лично, няколко от имената му бяха познати и той се възползва от дългия си опит като дипломат, за да отсее някои впечатления за самоличността на присъстващите.

Вляво от консула седеше отец Ленар Хойт, свещеник от старомодната християнска секта, известна като католическа. За секунда консулт бе забравил значимостта на черното облекло и римската яка, но после си спомни за болницата „Св. Франсис“ на Хеброн, където бе прекарал лечение от алкохолна травма след катастрофалното му дипломатическо назначение там преди близо четири стандартни десетилетия. А при споменаването на името на Хойт той се сети и за друг един свещеник, който бе изчезнал на Хиперион по средата на мандата му там.

Според преценката на консула Ленар Хойт беше млад мъж – на не повече от тридесет и една-две, – но, изглежда, че нещо бе състарил ужасно този мъж в не много далечното минало. Консулт погледна слабото лице със скули, които напиреха под бледожълтата плът, с огромни, ала хлътнали в дълбоки кухини очи, с тънки устни, застинали в постоянен мускулен тик – прекалено унил, за да бъде наречен дори цинична усмивка. Косата му беше не толкова оредяваща, колкото опустошена от радиация, и консулт почувства, че гледа човек, който е болен от години. Въпреки това бе изненадан, че зад маската на прикрито страдание се бе запазило физическото ехо от момчето в мъжа – съвсем слабите останки от кръгло лице, светла кожа и нежна уста, принадлежали на един по-млад, по-здрав, по-малко циничен Ленар Хойт.

От другата страна на свещеника седеше мъж, чийто образ допреди няколко години беше познат на повечето граждани на Хегемонията. Консулт се зачуди дали общият обем внимание в Мрежата на

световете сега беше толкова малък, колкото по времето, когато и той живееше там. Вероятно бе още по-малък. Ако е така, тогава полковник Федман Касад, така нареченият Касапин на Южна Бреша, по всяка вероятност вече не е нито безславен, нито прославен. Но за поколението на консула и за всички онези, които живееха в бавната емигрантска периферия на нещата, Касад не беше някой, когото човек би могъл да забрави.@

Полковник Федман Касад бе висок – почти толкова висок, че можеше да погледне двуметровия Хет Мастийн в очите – и беше облечен в черна военна униформа без каквито и да било отличителни знаци за чин или отличия. Черната униформа странно наподобяваше одеянията на отец Хойт, но между двамата нямаше никаква същинска прилика. За разлика от опустошената външност на Хойт Касад бе смугъл, видимо във форма и мършав като дръжката на камшик, с възли от мускули, които личаха по раменете, китките и шията му. Очите на полковника бяха малки, тъмни и всеобхватни като лещите на примитивна видеокамера. Лицето му беше изцяло ъгловато: сенки, плоскости и сухожилия. Не мършаво като на отец Хойт, а сякаш издялано от студен камък. Тънка брада по протегание на челюстта подчертаваше суровата му външност с категоричността на кръв по острието на нож.

Силните бавни движения на полковника напомняха на консула за един отгледан на Земята ягуар, който бе видял в частна зоологическа градина на някакъв разселнически кораб на Лусус преди много години. Гласът на Касад беше тих, но консултът не пропусна да забележи, че дори мълчанието на полковника извикваше внимание.

По-голямата част от дългата маса беше нразна и групата се бе сбуктала в единия край. Срещу Федман Касад седеше някакъв мъж, който бе представен като поета Мартин Силенъс.

Силенъс изглеждаше пълна противоположност на военния срещу него. Докато Касад беше слаб и висок, Мартин Силенъс бе нисък и явно несъразмерен. Противно на издяланите сякаш от камък черти на Касад, лицето на поета бе подвижно и изразително като на земен примат. Гласът му беше висок, богохулствено стържеш. Консултът си номисли, че у Мартин Силенъс нма нещо почти приятно демонично с неговите румени бузи, широка уста, коси вежди, остри уши и непрекъснато движещи се ръце с пръсти, достойни за пианист. Или за удушвач. Сребърната коса на поета беше подстригана на грубо подравнен бретон.

Мартин Силенъс имаше вид на човек в края на петдесетте, но консултът забеляза издайническият син оттенък по гръкляна и дланите му и

заподозря, че човекът е претърпял не една и две пулсенови процедури. Истинската възраст на Силенъс би могла да е неопределено някъде между деветдесет и сто и петдесет стандартни години. В случай че беше около сто и петдесетте, консулт знаеше, че по всяка вероятност поетът е съвсем луд.

Колкото шумен и оживен изглеждаше на пръв поглед Мартин Силенъс, толкова следващият гост на масата излъчваше непосредствено и точно впечатляващо чувство за интелигентна съдържаност. Сол Уайнтрауб вдигна поглед при представянето му и консулт забеляза късата сива брада, изрязаното чело и тъжните, блестящи очи на известния учен. Консулт бе слушал разкази за Скитника еврейин и за неговите безнадеждни търсения, но бе потресен, когато осъзна, че старецът държеше сега в ръце своето дете: дъщеря си Рахил, която беше само на няколко седмици. Консулт извърна поглед.

Шестият поклонник и единствената жена на масата беше Брон Ламиа. Когато я представиха, детективката се загледа в консула с такава сила, че той продължи да усеща натиска от погледа ѝ дори след като тя го отмести встрани.

Бивш гражданин на Лусус с гравитация 1.3 g, Брон Ламиа не бе висока от поета, който седеше през два стола вдясно от нея, но дори и широкият и корабен костюм от рипсено кадифе не можеше да скрие мивните пластове мускули по стегнатата и фигура. Черните къдри стигаха до раменете ѝ, веждите и представляваха две тъмни линии, нанесени хоризонтално върху широко чело, а носът – солиден и остър – подчертаваше орловия ѝ поглед. Устата на Лампа беше широка и изразителна до чувственост, леко присвита в ъглите в слаба усмивка, която можеше да бъде определена като жестока или просто закачлива. Тъмните очи на жената сякаш предизвикваха наблюдателя да открие кое от двете.

На консула му хрумна, че Брон Ламиа спокойно би могла да мине за красива. Когато представянето приключи, той си прочисти гърлото и се обърна към храмера:

– Хет Мастийн, вне казахге, че поклонниците са седем. Детето на господин Уайнтрауб ли е седмият?

Качулката на Хет Мастийн бавно се поклати насамнатам.

– Не, само онези, които са в състояние да вземат съзнателно решение да търсят Шрайка, могат да се числят сред поклонниците.

Групата на масата леко се раздвижи. Всеки би трябвало да знае това, което знаеше консулт: само група, състояща се от нечетен брой поклонници, можеше да осъществи организираня от Църквата на

Шрайка поход на север.

– Аз съм седмият – поясни Хет Мастийн, капитан на храмерския дърволет „Игдразил“ и Истински глас на дървото.

В тишината, която последва думите му, Хет Мастийн направи знак и неколцина корабни клонинги започнаха да поднасят на поклонниците последното им ядене преди кацането.

– Значи прокудените още не са проникнали в системата? – попита Брон Лаmia. Гласът ѝ бе дрезгав, гърлен, което по някакъв странен начин вълнуваше консула.

– Не са – потвърди Хет Мастийн. – Но ние не можем да ги изпреварим с повече от два стандартни дни. Нашите уреди разкриха ядрени престрелки вътре в Ойортния облак на системата.

– Ще има ли война? – попита отец Хойт. Гласът му изглеждаше уморен като него самия. Когато никой не пожела да отговори, свещеникът се извърна надясно, сякаш отправяше въпроса си обратно към консула.

Консултът въздъхна.

Клонингите бяха поднесли вино; на него му се прииска да беше уиски.

– Кой знае какво ще направят прокудените? – рече той. – Те сякаш вече не се мотивират от човешка логика.

Мартин Силенъс силно се изсмя и разплиска виното си.

– Като че ли ние, шибаните хора, някога сме били мотивирани от човешка логика! – той отпи дълга глътка, избърса уста и отново се изсмя.

Брон Лаmia се намръщи.

– Ако сериозната битка започне твърде скоро – рече тя, – вероятно властите няма да ни разрешат да се приземим.

– Ще ни пуснат да минем – каза Хет Мастийн. Слънчевата светлина си проби път през гънките на качулката, му и падна върху жълтеникавата му кожа.

– Спасени от сигурна, смърт във войната, за да бъдем доставени за сигурна смърт в ръцете на Шрайка – измърмори отец Хойт.

– Няма смърт из цялата Вселена – изрецитира Мартин Силенъс с глас, за който консулт си помисли, че би могъл да събуди и дълбоко заспал в сомния човек.

Поетът пресуши остатъка от виното си и вдигна празния бокал за привиден тост към звездите:

Няма дъх на смърт – не ще има смърт, жилин, жален;
жалей, Кибела, жалей; че твоите пагубни чеда ме превърнаха от бог
в треперещ парализик. Жалейте, братя, жалейте, защото вече нямам сила;
слаб като тръстиката – слаб – немощен като гласа ми
о, о, тази болка, болката на немощта.
Жалейте, жалейте, защото продължавам да се стапям...

Силенъс внезапно млъкна и си наля още вино, уригвайки се в тишината, последвала рецитацията му. Останалите шестима се спогледаха. Консулт забеляза, че Вдинтрауб се усмихваше едва забележимо, докато бебето в ръцете му се размърда и отклони вниманието му.

– Е – колебливо продума отец Хойт, сякаш се опитваше да възстанови някаква предишна нишка на мисълта си, – ако конвоят на Хегемонията се махне и прокудите завладеят Хиперион, може би окупацията ще бъде безкръвна и те ще ни оставят да си свършим работата.

Полковник Федман Касад тихо се засмя.

– Прокудените не искат да окупират Хиперион – заяви той. – Ако завземат планетата, те ще плячкосат, каквото си поискат, и после ще се заемат с онова, което правят най-добре. Ще опожарят градовете до камък, ще натрошат камъните на по-дребни парчета, а след това ще пекат парчетата, докато започнат да тлеят. Ще разтопят полюсите, ще възврат океаните и накрая ще използват останките, за да осолят онова, което е останало от континентите, така че там нищо да не може да порасне отново.

– Ами... – поде отец Хойт, след което се отказа. Докато клонингите раздигаха супата и чиниите от салатата и поднасяха основното ядене, нямаше никакви разговори.

– Казахте, че ни ескортира един военен кораб на Хемонията – обърна се консулт към Хет Мастийн, когато свършиха с ростбифа и варената небесна сения. Храмерът кимна и посочи нагоре с глава. Консулт се взря, но не успя да открие нищо на фона на въртящата се звездна полоса.

– Вземете – рече Федман Касад и се наклони над отец Хойт, за да подаде на консула сгъваем военен бинокъл.

Консулт кимна с благодарност, натисна бутона и заоглежда отрязъка небе, който беше посочил Хет Мастийн. Жироскопичните кристали в бинокъла леко жужаха, докато стабилизираха Оптиката и обхождаха пространството, включени на програмирано търсене. Неочаквано образът замръзна, разшири се и се стабилизира.

Консулт не можа да сдържи неволната си въздишка, когато корабът на Хегемонията изпълни визъора. Не се виждаха нито очакваната неясно очертана капсула на някой самотен боен разузнавач, нито сиянието на фотонен кораб. Електронно формираното изображение беше на матовочерен изстребител. Видът му бе впечатляващ, така както винаги са били единствено бойните кораби през вековете. Временният кораб на Хегемонията беше несъобразно аеродинамичен с четирите си комплекта ултразвукови оръдия, опънати назад в бойна готовност, с шестдесетметровата си управляема ракета, остра като кловисов връх, с антигравитационната предавка и хокингите двигатели, разположени далече назад по протежение на изстрелващия вал като пера на стрела.

Консулт върна бинокъла на Касад, без да каже нито дума. Ако специалните части използваша цял изстребител, за да ескортират „Игдразил“, каква ли огнева мощ съсредоточаваха, за да посрещнат нашествието на прокудените?

– Колко време ни остава, докато се приземим? – попита Брон Лаmia.

Тя бе използвала своя инфотерм, за да получи достъп до инфосферата на дърволета, и очевидно беше объркана от онова, което бе открила. Или не бе открила.

– Четири часа до навлизане в орбита – измърмори Хет Мастийн. – Плюс още няколко минути със спускателния кораб. Нашият приятел консулт предложи да ни свали долу със собствения си кораб.

– В Кийтс ли? – попита Сол Уайнтрауб. Ученият се обаждаше за пръв път, откакто бе сервирана вечерята. Консулт кимна.

– Това все още е единственият космодрум на Хиперион, който може да приема пътнически превозни средства – рече той.

– Космодрум ли? – гласът на отец Хойт прозвуча нервно. – Аз си мислех, че се отправяме направо на север. Към селенията на Шрайка.

Хет Мастийн търпеливо поклати глава.

– Поклонението винаги започва от столицата – поясни той. – Ще ни трябват няколко дни, за да стигнем до Гробниците на времето.

– Няколко дни! – възкликна Брон Лаmia. – Направо абсурдно.

– Може би – съгласи се Хет Мастийн. – Но, така или иначе, това е положението. Отец Хойт изглеждаше, така, като че ли нещо от яденето му бе причинило разстройство, макар да не бе ял почти нищо.

– Слушайте – каза той, – не бихме ли могли да променим правилата поне този път... Искам да кажа, предвид на заплахата от война и всичко останало? И просто да се приземим близо до Гробниците на времето

или Някъде там и да приключим?

Консулт поклати глава.

– Всякакви космически и въздушни кораби са се опитвали да поемат по краткия път към северните блата в продължение на близо четиристотин години – поясни той. – Не познавам никой, който да е успял.

– Може ли да попитам – обади се Мартин Силенъс, весело вдигнал ръка като ученик, – какво, по дяволите, им се случва на тези стотици кораби?

Отец Хойт Погледна намръщено поета. Федман Касад леко се усмихна. Сол Уайнтрауб уточни:

– Консулт не искаше да каже, че областта е недостъпна. Дотам може да се пътува с кораб по различни маршрути. И не изчезват нито космическите, нито въздушните кораби. Те спокойно се приземяват близо до развалните на Гробниците на времето и също така спокойно се завръщат обратно до която и да е точка, зададена от техните компютри. Единствено пилотите и пътниците изчезват завинаги.

Уайнтрауб вдигна спящото дете от скута си и го сложи в една бебешка носилка, окачена на врата му.

– Така гласи остарялата древна легенда – изтъкна Брон Ламиа. – Какво сочат корабните дневници?

– Нищо – отвърна консулт. – Никакво насилие. Никакви следи от насилствено влизане. Никакво отклонение от курса. Никакви необясними липси на време. Никакви необичайни притоци или разходи на енергия. Никакви, каквито и да било, физически явления.

– Никакви пътници – добави Хет Мастийн.

Консулт бавно вдигна поглед и се замисли. Ако Хет Мастийн токущо наистина се бе пошегувал, това бе първият случай през всичкия десетилетен опит на консула с храмерите, когато някой от тях показваше макар и наченка на чувство за хумор. От онова, което консулт можеше да види от неясно ориенталските черти на капитана под качулката, не личеше никакъв намек да направи опит за шега.

– Великолепна мелодрама – изсмя се Силенъс. – Същинско каещо се Саргасово море от души и ние сме тръгнали към него. Кой дирижира този лайнарски сюжет все пак?

– Млъкнете – каза Брон Лампа. – Вие сте пиан, старче.

Консулт въздъхна. Групата беше заедно от няма и час стандартно време.

Корабните клонинги разтребиха масата и донесоха десерти, сред които можеха да се видят шербети, кафета, плодове от дърволета, наети

и специалитети, приготвени от ренесансов шоколад. Мартин Силенъс махна с ръка, отказвайки десертите, и поръча на клонингите да му донесат още една бутилка вино. Консулт помисли няколко секунди, след което си поиска едно уиски.

– Хрумна ми – обади се Уайнтрауб, когато групата привършваше с десерта, – че нашето оцеляване може да зависи от това да разговаряме помежду си.

– Какво искате да кажете? – попита Брон Ламиа.

Уайнтрауб залюля несъзнателно детето, което спеше на гърдите му.

– Например знае ли някой тук защо той или тя е бил избран от Църквата на Шрайка и Всеобема да замине на това пътешествие?

Никой не проговори.

– Аз мисля, че не – рече Уайнтрауб. – Нещо дори още по-удивително: има ли тук някой, който да е член или последовател на Църквата на Шрайка? Аз самият съм евреин и колкото и объркани да са станали религиозните ми понятия в последно време, те не включват обожествяването на някаква органична машина за убиване.

Уайнтрауб повдигна тежките си вежди и обходи с поглед масата.

– Аз съм Истинският глас на дървото – каза Хет Мастийн. – Докато мнозина храмери вярват, че Шрайка е възплъщение на Възмездие за онези, които не се хранят от корена, аз смятам това за ерес, която няма основание в Завета или в писанията на Муир.

Вляво от капитана консулт сви рамене.

– Аз съм атеист – заяви той, вдигнал чашата с уиски срещу светлината. – Никога не съм имал връзка с култа към Шрайка. Отец Хойт се усмихна без настроение.

– Аз съм ръкоположен от католическата църква – рече той. – Почитането на Шрайка противоречи на всичко, защитавано от Църквата.

Полковник Касад поклати глава, но не стана ясно дали в знак на отказ да отговори, или за да покаже, че той не е член на Църквата на Шрайка. Мартин Силенъс направи някакъв невъздържан жест.

– Аз съм кръстен като лютеранин – обяви той. – Една подсекта, която вече не съществува. Спомогнах за създаването на дзен-гностицизма, когато родителите на никой от вас още не са били родени. Бил съм католик, ревелационист, неомарксист, повърхностен фанатик, убеден шейкър, сатанист, епископ от Църквата на джейковата Нада и редовно плащач членския си внос абонат на Института за гарантирано превъплъщение. Сега, щастлив съм да го кажа, съм обикновен езичник – усмихна се на всички. – За един езичник – заключи той – Шрайка е напълно

приемливо божество.

– Аз не обръщам внимание на религиите – рече Брон Ламиа. – Не им се поддавам.

– Смятам, че изложих своята мисъл – подхвана Сол Уайнтрауб. – Никой от нас не признава да има отношение към догмата на култа към Шрайка и все пак старшите от онази група, която си разбира от работата, са ни избрали измежду многото милиони вярващи, които молят да посетят Гробниците на времето... и своя свиреп бог... за това може би последно поклонение.

Консултът поклати глава.

– Вие може да сте изложили мисълта си, господин Уайнтрауб, но аз не съм в състояние да я разбера – призна той.

Ученият разсеяно поглади брадата си.

– Изглежда, нашите основания за завръщане на Хиперион са толкова непреодолими, че дори Църквата на Шрайка и разузнавателните служби по вероятностите на Хегемонията са единодушни, че ние трябва да се завърнем – поясни той. – Част от тези основания – например моите – може да изглеждат общоизвестни, но съм сигурен, че някои от тях не са напълно известни на никого освен на хората на тази маса. Предлагам да споделим историите си през няколкото дни, които ни остават.

– Защо? – обади се полковник Касад. – Това ми се струва напълно безпредметно.

Уайнтрауб се усмихна.

– Напротив, подобно занимание най-малкото би ни развлякло и би ни дало поне някаква бегла представа за душите на нашите спътници, преди Шрайка или някакво друго бедствие да ни е взело ума. Освен това то би могло просто да ни даде достатъчно проникновение, за да спасим живота си, ако сме достатъчно интелигентни, за да открием общата житейска нишка, която подчинява съдбите на всички ни на каприза на Шрайка.

Мартин Силенъс се разсмя и затвори очи. След това каза:

Яхнал всеки един делфин,
вкопчил се здраво във перка,
те невинни преживяват отново смъртта
и раните им пак се отварят.

– Това е Лениста, нали? – рече отец Хойт. – Изучавал съм я в семинарията.

– Близо сте – отвори очи Силенъс и си наля още вино. – Това е Йейтс. Тип, който е живял петстотин години, преди Лениста да суче от металната цიცка на майка си.

– Слушайте – намеси се Ламиа, – каква полза би имало от това да си разказваме историите? Като се срещнем с Шрайка, ще му кажем какво искаме, един от нас ще получи желаното, а другите ще умрат. Така ли е?

– Така е според легендата – съгласи се Уайнтрауб.

– Шрайка изобщо не е мит – заяви Касад. – Нито стоманеното му дърво.

– Така че защо взаимно да се отегчаваме с истории? – попита Брон Ламиа и набодя последното парче от шоколадовата си сиренка.

Уайнтрауб нежно докосна тила на спящото си дете.

– Живеем в странни времена – въздъхна той. – Понеже сме част от онази една стотна от процента от ражданите на Хегемонията, които пътуват между звездите, а не из Мрежата, ние представляваме странни епохи от собственото ни неотдавнашно минало. Аз например съм на възраст 68 стандартни години, но поради веме-дълговете, които биха могли да се натрупат от моите пътувания, съм способен да обхвана с тези три по двадесет плюс осем години повече от едно столетие от историята на Хегемонията. – И какво? – каза жената до него. Уайнтрауб разтвори дланта си с жест, който включваше всички, седнали край масата:

– Ние тук представляваме острови от време, както и, отделни океани от перспектива. Или, казано може би по-удачно, възможно е всеки от нас да държи по една част от някаква картинна мозайка, която никога досега не е бил в състояние да сглоби, откакто човечеството за пръв път се е приземил на Хиперион – Уайнтрауб се почеса по носа. – Това е една мистерия – рече той, – и, да ви кажа истината, мистериите ме интригуват, дори ако ще това да е последната седмица, през която бих могъл да им се наслаждавам. Бих приветствал някакъв проблясък на просветление, но дори и това да не стане, стига ми и само работата над мозайката.

– Аз съм съгласен – кимна Хет Мастийн без каквито и да било емоции. – Такова нещо не ми беше хрумнало, но разбирам мъдростта на това да разкажем историите си, преди да се изправим пред Шрайка.

– Но какво би ни възиряло да не лъжем? – попита Брон Ламиа.

– Нищо – ухили се Мартин Силенъс. – Което е най-хубавото.

– Би трябвало да подложим това на гласуване – обади се консултът.

Той мислеше за твърдението на Мейна Гладстоун, че един от групата е агент на прокудените. Дали прослушването на историите би

представлявало начин да бъде открит шпионинът? Консултът се усмихна при мисълта, че е възможно да има толкова глупав шпионин.

– На кого му хрумна, че ние сме една щастлива малка демокрация? – сухо понита полковник Касад.

– Хубаво би било да бъдем – рече консултът. – За да постигнем индивидуалните си цели, групата трябва да стигне до районите на Шрайка заедно. Нуждаем се от някакви средства за вземане на решения.

– Бихме могли да излъчим един водач – предложи Касад.

– Плюйте на това – отсече поетът с приятна интонация.

Останалите на масата също поклатиха отрицателно глави.

– Добре – каза консултът, – да гласуваме. Нашето първо решение се отнася до предложението на господин Уайнтрауб да разкажем историите на връзките си с Хиперион в миналото.

– Всичко или нищо – уточни Хет Мастийн. – Или всеки ще разкаже своята история, или никой няма да го направи. Ще се съобразим с волята на мнозинството.

– Дадено – кимна консултът, неочаквано обзет от любопитство да чуе как другите разказват историите си и точно толкова сигурен, че той никога няма да разкаже своята. – Кои са за това да разкажем историите си?

– Да. – рече Сол Уайнтрауб.

– Да. – подкрепи го Хет Мастийн.

– Абсолютно – каза Мартин Силенъс. – Не бих пропуснал този малък комичен фарс дори срещу един месец в оргазмените бани на Шоут.

– Аз също гласувам „за“ – обади се консултът, изненадвайки самия себе си. – Кой е против?

– Аз – заяви отец Хойт, но гласът му бе изцяло лишен от енергия.

– Мисля, че това е глупаво – поклати глава Брон Ламаи.

Консултът се обърна към Касад.

– Полковник?

Федман Касад сви рамене.

– Отчитам четири гласа „за“, два „против“ и един „въздържал се“ – обобщи Консултът. – Мнозинството е „за“. Кой иска да започне?

На масата цареше мълчание. Най-после Мартин Силенъс вдигна поглед от малкия бележник, където пишеше нещо. Той скъса един лист на няколко по-малки парчета.

– Написах числата от едно до седем – поясни той. – Предлагам да теглим жребий и да следваме реда на изтегляне.

– Това ми се струва доста детинско, не мислите ли? обади се

Ламиа.

– Аз съм един вдетинен тип – отвърна Силенъс със гирска усмивка.
– Посланик – кимна той към консула, – бихте ли ми заели онази позлатена възглавница, която носите вместо шапка?

Консултът му подаде триъгълната си шапка, сгънатите листчета бяха пуснати в нея и тя тръгна да обикаля масата. Сол Уайнтрауб трябваше да тегли пръв, Мартин Силенъс беше последен.

Консултът разгъна листчето си, като преди това се увери, че никой друг не би могъл да го види. Той беше седми номер. Напрежението се оттече от него като въздух от пренадут балон. Помисли си, че е твърде възможно събитията да се намесят в негова полза, преди да се наложи да разкаже своята история. Или пък войната да придаде чисто теоретичен смисъл на всичко. Или групата да загуби интерес към историите. Или, с две думи: я камилата, я камиляра. „Стига толкова уиски“, помисли си консултът.

– Кой е пръв? – попита Мартин Силенъс. В кратката тишина консултът чу шумоленето на листата от недоловими ветрове.

– Аз – отговори отец Хойт.

Изречението на свещеника издаваше същото едва потиснато приемане на болката, което консултът бе виждал върху лицата на крайно болни приятели. Хойт вдигна своето листче хартия с ясно изписано голямо 1 на него.

– Добре – рече Силенъс. – Започвайте.

– Сега ли? – попита свещеникът.

– Защо не? – вдигна рамене поетът. Единственият признак, че Силенъс бе пресушил поне две бутилки вино, беше лекото потъмняване на вече поруменелите му бузи и малко по-демоничния наклон на вдигнатите му вежди. – Разполагаме с няколко часа до кацането – каза той, – а аз лично смятам да си отспя от фризерната сомния, когато се озовем в безопасност долу и се настаним сред простите туземци.

– Нашият приятел е прав – тихо рече Сол Уайнтрауб. – Ако ще разказваме историите си, часовете след вечеря всеки ден са цивилизовано време за тази цел.

Отец Хойт въздъхна и стана.

– Само една минутка – извини се той и напусна столовата платформа.

След като изминаха няколко минути, Брон Ламиа каза:

– Как мислите, дали не се изплаши?

– Не – отвърна Ленар Хойт, появявайки се от мрака в горната част

на дървената стълба, която служеше за главно стълбище. – Имах нужда от тези неща – седна на мястото си той и пусна на масата две малки изпоцапани тетрадки.

– Не е честни да се четат истории от молитвеник – обади се Силенъс. – Това трябва да е наш личен разказ, отче!

– Млъкнете, но дяволите! – извика Хойт. Той Прокара ръка по лицето си, докосна гърдите си.

За втори път тази вечер консултът се убеди, че пред него стои един сериозно болен човек.

– Съжалявам – рече отец Хойт, – но за да мога да разкажа моята... моята история, се налага да разкажа и историята на още някой. Тези дневници принадлежат на човека, който бе причината за моето отиване на Хиперион... и за завръщането ми там сега.

Хойт си пое дълбоко дъх.

Консултът докосна дневниците. Те бяха черни и овъглени, сякаш бяха преживели пожар.

– Вашият приятел има старомоден вкус – отбеляза той, – щом все още си води писмен дневник.

– Да – потвърди Хойт. – Ако всички сте готови, ще започна.

Групата край масата кимна. Под столовата платформа дългото километър дърво се движеше през студената нощ със силния пулс на живо същество. Сол Уайнтрауб вдигна спящото си дете от бебешката носилка и внимателно го положи на едно килимче с възглавница на пода, недалече от стола си. После свали инфотерма си, сложи го близо до килимчето и го програмира на естествен шум. Едноседмичното дете лежеше на коремчето си и спеше.

Консултът се облегна хубаво назад и откри синьозелената звезда, която беше Хиперион. Тя сякаш стана по-голяма, докато той наблюдаваше как Хет Мастнйн дръпна качулката си напред, така че от лицето му не остана да се вижда нищо друго освен сенки. Сол Уайнтрауб си запали лулата. Останалите приеха да им наляят още кафе и се облегнаха назад в столовете си. Мартин Силенъс изглеждаше най-жаден и нетърпелив от слушателите, докато шепнеше, наведен напред:

И рече той: "Играта ще подхвана
със име на богиня назована!
Напред сега и чуите що говоря,
с таз приказка ще продължим нагоре.
И той подхвана, всело и ведро,

без повече да чака, както следва.

РАЗКАЗЪТ НА СВЕЩЕНИКА: ЧОВЕКЪТ, КОЙТО СЛАВЕШЕ БОГА

– Понякога има една тънка граница, която отделя православната жар от вероотстъпничеството – каза отец Ленар Хойт.

Така започна разказът на свещеника. По-късно, когато диктуваше разказа в нифотерма си, консултът си го запомни като едно неразривно цяло, без паузите, дрезгавия глас, запъванията и дребните повторения, които бяха неизменни недостатъци на човешката реч. Ленар Хойт бил млад свещеник, роден, отгледан и съвсем отскоро ръкоположен в католическия свят Пацем, когато получил своята първа междузвездна задача било му заповядано да ескортира уважавания йезуит отец Пол Дюре в мирно изгнание на крлониалния свят Хиперион.

В друго време отец Пол Дюре сигурно би станал епископ и може би папа. Висок, слаб, аскетичен, с бяла коса която се спускаше назад и откриваше благородното му чело, и с очи, прекалено изпълнени с горчивата тежест на опита, за да скрият своята болка. Пол Дюре бил последовател на свети Тейлхард, а освен това археолог, етнолог и виден йезуитски теолог. Независимо от западането на Католическата църква извеждането ѝ до полузабравен култ, толериран поради спокойствието и изолацията му от основното направление на живота в Хегемонията, йезуитската логика не била загубила остротата си. Нито пък. отец Дюре бил загубил убеждението си, че Светата католическа апостолическа църква продължава да е последната, най-добра надежда на човечеството за безсмъртие.

За Ленар Хойт, когато бил още момче, отец Дюре бил нещо като богоподобна фигура, когато го мяркал но време на редките му визити в предсеминаристките училища или но време на дори още по-редките посещения на бъдещите семинаристи в Новия Ватикан. После, докато Хойт се обучавал в семинарията, Дюре бил на важни археологически разкопки, спонсорирани от Църквата, на недалечния свят Армагаст. Когато йезуитът се завърнал, няколко седмици след ръкополагането на Хойт, вече бил в немилост. Никой извън най-висшите кръгове на Новата Ватикана не знаел точно какво се е случило, но се носели слухове за отлъчване и дори за съд пред Светата служба на Инквизицията, спала през четирите века след смута, последвал смъртта на Земята.

Вместо това отец Дюре бил помолен да замине на Хиперион – един

свят, за който повечето хора били чували единствено покрай странния култ към Шрайка, възникнал там – и отец Хойт бил избран да го придружи. Предстояла му неблагодарната работа да пътува в роля, която съчетавала най-лошите страни на чирак, охрана и шпионин, лишен дори от удоволствието да види един нов свят, Хойт имал заповед да изпроводи отец Дюре до космодрума на Хинерион, след което да вземе същия вретенен кораб в обратния му курс към Мрежата на световите. Това, което епархията предлагала на Ленар Хойт, били двадесет месеца в криогенна сомния, няколко седмици пътуване вътре в системата както в началото, така и в края на пътешествието, и един време-дълг, който щял да го върне осем години назад от съчениците му в стремежа към кариера и мисионерски постове във Ватикана.

Воден от послушание и обучен в дисциплина, Ленар Хойт приел безусловно.

Транспортът им, старият вретенен кораб „Надя Олег“, представлявал една надупчена метална тръба без каквато и да било изкуствена гравитация, когато не е в движение, без илюминатори за пасажерите и без никакви възможности за отдых и развлечения на борда, като се изключат стимулсимулаторите, свързани с информационната мрежа, за да държат пътниците в хамаците и в койките за криогенна сомния. След излизането им от сомния пасажерите – главно работници от други светове и икономически туристи, както и неколцина култови мистици и претенденти за самоубийци чрез Шрайка, колкото за цвят – спели в същите тези хамаци и койки, ядели рециклирана храна в безформени, мръсни столови помещения и, общо взето, се опитвали да се справят с космическата болест и скуката по време на дванадесетдневното плъзгане при нулева гравитация от изходната точка на излитане до Хинерион.

Отец Хойт научил много малко от отец Дюре по време на онези дни на принудителна близост и съвсем нищо за събитията, случили се на Армагаст и станали причина за изпращането на стария свещеник в изгнание. Младежът бил включил импланта на своя инфотерм така, че да извлече колкото е възможно повече данни за Хиперион, и три дни преди кацането им на планетата отец Хойт се смятал вече за своего рода експерт по света на Хиперион.

– Има данни за пристигането на католици на Хиперион, но не се споменава нищо за наличието на епархия тук – рекъл Хойт една вечер, когато двамата седели и разговаряли в безгравитационните си хамаци, докато повечето от спътниците им лежали под въздействието на еротични стимулсимулатори. – Предполагам, че отивате там, за да вършите

някаква мисионерска работа?

– Ни най-малко – отвърнал отец Дюре. – Добрите хиперионци не са направили нищо, за да ми натрапят своите религиозни убеждения, ето защо аз не виждам никаква причина да ги обиждам с опити да променям вярата им. Всъщност надявам се да отида на южния континент – Аквила – и после да се опитам да открия път към вътрешността от град Порт Романс. Но не под маската на мисионер. Планирам да създам база за етнологически проучвания по протежение на Пролома.

– Проучвания ли? – откликнал изненадан отец Хойт. Той затворил очи, за да включи импланта си. след това, като се обърнал отново към отец Дюре, казал: – Онзи дял от Платото на зъбера не е населен, отче. Огнебълващите гори го правят изцяло недостъпен през по-голямата част от годината.

Отец Дюре се усмихнал и кимнал утвърдително. Той не носел никакъв имплант, а допотопният му инфотерм си останал в багажа, докато траело пътуването.

– Не съвсем недостъпен – тихо рекъл той. – И не съвсем ненаселен. Там живеят бикурите.

– Бикурите ли? – рекъл отец Хойт и затворил очи.

– Но те са само една легенда – най-после заявил той.

– Хм – изхъмкал отец Дюре. – Опитай се да откриеш в азбучния указател Мамет Снедлинг.

Отец Хойт отново затворил очи. От Общия указател разбрал, че Мамет Снедлинг е бил редови изследовател към Шакълтъновия институт по Малкия ренесанс, който преди близо век и половина стандартно време представил кратък доклад пред Института, в който разказвал как си е проправил път от новозаселения по онова време Порт Романс към вътрешността на континента през тресавища, които впоследствие били разработени в плантации за фибропластмаса, как е прекошил огнебълващите гори през един период на рядко спокойствие и се е изкачил достатъчно високо по Платото на зъбера, за да се натъкне на Пролома и на някакво малко племе от човешки същества, които отговаряли на описанието на легендарните бикюри.

В кратките си бележки Снедлинг развивал хипотезата, че въпросните човешки същества са оцелели представители на колония от изчезнал три века преди това разселнически кораб и ясно описвал група, която страда от всички класически ретроградни културни ефекти на крайната изолация, кръвосмешението и свръхадаптацията. Според безцеремонните думи на Снедлинг „...дори след по-малко от два дни, прекарани тук,

е очевидно, че бикурите са твърде глупави, летаргични и скучни, за да си губя времето да ги описвам“. Случило се така, че по същото време огнебълващите гори започнали да показват известни признаци на активизиране и Спедлинг повече изобщо не си губил времето да наблюдава своето откритие, а се втурнал да стигне до крайбрежието, при което загубил четирима туземни носачи, цялата си екипировка и записки и лявата си ръка, станали жертва на „спокойната“ гора през трите месеца, които му били нужни, за да се измъкне.

– Боже мой – възкликнал отец Хойт, излегнат в хамака си на борда на „Надя Олег“. – Защо бикурите?

– Защо не? – бил краткият отговор на отец Дюре.

– Много малко се знае за тях.

– Почти за целия Хиперион се знае много малко – проявил оживление младият свещеник. – Какво бихте казали за Гробниците на времето и за легендарния Шрайк на север от Брайдъл Рейндж, на Еквус? – попитал той. – Те са прочути!

– Точно така – рекъл отец Дюре. – Ленар, колко научни трудове са изписани за Гробниците и Шрайка? Стотици? Или хиляди? – старият свещеник си бил натъпкал лулата и в този момент я запалил, което било сериозен подвиг в условията на нулева гравитация, както отбелязал Хойт. – Освен това – добавил Пол Дюре – дори и Шрайка да е реално същество, то не е човешко. Аз се интересувам от човешки същества.

– Добре – рекъл Хойт, мъчейки се да изрови от умствения си арсенал някакви силни аргументи, – но бикурите са съвсем малка мистерия. И най-многого, което ще откриете, са неколцина туземци, обитатели на един толкова облачен, мъглив и... неважен район, че дори собствените картографски спътници на колонията не са ги забелязали. Защо трябва да избирате тях, след като на Хиперион има неизучени големи мистерии... като лбиринтите! – лицето на Хойт се озарило от въодушевление. – Знаете ли, че Хиперион е един от деветте лабиринтни светове, отче?

– Разбира се – кимнал Дюре. От него се издигало неправилно полукълбо дим, докато въздушните потоци не го разнесли на ленти и кръгчета. – Но лабиринтите си имат своите изследователи и обожатели навсякъде из мрежата, Ленар, и тунелите са си там – на всичките тези девет свята – откога? От половин милион стандартни години? Мисля, че дори от близо три четвърти милион. Тяхната тайна ще просъществува дълго. Но колко време ще просъществува културата на бикурите, преди те да бъдат погълнати от съвременното колониално общество или, което е по-вероятно, докато просто бъдат унищожени от обстоятелствата?

Хойт свил рамене:

– Възможно е и сега да са изчезнали. Изминало е много време от срещата на Спедлинг с тях, а не е имало никакви други потвърдени доклади. Ако те вече са измрели като група, целият ви време-дълг, трудът и страданията, докато се доберете дотам, ще се окажат празни.

– Точно така – съгласил се отец Пол Дюре и спокойно засмукал лулата си.

Именно през последния им час, прекаран заедно, по време на падането със спускателния кораб, отец Хойт успял да добие бегла представа за мислите, които занимавали спътника му. Ореолът на Хиперион сияел над тях бялозелен и лазурен вече часове наред, когато неочаквано старият спускателен кораб се врязал в горните слоеве на атмосферата, за кратко пламък изпълнил прозорчето, след което те мълчаливо прелетели около шестдесет километра над тъмни масиви от облаци и озарени от звезди морета с втурналия се насреща им като спектрална приливна вълна от светлина терминатор на хиперионския изгрев.

– Прекрасно – прошепнал отец Дюре по-скоро на себе си, отколкото на своя млад спътник. – Прекрасно. В мигове като този имам чувството... съвсем слабото чувство... за това каква жертва трябва да е било за Сина Господен да се спусне на Земята, за да стане Син Человечески.

Тогава Хойт понечил да каже нещо, но отец Дюре продължил да гледа през прозорчето, потънал в мисли. Десет минути по-късно те се приземили на междузвездния космодрум в Кийтс. Отец Дюре скоро бил поет от вихъра на митническите и багажни формалности, а двадесет минути по-късно съвършено разочарованият Ленар Хойт се издигал отново към космоса и към „Надя Олег“.

– След пет седмици се завърнах на Пацем – рече отец Хойт. – Бях загубил осем години, но по някаква причина чувството ми за загуба надхвърляше но дълбочина този прост факт. Веднага след завръщането ми епископът ме информира, че не е имало никаква вест от Пол Дюре по време на четиригодишното му пребиваване на Хиперион. Новият Ватикан бе изразходвал цяло състояние за запитвания по вектора, но нито колониалните власти, нито консулството в Кийтс бяха успели да установят местонахождението на изчезналия свещеник.

Хойт спря и отпи вода от чашата си, а консултът рече:

– Спомням си издирването. Аз, разбира се, никога не съм се срещал с Дюре, но ние направихме всичко, което можахме, за да го открием. Тео, моят помощник, изразходва много енергия в продължение на години, опитвайки се да разреши случая с изчезналия църковен служител.

Като изключим няколко противоречиви сведения, че е бил забелязан в Порт Романс, от него нямаше и следа. При това въпросните сведения се отнасяха до първите седмици непосредствено след пристигането му години преди това. Там имаше стотици плантации без никакво радио или други съобщителни връзки, предимно защото наред с фибропластмасите отглеждаха и контрабандни наркотици. Предполагам, че така и не сме улучили търсената плантация. Най-малкото, знам, че докато аз бях там, Случаят на отец Дюре продължаваше да стои открит.

Отец Хойт кимна с глава.

– Аз се приземих на летище Кийтс месец след вашето преместване от консулството. Епископът се удиви, когато изявих доброволно желание да се завърна. Сам негово светейшество ми даде аудиенция. Прекарах на Хиперион по-малко от седем тамошни месеца. Когато си тръгнах, за да се завърна в Мрежата, бях изяснил съдбата на отец Дюре – Хойт потупа двете изцапани кожени книги на масата. – За да завърша с всичко това – рече той с надебелял глас, – трябва да прочета откъси отгук.

Дърволетът „Игдразил“ се бе обърнал така, че стъблото на дървото препречваше слънцето. В резултат столовата платформа и извитият навес от листа под нея бяха потънали в нощ, но вместо няколко хиляди звезди, осяяли небето, както би било, гледано от повърхността на някоя планета, отгоре, отстрани и отдолу на групата около масата пламтяха буквално един милион слънца. Сега Хиперион представляваше едно отчетливо кълбо, понесло се право срещу тях като някаква смъртоносна бойна ракета.

– Четете – рече Мартин Силенъс.

ИЗ ДНЕВНИКА НА ОТЕЦ ПОЛ ДЮРЕ:

Ден 1:

Така започва моето изгнание. Малко съм объркан как да датирам новия си дневник. Според монашеския календар на Пацем днес е седемнадесетият ден от месец Томас, лето господне 2732. Според стандарта на Хегемонията е 12 октомври 589 г. Според летоброенето на Хиперион, или поне така ми каза сбръчканият дребен чиновник в стария хотел, където съм отседнал, е двадесет и третия ден от Лициус (последния от техните седем четиридесетдневни месеца), или 426 С.Р.С.К. (след разбиването на снускателния кораб), или сто двадесет и осмата година от царуването на Тъжния крал Били, който не е царувал поне сто от тези години.

Да върви но дяволите. Ще го нарека Ден 1 от моето изгнание.

Изтощителен ден. (Странно е да си уморен след месеци сън, но казват, че това е обща реакция след излизането от сомния. Клетките ми усещат умората от изминалите месеци път, макар че аз не си ги спомням. Не си спомням и да съм се чувствал толкова уморен от пътуване, когато бях по-млад.)

Чувствах се зле заради това, че не опознах по-добре младия Хойт. Изглежда порядъчен. Целият – благопристоен катехизис и светнали очи. Не е грешка на млади хора като него, че Църквата преживява последните си дни. Само че, там е работата, неговият щастлив наивитет не може да направи нищо, за да спре плъзгането към забрава, за която Църквата сякаш е предопределена.

Е, моят принос също не помогна.

Прекрасен изглед от новия ми свят, докато корабът ни носеше надолу. Успях да различа два от трите континента – Еквус и Аквила. Третият, Урса, не се виждаше.

Кацане на космодрума в Кийтс и часове напрежение, докато мине митническата проверка и се добера до града. Объркани образи: планинската верига на север с нейната меняща се синя мъгла, склонове, обрасли с оранжеви и жълти дървета, бледо небе със синьозелен хастар, слънцето, твърде малко, но доста по-ярко от това на Пацем. Цветовете изглеждат много по-ярки от разстояние, после се разтварят и се разливат, докато човек се приближава към тях, като палитрата на някой поантилист.

Огромната скулптура на Тъжния крал Били, за когото бях чувал толкова много, бе странно разочароваша. Погледната от магистралата, тя изглеждаше недовършена и груба, като набързо нахвърлена скица, издялана от тъмната планина, а не царствената фигура, която бях очаквал да видя. Ала наистина е надвиснала над този полуразрушен град от половин милион души по начин, който вероятно би се харесал на невротичния крал-поет.

Самият град изглежда разделен на разпрострялата се мешавица от бордеи и игрални домове, които местните хора наричат Джактаун, и същинския Кийтс – така наречения Стар град, макар да е само отпреди четири века, – целия от шлифован камък и преднамерена стерилност. Скоро ще потегля на път.

Бях планирал да остана един месец в Кийтс, но вече горя от желанието да побързам. О, монсиньор Едоуард, ако можеше да ме видиш сега. Наказан, но все още неразкайвал се. По-сам от всякога, но странно доволен от своето ново изгнание. Ако наказанието ми за минали излишъци, причинени от моя фанатизъм, трябва да бъде изгнание в седмия кръг на безизходното отчаяние, тогава Хиперион беше подходящо избран. Бих могъл да забравя своята самоназначена мисия до далечните бикири (Съществуват ли те? Мисля, че тази нощ не.) и да се задоволя да преживея остатъка от годините си в този провинциален голям град на този забравен от Бога застоял свят. Изгнанието ми би било не по-малко пълно.

Ах, Едоуард, заедно от момчета, заедно като съученици в един клас (макар че аз не бях така блестящ, нито така ортодоксален като теб), сега заедно в старостта. Но днес ти си с четири години по-мъдър, а аз съм си все още непослушното, неразкайващо се момче, което помниш. Моля се да си жив и добре, и да се молиш за мен. Уморен съм. Ще спя. Утре ще обиколя Кийтс, ще се нахраня хубаво и ще си уредя транспорт до Аквила, а после напред, на юг.

Ден 5:

В Кийтс има една катедрала. Или по-точно, имало е. Изоставена е от най-малко два стандартни века. Лежи в развалини, със зинал срещу зелено-сините небеса трансепт, едната от западните ѝ кули е недовършена, а другата представлява скелетообразна структура от нахвърляни камъни и ръждясали арматурни жезла.

Натъкнах се на нея, докато се скитах, загубен по бреговете на река Хули, в рядко населената част на града, където Стария град се разпада в

Джактаун посред една мешавица от високи складове, които пречат дори да зърнеш порутените кули на катедралата, докато не завиеш зад един ъгъл и не се озовеш в тясната, сляпа уличка срещу корубата ѝ; капитолът е наполовина паднал долу в реката, фасадата е нащърбена, с останки от скръбните апокалиптични скулптурни групи от следхеджирския експанзионистичен период.

Залутах се през плетеницата от сенки и паднали блокове и влязох в главния ѝ кораб. Епископството на Пацем не бе споменавало за никаква история на католицизма на Хнперион, още по-малко пък за наличието на катедрала. Почти невероятно е разпръснатата колония на разселническият кораб отпреди четири века да е била в състояние да поддържа достатъчно голямо паство, за да гарантира присъствието на епископ, още по-малко пък на катедрала. И все пак тя беше там.

Промъкнах се през сенките на ризницата. Във въздуха се носеха прах и гипсово брашно като тамян, откроявайки два снопа слънчева светлина, които струяха от тесните прозорци високо горе. Пристъпих върху едно по-широко петно от слънчева светлина и се приближих до изцяло лишения от украса олтар, с изключение на люспи мазилка и пукнатини, причинени от рушаша се зидария. Големият кръст, който бе висял на източната стена зад олтара, също бе паднал и сега лежеше на керамични парчета сред купчината от камъни на същото място. Без каквато и да било съзнателна мисъл застанах зад олтара, вдигнах ръце и подхванах службата на светото причастие. В този акт нямаше никакво чувство на пародия или мелодрама, никакъв символизъм или скрито намерение; това бе просто автоматичната реакция на един свещеник, който е изпълнявал църковна служба почти всекидневно в продължение на повече от четиридесет и шест години от живота си и който сега бе изправен пред перспективата никога вече да не участва във вдъхващия увереност ритуал на това църковно служение.

Малко изненадан, осъзнах, че имам паство. Старицата бе коленичила на четвъртата редица от пейки. Черното на роклята и на шала ѝ така съвършено се сливаше със сенките наоколо, че се виждаше само бледият овал на лицето ѝ, сбръчкано и съсухрено, носещо се отделно от тялото в мрака. Изненадан, прекъснах литанията за освещаване. Тя гледаше към мен, но нещо в очите ѝ, дори от разстояние, веднага ме убеди, че е сляпа. За момент не бях в състояние да говоря и стоях там онемял, примижал в прашната светлина, къпеща олтара, опитвайки се да си обясня този спектрален образ, като в същото време се мъчех да намеря някакво обяснение за собственото си присъствие и действия.

Когато най-после възвърнах гласа си и ѝ извиках – при което думите отекнаха в огромната зала – осъзнах, че тя се бе придвижила. Долових стъпките ѝ, които стържеха по каменния под. Чу се проскърцване и след това кратък проблясък от светлина озари профила ѝ далече отдясно на олтара. Закрих очите си от сноповете слънчева светлина и тръгнах опипом през развалините, където някога е стоял парапетът на олтара. Извиках я отново, предложих ѝ утешение и ѝ казах да не се страхува, макар че всъщност аз бях този, който усещаше студени тръпки да пълзят нагоре по тялото му. Движех се бързо, но когато стигнах до заслонения ъгъл на кораба, тя си бе отишла. Една малка врата водеше към рушащото се здание на катедралния съвет и брега на реката. Жената не се виждаше никъде. Върнах се в тъмната вътрешност на храма и с радост щях да отдам появата ѝ на своето въображение – един сън наяве след толкова много месеци на принудителен криогенен сън без сънища, – ако не беше едно-единствено осезаемо доказателство за нейното присъствие. Там, в студения мрак, гореше самотна червена свещ според обета, а тънкият пламък трептеше от невидими течения и полъхвания.

Уморих се от този град. Уморих се от неговите езически претенции и фалшива история. Хиперион е град на поет, лишен от поезия. Самият Кийтс е смесица от безвкусен фалшив класицизъм и безсмислената енергия на един проспериращ град. В града има три дзен-гностични общности и четири мюсюлмански джамии, заболи минарета в небето, но истинските места за поклонение са безбройните игрални домове и вертепи, огромните пазари, които обработват доставките на фибропластмаса от юга, и храмовете на култа към Шрайка, където загубени души прикриват своята самоубийствена безнадеждност зад щит от повърхностен мистицизъм. Цялата планета вони на мистицизъм без откровение.

Да върви по дяволите.

Утре се отправям на юг. Има плъзгачи и други летателни средства в този абсурден свят, но за простолюдието пътуването между тези проклети вътрешни континенти изглежда е ограничено до кораб – което трае вечно, както ми казват – или до някой от огромните пътнически дирижабли, които тръгват от Кийтс само веднъж седмично.

Заминавам рано утре с дирижабъл.

Ден 10:

Животни.

Първата група, стоварена на тази планета, сигурно е била

вманиачена на тема животни. Кон, мечка, орел. Три дни пълзяхме надолу покрай източното крайбрежие на Еквус над назъбена крайбрежна ивица, наречена Гривата. Последният ден прекосихме едно късо разстояние от Средното море до някакъв голям остров, наречен Кеят на котката. Днес разтоварваме пътници и товари във Феликс – „главния град“ на острова. По онова, което виждам от горната палуба и кулата за приземяване, не може да има повече от пет хиляди души, които да живеят в онази разхвърляна купчина от колиби и бараки.

По-нататък корабът ще пропълзи осемстотинте километра, обхождайки редица по-малки острови, наречени Деветте опашки, след което ще предприеме един смел скок от седемстотин километра през открито море и екватора. Следващата суша, която ни предстои да видим тогава, е северозападният бряг на Аквила, така нареченият Клюн.

Да се нарече това превозно средство „пътнически дирижабъл“ е направо упражнение по творческа семантика. То е просто едно огромно подемно устройство с товарен обем, който е достатъчен, за да побере и да пренесе град Феликс над открито море и пак да остане място за хиляди бали фибронластмаса. Междувременно по-маловажните товари – ние, пътниците – се разполагаме, където можем. Аз съм разпънал едно походно легло близо до кърмовия товарен портал и съм си направил доста удобно кътче от личния си багаж и трите големи куфара с екипировка за експедицията. Недалеч от мен се е настанило едно осемчленно семейство – местни работници от плантациите, поели обратния път в своето пътешествие с цел пазаруване до Кийтс, което предприемат веднъж на две години – и въпреки че аз нямам нищо против звуците или миризмите, които издават техните прасета, затворени в клетки, нито против писъците на използваните за храна хамстери, непрестанното кукуригане на достойния им за съжаление ошашавен петел понякога нощем надхвърля границите на онова, което мога да понеса. Животни!

Ден 11:

Вечерям в салона над горната палуба с гражданина Херемнс Дензел, пенсиониран професор от някакъв малък колеж за нлантатори недалеч от Ендимион. Той ме осведомява, че хората от първата група, стоварена на Хиперион, всъщност не са страдали от никакъв фетишизъм спрямо животните; официалните имена на трите континента не са Еквус, Урса и Аквила, а Крайтън, Алensen и Попее. После ми обясни, че били наречени така в чест на трима бюрократи от средна ръка в старата

Инспекционна служба. По-добре да беше фетишизъм към животните!

След вечеря. Сам съм на външната горна палуба, за да наблюдавам залеза. Пътеката за разходка тук е заслонена от товаро-разтоварните модули, така че вятърът е незначително по-силен от обичайния солен бриз. Над мен се извива оранжево-зелената кожа на дирижабъла. Намираме се между острови; морето е в наситено лазурен цвят, изпъстрен със зелени полутонове, пълна противоположност на небесните тонове. Купчина високи перести облаци улавят последната светлина на твърде малкото слънце на Хиперион и пламват като горящ корал. Не се чува никакъв звук, с изключение на съвсем слабото жужене на електрическите турбини. На триста метра под нас сянката на някакво огромно подводно създание се движи в крак с дирижабъла. Преди секунда насекомо или птица с размера и окраската на колибри, но с прозрачни крила, широки един метър, се спря на чет метра разстояние да ме разгледа, преди да се гмурне към морето с прибрани крила.

Едоуард, тази вечер се чувствам много самотен. Би ми било от мощ, ако знаех, че си жив, че все още работиш в градината, а вечер пишеш в кабинета си. Мислех, че моите пътувания ще събудят старите ми вярвания в концепцията на свети Тейлхард за Бога, в който се съединяват Христос на Еволюцията, Лично и Универсално, Горе и Напред, но не предстои никакво подобно обновление.

Стъмва се. Остарявам. Чувствам нещо... все още не разкаяние... относно греха ми, свързан с фалшифицирането на доказателствата при разкопките на Армагаст. Но, Едоуард, ваше превъзходителство, ако останките от материалната култура означаваха наличието на християнски ориентирана култура там, на разстояние шестстотин светлинни години от старата Земя, почти три хиляди години, преди човекът да е напуснал повърхността на родния свят...

Толкова черен грях ли бе да се интерпретира такава двусмислена информация по начин, който би могъл да означава възкресяването на християнството в наше време?

Да, така беше. Но мисля, че не заради греха на подправената информация, а заради по-сериозния грях да си мисля, че християнството би могло да бъде спасено. Църквата умира, Едоуард. И не само нашият любим клон от Светото Дърво, ами и всичките му израстъци, чепове и ракови образувания. Цялото Тяло на Христос умира толкова сигурно, колкото това мое изразходвано нещастно тяло. Ти и аз знаехме това в Армагаст, където кървавото слънце осветяваше само прах и смърт. Ние го знаехме през онова хладно зелено лято в колежа, когато положихме

първите си клетви. Знаехме го като момчета в тихите полета за игри на Вилфранш сюр Сайон. Знаем го сега.

Светлината вече си е отишла; налага ми се да пиша под слабия отблясък от салонните прозорци на горната палуба. Звездите са се разположили в странни съзвездия. Средното море свети нощем с някаква зеленикава, нездрава фосфоресцираща светлина. На югоизточния хоризонт се забелязва тъмна маса. Възможно е да идва буря или просто се задава следващият остров от веригата, третата от деветте „опашки“. (Коя ли митология има отношение към котка с девет опашки?)

Заради птицата, която видях преди малко – ако е било птица, – се моля това отпред да е остров, а не буря.

Ден 28:

Прекарах осем дни в Порт Романс и видях там трима мъртъвци. Първият беше някакъв труп на плажа, изпоцапана бяла пародия на човек, който беше изхвърлен върху калния нисък бряг от татък пристанищната кула, през първата ми вечер в града. Децата го замеряха с камъни.

Вторият гледах как го измъкват от изгорелите останки на магазин за газови бутилки в бедната част на града, близо до моя хотел. Тялото му бе овъглено до неузнаваемост и сгърчено от горещината, като ръцете и краката му бяха силно присвити в позата на професионален боксьор, в която от незапомнени времена застиват жертвите на изгаряне. През целия ден не бях ял нищо и признавам със срам, че започнах да отделям слюнка, когато въздухът се изпълни със силния аромат на пържена мазнина от изгоряло месо.

Третият човек бе убит на няма и три метра от мен. Току-що бях излязъл от хотела върху нахвърляните, опръскани с кал талпи, които служеха за тротоари в този мизерен град, когато прогърмяха изстрели и един мъж на няколко крачки пред мен политна, сякаш кракът му се бе подхлъзнал, извъртя се към мен с въпросително изражение на лицето и падна странично в калта и нечистотиите.

Беше прострелян три пъти с някакъв вид огнестрелно оръжие. Два от куршумите го бяха улучили в гърдите, третият бе влязъл точно под лявото око. Беше невероятно, но той все още дишаше, когато стигнах до него. Без да мисля, извадих епитрахила си от чантата, потърсих опипом стъкленницата със светена вода, която бях носил толкова дълго време, и се заех да извърша тайнството елеосвещение. Никой от насъбралата се тълпа не възрази. Падналият потрепери веднъж, прочисти гърлото си,

сякаш се канеше да проговори, и умря. Тълпата се разпръсна още преди да бяха вдигнали тялото.

Мъжът беше на средна възраст, с пясъчна коса и леко пълен. Нямаше никакви документи за самоличност, нито вселенска карта, нито инфотерм. В джоба му имаше шест сребърни монети.

По някаква причина реших да остана с тялото до края на деня. Лекарят беше дребен и циничен човек, който ми разреши да остана да присъствам на поисканата аутопсия. Подозирам, че беше зажаднал да разговаря с някого.

– Ето колко струва цялата работа – рече той, като отвори корема на умрелия, сякаш беше някаква розова чанта, дръпна диплите от кожа и мускули назад и ги притисна като краища на отвора на палатка.

– Коя работа? – попитах аз.

– Животът му – поясни докторът и издърпа кожата от лицето на трупа нагоре и назад, като че ли беше мазна маска. – Вашият живот, моят живот.

Червените и бели ленти от преплитащите се мускули образуваха синя рана около назъбената дупка непосредствено над скулата.

– Трябва да има нещо повече от това – казах аз. Докторът вдигна поглед от мрачното си занимание с озадачена усмивка.

– Така ли? Покажете ми, моля – той вдигна сърцето на мъжа и сякаш го претегляше в ръката си. В световите от Мрежата то би струвало някакви пари на свободния пазар. Там има хора, които са твърде бедни, за да поддържат отглеждани във вана клонирани части на склад, но които са достатъчно богати, за да не умрат само поради липса на едно сърце. Ала тук то е просто отпадък.

– Трябва да има нещо повече от това – повторих аз, макар да не бях убеден.

Спомних си погребението на негово светейшество папа Урбан XV малко преди да напусна Пацем. Както бе обичаят още от дохеджирско време, трупът не беше балсамиран. Той чакаше в преддверието на главната базилика, за да бъде подготвен за обикновения дървен ковчег. Докато помагах на Едоуард и на монсиньор Фрей да облекат дрехите на вкочанения труп, забелязах кожата, която бе станала кафява, и отпуснатата се уста.

Докторът сви рамене и довърши повърхностната аутопсия. Последва изключително кратко официално разследване. Не бе открит никой заподозрян, не бе изнесен никакъв мотив. В Кийтс бе изпратено описание на убийтия, но самият той бе погребан на другия ден в едно просяшко

гrobiще между ниските кални брегове и жълтата джунгла.

Порт Романс е смесица от жълти причудливи дървени постройки, издигнати върху плетеница от скели и талпи, разпрострени на широка площ върху калните ниски брегове, получили се от приливите при устието на Канс. Реката е широка почти два километра тук, където се разлива в залива Тошахай, но само няколко от каналите са плавателни и драгирането не спира ден и нощ. Всяка нощ лежа буден в евтината си стая с отворен прозорец, от който се чуват ударите на драгажния чук, сякаш бумти сърцето на този гнусен град, и далечният шепот на прибоя, неговото мокро дихание. Тази нощ слушам как диша градът и не мога да си го представя другояче освен като одраното лице на убития.

Фирмите поддържат едно летище за плъзгачи в края на града за превозване на пътници и материали във вътрешността, към по-големите плантации, но аз нямам достатъчно пари за подкуп, та да се натоваря на някой от тях. По-точно бих могъл да се вредя да се кача, но не мога да си позволя да транспортирам трите си куфара с медицинска и научна екипировка. Все още се изкушавам. Службата ми сред бикурите сега изглежда по-абсурдна и ирационална от когато и да било. Единствено странната ми нужда от местоназначение и някаква мазохистична решимост да изпълня условията на своето самоналожено изгнание, ме крепят, за да се придвижвам нагоре по реката. Един речен съд тръгва срещу течението на река Канс веднъж на всеки два дни. Купил съм си билет и утре ще пренеса куфарите си на борда.

Няма да ми бъде трудно да се разделя с Порт Романс.

Ден 41:

„Емпоротик Жирандол“ продължава бавното си движение нагоре по реката. Откакто преди два дни напуснахме пристанището на Мелтън, не се виждат никакви човешки поселения. Сега джунглата притиска брега на реката като здрава стена; нещо повече, тя изцяло надвисва над нас на местата, където реката се стеснява до тридесет-четиридесет метра. Самата светлина е жълта, наситена като течено масло, филтрирана през листа и клони, надвиснали на осемдесет метра над кафявата повърхност на Канс. Аз съм седнал на ръждясалия тенекиен покрив на централния пътнически шлеп и напъргам очи, за да съгледам първото теслово дърво. Старият Кади, седнал наблизо, спира за малко да дялка, плюе зад борда през някаква празнина между зъбите си и ми се смее:

– От толкова далече не може да се види нито едно огнебълващо

дърво – казва той. – Ако ги имаше тук, гората със сигурност нямаше да изглежда така. Трябва да стигнеш горе до Зъбера, за да се надяваш да видиш някоя тесла. Още не сме излезли от тропическата гора, падре. Вали всеки следобед.

Всъщност дъжд е твърде нежна дума за пороя, който ни залива всеки ден, скрива от погледите ни брега, удря но тънките покриви на лодките с оглушителен рев и забавя нашето пълзене срещу течението, докато започне да ни се струва, че стоим на място. Сякаш всеки следобед реката се превръща във вертикален порой, във водопад, който корабът трябва да изкатери, ако искаме да продължим.

„Жирандол“ е дъвен плоскодънен влекач с пет малки шлепа, разпръснати наоколо му като опърпани деца, които се притискат към полите на уморената си майка. Три от лодките на две нива са натоварени с бали от стоки, които ще бъдат заменени или продадени в няколкото плантации и поселища покрай реката. Другите две предлагат някакво подобие на подслон за местните жители, които пътуват нагоре по реката, макар да предполагам, че някои от обитателите на шлеповете са постоянни. Моята собствена каюта може да се похвали с един мръсен матрак на пода и гущероподобни насекоми по стените.

След като спре дъждът, всички се скупчват на палубите, за да гледат как вечерните мъгли се издигат от изстиващата река. Въздухът сега е много горещ и пренаситен от влага през по-голямата част от деня. Старият Кади ми казва, че съм дошъл твърде късно, за да се изкатери през дъжда и огнебълващите гори, преди тесловите дървета да се активизират. Ще видим.

Тази нощ мъглите се издигат като духовете на всички мъртъвци, които спят под тъмната повърхност на реката. Последните раздърпани останки от следобедната облачна покривка се разсейват между дърветата и цветът на света се завръща. Наблюдавам как гъстата гора се променя от хромовожълто към прозрачно шафранено и след това бавно избледнява през охра към тъмнокафяво и накрая до мрак. На борда на „Жирандол“ старият Кади запалва фенерите и глобусите със свещи, окачени на провисналото второ платно, и сякаш за да не остане по-назад, притъмнялата джунгла започва да мъждука с бледата флуоресценция на гниенето, докато в тъмните по-горни пластове могат да се видят светулки и различно оцветени наежинки, които се носят от клон на клон.

Тази вечер не се вижда малката луна на Хинерион, но тукашният свят се движи през повече отломки, отколкото е обичайно за планета, така близко до своето слънце, и нощните небеса са осветени от

непрекъснати метеоритни дъждове. Днес небесата са особено плодови и когато минаваме през широките участъци на реката, можем да наблюдаваме цяла плетеница от бляскави метеоритни следи, които съединяват звездите в едно. Не след дълго техните образи изгарят ретината и аз поглеждам надолу към реката единствено за да видя същото оптическо ехо там, в тъмните води.

На източния хоризонт се мярка някакъв ярък отблясък и старият Кади ми казва, че това се дължи на орбиталните огледала, които снабдяват със светлина една малка част от по-големите плантации. Твърде топло е, за да се върна в каютата си. Разстилам тънкото си одеяло върху покрива на шлепа и наблюдавам небесния светлинен спектакъл, докато групичките туземски семейства пеят натрапчиви песни на някакъв жаргон, който дори не съм се опитвал да науча. Мисля си за бикурите, които са все още далеч оттук, и у мен се надига странна възбуда.

Нейде в гората невидимо животно надава писък, който напомня гласа на изплашена жена.

Ден 60:

Пристигнах в плантацията Паресебо. Болен.

Ден 62:

Много съм болен. Температура. Пристъпи на треска.

През целия вчерашен ден повръщах черна жлъч. Дъждецът е оглушителен. Нощем облаците са озарени отгоре от орбиталните огледала. Небето сякаш е обхванато от пожар. Температурата ми е много висока. Една жена се грижи за мен. Къпе ме. Твърде съм зле, за да се срамувам. Косата ѝ е по-тъмна от тази на повечето туземци. Тя говори малко. Тъмни, нежни очи.

О, Господи, да си болен толкова далеч от дома.

Ден 63:

Тя чака шпионирайки идва мокра от дъжда тънката риза нарочно да ме изкуси, знае състоянието ми кожата ми изгаря от огън тънката памучна тъкан зърна на гърди тъмни под нея знам кого към кого са насочени, тук чувам гласовете им нощем те ме къпят в отрова изгаря ме те

мислят че не зная но аз чувам гласовете им над дъжда когато пищенето спира спрете спрете.

Кожата ми почти я няма. червено отдолу усещам дупката в бузата си. когато намеря куршума ще го изплюя навън навън. agnusdeiquitolispecattamundi miserer nobis misere nobis misere.

Ден 65:

Благодаря ти, мили Боже, за избавлението от болестта.

Ден 66:

Днес се избърснах. Успях да се добера до душа. Семфа ми помогна да се приготвя за посещението на управителя. Очаквах да е някой от онези огромни грубовати типове, които съм виждал през прозореца да работят в сортировъчното отделение, но той се оказа кротък черен мъж с леко фъфлещ говор. Помогна ми изключително много. Аз се безпокоях, че трябва да заплатя за лечението ми, но той ме увери, че няма да плащам нищо. Нещо повече – щял да ми предостави един човек, който да ме заведе до платото! Казва, че е краят на сезона, но ако след десет дни съм в състояние да вървя, би трябвало да успеем да се промъкнем през огнебълващата гора и да стигнем до Пролома, преди тесловите дървета да са се активизирали напълно.

След като той си тръгна, седнах и поговорих малко със Семфа. Съпругът ѝ бил починал тук преди три местни месеца при злополука но време на прибиране на реколтата. Самата Семфа била дошла от Порт Романс; женитбата ѝ с Мнkel била за нея избавление и тя решила да остане тук и да върши всякаква работа, но да не се връща обратно. Не я обвинявам.

След един масаж ще спя. Напоследък много често сънувам майка си.

Десет дни. Ще бъда готов след десет дни.

Ден 75:

Преди да потеглим с Тък, отидох да се сбогувам със Семфа. Тя каза малко думи, но по очите ѝ личеше, че е тъжна, като вижда, че си отивам. Без преднамереност аз я благослових и я целунах по челото. Тък

стоеше наблизо, като се усмихваше и клатеше глава. След това потеглихме, повели двете товарни животни. Управителят Орланди дойде до края на пътя и ни помахаше, когато навлязохме в тясната пътечка, изсечена в златистия шубрак.

Domine, dirige nos.¹

Ден 82:

След като бяхме вървели една седмица по пътеката – каква пътека? – след като бяхме вървели една седмица без път през жълтата тропическа гора, след едноседмично изтощително изкачване по все по-стръмния склон на Платото на зъбера тази сутрин се озовахме на скалисто голо място, откъдето ни се удаваше възможност да погледнем назад, над широко пространство от джунглата, към Клуна и Средното море. Тук платото беше на височина почти три хиляди метра над морското равнище и гледката бе впечатляваща. Тежки дъждовни облаци се разстилаха под нас до подножието на Възвишенията на зъбера, но през пролуките в сивобелия килим облаци от време на време се виждаха река Канс, която лъкатушеше лениво към Порт Романс и морето, хромовожълти провласи от гората, през която се бяхме промъквали, и едно червено нетно далече на изток, за което Тък се кълнеше, че било по-долният калъп на фибропластмасовите полета край Паресебо.

Продължихме пътя си напред и нагоре до късно вечерта. Тък очевидно е обезпокоен, че ще се окажем хванати в огнебълващите гори, когато тесловите дървета се активизират. Аз се мъча да го следвам, като дърпам тежко натовареното животно и произнасям тихи молитви, за да държа ума си настрана от своите болки, страдания и всякакви опасения.

Ден 83:

Днес сме се натоварили и сме в движение още отпреди разсъване. Въздухът мирише на дим и пепел.

Промяната в растителността тук на платото е изненадваща. Няма ги вече вездесъщите гъсталаци и избуюлатата чалма. След като преминахме през една междинна зона с ниски вечнозелени и вечносини растения и се изкатерихме през гъсталак от мутиралаи полегати борове и тристеблени трепетлики, навлязохме в огнебълващата гора със собствените й

1. Боже, напътствай ни (лат.) – бел.ред.

високи прометей, върволицы от неизменния феникс и кръгли полянки с трепкащи янтарни пламъчета. От време на време се натъквахме на непроходими участъци от беловлакнестите разклонени бестосови растения, за които Тък живописно заявява, че „приличат на разкапващите се хуйове на някакви умрели великани, дето лежат погребани плитко тука, сигурен съм“. Моят водач умее да си служи с думите.

Беше късно следобед, когато съзряхме първото теслово дърво. Близо половин час се бяхме влачили през покритата с пепел почва на гората, като се стараехме да не настъпим филизите на фениксите и огнените камшици, храбро напредвайки през саживата почва, когато Тък неочаквано спря и посочи с ръка.

Тесловото дърво, все още на половин километър пред нас, се извисяваше най-малко на сто метра височина, макар това да бе само половината от ръста на най-високия прометей. Близо до короната стъблото се издуваше в отчетливото кубе на акумулаторния мехур с форма на чеснов лук. Радиалните клони над мехура бяха изпъстрени с десетки ореолоподобни лози, до една в цвят сребърен металик върху фона на ясното синъозелено небе. Цялото това нещо ме накара да си помисля за някоя елегантна мюсюлманска джамия с високо минаре, каквито имаше на Новата Мека, непочтително украсена с гирлянди от лъскави пайети.

– Трябва да си размърдаме задниците и да се разкараме оттук заедно с катърите – изръмжа Тък.

Той настоя веднага да се преоблечем в дрехите за огнебълващата гора. Останалата част от следобед и вечерта прекарахме в мъчително ходене, навлекли осмозните си маски и дебели ботуши с гумени подметки, потейки се под пластове кожен гамаплат. И двете животни бяха нервни, а дългите им уши щръкнаха и при най-лекия шум. Дори и през маската си усещах миризмата на озона; тя ми напомняше за електрическите влакчета, с които си бях играл като дете през ленивите коледни следобеди във Вилфранш сюр Сайон.

Тази вечер лагеруваме колкото е възможно по-близо до една групичка бестоси. Тък ми показва как да нагласям пръстена от опорни пръти, като през цялото време си бърбореше злокобни предупреждения и оглеждаше вечерното небе за облаци.

Аз имам намерение да спя добре въпреки всичко.

Ден 84:

04.00 часът.

Майчице Богородице.

В продължение на три часа се озовахме хванати посред края на света.

Експлозиите започнаха малко след полунощ, отначало само грохот от мълнии и, противно на здравия разум, ние с Тък промушихме главите си през платнището на палатката, за да наблюдаваме пиротехниката. Аз съм свикнал с монсонните бури на Пацем през месец Матей, така че първия час, докато траеха мълниците, нещата не изглеждаха кой знае колко необичайно. Само гледката на далечните теслови дървета, които бяха несъмнения фокус на въздушното изправане, беше малко обезпокоителна. Но скоро горските бегемоти засияха и забълваха със собствената си акумулирана енергия и тогава – тъкмо когато се оттеглях, за да си легна да спя независимо от непреставания шум – се отприщи същински Армагедон.

Сигурно най-малко стотина електрически дъги се бяха освободили в първите десет секунди от встъпителните спазми на страхотната енергия на тесловите дървета. Един прометей на по-малко от тридесет метра разстояние от нас експлодира и разхвърли пламтящи главни на петдесет метра върху земята наоколо. Опорните пръти светеха, съскаха и отклоняваха една след друга дъги от синкавобяла смърт над и около нашия малък бивак. Тък крещеше нещо, но никакъв човешки звук не можеше да се чуе през напора от светлина и шум. Една туфа пълзящ феникс избухна в пламъци близо до спънатите катъри и едното от подплашените животни – както беше спънато и с превързани очи – се отскубна и се втурна напред през обръча от светещи опорни пръти. Тозчас половин дузина мълнии от най-близкото теслово дърво стовариха дъгите си върху безпомощното животно. Бих могъл да се закълна, че в един бесен миг видях как скелетът на катъра тлее през врящата плът, след което се съгърчи високо във въздуха и просто изчезна.

В продължение на три часа наблюдавахме края на света. Два от опорните пръти са паднали, но останалите осем продължават да действат. Тък и аз сме се свили в горещата хралупа на палатката ни, дихателните маски филтрират достатъчно хладен кислород от свръхнагорещения задимен въздух, за да можем да дишаме. Само липсата на растителност под нас и умението на Тък при разпъването на палатката надалече от останалите мишени и в близост до служещите като заслон бестосови растения бяха причината да оцелеем. Това и осемте опорни пръта от нишкообразна кристална сплав, които стоят между нас и вечността.

– Изглежда, са доста издръжливи! – крещя на Тък, за да надвкнам

съска и пукота, тряска и грохота на бурята.

– Направени са така, че да издържат час или два – изръмжава в отговор моят водач. – Всеки момент може да се разпаднат и тогава умираме.

Аз кимам с разбиране и отпивам от хладката вода през тръбичката на дихателната си маска. Ако оживея тази нощ, вечно ще благодаря на Бога за щедростта му, че ми даде възможност да видя тази гледка.

Ден 87:

Тък и аз се измъкнахме от тлеещия североизточен край на огнебълващата гора вчера по обяд, набързо си устроихме бивак край брега на един малък поток и спяхме непробудно осемнадесет часа, наваксвайки си за трите нощи без никакъв сън и за двата изнурителни дни придвижване без почивка през един кошмар от пламъци и пепел. Накъдето и да погледнехме, докато се приближавахме към стръмния планински хребет, който бележеше края на гората, виждахме как семенни торбички и шишарки разцъфват с нов живот за разнообразните огнени видове, които бяха загинали в геената през предишните две нощи. Пет от нашите опорни пръти все още действаха, макар че нито аз, нито Тък не изгаряхме от желание да ги използваме още някоя нощ. Оживялото товарно животно се гътна и умря в момента, в който свалихме тежкия товар от гърба му. Тази сутрин се събудих призори от звука на течаща вода. Последвах малкия поток на около километър на североизток, при което звукът му ставаше все по-дълбок, докато той внезапно изчезна от погледа ми.

Проломът! Почти бях забравил къде отивахме. Тази сутрин, като се препъвах през мъглата, прескачах по мокрите камъни по протежение на разширяващия се поток, скочих за сетен път върху голяма канара, олюлях се, възстанових равновесието си и погледнах право надолу от върха на един водопад, който пропадеше от близо три хиляди метра височина сред мъгла, скали и река далече в ниското.

Проломът не се връзваше в извисяващото се плато, както нравеше Големия каньон на старата Земя или Световната цепка на Хеброн. Независимо от активните си океани и видимо земеподобните континенти Хиперион е тектонически съвсем мъртъв; повече прилича на Марс, Лусус или на Армагаст по своята пълна липса на континентален дрейф. И също като Марс и Лусус Хиперион е обременен с ледникови епохи, макар че тук периодичността им достига до тридесет и седем милиона години поради дългата орбита на понастоящем отсъстващата двойна

звезда-джудже. Инфотермът сравнява Пролома с възникналата още преди Земята Морска долина на Марс, тъй като и двете са причинени от отслабването на кората на планетите по време на периодичните замразявания и размразявания в течение на геологическите ери, последвани от образуването на подземни реки като Канс. После масивът пропада и минава като дълъг белег през планинското крило на континента Аквила.

Тък се присъедини към мен, както бях застанал до ръба на Пролома. Аз бях гол и перях миризмата на пепел от пътните си дрехи и от расото. Плиснах студена вода върху тялото си и се изсмях на висок глас, когато виковете на Тък отекнаха обратно от Северната стена, която се намираще на близо километър отгук. Поради естеството на срива на земната кора Тък и аз бяхме застанали далече напред върху една козирка, която скриваше Южната стена под нас. Макар и да бяхме опасно изложени, смятахме, че скалният перваз, който бе устоял на гравитацията в течение на милиони години, щеше да издържи още няколко часа, докато ние се къпехме, отдъхвахме си, крещяхме до прегракване отекващи приветствия и изобщо се държахме като деца, освободени от училище. Тък ми довери, че никога не е прониквал до края на огнебълващата гора – нито пък познава някой, който да е правил това през този сезон, – и обяви, че сега, след като тесловите дървета ставаха напълно активни, щеше да му се наложи да чака най-малко три месеца, за да може да се върне обратно. Той не изглеждаше прекалено опечален, а на мен ми беше приятно, че сме заедно.

Следобед пренесохме екипировката ми на смени, като си устройхме лагер близо до потока, на стотина метра зад прага на водопада, и струпахме моите кутии от пенопласт с научна екипировка за допълнително подреждане на сутринта.

Вечерта беше студено. След вечеря, непосредствено преди залез слънце, аз си облякох грейката и се разходих сам до един скалист ръб на югозапад от мястото, където за пръв път се бях натъкнал на Пролома. От тази изгодна позиция, изнесена силно напред над реката, гледката беше впечатляваща. От невидимите водопади, които далече долу се хвърляха в реката, се издигаше мъгла, придружена от възвемаша се нагоре ситна прах на редуващи се завеси от мъгла, които умножаваха многократно залязващото слънце в десетина виолетови кълба и два пъти повече цветни дъги. Наблюдавах раждането на поредния спектър, който се издигаше към притъмняващия небесен купол и умираше. Когато изстиващият въздух се уталожил в цепнатините и кухините на платото, а топлият се втурнал към небето, повлякъл със себе си листа, клонки и мъгла

във вертикална вихрушка нагоре, от Пролома се изтръгна някакъв звук, сякаш самият континент се обаждаше с гласовете на каменни великани, гигантски бамбукови флейти и църковни органи, огромни като палати, при което ясните, съвършени ноти варираха от най-високо сопрано до най-дълбок бас. Помислих си за напорите на вятъра върху прорязаните с жлеbove скални стени, за пещерите далече долу, в ниското, оформили дълбоки пролуки в неподвижната земна кора, и за илюзията за човешки гласове, която биха могли да породят случайните призвуци. Но накрая престанах да размишлявам и просто се заслушах как Проломът пее своя прощален химн към слънцето. Върнах се при палатката ни, кацнала сред кръга от биолуминесцентна светлина на фенера, когато първият порой от метеоритни дъждове възпламени небесата над нас и по хоризонта на юг и на запад заподскачаха далечни експлозии от огнебълващите гори като канонаден огън от някаква древна война на дохеджирската стара Земя.

Веднага щом влязох в палатката, изпробвах дългообхватните вълни на инфотерма, но не се появи нищо освен смущения. Подозирам, че дори ако примитивните комуникационни спътници, които обслужват фибропластмасовите плантации, изобщо излъчваха някога предавания толкова далече на изток, всичко друго, с изключение на най-стабилните лазерни или холографски лъчи, би било погълнато от планините и от активността на тесловите дървета. На Пацем малцина от нас в манастира носеха персонален инфотерм, но информационната сфера бе винаги налице, в случай че ни се наложеше да припомним до нея. Тук нямаш никакъв избор.

Седя и слушам как заглъхват последните ноти на вятъра в каньона, гледам как небесата едновременно потъмняват и пламват, усмихвам се на звука от хъркането на Тък, идващ откъм спалния му чувал пред палатката, и си мисля: Ако това е изгнание, нека бъде така.

Ден 88:

Тък е мъртъв. Убит.

Намерих тялото му, когато при изгрев слънце излязох от палатката. Той спеше навън, на не повече от четири метра от мен. Беше казал, че има желание да спи под звездите.

Убийците са му прерязали гърлото, докато е спял. Не бях чул никакъв вик. Обаче бях сънувал: бях сънувал как Семфа се грижи за мен по време на треската ми. Сънища за хладни длани, които докосват шията и

гърдите ми, докосват разпятието, което нося още от детството си. Стоях изправен над тялото на Тък, загледан в широкия тъмен кръг, където кръвта му се бе просмукала в равнодушната пръст на Хиперион, и потреперих при мисълта, че сънят ми е бил нещо повече от сън – че през нощта наистина ме бяха докосвали длани.

Признавам си, че действах по-скоро като изплашен стар глупак, отколкото като свещеник. Наистина, отслужих елеосвещение, но след това ме обзе паника и изоставих тялото на нещастния си водач, затършувах отчаяно из багажа за някакво оръжие и грабнах мачетето, което бях използвал в тропическата гора, и мазера с ниско напрежение, с който възнамерявах да ходя на лов за дребен дивеч. Не знам дали щях да използвам оръжие срещу човешко същество, дори за да спася собствения си живот, но в паниката си пренесох мачетето, мазера и енергийния бинокъл до една висока скала близо до Пролома и претърсих района за следи от убийците.

Нищо не помръдваше, с изключение на дребните дървесни обитатели и паяжините, които вчера бяхме видели да прехвъркват из дърветата. Самата гора изглеждаше ненормално гъста и тъмна. Проломът предлагаше стотици тераси, хребети и скални балкони на североизток за цели банди от диваци. Цяла армия би могла да се скрие там, между стръмните скали и непрестанните мъгли.

След половинчасово безплодно дебнене и глупашки страх се върнах обратно в бивака и подготвих тялото на Тък за погребение. Отне ми повече от два часа да изкопая подходящ гроб в скалистата почва на платото. Когато го зарих и формалната служба приключи, не можах да измисля нищо лично, с което да спомена недодялания, смешен малък човек, който бе мой водач.

– Бди над него, Господи – рекох най-после, отвратен от своето лицемерие, сигурен в сърцето си, че шепнеш думи само към себе си. – Приеми го при теб. Амин.

Тази вечер преместих бивака си на километър на север. Палатката ми е опъната на едно открито пространство на десет метра встрани, а аз съм се вклинил с гръб към голямата скала с разхвърляно наоколо облекло за ношуване и с мачетето и мазера подръка. След погребението на Тък прегледах багажа с провизиите и кутиите с екипировка. Нищо не беше взето, с изключение на няколкото останали опорни пръта. Веднага си помислих дали някой не ни бе проследил през огнебълващата гора, за да убие Тък и да ме хване натясно тук, но не можех да измисля никакъв мотив за такова сложно действие. Който и да е от плантациите би могъл

да ни убие, докато спяхме в тропическата гора или – още по-лесно, от гледна точка на евентуалния убиец – в дълбоките дебри на огнебълващата гора, където никой не би се учудил на два овъглени трупа. Значи оставах бикурите. Моето примитивно паство.

Размислих дали да не се върна обратно през огнебълващата гора без опорните пръти, но се отказах от тази идея. Да остана би означавало вероятна смърт, а тръгнах ли обратно, смъртта ми бе сигурна.

Щяха да минат три месеца, докато тесловите дървета заспят. Сто и двадесет от двадесет и шестчасовите местни дни. Цяла вечност.

Мили Боже, защо ми дойде това на главата? И защо бях пощаден снощи, след като просто ще бъда принесен в жертва тази нощ... или следващата.

Седя тук в скалното прикритие сред падащия здрач, слушам неочаквано зловещото стенание, което се надига с нощния вятър от Пролома, и се моля, когато небето се осветява от кървавочервенните бразди на метеорите.

Говорейки сам на себе си.

Ден 95:

Страховете от изминалата седмица до голяма степен са се стопили. Установявам, че дори страхът избледнява и се превръща в нещо обикновено, след като напрежението е спадало дни наред.

С помощта на мачетето отсякох малки дръвчета, от които направих навес, като покрих покрива и страната с гамаплат и направих замазка от кал между трупите. За задна стена ми послужи солидният камък на скалата. Прегледах изследователското си оборудване и извадих част от него, макар да подозирам, че вече никога няма да го използвам.

Заех се да търся продоволствия, за да попълня своя бързо намаляващ запас от храна, сушена чрез сублимация. Според абсурдния график, съставен преди толкова много време на Пацем, досега трябваше вече няколко седмици да съм живял с бикурите и да разменям с тях дребни стоки срещу местна храна. Няма значение. Освен менюто ми От слабохранителни, но лесно сварими чалмови корени открих половин дузина видове ягодови и други по-едри плодове, за които инфотермът ме уверява, че стават за ядене; до този момент само един не ми понесе дотолкова, че ми се наложи да клеча цяла нощ край ръба на близкото дефиле.

Неуморно обхождам пределите на района. Километър на юг и четири километра на запад огнебълващите гори са в пълна активност.

Сутрин димът се надпреварва с редуващите се завеси мъгла да скрие небето. Единствено представляващите почти твърдо тяло ивици бестосови растения, скалистата почва тук, на горното плато, и стръмните хребети, които се простират като покрити с броня гърбици на североизток, възпират тесловите дървета.

На север платото се разширява и храстите стават по-гъсти близо до Пролома в продължение на петнадесетина километра, където пътят се прекъсва от дефиле, дълбоко една трета и широко наполовина колкото самия Пролом. Вчера стигнах до тази най-отдалечена северна точка и се загледах с известно безпокойство към зиналата пропаст. Някой ден отново ще се опитам да открия брод, като се отправя на изток, но по предателското присъствие на феникс отгатак бездната и по пелената от дим по протежение на североизточния хоризонт подозирам, че ще се натъкна единствено на пълните с чалма каньони и степите от огнебълваща гора, нахвърляни на орбиталната топографска карта, която нося със себе си.

Тази вечер посетих скалистия гроб на Тък, докато вечерният вятър подхващаше с вой своята еолова погребална песен. Коленичих там и се опитах да се помоля, но нищо не се получи.

Нищо не се получи, Едоуард. Аз съм празен като онези фалшиви саркофази, които изровихме със стотици от яловите пустинни пясъци близо до Тарум бел Уади.

Дзен-гностиците биха казали, че тази празнота е добър знак, че тя предсказва отваряне към някакво ново ниво на съзнаване, нови проникновения, нови преживявания.

Глупости.

Моята празнота е просто... празнота.

Ден 96:

Намерих бикурите. Или по-скоро те ме намериха. Ще запиша каквото мога, преди да са дошли, за да ме вдигнат от „сън“.

Днес се занимавах с детайлно картографиране на около четири километра северно от лагера, където мъглите се вдигнаха от пладнешката топлина, и забелязах редица тераси от моята страна на Пролома, която дотогава беше оставала скрита. Използвах енергийния бинокъл, за да огледам терасите – всъщност това бяха оборудвани със стълби издатини, върхове, площадки и чимове трева, разположени по много на ред върху зъбера, – когато разбрах, че пред очите ми се намират човешки

обиталища. Около десетината хижи представляваха недодялани груби колиби от чалмови листа, камъни и гъбест торф... но не можеше да има никаква грешка – бяха с човешки произход.

Стоях там нерешителен, все още с вдигнат бинокъл, и се опитвах да реша дали да се спусна долу и да се срещна с жителите, или да се оттегля в лагера си, когато почувствах онзи пълзящ нагоре хлад по гърба и тила, който с абсолютна сигурност ти дава да разбереш, че вече не си сам. Свалих бинокъла от очите си и бавно се обърнах. Бикурите бяха там, най-малко тридесет души, застанали в полукръг, който не ми оставяше никаква възможност за отстъпление към гората.

Не знам какво очаквах; може би голи диваци с яростно изражение на лицето и огърлици от зъби. Възможно е донякъде да бях очаквал да видя и брадати, силно окосмени отшелници, каквито пътешествениците срещат от време на време в планината Моше на Хеброн. Каквото и да е съществувало във въображението ми, истинските бикури изобщо не отговаряха на предварителната представа.

Хората, приближили се до мен така тихомълком, бяха дребни на ръст – нито един не беше по-висок от рамото ми – и бяха омотани в грубо тъкани тъмни роби, които ги покриваха от шията до петите. Когато се движеха, както правеха някои от тях сега, те сякаш се плъзгаха като привидения по неравната земя. От разстояние тяхната външност ми напомни най-вече за стадо дребни йезуити в някой анклав на Новия Ватикан.

При тази мисъл едва не се изкикотих, но осъзнах, че подобна реакция би могла като нищо да означава пристъп на паника. Бикурите не показваха никакви външни признаци на агресия, които биха могли да предизвикат подобна паника; те не носеха оръжия, малките им ръце бяха празни. Празни като израженията върху лицата им.

Трудно е накратко да се опише външния им вид. Те са плешиви. Всички до един. Тази плешивост, липсата на каквато и да било окосменост по лицето и широките дрехи, които се спускаха право надолу до земята, правеше трудно да се отличат мъжете от жените. Всички от групата, която сега стоеше с лице срещу мен и вече наброяваше повече от петдесет души, изглеждаха приблизително на една и съща възраст: някъде между четиридесет и петдесет стандартни години. Лицата им бяха гладки, кожата им беше със слабожълтеникав оттенък, който, както ми хрумна, би могъл да се дължи на приеманите с храната поколения наред разсеяни минерали в чалмовите корени и в останалите местни растителни видове.

Човек би могъл да се изкуши да опише кръглите лица на бикурите като херувимски до момента, когато при по-внимателно вглеждане това впечатление за миловидност изчезва, сменено от друга интерпретация – безметежна идиотия. Като свещеник съм прекарал достатъчно време в изостанали светове и съм виждал пораженията на едно древно генетично разстройство, наричано ту Синдром на Даун, ту монголизъм, ту генерационно-корабен завет. Това беше, в онзи момент, общото впечатление, което създаваха шестдесетината дребни човешки същества, облечени в тъмни дрехи, които се бяха приближили до мен – приветстваше ме една безмълвна, усмихната тайфа от плешиви, умствено изостанали деца.

Припомних си, че почти със сигурност това бяха същата група „усмихнати деца“, които бяха прерязали гърлото на Тък, докато той бе спал, и го бяха оставили да умре като заклано прасе.

Най-близкостоящият от тях пристъпи напред, сиря се на няколко крачки пред мен и с тиха монотонност изрече нещо.

– Само един момент – казах аз и измъкнах инфотерма си. Включих го на режим за превод.

– Бейетет ота мена лот кресфем кет? – понита дребният мъж пред мен.

Сварих да си сложа слушалката точно навреме, за да чуя превода на инфотерма. Нямаше никаква пауза на изчакване. Привидно чуждият език беше просто развален архаичен преселнически английски, не кой знае колко по-различен от туземния жаргон на плантациите.

– Ти си мъжът, който принадлежи към кръстната форма, кръстоида – преведе инфотермът, предоставяйки ми две възможности на избор за последното съществително.

– Да – казах аз, вече сигурен, че те са онези, които ме бяха докосвали през нощта, когато проснах убийството на Тък. Което значеше, че са същите, които бяха убили Тък.

Чаках. Ловният мазер беше в раницата ми. Тя бе подпряна до една дребна чалма на по-малко от десет крачки встрани. Помежду ни стояха половин дузина бикури. Това беше без значение. В този момент вече знаех, че не бих използвал оръжие срещу друго човешко същество, дори и срещу човешко същество, което беше убило водача ми и може би възнамеряваше всеки момент да убие и мен. Затворих очи и изрекох една безмълвна молитва на покаяние. Когато ги отворих, бяха надошли още бикури. Последва прекратяване на движението, сякаш беше попълнен някакъв кворум, някакво решение беше взето.

– Да – отново изрекох в тишината, – аз съм онзи, който носи кръста.

Чух гласът на инфотерма да превръща последната дума в „кресфем“.

Бикурите кимнаха като един – сякаш научени на това от дългия си опит на прислужници край олтара – и всичките коленичиха на едно кояно с тихо шумолящи роби в свършено коленопреклонение.

Отворих уста, за да говоря, и установих, че нямам какво да кажа. Затворих я.

Бикурите станаха. Лек ветрец раздвижи едновременно крехките чалмови клони и листата им, изтръгвайки сух, прощално летен звук над главите ни. Онзи, който беше най-близо до мен, отляво, пристъпи още по-близо, сграбчи ръката ми с хладни силни пръсти и тихо изрече нещо, което инфотермът ми преведе като:

– Ела. Време е да вървим вкъщи и да спим. Беше ранен следобед. Като се чудех дали инфотермът правилно е превел думата „еня“, или ставаше дума за някакъв идиом – метафора на „умирам“, аз кимнах и ги последвах към селището на ръба на Пролома.

Сега седя в колибата и чакам. Дочувам някакво шумолене. Още някой будова в този момент. Седя и чакам.

Ден 97:

Бикурите се наричат „Три по двадесет и десетте“. Прекарах последните двадесет и четири часа, като им говорех, наблюдавах ги, нахвърлях бележки, докато те се отдаваха на двучасовния си следобеден „сън“, и изобщо стараех се да запиша колкото мога повече данни, преди да решат да ми прережат гърлото.

Но май вече започвам да вярвам, че няма да ме наранят.

Говорих им вчера след нашия „сън“. Понякога те не отвърщат на въпросите ми, а когато го нравят, отговорите им не са много по-добри от сърдитите или неясни изречения, които човек получава от бавноразвиващи се деца. След първоначалния им въпрос и поканата при нашата първа среща никой от тях не отправи каквото и да било питане или коментар по отношение на мен.

Аз ги проучвах изтънко, внимателно, предпазливо и с професионалното спокойствие на опитен етнолог. Задавах възможно най-простите, най-предметни въпроси, за да се уверя, че инфотермът не греши. Той превеждаше правилно. Но общата равностметка на отговорите

ме остави в почти същото неведение, в което се намирах двадесет и няколко часа преди това.

Накрая, уморен тялом и духом, изоставих професионалната изтъненост и запитах групата, при която седях:

– Вие ли убихте спътника ми?

Тримата ми събеседници не вдигнаха поглед от тъкането, с което бяха заети над един недосягаем стан.

– Да – рече единият от тях, когото наричам в мислите си Алфа, тъй като той бе първият, който ме приближи в гората, – ние прерязахме гърлото на твоя спътник и го натискахме да не вика, докато се съпротивляваше. Той умря от истинската смърт.

– Защо? – след миг попитах аз.

Гласът ми прозвуча като обелено царевично листо.

– Защо умря от истинската смърт ли? – попита Алфа, все още без да вдига поглед. – Защото всичката му кръв изтече и той престана да диша.

– Не – рекох аз. – Защо го убихте?

Алфа не отговори, но Бети – която може да беше, а може и да не беше жена и другарка на Алфа – вдигна поглед от стана и простичко рече:

– За да го накараме да умре.

– Защо?

Отговорите се връщаха неизменно едни и същи и също така неизменно не ме просветляваха и на йота. След много разпитване научих, че бяха убили Тък, за да го накарат да умре, и че той бе умрял, защото беше убит.

– Каква е разликата между смъртта и истинската смърт? – попитах аз, без да се доверявам нито на инфотерма, нито на интуицията си на този етап.

Третият от бикурите, Дел, измърмори някакъв отговор, който инфотермът преведе като:

– Твоят спътник умря от истинската смърт. Ти – не.

Накрая, изпаднал в объркване твърде близко до ярост, аз се озъбих:

– Защо? Защо не убихте и мен?

И тримата спряха по средата на безсмисленото си тъкане и ме погледнаха.

– Ти не можеш да бъдеш убит, защото не можеш да умреш – рече Алфа. – Ти не можеш да умреш, защото принадлежиш към кръстоида и следваш пътя на кръста.

Нямах никаква представа защо проклетата машина в един момент превеждаше кръст като „кръст“, а в следващия като „кръстoid“. Защото

ти принадлежиш към кръстоида.

Прониза ме хлад, последван от пристъп на смях. Нима се бях натъкнал на онова старо приключенско холо клише, където загубеното племе почита „бога“, озовал се сред тяхната джунгла, докато нещастното копеле се порязва при бръснене или нещо такова, при което хората от племето, добили увереност и с известно облекчение от очевидната смъртност на техния гост, принасят доскорошното си божество в жертва?

Би било смешно, ако споменът за лишеното от кръв пице на Тък и прясно срязаната му зейнала рана не беше толкова свеж.

Тяхната реакция спрямо кръста със сигурност предполагаше, че съм срещнал група оцелели представители на някогашна християнска колония – може би католици? – макар данните в инфотерма да твърдяха, че корабът със седемдесет колонисти, който се бе разбил върху това плато преди четиристотин години, е имал на орда си само неокъруин марксисти, които до един би трябвало да са безразлични, ако не открито враждебни към старите религии.

Помислих да се откажа от този въпрос, тъй като беше прекалено опасен, за да упорствам с него, но глупашката ми нужда от знание ме подтикна да продължа.

– Вие почитате ли Исус? – попитах аз.

Безизразните им лица не се нуждаеха от каквото и да било устно отрицание.

– Христос – опитах отново. – Исус Христос? Християни? Католическата църква?

Никакъв интерес.

– Католици? Исус? Мария? Свети Петър? Павел? Свети Тейлхард?

Инфотермът възпроизвеждаше шумове, но думите, изглежда, не означаваша нищо за тях.

– Вие последователи на кръста ли сте? – продължих, като търсех напосоки някакъв последен контакт.

И тримата ме погледнаха.

– Ние принадлежим към кръстоида – рече Алфа.

Кимнах, без да разбирам нищо.

Същата вечер заспах съвсем скоро след залез слънце и когато се събудих, чух органо-тръбната музика на нощните ветрове на Пролома. Тя се носеше много по-силно тук, върху издатините, на които бе разположено селището. Дори колибите сякаш участваха в хора, докато надигащите си вихри свиреха и пищаха през каменните цепнатини, плющящите клони и нескопосните отвори за излизане на дима.

Нещо не беше както трябва. Измина цяла мъчителна минута, докато осъзная, че селото е изоставено. Всички колиби бяха празни. Седнах на един голям камък и се зачудих дали моето присъствие не бе станало причина за някакво масово бягство. Музиката на вятъра бе спряла и метеорите започваха нощния си спектакъл през пролуките на ниските облаци, когато дочух зад себе си звук и като се обърнах, видях всичките седемдесет от „Три по двадесет и десетте“ зад себе си.

Те минаха покрай мен, без да кажат нито дума, и се отправиха към колибите си. Нямахме никакви светлини. Представих си ги как седят в колибите с втренчени погледи.

Поседях известно време навън, преди да се прибера и аз. След малко се разходих до ръба на тревния пояс и застанах на мястото, където скалата се спускаше надолу в пропастта. Плетеница от лози и корени се виеше плътно до повърхността на скалата, но сякаш свършваше на няколко метра във въздуха и там увисваше в празното пространство. Нямахме толкова дълга лоза, която да осигури път до реката на два километра по-долу.

Но бикурите бяха дошли от тази посока. Нещо не се връзваше. Поклатих глава и се върнах в колибата си.

Седнал тук, пишейки под светлината на инфотерма, аз се опитвам да измисля някакви предпазни мерки, които бих могъл да взема, за да съм сигурен, че ще посрещна изгрева на слънцето. Не мога да измисля нищо.

Ден 103:

Колкото повече научавам, толкова по-малко разбирам.

Пренесох голяма част от нещата си в колибата, която опразниха за мен тук в селото.

Направил съм снимки, аудио и видеозаписи и съм заснел пълна холографска развивка на селището и обитателите му. Тях това сякаш не ги интересува. Прожектирам изображенията им, а те се разхождат през тях, без да проявяват какъвто и да било интерес. Възпроизвеждам на запис думите им, а те се усмихват и се прибират в колибите си, за да седят там часове наред, без да правят нищо, без да говорят нищо. Предлагам им евтими дрънкулки и те ги приемат без коментар, проверяват дали стават за ядене и след това ги захвърлят. Тревата е осеяна с пластмасови мъниста, огледалца, шарени парцалчета и евтими писалки.

Монтирах медицинската лаборатория с цялото ѝ оборудване, но без

никаква полза; „Три по двадесет и десетте“ не ми дават да ги прегледам, не ми дават да взема кръвни проби, въпреки че нееднократно им показвах колко безболезнено е това, не ми дават да ги сканирам с диагностичната апаратура – накратко, не искат да ми съдействат по никакъв начин. Те не спорят. Не обясняват. Просто обръщат гръб и се запиляват по своята никаква работа.

След една седмица все още не мога да различавам мъжете от жените. Лицата им приличат на онези визуални мозайки, които променят формите си, когато се взреш; понякога лицето на Бети изглежда несъмнено женско, а десет секунди по-късно усещането за род е изчезнало и аз отново си мисля за нея (него?) като за Бета. Гласовете им търпят същата промяна. Меки, добре модулирани, безполови... напомнят ми за зле програмираните домашни компютри, които можеш да срещнеш в изостаналите светове.

Установявам, че се надявам да зърна някой гол бикур. За един йезуит на четиридесет и осем стандартни години не е лесно да признае такава нещo. Все пак това не би било лесна задача дори за някой стар воайор. Табуто към голотата изглежда е абсолютно. Те носят дългите си роби и когато са будни, и по време на двучасовата си следобедна дрямка. Излизат във от селището, за да ходят по малка и голяма нужда, и подозирам, че не свалят широките си роби дори тогава. Изглежда, не се къпят. Човек би могъл да си помисли, че това създава обонятелни проблеми, но тези първобитни хора не издават никаква миризма, като се изключи слабия, леко сладникав аромат на чалма.

– Сигурно се събличате понякога – казах един ден на Алфа, изоставяйки деликатността в полза на информацията.

– Не – рече Ал и се премести на друго място, за да седи, без да нрави нищо, напълно облечен.

Те нямат имена. Отначало това ми се видя невероятно, но сега съм сигурен, че е така.

– Ние сме всичко, което е било и ще бъде – каза по-дребният бикур, за когото съм свикнал да мисля като за жена и я наричам Епи. – Ние сме Три по двадесет и десетте.

Потърсих в инфотерма и намерих потвърждение на онова, което подозирах: в над шестнадесетте хиляди известни човешки общества изобщо няма регистрирани такива, където да не съществуват никакви индивидуални имена. Дори при кошерните общества на Лусус индивидите отговарят на своята класова категория, последвана от прост код.

Казвам им своето име и те ме гледат с широко отворени очи.

– Отец Пол Дюре, отец Пол Дюре – напява преводачът на инфотерма, но не забелязвам у тях никакъв опит да повторят думите му.

Като се изключат масовите им изчезвалия всеки ден преди залез слънце и общото им двучасово време за сън, те правят много малко неща групово. Дори жилищните им навици изглеждат произволни. Ал прекарва следобедната дрямка веднъж с Вети, друг път с Гам, а третия – със Зелда или с Пийт. Не се забелязва никаква система или график. Всеки трети ден цялата група от седемдесетте отива в гората да събира храна и се завръща с ягодови плодове, корени и кора от чалма, плодове и всякакви други неща, които могат да се ядат. Бях сигурен, че са вегетарианци, докато не видях Дел да гризе изстиналия труп на някакво дребно дървесно животно. Малката маймунка сигурно бе паднала от високите клони. В такъв случай, изглежда. Три но двадесет и десетте не презират месото; те са просто твърде глупави, за да си го набавят чрез лов.

Когато са жадни, бикурите изминават пеша близо триста метра до един поток, който пада в Пролома. Независимо от това неудобство не се виждат никакви кожени мехове, кани или каквито и да било съдове. Аз държа запасите си от вода в двадесетлитрови пластмасови бидони, но местните жители не забелязват това. При моето спадащо уважение към тези хора не смятам за невъзможно да са прекарвали поколения наред в селище без подръчен водоизточник.

– Кой е построил къщите? – питам аз. Те нямат дума за селище.

– Три по двадесет и десетте – отвръща Уил. Него го разпознавам от останалите само по счупения му пръст, който не е зараснал правилно. Всеки от тях има поне по една отличителна черта, макар понякога да си мисля, че е по-лесно да отличиш един от друг гарвани.

– Кога са ги построили? – питам пак, въпреки че вече би трябвало да съм се научил, че всеки въпрос, който започва с „кога“, няма да получи отговор.

Не получавам отговор.

Те наистина слизат в Пролома всяка вечер. Надолу по лозите. На третата вечер се опитах да наблюдавам бягството им, но шестима от тях ме върнаха обратно от ръба и нежно, но настоятелно ме заведоха в колибата ми. Това бе първото наблюдавано от мен действие на бикурите, което съдържаше намек за агресия, и аз поседях в кратък размисъл, след като си отидоха.

На другата вечер, щом заминаха, безшумно се прибрах в колибата си, без дори да надзъртам навън, но когато се върнаха, прибрах камерата и триножника от мястото, където ги бях поставил близо до ръба.

Таймерът бе действал съвършено. Холографския запис показваха как бикурите сграбчат лозите и се спускат надолу по скалната стена също толкова ловко, както малките дървесни маймуни, които изпълват околните гори. След това изчезваха под зъбера.

– Какво правите, когато слизате в Пролома всяка вечер? – попитах на другия ден Ал.

Туземецът ме погледна с онази херувимска будистка усмивка, която вече съм започнал да мразя.

– Ти принадлежиш към кръстоида – рече той, сякаш това изчерпваше отговора на всичко.

– Богослужение ли извършвате, когато слизате долу? – попитах аз. Никакъв отговор. Помислих около минута.

– Аз също съм последовател на кръста – казах, знаейки, че това ще бъде преведено като „принадлежа към кръстоида“. Още малко и вече няма да имам нужда от превод. Но този разговор беше прекалено важен, за да се оставя на случайността. – Значи ли това, че аз трябва да се присъединя към вас, когато се спускате по отвесната скала?

За миг си помислих, че Ал размишлява. Челото му се набърчи и осъзнах, че това бе първият случай, когато виждах някой от Три по двадесет и десетте да стига почти до намръщване. После той каза:

– Ти не можеш. Ти принадлежиш към кръстоида, но не си от Три по двадесет и десетте.

Разбрах, че бе използвал всички неврони и връзки в мозъка си, за да формулира тази разлика.

– Какво бихте направили, ако аз все пак се спусна по отвесната скала? – попитах, като не очаквах никакъв отговор. Хипотетичните въпроси почти винаги имаха толкова шанс, колкото и циганията ми, основани на времеви категории.

Този път той все пак отговори. Херувимската усмивка и безметежното му изражение се възвърнаха и Алфа кротко рече:

– Ако се опиташ да се спуснеш по скалата, ще те натиснем на тревата, ще вземем наострени камъни, ще ти прережем гърлото и ще чакаме, докато кръвта ти престане да тече и сърцето ти спре да бие.

Не казах нищо. Чудех се дали бе в състояние да чуе бумтенето на сърцето ми в този момент. „Е – помислих си, – поне няма защо повече да се безпокоиш, че те смятат за бог.“

Мълчанието продължи. Най-после Ал добави още едно изречение, за което си мисля непрекъснато оттогава насам.

– А ако пак го направиш – продължи той, – пак бихме те убили.

След това известно време само се гледахме един друг; всеки от нас, сигурен съм, убеден, че другият е кръгъл идиот.

Ден 104:

Всяко ново разкритие засилва объркването ми. Отсъствието на деца тук ме безпокои още от първия ми ден в селището. Като преглеждам бележките си със задна дата, откривам чести споменавания на това обстоятелство във всекидневните наблюдения, които съм диктувал на инфотерма си, но не намирам никаква бележка за него в този личен мишмаш, който наричам дневник. Вероятно евентуалните последствия са били прекалено застрашителни.

На моите непрекъснати и несръчни опити да проникна в тази мистерия. Три по двадесет и десетте отговарят с обичайната си просветеност. Човекът, когото питам, се усмихва блажено и ми отвърща с някакво нелогично съждение, в сравнение с което брътвежът на последния селски идиот от Мрежата би изглеждал като дълбокомислен афоризъм. В повечето случаи те изобщо не отговарят.

Един ден се изправих пред онзи, когото бях маркирал с името Дел, останах на мястото си, докато той бе принуден да признае присъствието ми, и попитах:

- Защо няма никакви деца?
- Ние сме Три по двадесет и десетте – кратко рече той.
- Къде са бебетата?

Никакъв отговор. Никакво усещане за избягване на въпроса, просто празен поглед. Поех си дъх.

- Кой е най-младият сред вас?

Изглеждаше, че Дел мисли, че се бори с понятието. Той беше надвит. Чудех се дали бикурите бяха така напълно загубили чувството си за време, че всякакви подобни въпроси да са обречени на неуспех. След минута мълчание обаче Дел посочи към Ал, който бе седнал под слънцето и работеше нещо на грубия си ръчен стан, и каза:

- Ето този е последният, който се върна.
- Който се върна ли? – рекох аз. – Откъде?

Дел се втренчи в мен съвсем безучастно, без капчица раздражение.

– Ти принадлежиш към кръстоида – рече той. – Ти трябва да знаеш пътя на кръста.

Кимнах. Знаех достатъчно, за да усетя, че някъде там се намираше един от множеството алогични затворени кръгове, които обикновено

спъваха нашите диалози. Опитах се да намеря някакъв начин да задържа края на тънката нишка информация.

– В такъв случай Ал – казах и посочих към него – е последният, който се е родил. Се е върнал. А други ще се... върнат ли?

Не бях сигурен дали самият аз разбирах собствения си въпрос. Как да пита човек за раждането, след като този, когото пита, няма дума за дете и няма никакво понятие за време? Но Дел сякаш разбираше. Той кимна с глава.

Окуражен, продължих:

– Тогава кога ще се роди, ще се върне следващият от Три по двадесет и десетте?

– Никой не може да се върне, докато някой не умре – заяви Дел.

Изведнъж си помислих, че разбирам.

– Значи няма да има нови деца... никой няма да бъде върнат, докаато някой не умре? – казах аз. – Вие замествате липсващия с друг, за да поддържате групата на Три по двадесет и десет?

Дел отговори с онова мълчание, което бях започнал да превеждам като знак на съгласие.

Моделът изглеждаше достатъчно ясен. Бикурите се отнасяха напълно сериозно към своя брой от Три по двадесет и десет. Те поддържаха населението на племето на седемдесет – същият брой беше записан в списъка на пътниците на спускателния кораб, който се бе разбил тук преди четиристотин години. Шансът за съвпадение в случая беше малък. Когато някой умре, те разрешават да се роди дете, за да замести възрастния. Проста работа.

Проста, но невъзможна. Природата и биологията не работят така изрядно. Освен проблема за минималното стадно население имаше и други абсурди. Макар и да е трудно да се каже каква е възрастта на тези гладкокожи хора, очевидно е, че разликата между най-стария и най-младия не е повече от десет години. Макар и да се държат като деца, смятам, че тяхната средна възраст е някъде около края на тридесетте или средата на четиридесетте в стандартни години. Така че къде са много старите? Къде са родителите, остаряващите чичовци и неомъжените лели? При това положение цялото племе ще навлезе в старостта приблизително по едно и също време. Какво ще стане, когато всички прехвърлят детеродната възраст и дойде време да се заместват членове на племето?

Бикурите водят скучен, заседнал живот. Коефициентът на нещастни случаи – дори при техния живот на ръба на Пролома – трябва да е нисък. Няма никакви хищници. Сезонните промени са минимални, а

хранителният запас почти със сигурност остава стабилни. Но ако допуснем, че всичко това е така, трябва да е имало периоди през четиристотингодишната история на тази загадъчна група, когато селото е било връхлитано от болести, когато са се откъсвали повече от обичайния брой лози и част от жителите са пропадали в Пролома или когато нещо е причинявало онзи ненормален порой от смъртни случаи, от който застрахователните компании се страхуват от незапомнени времена.

А после какво? Нима те се размножават, за да покрият разликата, след което се връщат към безполовото си поведение? Нима бикурите са толкова различни от всички други регистрирани човешки общества, че да имат период на разгонване веднъж на няколко години – веднъж на десет години? – веднъж в живота? Не ми се вярва.

Седя тук в колибата си и прехвърлям възможностите. Една от тях е, че тези хора имат много дълга продължителност на живота и са в състояние да се възпроизведат през по-голямата част от това време, което е достатъчно за простото заместване на жертвите от племето. Само че това не обяснява близостта във възрастта им. И няма никакъв механизъм, който да обясни каквато и да е подобна продължителност. Най-добрите лекарства против стареене, с които разполага Хегемонията, успяват да увеличат активната продължителност на живота само малко над границата на стоте стандартни години. Превантивните здравни мерки са продължили жизнеспособността на ранната средна възраст почти до края на шестдесетте – каквато е моята възраст, – но без да се използват клонинговите транспланти, биоинженерството и други привилегии за много богатите, никой в Мрежата на световите не очаква, че ще създава семейство, ако е стигнал седемдесетте, или че ще танцува на сто и десетия си рожден ден. Ако корените на чалмата или чистият въздух на Платото на зъбера имаха драматичен ефект върху забавянето на старостта, без съмнение всички на Хиерион щяха да живеят тук и да джвакат чалма, тази планета щеше да има телепортатор още преди векове и всеки гражданин на Хегемонията, който притежава вселенска карта, щеше да планира да прекара ваканциите и.уединението си тук.

Не, по-логично е заключението, че бикурите живеят нормално дълъг живот, раждат нормално деца, но ги убиват, освен ако не е нужно попълнение. Възможно е да практикуват въздържание или някакъв контрол над раждаемостта – различен от избиването на новородените, – докато цялата тайфа не достигне до възраст, когато възниква скорошна нужда от свежа кръв. Масовото раждане по едно и също време обяснява видимо общата възраст на членовете на племето.

Но кой обучава младите? Какво става с родителите и с останалите по-възрастни хора? Нима бикурите стигат толкова далеч в първичността на несъвършеното си оправдание пред една култура и след това допускат своята собствена смърт? Това „истинска смърт“ ли е според тях – изличаването на цяло едно поколение? Дали Три по двадесет и десетте убиват индивидите и в двата края на възрастовата крива с форма на камбана?

Този тип разсъждения са безполезни. Започвам да се настъргвам срещу собствената си липса на умение да разрешавам проблемите. Нека да планираме една стратегия в този случай и да действваме съобразно с нея, Пол. Размърдай мързеливия си йезуитски задник.

ПРОБЛЕМ: Как да различавам половете един от Друг?

РЕШЕНИЕ: Придумай или принуди неколцина от тези нещастни дяволи да минат през медицински преглед. Установи в какво се състои цялата мистерия с ролята на пола и табуто към голотата. Едно общество, което зависи от дългогодишно сурово полово въздържание с цел контрол над раждаемостта, отговаря на моята нова теория.

ПРОБЛЕМ: Защо толкова фанатично се стремят да поддържат същия брой население от Три по двадесет и десет, с който е било положено началото на колонията от загубилия се разселнически кораб?

РЕШЕНИЕ: Не преставай да им досаждаш, докато не установиш.

ПРОБЛЕМ: Къде са децата? **РЕШЕНИЕ:** Упорствай и се рови, докато не откриеш.

Може би вечерното изчезване е свързано с всичко това. Възможно е там някъде да има детска ясла. Или купчина малки кости.

ПРОБЛЕМ: Какво значи „принадлежиш към кръстоида“ и „пътят на кръста“, ако не е някакъв изкривен остатък от първоначалната религиозна вяра на колонистите?

РЕШЕНИЕ: Установи това, като отидеш при първоизточника. Възможно ли е тяхното всекидневно спускане по отвесната скала да е от религиозно естество?

ПРОБЛЕМ: Какво има долу под скалата?

РЕШЕНИЕ: Слез там и разбери.

Утре, ако спазят обичая си, всичките три двадесетачки плюс десет от Три по двадесет и десетте ще се зашурат из гората да попълват хранителните си запаси в течение на няколко часа. Този път аз няма да отида с тях.

Този път ще се прехвърля оттатък ръба и ще се спусна по отвесната скала.

Ден 105:

09.30 часа – Благодаря ти, о, Господи, че ми позволи да видя това, което видях днес.

Благодаря ти, о, Господи, че ме доведе на това място в този момент, за да видя доказателството за Твоето Съществуване.

11.25 часа – Едоуард... Едоуард!

Трябва да се върна. Да ти покажа всичко! Да го покажа на всички.

Опаковал съм необходимите вещи, като сложих видеодисковете и видеофилмите в една торба, която изтъках от бестосови листа. Разполагам с храна, вода, мазера, чието храняване отслабва все повече. Палатка.

Спално облекло.

Само да не бяха откраднали опорните пръти!

Възможно беше бикурите да са ги запазили. Не, претърсих колибите и гората наоколо. Те не биха имали никаква полза от тях.

Няма значение!

Ще тръгна днес, ако мога. В противен случай веднага щом мога.

Едоуард! Всичко е тук, на филма и на дисковете.

14.00 часа – Днес няма никакъв начин да се мине през огнебълващите гори. Димът ме прогони още преди да бях проникнал до края на активната зона.

Върнах се в селото и прегледах холосите. Няма никаква грешка. Чудото е действително.

15.30 часа – Три но двадесет и десетте ще се върнат всеки момент. Ами ако знаят... ами ако, без да поглеждат към мен, са в състояние да кажат, че съм бил там?

Бих могъл да се скрия.

Не, няма никаква нужда да се крия. Бог не ме е довел толкова далече и не ми е дал възможност да видя онова, което видях, само за да ме остави да умра от ръцете на тези нещастни деца.

16.15 – Три но двадесет и десетте се върнаха и се отправиха но колибите си, без дори да погледнат към мен.

Аз седя тук, на прага на собствената си колиба, и не мога да престана да се усмихвам, да се смея и да се моля. Преди това се разходих до ръба на Пролома, отслужих литургия и взех причастие. Жителите на селото дори не си направиха труда да наблюдават.

Кога най-рано бих могъл да потегля? Надзирателят Орланди и Тък

бяха казали, че огнебълващата гора е напълно активна в течение на три местни месеца – сто и двадесет дни, – след което е относително спокойна два месеца. Тък и аз пристигнахме тук на осемдесет и седмия ден...

Не искам да чакам още сто дни, за да занеса новината на света... на всички светове.

Да можеше някой плъзгач да надмogne лошото време и огнебълващите гори и да ме измъкне оттук. Да имах връзка с някой от спътниците, които обслужват плантациите.

Всичко е възможно. Ще станат още чудеса.

23.50 часа – Три по двадесет и десетте се спуснаха в Пролома. Главовете на вечерния вятърен хор се надигат от всички страни.

Как ми се иска да можех сега да съм с тях! Там, долу.

Ще направя поне онова, което е във възможностите ми. Ще падна на колене тук, близо до ръба на Пролома, и ще се моля, докато органовите гласове на планетата и небето пеят мелодията, която знам, че е химн на един истински и съществуващ Бог.

Ден 106:

Днес се събудих в една прекрасна утрин. Небето беше тъмнотюркозено, слънцето приличаше на остър кървавочервен камък, инкрустирай в него. Стоях пред колибата си, докато мъглите се вдигнаха, маймуните приключиха с утринния си писклив концерт и въздухът започна да се затопля. След това се прибрах вътре и прегледах записите и дисковете.

Разбирам, че във вчерашните си развълнувани драсканици не съм споменал нищо за онова, което намерих в подножието на отвесната скала. Ще го направя сега. Разполагам с дисковете, филмовите ленти и бележките в инфотерма, но винаги съществува възможност да стане така, че да бъдат открити единствено тези лични дневници.

Приблизително в 07.30 часа вчера сутринта прекрачих през ръба на отвесната скала. Бикурите до един бяха отишли да събират храна в гората. Спускането по лозите ми се струваше съвсем проста работа – те бяха така преплетени една в друга, че на места образуваха нещо като стълба, – но когато увиснах над пропастта и започнах да се спускам надолу, почувствах как сърцето ми бие толкова силно, че почти изпитвах болка. Предстоеше ми стръмно трикилометрово спускане, докато стигна до скалите и реката на дъното. През цялото време се държах здраво най-малко за две лози и се спусках надолу сантиметър по сантиметър, като се стараех да не поглеждам към бездната под краката си. Отне ми близо

час да преодолее сто и петдесетте метра, които съм сигурен, че бикирите са в състояние да изминат за десет минути.

Най-после стигнах до извивката на някакъв зъбер. Част от лозите се разклоняваха във въздуха, но повечето се виеха под стръмния каменен скат към стената на отвесната скала на тридесет метра навътре. Тук-там лозите изглеждаха така, сякаш бяха преплетени да образуват нескопосани мостове, по които бикирите вероятно се разхождаха, помагайки си незначително или почти никак с ръце. Аз запълзах по тези преплетени ленти, като се вкопчвах в други лози за опора и мълвях молитви, които не бях изричал от юношеството си. Гледах право напред, сякаш бих могъл да забравя, че под тези люлеещи се скърцащи въжета от растителна материя се простира само привидно безкрайно въздушно пространство.

Покрай стената на отвесната скала имаше широка издатина. Нагласих се така, че три метра от нея да ме отделят от бездната, след което се промъкнах между лозите и се спуснах от два и половина метра върху камъка.

Издатината беше широка около пет метра и свършваше на кратко разстояние на североизток, където започваше огромният масив на зъбера. Последвах някаква пътечка на югозапад по издатината и бях изминал двайсет-трийсет крачки, преди да се спра шокиран. Вървах по пътека. Пътека, утъпкана върху здрав камък. Лъскавата ѝ повърхност минаваше на сантиметри под нивото на заобикалящата я скала. По-нататък, където пътеката се спускаше и правеше завой едно ниво по-надолу, излизайки на по-широко пространство, в камъка бяха изрязани стъпала, но дори и те бяха изтъркани до такава степен, че се губеха някъде по средата.

Поседнах за малко, тъй като бях поразен от този прост факт. Дори всекидневното преминаване на Три по двадесет и десетте в продължение на четиристотин години не би могло да причини такава ерозия на твърдата скала. Някой или нещо беше използвало тази пътека дълго преди колонистите бикири да катастрофират тук. Някой или нещо беше използвал тази пътека в течение на хилядолетия.

Станах и продължих по-нататък. Беше почти тихо, като се изключи вятърът, който слабо подухваше из широкия половин километър Пролом. Осъзнах, че мога да чуя лекия ромон на реката, която течеше далече долу.

Пътеката зави наляво покрай част от една отвесна скала и свърши. Озовах се на широка каменна площадка, която се спускаше постепенно надолу, и се загледах. Убеден съм, че се прекръстих, без да се замисля.

Тъй като тази площадка продължаваше стотина метра на север и на юг по контура на отвесната скала, имах възможността да погледна право на запад по посока на една просека в Пролома към открито небе, където платото свършваше. Разбрах веднага, че залязващото слънце осветява тази плоча от стената на отвесната скала под зъбера всяка вечер. Нямаше да се изненадам, ако – при пролетното или есенното слънцестояние – оттук изглеждаше, че слънцето на Хиперион залязва право в Пролома, като неговите червени страни докосват едва забележимо оцветените в розово скални стени.

Обърнах се наляво и разгледах отвесната скала. Изтърканата пътека пресичаше широката издатина и стигаше до издълбани в отвесния каменен скат врати. Не, това не бяха просто врати, а порти, причудливо издълбани порти с изкусно изработени крила и хоризонтални Греди. От двете страни на тези врати близнаци се развърщаха широки прозорци от цветно стъкло, които се издигаха на височина най-малко двайсет метра нагоре към зъбера. Приблжих се още и внимателно огледах фасадата. Който и да бе построил това нещо, за да го направи, беше разширил площта под зъбера, отрязвайки една стръмна гладка стена в гранита на платото, след което бе пробил тунел направо в предната част на Отвесната скала. Прокарах ръка по дълбоко изрязаните тънки на орнаменталната резба около вратата. Гладко. Всичко беше огладено, износено и омекотено от времето дори тук, скрито далече от повечето природни стихии от защитната издатина на зъбера. Преди колко ли хиляди години е бил издялан този... храм... в южната стена на Пролома?

Цветното стъкло не беше нито стъкло, нито пластмаса, а някаква плътна прозрачна материя, която на пипане изглеждаше толкова твърда, колкото и камъните наоколо. А и прозорецът не представляваше някаква композиция от плочи; цветовете избухваха, притихваха, пъстрееха и се преливаха един в друг като петрол върху вода.

Извадих фенерчето си от раницата, докоснах едната от вратите и се поколебах, когато високата порта се люшна навътре с лекота, без каквото и да било триене.

Влязох в преддверието – няма друга дума, с която бих могъл да назова това, – пресякох тихото десетметрово пространство и се спрях пред друга стена, направена от същия материал от цветно стъкло, което дори и сега светеше зад мен, изпълвайки преддверието с гъста светлина в стотици изтънчени нюанси. Разбрах веднага, че по залез слънце преките слънчеви лъчи щяха да изпълнят това помещение с невероятно наситени снопове от цветове, щяха да понижат стената от цветно стъкло пред

мен и да осветят онова, което лежеше зад нея, каквото и да бе то.

Намерих единичната врата, очертана от тънък тъмен метал, поставен в камъка от цветно стъкло, и преминах през нея.

На Пацем са възстановили – по възможно най-добрия начин, но древни фотоси и холоси – базиликата „Св. Петър“, досущ както е изглеждала в древния Ватикан. Почти двеста и тридесет метра дълга и широка сто и тридесет, църквата е в състояние да побере петдесет хиляди богомолци, когато негово светейшество изнася служба. При нас никога не са се събирали повече от пет хиляди вярващи, дори и докато траеше събора на Съвета на епископите от всички светове, който става на всеки четиридесет и три години. В централната ансида, близо до нашето копие на трона на свети Петър от Бернини, голямото кубе се издига на повече от сто и тридесет метра над пода на олтара. Това е едно впечатляващо пространство.

Пространството тук беше по-голямо.

В мижавата светлина използвах лъчите на фенерчето си, за да се уверя, че се намирам в едно-единствено огромно помещение – гигантска зала, издълбана в здравия камък. Изчислих, че гладките стени се извисяваха до таван, който сигурно беше само на няколко метра под повърхността на отвесната скала, където бикурите бяха построили колибите си. Тук нямаше никаква украса, никакви мебели, никакъв признак за отстъпка пред формата или функцията, като се изключи предметът, който стоеше право пред мен в центъра на това огромно, кънтящо пещерно помещение.

В центъра на огромната зала имаше олтар – един квадратен петметров каменен зъбер, оставен, когато останалият камък е бил издълбан – и от този олтар се извисяваше голям кръст.

Четири метра висок, три метра широк, издялан в древния стил на изкусно изработените разпятия от старата Земя, кръстът гледаше към стената от цветно стъкло, сякаш чакаше слънцето и експлозията от светлина, която щеше да възпламени инкрустираните в него диаманти, сафири, кървавочервени кристали, лазуритни мъниста, хризолити, оникси и други скъпоценни камъни, които успях да различа в светлината на фенерчето, когато се приближих.

Паднах на колене и започнах да се моля. Угасих фенерчето и почках няколко минути, докато очите ми успяха да различат кръста в мъждивата, задимена светлина. Без съмнение това беше кръстоидът, за който говореха бикурите. И без съмнение той е бил издигнат тук преди много хиляди години – вероятно десетки хиляди, – дълго преди

човечеството да е напуснало за първи път старата Земя. Почти със сигурност преди Христос да е разнасял учението си в Галилея.

Аз се молех.

Днес съм седнал на припек под слънцето, след като прегледах холодиските. Потвърдих нещо, което бегло бях забелязал по време на изкачването ми обратно по отвесната скала след откриването на онова, за което сега мисля като за „базиликата“. На издатината във вон базиликата има стъпала, които се спускат още по-надолу в Пролома. Макар и да не са толкова изхабени, колкото е пътеката, която води до базиликата, те са не по-малко интригуващи. Само Господ знае какви други чудеса чакат долу.

Трябва да съобща на световите за тази находка!

Иронията на факта, че аз бях човекът, направил това откритие, не ми убягва. Ако не беше Армагаст и изгнанието ми, то може би щеше да чака още много векове. Църквата би могла да умре, преди да е успяло да й вдъхне нов живот.

Но аз го открих.

По какъвто и да е начин ще си тръгна оттук или ще предам съобщението си.

Ден 107:

Аз съм затворник.

Тази сутрин се къпех на обичайното си място близо до ръба, където, потокът се хвърля от отвесната скала, когато чух някакъв звук и като погледнах нагоре, видях онзи от племето, когото наричам Дел, да ме зяпа с широко отворени очи. Извиках му за поздрав, но дребният туземец се обърна и побягна. Това беше озадачаващо. Те рядко бързат. Тогава разбрах, че макар и да бях с панталони, без съмнение съм нарушил тяхното табу спрямо голотата, като съм позволил на Дел да ме види гол от кръста нагоре.

Усмехнах се, поклатих глава, дооблякох се и се върнах в селото. Ако знаех какво ме очаква тук, нямаше да ми бъде толкова забавно.

Всички от Три но двадесет и десетте стояха и ме наблюдаваха, докато се приближавах. Спрях на няколко крачки от Ал и казах:

– Добър ден.

Алфа направи знак и половин дузина бикири се втурнаха срещу мен, сграбчиха ме за ръцете и за краката и ме приковаха към земята. Бета пристъпи напред и го или я видях как извади от робата си един камък

с остър ръб. Напразно се борех да се освободя. Бета срязва дрехите ми отпред от горе до долу и хвърли парцалите настрана, докато останах съвсем гол. Прекратих борбата, когато тълпата пристъпи напред. Те се взираха в бледото ми бяло тяло и мърмореха нещо на себе си. Чувах как бумка сърцето ми.

– Съжалявам, ако съм нарушил законите ви – подех аз, – но няма никаква причина...

– Тихо – рече Алфа и се обърна към високия си съплеменник с белега на дланта – онзи, когото наричам Зед. – Той не принадлежи към кръстоида.

Зед кимна.

– Нека да ви обясня – започнах отново аз, но Алфа ме прекъсна с една плесница с опакото на ръката си, от която устната ми започна да кърви, а ушите ми зазвънтяха. В неговото действие нямаше повече враждебност, отколкото бих проявил аз, ако накарам някой инфотерм да млькне, като щракна ключа.

– Какво ще правим с него? – попита Алфа.

– Онези, които не следват кръста, трябва да умрат от истинската смърт – заяви Бета и тълпата отново тръгна напред. Мнозина държаха остри камъни в ръцете си. – Онези, които не принадлежат към кръстоида, трябва да умрат от истинската смърт – продължи Бета и в гласа ѝ се усещаше самодоволната безпрекословност на често повтаряни формулировки и религиозни литании.

– Аз следвам кръста! – изкрещях, докато тълпата ме дръпна и ме изправи на крака.

Вкопчих се в разпятието, което висеше на врата ми и се напънах да надмогна натиска на множеството притискащи ме ръце. Най-после успях да вдигна малкия кръст над главата си.

Алфа махна с ръка и тълпата замлъкна. Във внезапно настъпилата тишина можех да чуя реката, която течеше на три километра оттук в дъното на Пролома.

– Той наистина носи кръст – каза Алфа. Дел пристъпи напред.

– Но не принадлежи към кръстоида! Аз го видях. Не е така, както си мислехме. Той не принадлежи към кръстоида! – гласът му призоваваше към убийство. Проклех се за това, че бях проявил невнимание и глупост. Бъдещето на Църквата зависеше от моето оцеляване, а аз бях отхвърлил и едното, и другото, като се бях подлъгал да повярвам, че бикурите са глупави безвредни деца.

– Онези, които не следват кръста, трябва да умрат от истинската

смърт – повтори Бета. Присъдата беше окончателна.

Седемдесет ръце започнаха да вдигат камъни, когато изкрещях, съзнавайки, че това е или последният ми шанс, или затвърждаване на тяхното решение:

– Аз слязох в Пролома и се поклоних пред вашия олтар! Аз съм последовател на кръста! – Алфа и тъпата се поколебаха. Виждах ги, че се борят с тази нова мисъл. Това не беше лесно за тях. – Аз съм последовател на кръста и желая да принадлежа към кръстоида – изрекох колкото можех по-спокойно. – Ходих при вашия олтар.

– Онези, които не следват кръста, трябва да умрат от истинската смърт – обади се Гама.

– Но той следва кръста – рече Алфа. – Той се е молил в залата.

– Това е невъзможно – обади се Зед. – Три по двадесет и десетте се молят там, а той не принадлежи към Три по двадесет и десетте.

– Ние знаехме предварително, че той не принадлежи към Три по двадесет и десетте – възрази Алфа, като леко се намръщи При използването на понятието за минало време.

– Той не принадлежи към кръстоида – напомни Делта две.

– Онези, които не принадлежат към кръстоида, трябва да умрат от истинската смърт – каза Бета.

– Той е последовател на кръста – рече Алфа. – Не може ли тогава да стане последовател на кръстоида?

Надигна се гневен вик. Сред Всеобема бръщолевене и мяркащи се фигури аз се дръпнах от държащите ме ръце, но хватката им си оставаше здрава.

– Той не е от Три по двадесет и десетте и не принадлежи към кръстоида – каза Бета, като този път в гласа ѝ звучеше повече озадаченост, отколкото враждебност. – Как така да не умре от истинската смърт? Трябва да вземем камъните и да му отворим гърлото, та кръвта му да потече, докато сърнето му спре. Той не принадлежи към кръстоида.

– Той следва кръста – заговори Алфа. – Не може ли да стане последовател на кръстоида?

Този път въпросът му бе последван от тишина.

– Той следва кръста и се е молил в залата с кръстоида – обясни Алфа. – Той не трябва да умре от истинската смърт.

– Всички умират от истинската смърт – обади се някой, когото не разпознах. Ръцете ме боляха от усилието да държа разпятието над главата си. – С изключение на Три по двадесет и десетте – заключи анонимният глас.

– Защото те следваха кръста – рече Алфа. – Молеха се в залата и станаха последователи на кръстоида. Не трябва ли тогава и той да стане последовател на кръстоида?

Стоях там, стиснал студения метал на малкия кръст, и чаках присъдата им. Страхувах се да умра – чувствах, че ме е страх, – но по-голямата част от ума ми сякаш беше почти отделна от мен. Най-много съжалявах за това, че нямаше да мога да изпратя новината за базиликата на невярващата вселена.

– Елате, ще поговорим за това – обърна се Бета към групата и те ме задърпаха подире си, като се потътриха мълчаливо обратно към селото.

Затвориха ме тук, в моята колиба. Нямаше никаква възможност да направя опит да се добера до ловния мазер; неколцина от тях ме държаха притиснат на пода, докато изпразниха колибата от повечето от вещите ми. Взеха ми дрехите, като ми оставиха само една от техните грубо тъкани роби, с която да се покрива.

Колкото по-дълго време стоя тук, толкова повече нарастват гнева и възбудата ми. Те взеха инфотерма ми, видеокамерата, дисковете, чиповете... всичко. Останала ми е само една-единствена неотворена каса с медицинска диагностична апаратура горе, на стария обект, но тя не може да ми помогне да документирам чудото в Пролома. В случай че те унищожат нещата, които ми взеха – а след това унищожат и мен, – няма да има никакъв запис за базиликата.

Ако имах някакво оръжие, бих могъл да убия охраната и о, мили Боже, какво мисля аз? Едоуард, какво да направя?

А дори и ако преживея всичко това – добера се до Кийтс и си уредя да се върна обратно в Мрежата – кой би ми повярвал? След деветгодишно отсъствие от Пацем поради време-дълга от квантовия скок ще съм прото някакъв старец, който се завръща със същите лъжи, за които е бил пратен в изгнание.

О, мили Боже, ако унищожат данните, нека тогава да унищожат и мен.

Ден 110:

Подир три дни решиха съдбата ми.

Зед и онзи, за когото си мисля като за Тета-Прим, дойдоха да ме вземат малко след пладне. Примижах с очи, когато ме изведоха на светло. Три по двадесет и десетте стояха в широк полукръг близо до ръба на отвесната скала. Очаквах като нищо да ме хвърлят от този ръб. Тогава

забелязах огъня.

Бях приел, че бикурите са толкова примитивни, че са забравили уменията да получават огън и да го използват. Те не се отопляваха и колибите им бяха винаги тъмни. Никога не ги бях виждал да си готвят ядене, дори и в редките случаи, когато се сдобиваха с трупа на някоя дървесна маймуна, който поглъщаха. Но сега огънят гореше буйно и те бяха единствените, които биха могли да са го наклали. Погледнах да видя какво подхранваше пламъците.

Те изгаряха дрехите ми, инфотерма, топографските ми бележки, касетите със записи, видеочиповете, информационните дискове, видеокамерата... всичко, което съдържаше някаква информация. Изкрещях срещу тях, опитах да се хвърля към огъня и ги нарекох с такива обидни думи, каквито не бях използвал от дните на улицата по време на детството ми. Те не ми обърнаха внимание.

Най-после Алфа се приближи до мен.

– Ти ще принадлежиш към кръстоида – тихо рече той.

Това не ме засягаше. Поведоха ме обратно към колибата, където плаках в разстояние на един час. Пред вратата нямаше никаква охрана. Преди минута бях застанал на прага и се чудех дали да не побягна към огнебълващите гори. После си помислих за едно много по-кратко, но не по-малко фатално бягство до Пролома.

Не направих нищо.

Слънцето скоро ще залезе. Ветровете вече се надигат.

Скоро. Скоро.

Ден 112:

Нима са минали само два дни? Сякаш бяха цяла вечност.

Той не се отдели тази сутрин. Не се отдели.

Монокристалните видеоплаки на медицинския скенер са тук, пред мен, но още не мога да повярвам. И все пак така е. Аз вече принадлежа към кръстоида.

Дойдоха да ме вземат току преди залез слънце. Всичките до един. Не се съпротивлявах, когато ме поведоха към ръба на Пролома. По лозите бяха по-чевръсти, отколкото си бях представял. Аз ги забавях, но те бяха търпеливи и ми показваха най-лесните начини за закрепване на краката и най-краткия път.

Слънцето на Хиперион се бе снишило зад ниските облаци и клонеше към ръбестата стена на запад, когато прекосихме последните

няколко метра до базиликата. Вечерната песен на вятъра звучеше по-силно, отколкото очаквах, сякаш бяхме попаднали между тръбите на гигантски църковен орган. Нотите се издигаха от басово ръмжене, толкова ниско, че костите и зъбите ми резонираха от състрадание, до високи пронизителни писъци, които лесно преминаваха в ултразвуковия обхват.

Алфа отвори външните врати и ние минахме през преддверието в централната базилика. Три по двадесет и десетте образуваха широк кръг около олтара и неговия висок кръст. Нямаше молебен. Нямаше пеене. Нямаше никаква церемония. Просто стояхме мълчаливо там, докато вятърът ревеше навън през колоните с канелюри и отекуваше в огромното празно помещение, издълбано в камъка – отекуваше и резонираше, а звукът ставаше все по-силен, докато накрая затиснах ушите си с длани. През цялото време леещите се хоризонтални слънчеви лъчи изпълваха залата с все по-ярки тонове янтарно, златно и лазуритено, после отново янтарно – цветовете бяха толкова наситени, че въздухът добиваше плътност от светлината и се усещаше като боя върху кожата. Наблюдавах как кръстът улавяше тази светлина и я задържаше във всеки от хилядите си скъпоценни камъни, задържаше я сякаш дори и след като слънцето беше вече залязло, а прозорците бяха избледнели до здрачно сиво. Сякаш голямото разпятие бе погълнало светлината и я излъчваше към нас и в нас. После дори кръстът потъмня, а ветровете замряха и във внезапния Полумрак Алфа тихо каза:

– Доведете го.

Озовахме се на широката каменна издатина, където стоеше Бета с факли в ръце. Докато той ги предаваше на неколцина избрани, аз се чудех дали бикурите пазеха огъня само за ритуални цели. След това Бета поведе колоната и ние се спуснахме по тясната стълба, издълбана в камъка. Отначало пълзях, обзет от ужас, като опитвах гладката скала и се вкопчвах във всеки стърчащ корен или камък, който ми вдъхваше доверие. Бездната вдясно от нас бе толкова стръмна и безкрайна, че почти граничеше с абсурда. Спускането по древната стълба беше много по-лошо от пълзенето по лозите край отвесната скала над нас. Тук трябваше да поглеждам надолу всеки път, когато стъпвах върху тесните, излъскани от времето плочи. Да се подхлъзнеш и да паднеш отначало изглеждаше вероятно, а след това – неизбежно.

Изпитвах непреодолимо желание да спра, да се върна поне до безопасното прикритие на базиликата, но повечето от Три по двадесет и десетте бяха зад мен на тясната стълба, а шансът те да се отместят и да ме

пуснат да мина изглеждаше малък. Освен това много по-силно дори от страха ми беше гложещото любепитство какво ли има на дъното на стълбата. Все пак спрях, колкото да погледна нагоре към зъбера на Пролома на триста метра над мен и да забележа, че облаците се бяха махнали; виждаха се звездите и нощният танц от следите на метеорите по катраненочерното небе. Тогава наведох глава и занареждах шепнешком една от молитвите си, следвайки светлината на факлите и бикурите по посока на кошмарните бездни.

Не можех да повярвам, че стълбата ще ни отведе чак до дъното на Пролома, но стана точно така. Когато по някое време след полунощ разбрах, че предстои да се спуснем чак долу, до равнището на реката, прецених, че това ще продължи до пладне на другия ден, но не се оказах прав.

Стигнахме дъното на Пролома малко преди изгрев слънце. Звездите продължаваха да светят в небесния процеп между стените на отвесната скала, които се издигаха на невъзможна височина от двете страни. Изтощен, препъвайки се надолу стъпало след стъпало, постепенно осъзнах, че няма повече стъпала. Загледах се под себе си и се зачудих глупаво дали звездите оставаха видими на дневна светлина, както ми се бе случило да ги наблюдавам от един кладенец, в който се бях спуснал веднъж като дете във Вилфранж сюр Сайон.

– Тук – рече Бета.

Това беше първата дума, произнесена в течение на часове, и тя едва се чу посред рева на реката. Три по двадесет и десетте се заковаха на местата си и останаха неподвижни. Аз се свлякох на колене и паднах на една страна. Нямаше никаква възможност да изкача стълбата, по която току-що бяхме слезли. Нито за ден. Нито за седмица. Може би никога. Затворих очи за сън, но досадната клата на нервното напрежение продължаваше да гори в стомаха ми. Разгледах дъното на дефилето. Реката тук бе по-широка, отколкото бях очаквал, имаше най-малко седемдесет метра до другия бряг, а шумът ѝ далеч не беше просто шум. Изпитах усещането, че ме поглъща ревът на някакъв огромен звяр.

Седнах и се загледах в едно тъмно нетно върху отсрещната стена на отвесната скала. Беше някаква сянка, но тъмна от останалите, но правилна от наъбената плетеница подпори, цепнатини и колони, които изпъстриха отвесната скала. Един съвършен квадрат от тъмнина с най-малко тридесет метра дължина на страната. Някаква врата или дупка в скалата. Изправих се с усилие на крака и погледнах надолу по течението на реката към стената, по която току-що се бяхме спуснали – да, там

беше. Другият вход, онзи, към който Бета и останалите и сега продължаваха да вървят, се виждаше слабо на Звездната светлина.

Бях открил вход към лабиринта на Хиперион. „Знаете ли, че Хиперион е един от деветте лабиринтни светове?“, ме бе попитал някой в спускателния кораб. Да, младият свещеник на име Хойт. Аз бях отговорил, че знам, и му открих, че се интересувам от бикурите – в действителност от болката на собственото ми изгнание, която сам си бях причинил, – а не от лабиринтите, нито от техните строители.

Девет от световите имат лабиринти. Девет от сто седемдесет и шестте свята на Мрежата и от останалите около двеста планети колонии и протекторати. Девет от осем или повече хиляди изследвани – макар и повърхностно – светове от Хеджира насам.

Има планетни археоисторици, които посвещават живота си на изучаването на лабиринтите. Не и моя милост. Аз винаги съм ги смятал за безплодна и малко нереална тема. Сега вървах към един от тях с Три но двадесет и десетте, докато река Канс ревеше, тресеше се и заплашваше да угаси нашите факли с пръските си. Лабиринтите бяха изкопани... прокопани... сътворени преди повече от три четвърти милион години. Подробностите бяха неизбежно едни и същи, произходът им си оставаше неизбежно неразгадан.

Лабиринтните светове са винаги земеподобни, поне до 7,9 по скалата на Солмев; винаги обикалят около звезда тип Г и при това винаги се срещат само в светове, които са тектонично мъртви, по-скоро като стария Марс, отколкото като старата Земя. Самите тунели са разположени надълбоко – обикновено най-малко на десет километра дълбочина, но често достигат и до трийсет – и изпълват с катакомби кората на планетата. На Свобода, недалеч от системата на Пацем, са били изследвани над осемстотин хиляди километра лабиринт от представители на други планети с дистанционни методи. Тунелите на всички светове имат квадратно сечение с дължина на страната тридесет метра и са издълбани по технология, с която Хегемонията все още не разполага. Веднъж прочетох в едно археологическо списание, че Кемп-Хълцер и Уайнщайн били обосנוвали теоретически някакъв „комбайн за прокарване на тунели чрез ядрен синтез“, който можеше да обясни съвършено гладките стени и липсата на постепенно намаляване на ширината, но тяхната теория не обясняваше откъде са дошли строителите и машините им, както и това, защо са посветили цели векове на такава очевидно безцелна инженерна задача. Всеки от лабиринтните светове – в това число и Хиперион – е подлаган на изпитания и изследвания. Никъде не е било намерено нищо.

Никакви следи от изкопни машини, никакви ръждаващи миньорски каски, нито едно-единствено парченце счупена пластмаса или някаква друга разлагаща се опаковка. Изследователите не бяха идентифицирали дори никакви входни или изходни шахти. Никакви предположения за наличието на тежки метали или скъпоценни камъни не бяха достатъчни, за да обяснят подобно монументално усилие. Няма оцеляла нито една легенда, нито каквито и да било останки от материалната култура на Строителите на лабиринти. Тази мистерия ме бе интригувала в умерена степен през годините, но никога не ме бе засягала. До днес.

Влязохме в отвора на тунела. Той не беше свършен квадрат. Ерозиата и гравитацията на планетата го бяха превърнали в неугледна пещера на разстояние стотина метра навътре в стената на отвесната скала. Бета спря точно там, където подът на тунела ставаше гладък, и изгаси факлата си. Останалите бикюри направиха същото.

Беше много тъмно. Тунелът бе завил достатъчно, за да препречи достъпа на каквато и да било звездна светлина. Бил съм в пещери. При положение, че факлите бяха угасени, аз не очаквах очите ми да привикнат към почти пълната тъмнина. Но се оказа, че виждам.

След трийсет секунди усетих някаква розова светлина – отначало мъждива, после все по-наситена, докато пещерата стана по-светла от каньона, по-ярка от Пацем под светлината на неговите триединни луни. Светлината идваше от стотици... от хиляди източници. Установих естеството им тъкмо когато бикурите паднаха почтително на колене. Стените на пещерата и таванът бяха инкрустирани с кръстове, които варираха по размери от няколко милиметра до почти един метър дължина. Всеки блестеше със своя собствена наситенорозова светлина. Невидими при светлината на факлите, тези светещи кръстове сега заливаха тунела със сияние. Приближих се до един, взидан в стената, която беше най-близо до мен. Дълъг около трийсет сантиметра, той пулсираше с мека органична светлина и не бе издялан от камък или закрепен за стената; беше определено органичен, определено жив. Приличаше на мек корал. На пипане бе леко топъл.

Чу се едва доловим звук, по-тих и от най-тихия шепот – не, не беше звук, а може би някакво раздвижване на хладния въздух – и аз се обърнах навреме, за да видя как нещо влезе в помещението.

Бикурите все още стояха на колене, склонили надолу глави и свели очи. Аз останах прав. Погледът ми нито за миг не изпускаше нещото, което се движеше между коленичилите бикюри.

По форма бегло напомняше човек, но в никакъв случай не беше

човешко същество. Високо бе най-малко три метра. Дори когато стоеше неподвижно, посребрената му фигура сякаш се местеше и течеше като живак, увиснал във въздуха. Червеникавият отблясък от кръстовете, вбити в стените на тунела, се отразяваше от изпъкналите повърхности и проблясваше по извитите метални остриета, които стърчаха от челото, от четирите китки на ръцете, от странните пакетни стави, коленете, бронирания гръб и гръдния кош. То се плъзна между коленичилите биктури и когато протегна четири дълги ръце с разтворени длани, но с пръсти, които потракваха на място като хромови скалпели, по някакъв абсурден начин ми напомни за негово светейшество на Пацем, докато благославя вярващите.

Не изпитвах никакво съмнение, че гледам легендарния Шрайк.

В този момент сигурно съм помръднал или съм издал някакъв звук, защото огромните му червени очи се обърнаха към мене и аз се усетих хипнотизиран от светлинния танц в многофасетовите им призми; от Тях не бликаше просто отразена светлина, а неистов кървавоярък блясък, който сякаш гореше вътре в покрития с шипове череп на съществото и пулсираше в ужасните скъпоценни камъни, поставени там, където Господ бе предвидил да има очи.

После то се задвижи... или по-скоро престана да бъде там и се озова тук, наклонило се на по-малко от метър от мен, като неговите ръце със странни стави ме заобикаляха с някаква ограда от телесни остриета и течна сребърна стомана. Силно задъхан, но неспособен да си поема дъх, видях собственото си отражение – с бяло и разкривено лице, – което танцуваше по повърхността на металната коруба и пламтящите очи на това същество.

Признавам си, че изпитах чувство, което беше по-близо до екзалтацията, отколкото до страха. Ставаше нещо необяснимо. Макар и излят по калъпа на йезуитската логика и закален в студената баня на науката, в този миг разбрах древната натрапчива идея на богобоязливия за някакъв друг страх: нервната тръпка от изгонването на нечистата сила, безсмислената суматоха на дервишката пламенна всеотдайност, кукления танцов ритуал на Таро и почти еротичното отдаване на сеанса, говоренето на езици и дзен-гностициния транс. В онзи момент просто осъзнах с каква сигурност уверенията за съществуването на демоните или призоваването на Сатаната могат да потвърдят реалността на тяхната мистична антитеза – Богът на Авраам.

Без да мисля за нищо от това, но чувствайки го изцяло, аз очаквах прегръдката на Шрайка с непреодолимия трепет на девствена невяста.

Нещото изчезна.

Нямаше нито гръмотевица, нито внезапен мирис на сяра, нито дори научно обосновано нахлуване на въздух. В един миг то беше там, обкръжило ме с красивата си сигурност за смърт от добре наточени остриета, а в следващия момент си беше отишло.

Онемях, стоях и примигвах, докато Алфа се изправи и се приближи до мен в полумрака. Той застана на мястото, където бе стоял Шрайка, протегнал ръцете си в патетично подражание на смъртното съвършенство, което току-що бях видял с очите си, но по безметежното бикиурско лице на Алфа не личеше никакъв признак, че е видял съществото. Той направи странен жест с отворена длан, който сякаш включваше лабиринта, стената на пещерата и десетките светещи кръстове, вкопани там.

– Кръстоид – рече Алфа.

Три по двадесет и десетте станаха, преместиха се по-наблизо и пак коленичиха. Аз погледнах спокойните им лица на меката светлина и също коленичих.

– Ти ще следваш кръста през всичките си дни – заяви Алфа и гласът му прозвуча с ритъм на молебен.

Останалите бикиури повториха думите му с почти песенна интонация.

– Ти ще принадлежиш към кръстоида през всичките си дни – каза Алфа, а докато останалите повтаряха, той се пресегна и отскубна от стената на пещерата един малък кръстоид. Беше не по-дълъг от десетина сантиметра и се откъсна от стената с едва чут пукот. Видях как блясъкът му изчезна. Алфа извади една връвчица от робата си, завърза я около малките изпъкналости в горната част на кръста и го вдигна над главата ми. – Ти ще принадлежиш към кръстоида сега и завинаги – отсече той.

– Сега и завинаги – откликнаха бикиурите.

– Амин – прошепнах аз.

Бета ми направи знак, че трябва да отворя предницата на робата си. Алфа започна да спуска малкия кръст, докато той увисна на шията ми. Усетих хладината му на гърдите си – задната му част беше съвършено плоска, съвършено гладка.

Бикиурите станаха и се отправиха към входа на пещерата, видимо отново изпаднали в апатия и безгрижие. Гледах ги как се отдалечават, след това внимателно докоснах кръста, повдигнах го и го разгледах. Кръстоидът беше хладен, безжизнен. Ако наистина е бил жив преди няколко секунди, сега не показваше никакви признаци за това. Продължаваше да се усеща повече като корал, отколкото като кристал или камък;

по гладката му задна страна не се виждаше никакъв слепващ материал. Замислих се за фотохимичните ефекти, които биха могли да са го карали да свети. Замислих се за природни фосфори, биолуминесценция и за възможностите еволюцията да е в състояние да формира подобни неща. Замислих се над това, какво общо би могло да има тяхното наличие с лабиринтите, ако изобщо можеше да има нещо общо с тях, и за ерите, които са били необходими, за да се издигне това плато така, че реката и каньонът да се врежат през един от тунелите. Замислих се за базиликата и за нейните създатели, за бикурите, за Шрайка и за себе си. Накрая престанах да мисля за тези неща и затворих очи, за да се помоля.

Когато се озовах във от пещерата, усещайки хладината на кръстоида под робата върху гърдите си, Три по двадесет и десетте очевидно бяха готови да започнат трикилометровото изкачване по стълбата. Погледнах нагоре и видях между стените на Пролома бледа ивица утринно небе.

– Не! – изкрещях аз и гласът ми бе почти погълнат от рева на реката. – Имам нужда от почивка. Почивка!

Свякох се на колене върху пясъка, но неколцина бикури се приближиха, вдигнаха ме внимателно на крака и ме поведоха към стълбата.

Опитах се. Бог ми е свидетел, че се опитах, но след два-три часа катерене краката ми започнаха да отказват и аз се свлякох, подхлъзвайки се по скалата, неспособен да предотвратя падането си от шестстотин метра върху скалите и в реката. Спомням си, че бях сграбчил кръстоида под дебелата си роба, когато половин дузина ръце ме спряха, повдигнаха ме и ме понесоха. След това не помня нищо.

До тази сутрин. Събудих се от изгрева на слънцето, което изливаше светлина през отвора на колибата ми. Бях само по робата и едно докосване ми беше достатъчно, за да се уверя, че кръстоидът още виси на връвчицата. Докато наблюдавах как слънцето се издига над гората, разбрах, че съм загубил един ден, че по някакъв начин бях проспал не само изкачването ми по безкрайната стълба (как са могли тези дребни хорица да ме носят в разстояние на два и половина километра право нагоре?), но и следващия ден, и нощта.

Огледах колибата. Инфотермът и другите ми записващи устройства бяха унищожени. Разполагах само с медицинския скенер и няколко пакета антропологически софтуерни продукти, станали безполезни без останалото ми оборудване. Поклатих глава и тръгнах към потока да се измия.

Бикурите, изглежда, спяха. Сега, след като бях участвал в техния

ритуал и „принадлежах към кръстоида“, те като че ли бяха загубили интерес към мен. Докато се събличах, за да се изкъпя, реших да не им обръщам никакво внимание. Наумих си, че ще се махна веднага, щом събера достатъчно сили. Ако е необходимо, ще намеря обиколен път покрай огнебълващите гори. В случай че се наложи, мога да се спусна по стълбата и да тръгна по течението на река Канс. Бях убеден повече от всякога, че вестта за тези чудни артефакти трябва да бъде доведена до знанието на външния свят.

Смъкнах тежката роба, застанал блед и треперещ под светлината на утрото, и понечих да вдигна малкия кръстоид от гърдите си.

Той не се отделяше.

Стоеше си там, сякаш беше част от плътта ми. Дърпах, драших и опъвах връвта, докато накрая тя се скъса и падна. Забих нокти в кръстовидната буца на гърдите ми. Тя не се отделяше. Сякаш плътта ми се бе запечатала около краищата на кръстоида. Като оставим драскотините от ноктите ми, не изпитвах никаква болка или каквото и да било физическо усещане в кръстоида и околната плът, с изключение на безумния ужас в душата ми при мисълта за това нещо, залепнало за мен. Когато първият пристъп на паника отмина, поседях една минута, след което бързо навлякох робата и хукнах обратно към селото.

Ножът ми беше изчезнал, мазерът ми, ножиците, бръсначът – всичко, което би могло да ми помогне да обеля израстъка от гърдите си. Ноктите ми оставяха кървави следи по червената изпъкналост и по кожата. Тогава си спомних за медицинския скенер. Прекарах датчика над гърдите си, погледнах дисплея и поклатих невярващо глава. После изследвах цялото си тяло. След малко поисках писмени копия на резултатите от сканирането и много дълго време останах да седя неподвижно.

Сега държа монокристалните видеоплаки. На изображенията кръстоидът се вижда съвсем ясно... както и вътрешните нишки, които се разпростират подобно на тънки пипала, подобно на корени, из цялото ми тяло. Огромно количество ганглии се разклоняват лъчеобразно от едно голямо ядро над гръдната ми кост с нишки, които се разпростират навсякъде – кошмарно количество нематоди. Доколкото мога да кажа с моя прост походен скенер, нематодите свършват в сливиците и в други основни центрове във всяко от мозъчните полукълба. Температурата ми, обмяната на веществата и нивото на лимфоцитите са нормални. Не се наблюдава никакво нахлуване на чужда тъкан. Според скенера нематодните нишки са в резултат на масирана, но доброкачествена метастаза.

Според скенера самият кръстоид е съставен от позната тъкан... моята ДНК. Аз принадлежа към кръстоида.

Ден 116:

Всеки ден обикалям ограниченото пространство на своята клетка – огнебълващите гори на юг и на изток, обраслите с гори дефилета на североизток и Пролома на север и на запад. Три по двадесет и десетте не ми дават да се спусна в Пролома оттатък базиликата. Кръстоидът не ми дава да се отдалеча на повече от десет километра от Пролома.

Отначало не можех да повярвам, че това е така. Бях решил да вляза в огнебълващите гори, като разчитах, че с късмета си и с Божията помощ ще успея да ги прекося. Но бях изминал не повече от два километра в гората, когато болката ме блъсна в гърдите, ръцете и главата. Бях сигурен, че съм получил масиран сърдечен пристъп. Но щом се обърнах обратно към Пролома, симптомите изчезнаха. Направих няколко опита и резултатите бяха неизменно едни и същи. Всеки път, когато навлезех по-надълбоко в огнебълващата гора, отдалечавайки се от Пролома, болката се връщаше и се засилваше все по-жестоко, докато не се обърнех назад.

Започвам да разбирам и други неща. Вчера, докато изследвах местата на север, ми се случи да мина покрай останките от първия разселнически кораб-свалка. Те представляваха само ръждясали, оплетени от лозници парчета метал сред скалите в края на огнебълващата гора близо до дефилето. Но клекнал между оголените ребра на древния космически кораб, аз си представих радостта на седемдесетте оцелели пътници, тяхното пътешествие до Пролома, откриването на базиликата и... и какво? Оттук нататък е безполезно да се нравят догадки, но подозренията си остават. Утре ще се опитам още веднъж да извърша медицински преглед на някого от бикурите. Може би сега, след като „принадлежа към кръстоида“, те ще ми разрешат.

Всеки ден се преглеждам на скенера. Нематодите си стоят – възможно е да са станали по-дебели, а може и да се лъжа. Убеден съм, че са съвършено паразитни, макар тялото ми да не е показало никакви признаци за това. Надзъртам да огледам лицето си във водоема близо до водопада и виждам все същата удължена застаряваща физиономия, която започнах да не харесвам през последните години. Тази сутрин, докато гледах изображението си във водата, отворих широко устата си, почти сигурен, че ще видя как небцето и задната част на гърлото ми са

обрасли със сиви нишки и кичури нематоди. Нямахме нищо.

Ден 117:

Бикурите са безполови. Не обрекли се на безбрачие или хермафродити, нито недоразвити – просто безполови. Те са лишени от вътрешни и външни гениталии като детска пластмасова кукла. Няма никакво доказателство, че пенисът или тестисите, или съответните женски органи, са атрофирали или са били променени по хирургичен път. Няма никакъв признак, че те изобщо някога са съществували. Урината се отделя през примитивен уретер, който завършва с малка камерка в съседство с ануса – един вид естествена клоака.

Бета ми разреши да го прегледам. Медицинският скенер потвърди това, на което очите ми не искаха да повярват. Дел и Тета също се съгласиха да минат през скенера. Нямам абсолютно никакви съмнения, че останалите от Три по двадесет и десетте са точно толкова безполови. Няма признаци да са били... променени. Готов съм да предположа, че всичките са били родени такива, но от какви родители? И как смятаха да се възпроизведат тези безполови буци от човешка глина? Това сигурно имаше някаква връзка с кръстоида.

Когато приключих с техния медицински преглед, съблякох се и се разгледах. Кръстоидът изпква над гърдите ми като розова тъкан на белег, но все още съм мъж. Докога?

Ден 133:

Алфа е мъртъв.

Аз бях с него преди три сутрини, когато падна. Намирахме се на около три километра на изток и търсехме чалмови грудки из големите морени близо до ръба на Пролома. През по-голямата част от предишните два дни бе валяло и скалите бяха доста хлъзгави. В един момент вдигнах поглед – тъкмо навреме, за да видя как Алфа загуби опора под краката си, плъзна се по широкия каменен блок и падна отвъд ръба. Той не извика. Чу се само изшумоляването на робата му и секунди по-късно противния звук като от изпусната диня, когато тялото му се удари в една издатина осемдесет метра по-надолу.

Отне ми цял час, докато намеря брод, за да стигна до него. Още преди да предприема коварното спускане, знаех, че е твърде късно, за да

мога да му помогна. Но това беше мой дълг.

Половината тяло на Алфа се бе вклинило между две огромни скали. Сигурно бе умрял мигновено, ръцете и краката му бяха начупени, а дясната страна на черепа му беше премазана. Кръв и мозъчна тъкан бяха полепнали по мократа скала като остатъци от някакъв тъжен пикник. Аз заплаках, изправен над дребното тяло. Не знаех защо плача, но беше факт. И докато плачех, извърших миропомазване и се помолих на Господ да прибере душата на този нещастен безполов човек. След това увих тялото в лози, изкачих с мъка осемдесетте метра по отвесната скала и – като спирах често, задъхан от изтощение – издърпах потрошения труп горе.

Никой не прояви особен интерес, когато занесох тялото на Алфа в селището на бикурите. Най-сетне Бета и още неколцина други наминаха и се загледаха с безразличие в трупа. Никой не ме попита как е умрял. След няколко минути малката тълпа се разпръсна.

По-късно отнесох тялото на Алфа до носа, където бях погребал Тък преди толкова много седмици. Копаех гроба с един плосък камък, когато се появи Гама. Очите му се разшириха и за момент ми се стори, че по безизразното му лице премина някакво чувство.

– Какво правиш? – попита Гама.

– Погребвам го.

Бях прекалено уморен, за да кажа нещо повече. Облегнах се на един дебел чалмов корен да си отдъхна.

– Не – това беше заповед. – Той принадлежи към кръстоида.

Загледах се след Гама, който се обърна и тръгна забързан към селото. Когато се загуби от погледа ми, дръпнах грубия брезент, с който бях увил трупа.

Без съмнение Алфа беше съвсем мъртъв. Вече нямаше никакво значение нито за него, нито за вселената, дали принадлежеше към кръстоида, или не. Падането го бе лишило от по-голямата част от дрехите и от цялото му достойнство. Дясната страна на черепа му беше разцепена и изпразнена като яйчена черупка. Едното му око бе втръчено неவிждащо в небето на Хиперион през някаква плътна слуз, докато другото поглеждаше лениво изпод провисналия клепач. Гръдният му кош беше така натрошен, че от месата му стърчаха парчета кости. И двете му ръце бяха счупени, а левият му крак бе почти изскубнат. Бях използвал медицинския скенер, за да направя повърхностна аутопсия, и той бе открил повсеместни вътрешни наранявания; дори сърцето на горкия нещастник се беше превърнало на пихтия от силата на удара.

Пресегнах се и докоснах студената плът. Настъпваше rigor mortis. Пръстите ми минаха по кръстовидния белег на гърдите му и бързо дръпнах ръка. Кръстоидът беше топъл.

– Отстрани се.

Вдигнах поглед и видях, че Бета и останалите от племето са застанали там. Не изпитах никакво съмнение, че щяха да ме убият на секундата, ако не се отдръпнех трупа. Когато станах, някаква идиотски изплашена част от съзнанието ми отбеляза, че Три по двадесет и десетте сега бяха Три по двадесет и деветте. В онзи момент това ми се стори забавно.

Бикурите вдигнаха тялото и поеха обратно към селото. Бета погледна към небето, после към мен и рече:

– Почти е време. Ти ще дойдеш. Спуснахме се в Пролома. Тялото беше здраво завързано в една кошница от лози и спуснато с нас. Слънцето още не бе осветило вътрешността на базиликата когато те сложиха трупа на Алфа върху широкия олтар и махнаха парцалите, останали по него. Не знам какво очаквах по-нататък – вероятно някакъв ритуален акт на канибализъм. Нищо не би ме изненадало. Вместо това един от бикурите вдигна ръцете си нагоре тъкмо когато първите снопове оцветена светлина нахлуха в базиликата, и пропя:

– Ти ще следваш кръста през всичките си дни. Три но двадесет и десетте коленичиха и Повториха изречението. Аз останах прав. Мълчах. – Ти ще принадлежиш към кръстоида през всичките си дни – рече дребничкият бикур и базиликата отекна от хора на гласовете, които повториха фразата. Светлина с цвета и плътността на съсирваща се кръв хвърли огромната сянка на кръста върху срещната стена. – Ти ще принадлежиш към кръстоида сега и завинаги, и винаги – долетя песента, докато ветровете се надигаха отвън и органите тръби на каньона завиха с гласа на измъчвано дете.

Когато бикурът спря да пее, не прошепнах „Амин“. Чаках там, След като другите се обърнаха и си тръгнаха с внезапното пълно безразличие на разглезени деца които са загубили интерес към играта си.

– Няма причина да стоиш тук – рече Бета. Всички останали си бяха отишли.

– Така искам – казах аз, като очаквах заповед да се махна.

Бета се обърна, едва, видимо присви рамене и ме остави там. Светлината помръкна. Излязох навън да погледам как слънцето залязва и когато се върнах, беше се започнало.

Веднъж преди много години в училище гледах ускорен холофилм,

който показваше разлагането на една торбеста мишка. Бавният едноседмичен процес на рециклиране в природата беше ускорен и сведен до тридесетсекунден ужас. Отначало – внезапно, почти комично набъбване на малкото трупче, след това – разпукване и поражения на плътта, последвани от стряскаща поява на червеи в устата, очите и отворените рани, и накрая – внезапното и невероятно, напомнящо изтръгване на тапа окапване на месото от костите – няма никакъв друг израз, който да съответства на образа, – докато купчината червеи се гърчи спираловидно отчаясно наляво, от главата към опашката в ускорена вихрушка, която поглъща разлагащата се плът, след което не остава нищо освен кости, хрущял и кожа.

Това, което лежеше пред мен, бе тяло на човек. Спрях и се загледах, докато последните остатъци от светлина бързо помръкнаха. В отекващата тишина на базиликата не се чуваше никакъв звук, като се изключи бумтенето на пулса в собствените ми уши. Гледах как трупът на Алфа първо потрепери, след това взе видимо да вибрира, като почти се издигаше над олтара под яростните гърчове на внезапно започналото разложение. За няколко секунди кръстоидът сякаш увеличи размера си, цветът му стана по-наситен и той заблестя с червенината на сурово месо; тогава си въобразих, че ми се е мярнала мрежата от нишки и нематоди, които държаха разпадащото се тяло цяло, подобно на металните фибри в топящия се модел на някой скулптор. Плътта потече.

Онази нощ останах в базиликата. Пространството около олтара беше осветено от блясъка на кръстоида върху гърдите на Алфа. Когато трупът мърдаше, светлината хвърляше странни сенки по стените. Аз не напуснах базиликата, докато Алфа не си тръгна оттам на третия ден, но повечето от видимите промени бяха станали до края на онази първа нощ. Тялото на биккура, когото бях нарекъл Алфа, беше разрушено и отново сътворено направо пред очите ми. Трупът, който бе останал, нито беше, нито не беше напълно Алфа, но бе цял! Лицето беше като на пластмасова кукла, гладко и без бръчки, със застинали в лека усмивка черти. При изгрев слънце на третия ден видях, че гърдите на трупа започнаха да се издигат и да се спускат, и чух първото вдишване – някакво стържене, прилично на вода, налива на в кожен мях. Малко преди пладне напуснах базиликата, за да се изкатеря горе по лозите.

Вървах след Алфа.

Той не е проговорил нищо, не отговаря. Очите му имат невидящ, нефокусиран поглед и понякога спира, сякаш чува зова на далечни гласове. Никой не ни обърна внимание, когато се завърнахме в селото.

Алфа отиде в една от колибите и сега седи там. Аз седя в моята.

Преди минута разгърнах робата си и прокарах пръсти по белега на кръстоида. Той си лежи кротко под плътта на гърдите ми. В очакване.

Ден 140:

Възстановявам се от раните си и от загубата на кръв. Не може да бъде изрязан със заточен камък. Не му харесва болката. Загубих съзнание дълго преди болката или загубата на кръв да налагаха това. Всеки път, щом се свестяхах, и подновявах рязането, получавах припадък. Болката не му харесва.

Ден 158:

Алфа вече говори по малко. Той изглежда по-тъп, по-бавен и само едва видимо си дава сметка за моето присъствие (и за това на когото и да било друг), но се храни и се движи. Сякаш ме разпознава донякъде. Медицинсият скенер показва сърце и органи на млад мъж – може би на шестнадесетгодишно момче.

Трябва да изчакам още около един хиперионски месец и десет дни – общо около четиридесет дни, – докато огнебълващите гори се укротят достатъчно, за да опитам да се измъкна, все едно с болка или без. Ще видим кой е по-издръжлив на болката.

Ден 173:

Още една смърт.

Човекът, наречен Уил – онзи със счупения пръст – бе изчезнал от около седмица. Вчера бикурите отидоха на няколко километра на североизток, сякаш вървяха подир сокол и намериха останките близо до голямото дефиле.

Очевидно някой клон се беше откършил, докато той се е катерил, за да откъсне малко чалмова шума. Смъртта трябва да е настъпила мигновено, когато си е счупил врата, но важно в случая е мястото, където бе паднал. Тялото – ако това нещо можеше да се нарече така – лежеше между два огромни кални конуса, които маркираха дупките на гигантските червени насекоми, наричани от Тък огнени богомолки. Бръмбари гробари може би щеше да е по-подходящо название. През изминалите

няколко дни насекомите бяха оголили трупа до костите. Нямаше останало много нещо освен скелета, случайни парчета тъкан и сухожилия, както и кръстоида – все още прикрепен към гръдния кош като някакъв великолепен кръст, скътан в саркофага на отдавна починал папа.

Това е ужасно, но не мога да се съдържа да не изпитвам някакво незначително чувство на триумф, скрито под тъгата. Няма начин кръстоидът да е в състояние да регенерира нещо от тези голи кости; дори и страшната нелогичност на този проклет паразит трябва да зачита императива на закона за съхраняване на материята. Бикурът, когото аз наричах Уил, бе умрял от истинската смърт. Отсега нататък Три по двадесет и десетте наистина щяха да бъдат Три по двадесет и деветте.

Ден 174:

Аз съм глупак.

Днес попитах за Уил, за неговото умиране от истинската смърт. Бях любопитен поради липсата на реакция от страна на бикурите. Те донесоха обратно кръстоида, но оставиха скелета да си лежи на мястото, където го бяха намерили; не се наблюдаваше никакъв опит да пренесат останките в базиликата. През нощта се бях обезпокоил, че ще ме накарат да поема ролята на липсващия член на Три по двадесет и десетте.

– Много е тъжно – казах аз, – че един от вашите умря от истинската смърт. Какво ще стане с Три по двадесет и десетте?

Бета се втренчи в мен.

– Той не може да умре от истинската смърт – рече плешивият дребен хермафродит. – Той принадлежи към кръстоида.

Малко по-късно, докато продължавах медицинските прегледи на племето със скенера, открих истината. Онзи, на когото бях прикачил името Тета, изглежда същият на вид и действа по същия начин, но сега носи два Кръстоида, вкопани в плътта му. Нямам никакво съмнение, че този бикур ще започне да наедрява през следващите години, ще набъбва и узрява като някоя непотребна микроорганизмална клетка в петриева паничка. Когато той/тя/то умре, от гроба ще излязат двама души и Три по двадесет и десетте ще бъдат отново в пълен състав.

Мисля, че полудявам.

Ден 195:

Вече седмици, откакто изучавам този проклет паразит, и все още нямам никакъв ключ за това как функционира. Нещо по-лошо, вече не ме и интересува. Това, което ме интересува сега, е по-важно. Защо Господ е допуснал такова кошунство? Защо бикурите са наказани по този начин? Защо аз бях избран да споделя тяхната съдба? Отправлям тези въпроси в нощните си молитви, но не получавам никакви отговори, единствено тъжната песен на вятъра от Пролома.

Ден 214:

Последните десет страници би трябвало да обхващат всичките ми топографски бележки и технически предположения. Това ще са последните ми записки, преди да се опитам да потегля на сутринта към прихналата огнебълваща гора.

Няма никакво съмнение, че съм открил последното от изостаналите в развитието си човешки общества. Бикурите са осъществили човешката мечта за безсмъртие и са заплатили за това със своята човешка същност и с безсмъртните си души.

Едоуард, толкова много време съм прекарал, борейки се с моята вяра – с липсата ми на вяра, – но сега, в това страшно кътче на един напразно забравен свят, белязан с този омразен паразит, аз някак преоткрих такава сила на вярата, подобна на която не съм познавал, откакто двамата с теб бяхме деца. Сега разбирам нуждата от вяра – чиста, сляпа, открито противоречаща на разума вяра, – като някакъв малък страж на живота в дивото и безкрайно море на една вселена, управлявана от безчувствени закони и напълно безразлична към дребните разумни същества, които я населяват.

Ден подир ден се опитвах да напусна територията на Пролома и ден подир ден изпитвах такава ужасна болка, че тя се е превърнала в осезаема част от моя свят, подобно на твърде малкото слънце или синьозеленото небе. Болката се е превърнала в мой съюзник, в мой ангел хранител, в моя оцеляваща връзка с човечеството. Кръстоидът не обича болката. Не я обичам и аз, но също като кръстоида искам да я използвам за своите цели. И ще го направя съзнателно, не инстинктивно като безмозъчната материя от чужда тъкан, всадена в мен. Това нещо само търси несъзнателно избягване на смъртта по всякакъв начин. Аз не желая да умирам, но по-скоро бих посрещнал болката и смъртта, отколкото едната вечност на безсъзнателен живот. Животът е свещен – все още се придържам към това като към основен елемент на идеята и ученията на

Църквата през изминалите две хиляди и осемстотин години, когато животът е бил толкова евтин, – но още по-свещена е душата.

Сега съзнавам, че онова, което се опитвах да направя с данните от Армагаст, бе да предложа на Църквата не прераждане, а само преход към един фалшив живот, подобен на този, който водят тези нещастни ходещи трупове. Ако Църквата е предопределена да умре, тя трябва да го направи – но да го направи славно, с пълното съзнание за своето прераждане в Христос. Трябва да навлезе в мрака не с желание, но – как да кажа – смело и с твърда вяра като милионите, които са си отишли преди нас, с вяра във всички онези поколения, посрещнали смъртта в изолираното мълчание на лагерите на смъртта и от ядрени бомби, в раковите отделивания и в погроми, отивайки в мрака ако не с надежда, то поне с молитва, че във всичко това има някакъв смисъл, нещо, което си струва цялото това страдание, всичките тези жертви. Всички преди нас са отишли в мрака без уверенията на някаква логика, или факт, или последователна теория, единствено с крехката надежда или с прекалено колебливата убеденост във вярата. И щом те са били в състояние да съхранят тази слаба надежда пред лицето на мрака, в такъв случай трябва да мога да го направя и аз... и трябва да може да го направи и Църквата.

Аз вече не вярвам, че каквато и да било хирургическа намеса или лечение могат да ме излекуват от това нещо, което ме е сполетяло, но ако някой може да го отдели, да го изучи и да го унищожи, дори това да ми струва живота, аз ще бъда много доволен.

Огнебълващите гори са кротки, каквито ще си бъдат винаги. Време е да си лягам сега. Тръгвам, преди да е съмнало.

Ден 215:

Няма никакъв изход.

Четиринадесет километра навътре в гората. Случайни огньове и токови удари, но проходими. Ако вървя в продължение на три седмици, ще мога да се измъкна. Кръстоидът не ми дава да вървя. Болката беше като сърдечен пристъп, който не преминава. Въпреки това аз вървах със залитане напред, препъвах се и пълзях през пепелищата. Накрая загубих съзнание. Когато дойдох на себе си, видях, че пълзя към Пролома. Завиха обратно, изминавах един километър, пропълзяхах петдесет метра, след това отново загубвах съзнание и се събуждах пак на същото място, откъдето бях тръгнал. Тази безумна битка за моето тяло продължи през целия ден.

Педи залез слънце бикурите влязоха в гората, намериха ме на пет километра от Пролома и ме върнаха. Милостиви Боже, защо си допуснал да се случи това?

Вече няма никаква надежда, освен ако не дойде някой да ме потърси.

Ден 223:

Отново опитвам. Отново болката. Отново провал.

Ден 257:

Днес навършвам шестдесет и осем стандартни години. Продължавам работата по параклиса, който строя близо до Пролома. Вчера опитах да се спусна до реката, но бях върнат обратно от Бета и още четирима други.

Ден 280:

Една местна година на Хиперион. Една година в чистилицето. Или това е адът?

Ден 311:

Извличайки камъни от скалите под терасата, на която строя параклиса, днес направих откритието: опорните пръти. Бикурите сигурно са ги изхвърлили през ръба на пролома, когато убиха Тък в онази нощ преди двеста двадесет и три дни.

С опорните пръти можех да премина през огнебълващата гора по всяко време, ако Кръстоидът ми го позволише. Но той няма да позволи. Ех, ако не бяха унищожили медицинската ми аптечка с болкоуспокоителните! Но въпреки това сега, докато седя тук, хванал опорните пръти, ми идва една идея.

Моите несъвършени опити с медицинския скенер продължиха. Преди две седмици, когато Тета си счупи крака на три места, наблюдавах реакцията на кръстоида. Паразитът направи всичко възможно да блокира болката; Тета бе в безсъзнание през повечето време и тялото му произвеждаше невероятни количества ендорфини. Но счупването беше

много болезнено и след четири дни бикурите прерязаха гърлото на Тета и го отнесоха в базиликата. За кръстоида беше по-лесно да възкреси трупа му, отколкото да търпи такава болка в течение на продължителен период от време. Но преди убийството му моят скенер засече съществено отстъпление на кръстоидни нематоди от някои части на централната нервна система. Не знам дали би било възможно човек да си причини – или да си наложи да изтърпи – степени на несмъртоносна болка, достатъчни да изкарат кръстоида напълно от строя, но съм сигурен в едно: бикурите не биха позволили това.

Днес съм седнал на издатината под наполовина завършения параклис и обмислям възможностите.

Ден 438:

Параклисът е завършен. Той е делото на моя живот. Тази вечер, когато бикурите слязоха в Пролома за всекидневното си пародийно богослужение, аз отслужих литургия пред олтара на новопостроения параклис. Бях опекал хляб от чалмово брашно и съм сигурен, че той е имал вкуса на онова слабо хранително жълто листо, но за мене вкусът му беше досущ като онзи на първото ми Свето причастие във Вилфранж сюр Сайон преди около шестдесет стандартни години.

На сутринта ще се заема с онова, което съм планирал. Всичко е готово: дневниците ми и монокристалните плаки на медицинския скенер ще бъдат в торбата, изтъкана от бестосови нишки. Това е най-доброто, което мога да направя.

Осветеното вино беше само вода, но на мъждивата светлина на залеза тя изглеждаше кървавочервена и приличаше на вино за причастие.

Номерът е да проникна достатъчно надълбоко в огнебълващата гора. Ще трябва да се осланям на това, че има достатъчно начална активност в тесловите дървета дори и през периодите на затишие.

Сбогом, Едоуард. Съмнявам се, че си още жив, а ако си, не виждам никакъв начин да се съберем отново, след като сме разделени така не само от години разстояние, но и от далеч по-широката бездна с форма на кръст. Надеждата си да те видя възлагам не на този живот, а на онзи, който предстои. Странно е да ме чуеш да говоря отново така, нали? Трябвала ти кажа, Едоуард, че след всички тези десетилетия на несигурност и с голям страх от онова, което ми предстои занапред, сърцето и душата ми са все пак в мир.

О, мой Боже,
от сърце съжалявам, че съм те обидил,
и се отвращавам от всичките си грехове,
заради загубата на небесата и страданията на ада,
но най-вече заради това, че съм те обидил, Мои Боже,
които си целият добро и заслужаваш всичката моя любов,
твърдо съм решен с помощта на твоята милост
да изповядам греховете си, да извърша покаяние и да попра-
вя живота си.

Амин.

24.00 часът:

Слънцето влиза през отворения прозорец на параклиса и окъпва в светлина олтара, грубо издялания потир и моя милост. Вятърът в Пролома подхваща последния си подобен хор, който – с късмет и с Божията милост – няма да чуя повече.

– Това са последните бележки – рече Ленар Хойт. Когато свещеникът приключи с четенето, шестимата поклонници на масата вдигнаха лица към него, сякаш се събуждаха от общ сън. Консулт погледна нагоре и видя, че сега Хиперион беше много по-близо и изпълваше една трета от небето, като прогонваше звездите със студеното си излъчване.

– Аз пристигнах десетина седмици, след като бях видял за последен път отец Дюре – продължи отец Хойт. Гласът му прозвуча с дрезгаво стържене. – Бяха изминали повече от осем години на Хиперион и седем години от последните бележки в дневника на отец Дюре.

Свещеникът видимо страдаше в този момент, лицето му бе избледняло до слаба луминесцентност и бе покрито с пот.

– За около месец време, успях да се добера до плантацията Паресебо нагоре по реката от Порт Романс – продължи той, като придаде известна сила на гласа си. – Предполагах, че производителите на фибропластмаса може да ми кажат истината дори и да нямат нищо общо с консулството или с властите на местното самоуправление. Оказах се прав. Управителят на Паресебо, който се казваше Орланди, си спомняше отец Дюре, както си го спомняше и новата му съпруга, въпросната Семфа, за която отец Дюре споменава в дневниците си. Управителят на плантацията правил опити да осъществи няколко спасителни операции на Платото, но една безпрецедентна поредица от активни сезони в

огнебълващите гори принудила него и хората му да изоставят опитите си. След няколко години те загубили надежда, че отец Дюре и техният човек Тък са още живи.

Независимо от това Орланди нае двама опитни горски пилоти да извършим въздушна спасителна експедиция над Пролома с два плъзгача на плантацията. Престояхме, колкото можахме, в самия Пролом, като се надявахме с инструментите за наземна ориентация и с късмет да се доберем до страната на бикурите. Дори и обхождайки по този начин по-голямата част от огнебълващата гора, загубихме един от плъзгачите и четирима души вследствие активността на тесловите дървета.

Отец Хойт замълча и леко се олюля. Той се вкопчи в ръба на масата, за да се задържи на крака, прочисти гърлото си и рече:

– Малко нещо остава за разказване. Открихме местоположението на селището на бикурите. Те бяха седемдесет на брой, до един точно толкова глупави и необщителни, както ги описва в бележките си Дюре. Успях да се уверя от думите им, че отец Дюре е умрял, опитвайки се да премине през огнебълващата гора. Бестосовата торбичка беше оцеляла и в нея открихме неговите дневници и данните от медицинските му изследвания. – Хойт огледа за миг останалите, след това наведе очи. – Склонихме ги да ни покажат къде е умрял отец Дюре. – Те... ъ-ъ... те не го бяха погребали. Тленните му останки бяха зле обгорени и разложени, но достатъчно запазени, за да видим, че силата на тесловите заряди бе унищожила кръс... кръстоида... както и тялото му. Отец Дюре бе умрял от истинската смърт. Върнахме тленните му останки в плантацията Паресебо, където го погребяхме с всички религиозни почести. – Хойт си пое дълбоко дъх. – Въпреки моите решителни възражения управителят Орланди разруши селището на бикурите и една част от стената на отвесната скала със самоделни ядрени заряди, които бе донесъл от плантацията. Не вярвам някой от бикурите да е оцелял. Доколкото можем да преценим, входът на лабиринта и така наречената базилика също трябва да са били унищожени от земните срутвания.

Аз бях получил известни наръвания по време на експедицията, така че ми се наложи да остана в плантацията няколко месеца, преди да се върна на северния континент и да си купя билет за Пацем. Никой не знае за тези дневници и за тяхното съдържание, с изключение управителя Орланди, монсиньор Едоуард и онези от висшестоящите над него, на които той е решил да каже за тях. Доколкото знам. Църквата не е излизала с никаква декларация относно дневниците на отец Дюре. Отец Хойт бе стоял прав и сега седна. От брадичката му капеше пот и лицето

му бе синкавобяло под отразената светлина на Хиперион.

– Това ли е... всичко? – попита Мартин Силенъс. – Да – успя да каже отец Хойт. – Господа и госпожо – рече Хет Мастийн, – късно е. Предлагам да си съберете багажа и да се срещнете на кораба на нашия приятел консула в сфера 11 след максимум трийсет минути. Аз ще използвам един от спускателните кораби на дърволета и по-късно ще се присъединя към вас.

Повечето от групата се събраха след по-малко от пет-шест минути. Храмерите бяха изградили проход от един подвижен мост във вътрешността на сферата до най-горния балкон на кораба и консултът ги въведе в салона, докато в това време корабните клонинги пренесоха багажа и си тръгнаха.

– Очарователен старинен инструмент – рече полковник Касад, като прокара длан по повърхността на стенуейя. Клавесин ли е?

– Пиано – отвърна консултът. – Доходжирско.

Всички ли сме тук?

– Всички, с изключение на Хойт – рече Брон Ламиа и се настани на едно от местата в прожекционната кабина.

Влезе Хет Мастийн.

– Бойният кораб на Хегемонията даде разрешение да се спуснете на космодрума в Кийтс – съобщи капитанът. Той се огледа наоколо. – Ще изпратя един от членовете на екипажа да провери дали господин Хойт няма нужда от помощ.

– Не – каза консултът. После смени тона си. – Бих желал аз да го доведа. Ще ми покажете ли как да стигна до покоите му?

Капитанът на дърволета се вгледа продължително в консула, след това бръкна в гънките на робата си.

– *Von voyage* – каза той, като му подаде една монокристална плака. – Ще се видим на планетата малко преди времето ни за тръгване в полунощ от Храма на Шрайка в Кийтс.

Консултът направи поклон.

– Пътуването под защитата на клоните на Дървото беше удоволствие, Хет Мастийн. – рече той с официален тон. След това се обърна с жест към останалите: – Заповядайте, можете да се разполагате удобно в салона или в библиотеката на по-долната палуба. Корабът ще се погрижи за вашите нужди и ще отговори на всички ваши въпроси. Ще потеглим веднага щом се върна с отец Хойт.

Климатичният отсек на свещеника се намираше някъде по средата на горната половина на дърволета, изнесен силно навън върху едно

разклонение. Както очакваше консултът, инфотермната дирекционна монокристална плака, която му бе дал Хет Мастийн, служеше и като шперц. След неколкоминутно безполезно натискане на звънеца и чукане по входната врата консултът задейства шперца и пристъпи в помещението.

Отец Хойт бе коленичил, сгърчен в средата на тревния килим. По пода наоколо бяха разхвърляни спалното му облекло, различни принадлежности, дрехи и съдържанието на една стандартна медицинска аптечка. Долната му дреха беше раздрана, с откъсната яка, и той се бе изпотил така обилно, че ризата му висеше на мокри дрипи там, където бе забивал ноктите си в плата. През стената на помещението се процеждаше светлина от Хиперион, от която странната сцена изглеждаше така, сякаш бе поставена под вода или в някоя катедрала, помисли си консултът.

Лицето на Ленар Хойт се бе изкривило в агония, а ноктите му драпаха по гърдите. Мускулите на оголените му ръце се гърчеха като живи същества под бледата му прозрачна кожа.

– Спринцовката... не работи – рече Хойт, зяпнал с уста. – Моля ви.

Консултът кимна, задейства затварящия механизъм на вратата и коленичи до свещеника. Махна безполезната спринцовка от стиснатия юмрук на Хойт и изхвърли заредената ампула. Ултраморфин. Консултът кимна отново и извади една спринцовка от аптечката, която беше донесъл със себе си. Нужни му бяха по-малко от пет секунди, за да зареди ултраморфина.

– Моля ви – примоли се Хойт.

Цялото му тяло се гърчеше в спазми. Консултът бе в състояние почти да види болката, която преминаваше на вълни през мъжа пред него.

– Добре – каза консултът. Той рязко си пое дъх. – Преди това – останалата част от разказа. Хойт гледаше с широко отворени очи и посегна немощно към спринцовката.

Почувствал, че самият той се облива в пот, консултът държеше инструмента така, че Хойт да не може да го достигне.

– Добре, след секунда – рече той. – След останалата част от историята. За мен е важно да я знам.

– О, Господи, Исусе мили – прорида Хойт. – Моля ви!

– Добре – обеща задъхано консултът. – Добре. Веднага щом ми кажете цялата истина.

Отец Хойт се отпусна безсилен на ръцете си, дишайки учестено и задъхано.

– Проклетата гадина – изрече той, широко отвори уста. Пое си

няколко пъти дълбоко дъх, задържа го, докато тялото му престана да трепери, и направи опит да се изправи в седнало положение. Когато погледна към консула, в налудничавите му очи имаше нещо като облекчение. – Тогава... ще ми сложиш ли... инжекцията?

– Да – кимна консултът.

– Добре – успя да каже Хойт с неясен шепот. – Истината. Плантацията Паресебо... както казах. Излетяхме в... началото на октомври... Лициус... осем години след изчезването... на Дюре. О, Господи, боли! Алкохолът и успокоителните вече не помагат. Само... чист ултраморфин...

– Добре – рече консултът. – Ето, готов е. Веднага щом приключим с историята.

Свещеникът наведе глава. От бузите и носа му канеше пот по ниската трева. Консултът видя, че мускулите на мъжа се свиват, сякаш възнамерява да нападне, след това нов спазъм от болка разтърси слабото тяло и Хойт политна напред.

– Плъзгачът не беше унищожен... от тесловите дървета. Семфа, още двама мъже и аз... форсирахме надолу, в близост до Пролома, докато... докато Орланди търсеше нагоре по реката. Неговият плъзгач трябваше да чака, докато гръмотевичната буря утихне.

Бикурите се появиха през нощта. Убиха... убиха Семфа, пилота, другия мъж... забравил съм му името. Мене ме оставиха... жив – Хойт се пресегна за разпятието си, сети се, че го е скъсал. Изсмя се кратко и спря, преди смехът да се превърне в ридания. – Те... ми разказаха за пътя на кръста. За кръстоида. Разказаха ми за Сина на пламъците.

На другата сутрин ме заведоха да видя Сина. Заведоха ме... да видя него – Хойт направи усилие да се изправи и заби нокти в бузите си. Очите му бяха широко отворени въпреки болката, ултраморфинът очевидно беше забравен. – На около три километра навътре в огнебълващата гора... огромни теслови дървета... високи най-малко... осемдесет-сто метра. По онова време бяха спокойни, но независимо от това във въздуха все още имаше много... много напрежение. Навсякъде се виждаше пепел.

Бикурите не се... не се приближиха твърде много.

Просто коленичиха там, навели плешивите си глави. Но аз... се приближих... трябваше да го направя. Мили Боже... О, Исусе, това бе той. Дюре. Онова, което беше останало от него.

Той бе използвал стълба, за да се изкачи на три... може би на четири метра... нагоре по стъблото на дървото. Беше си изградил нещо като

площадка. За краката си. Беше строшил опорните пръти... малко по-големи от шипове... после ги бе заострил. Сигурно е използвал някой камък, за да забие дългия през ходилото си в бестосовата площадка и в дървото. Лявата му ръка... беше втъкнал подпорката между лъчевата и пакетната кости... между вените... досущ като проклетите римляни. Сигурна работа, тъй като скелетът му бе невредим. Другата му ръка... дясната... беше обърната надолу с дланта. Беше забил първо шипа. Заострил и двата му края. След това... бе пробол дясната си ръка. По някакъв начин беше извил шипа. Като кука.

Стълбата беше паднала... много отдавна... но тя беше от бестосово дърво. Не бе изгоряла. Използвах я, за да се изкача до него. Всичко бе изгоряло преди години... дрехите, кожата, горните пластове плът... но бестосовата торбичка продължаваше да си стои на шията му.

Легираните шипове все още бяха проводници на ток и подаваха напрежение... аз го виждах... чувствах как тече... през онова, което беше останало от тялото.

То все още приличаше на Пол Дюре. Нещо важно. Казах го на Монсиньор. Никаква кожа. Плътта оголена или сварена. Виждаха се нервите и разни други неща... като сиви и жълти корени, Господи, мизмизмата. Но това все още приличаше на Пол Дюре!

Тогава. разбрах. Разбрах всичко. По някакъв начин... още преди да бях прочел дневниците. Разбрах, че той бе висял там... о, мили Боже... седем години. Живеейки. Умирайки. Кръстоидът... го бе принуждавал отново да живее. Електричеството... бше протичало през него всяка секунда от тези... тези седем години. Пламъци. Глад. Болка. Смърт. Но по някакъв начин проклетият... кръстоид... смучеше сила може би от дървото, от въздуха, от онова, което бе останало... възстановявайки го, доколкото може... принуждавайки го да живее, да чувства болката отново, и отново, и отново...

Но... той бе победил. Болката е била неговият съюзник. О, Господи, не няколко часа на дървото и след това – копието и покой, а седем години!

Но... той бе победил. Когато взех торбичката, кръстоидът също падна от гърдите му. Просто... се откъсна и падна... дълги, кървави корени. После онова нещо... онова нещо, за което бях сигурен, че е един труп... човекът повдигна главата си. Никакви клепачи. Очите опечени до бяло. Устните изчезнали. Но нещото ме погледна и се усмихна. Той се усмихна. И умря... наистина умря... там, в ръцете ми. За десетхиляден път, но този път истинския Той ми се усмихна и умря.

Хойт млькна, погълнат от собствената си мълчалива болка, а след това продължи, прекъсван от тракането на зъбите му.

– Бикурите ме върнаха... обратно... в Пролома. Орланди пристигна на другия ден. Той ме спаси. Той... Семфа... аз не можах... унищожи с лазер селището, изгори бикурите, докато те стояха като глупави овце. Аз не... не спорих с него. Смях се. Мили Боже, прости ми. Орланди опустоши мястото със самоделни ядрени заряди, които използваша за... за прочистване на джунглата, за изграждане на калъпи за... фибропластмасата.

Хойт погледна консула в очите и направи някакъв изкривен жест с дясната си ръка.

– Болкоуспокоителните отначало вършеха добра работа. Но с всяка година... с всеки ден... ставаше все по-зле. Дори в състояние на сомнения... болката. Налагаше ми се някак да дойда на себе си. Как е могъл той... седем години! О, Исусе – рече отец Хойт и заби пръстите си в килима.

Консултът бързо се наведе и инжектира цялата ампула с ултраморфин точно под мишницата му, като подхвана свещеника в мига, в който той припадна и внимателно положи загубилото съзнание тяло на пода. Със замъглени очи консултът раздра подгизналата от пот риза на Хойт и захвърли парцалите настрана. Там беше, разбира се, опънал се под бледата кожа на гърдите на Хойт като някакъв голям гол кръстовиден червей. Консултът си пое дъх и внимателно преобърна тялото на свещеника. Вторият кръстоид беше там, където бе очаквал да го намери, една малко по-дребна кръстовидна издатина между тънките лопатки на гърба на мъжа. Тя леко прощава, когато пръстите на консула погладиха трескавата плът.

Консултът действаше бавно, но ефективно – опакова вещите на свещеника, оправи стаята, облеche изпадналия в безсъзнание мъж с грижливост, каквато човек би проявил при обличането на умрял член от семейството. Инфотермът му извънтя.

– Тръбва да тръгваме – чу се гласът на полковник Касад.

– Идваме – отвърна консултът.

Той програмира инфотерма да повика корабните клонинги да пренесат багажа, но собственоръчно вдигна отец Хойт. Тялото сякаш нямаше тегло.

Вратата на помещението полека се отвори и консултът прекрачи навън, преминавайки от дълбоката сянка на клона в синьозеления лазур на света, който изпълваше небето. Като обмисляше какво да разкаже на

останалите за прикритие, консултът се спря за момент и се вгледа в лицето на спящия. После вдигна поглед нагоре към Хиперион и тръгна отново. Консултът знаеше, че дори и гравитационното поле да беше като земното, тялото, което държеше в ръцете си, не би представлявало никаква тежест.

Тъй като някога имаше дете, което бе умряло, консултът продължи по пътя си, изпълнен отново с усещането да отнасяш спящия си син в леглото.

2.

През целия ден времето над Кийтс, столицата на Хиперион, се задържа топло и дъждовно. Когато спря да вали, над града продължиха да се носят тежки облаци и да изпълват въздуха със соления дъх на океана, който се намираше на двадесетина километра на запад. С настъпването на вечерта, когато пепелявата дневна светлина бе започнала да помръква в сивотата на здрача, двукратен гръм разтърси града и се блъсна в извисяващия се самотно на юг планински връх. Облаците пламнаха в бялосинкави отблясъци. Половин минута по-късно един абаносовочерен космически кораб проби пелената от схлупени облаци и внимателно се спусна върху огнената си опашка, примигвайки с червени и зелени светлини.

На височина хиляда метра сигналните прожектори на кораба лумнаха и три мощни лъча от разположения на север от града космодрум го заключиха в гостоприемния си яркочервен триножник. На триста метра височина корабът увисна за миг, плъзна се като чаша по повърхността на мокра маса и леко се приземи във вдлъбнатината на един от траповете за кацане.

Върху трапа и долната част на кораба рукнаха мощни водни струи и нагоре изригнаха кълба от пара, която се смесваше със ситните капки, ръсещи се върху бетонената писта на космодрума. След малко водните струи секнаха и в настъпилата тишина се чуваха единствено пукането и поскърцването на изстиващия космически кораб.

От стърчащата на двадесетина метра над трапа масивна глава на космическото тяло се показва подвижна платформа. На нея се появиха пет фигури.

– Благодаря за разходката, сър – обърна се към консула полковник Касад.

Консулт кимна, облегна се на парапета и дълбоко вдиша свежия въздух. По раменете и веждите му проблясваха капчици вода.

Сол Уайнтрауб вдигна бебето си от бебешката носилка. Смяната в налягането, температурата, миризмата, движението, шумът или всички тези неща накуп го бяха събудили и то ревна с все сила. Уайнтрауб го залюля на ръце и му каза нещо, но воплите не престанаха.

– Подходящ коментар за пристигането ни – рече Мартин Силенъс. Поетът носеше дълга пурпурна пелерина и червена барета, чийто край

опираше в дясното му рамо. Той отпи от чашата вино, която държеше в ръката си. – Гръм да ме поразя, мястото изглежда съвсем различно.

Консултът, който бе отсъствал само осем години, се съгласи с него. Когато живееше в Кийтс, космодрумът беше далеч от града: сега цялото това пространство бе запълнено от бараки, палатки и кални улици. По негово време не повече от един кораб седмично се отбиваше на маломерната площадка за кацане. Сега преброи над двадесет космически кораба. На мястото на скромната административна сграда, където се помещаваше и митницата, се издигаше огромна сглобяема конструкция. Десетина нови трапа за кацане и установки за излитане покриваха направеното надве-натри разширение в западна посока и всичко беше задръстено от множество обшити с маскировъчна материя модули, които служеха за какво ли не – от наземни контролни станции до казарми. Цяла гора причудливи антени се издиха към небето над отрупаните в другия край на пистата постройки.

– Прогрес – измърмори консултът.

– Война – рече полковник Касад. – Онова там са хора – Брон Ламиа сочеше към главния вход на южния терминал. Някаква безшумна сивкава вълна внезапно се бе размърдала в заграденото пространство откъм външната ограда на пистата.

– Господи – отвърна консултът, – имате право. Касад извади бинокъл и те един след друг започнаха да разглеждат хилядите фигури, които се блъскаха и напиреха покрай телената мрежа. – Защо са тук? – попита Ламиа. – Какво искат? Дори от половин километър разстояние безсмисленото желание на тълпата изглеждаше застрашително. Виждаха се тъмните силуети на патрулиращите в непосредствена близост морски пехотинци. Консултът се досети, че ивицата прясно разровена земя между телената мрежа, ограденото поле и морските пехотинци почти със сигурност подсказва наличието на минно поле или облъчена със смъртоносни лъчи зона, или и едното, и другото.

– Какво искат? – повтори Ламиа.

– Да се махнат – каза Касад.

Още преди да бе чул отговора му, консултът осъзна смисъла на отрупаните покрай космодрума бараки и тълпата при входовете: хората на Хиперион бяха готови за заминаване. Сигурно всеки кацнал кораб предизвикваше подобно вълнение сред тях.

– Все пак някой ще остане – обади се Мартин Силенъс и посочи към ниската планина на юг от реката. – Старият ревяло. Тъжния крал Уилям, Бог да прости грешната му душа.

Извяаното лице на Тъжния крал Били едва-едва се виждаше през лекия дъждец в припадащия мрак.

– „Аз го познавах, Хорацио – продължи пияният поет. – Човек с неизчерпаема духовитост. Нито една от шегите му не беше особено смешна. Същински глупак, Хорацио.“

Сол Уайнтрауб се бе пхнал във входа, за да предпази бебето от рвящия дъжд и плачът му да не пречи на разговора.

– Някой идва насам – посочи той.

Някаква кола с маскировъчно покритие и едно военно ЕМПС с приспособени за слабото магнитно поле на Хиперион перки пресичаха влажната пръст.

Мартин Силенъс не откъсваше очи от мрачния лик на Тъжния крал Били. Той тихо изрецитира:

Вдън сенчеста, печална долина,
далеч от свежестта на утринта,
от огненото пладне на деня, и нощната,
единствена звезда, в бемълвна, вкаменена самота,
седеше сивокосият Сатурн;
с надвиснали над веждите гори, като грамада облаци...

Отец Хойт излезе на балкона, разтривайки с две ръце лицето си. Гледаше с широко отворени премрежени очи, като току-що вдигнато от дрямка дете.

– Пристигнахме ли? – попита той.

– Очевидно – извика Мартин Силенъс и върна бинокъла на полковника. – Да вървъм да поздравим жандармите.

Младият морски лейтенант не беше особено впечатлен дори след като разгледа пълномощното от командващия специалните части, което му връчи Хет Мастийн. Той проверяваше документите, като ги остави да чакат под дъжда, и от време на време подхвърляше високомерно някоя забележка с обичайния при общуване с незначителни хора тон. Когато стигна до визата на Федман Касад, младежът вдигна поглед с изражение на уплашено зверче:

– Полковник Касад!

– От запаса – рече Касад.

– Извинете, сър – смутено продължи лейтенантът и пропряно върна визите на останалите. – Нямах представа, че сте в този екип, сър. Това е... капитанът токущо заяви... Искам да кажа... моят чичо е бил с вас на

Бреша, сър. Всъщност извинете ме... всичко, което аз или моите хора бихме могли да...

– Скободно, лейтенант – прекъсна го Касад. – Има ли някаква възможност да се придвижим до града?

– Амии... всъщност, сър... – младият офицер понечи да се почеше по брадичката, но се сети, че е с шлем на главата. – Да, сър. Проблемът е, че тълпата би могла да стане прекалено нахална, а тези шибани... извинете, сър... ЕМПС-тата за нищо не ги бива. Разбирате ли, наземните транспортни средства са с ограничена товароподемност, а свободни плъзгачи ще имаме най-рано след 22.00 часа, но с удоволствие бих включил вашия екип в списъка за...

– Един момент – обади се консултът. На десетина метра от тях се бе приземил един очукан плъзгач с изрисуван в долния му край знак на Хегемонията. От него излезе висок слаб мъж. – Тео! – извика консултът.

Двамата пристъпиха един към друг, раздрусаха ръце, след което се сграбчиха в силна прегръдка.

– По дяволите – рече консултът, – добре изглеждаш, Тео.

Което беше самата истина. Бившият му помощник го бе задминал с пет-шест години, но не бе загубил момчешката усмивка върху слабото си лице и гъстата си червеникава коса, които оказваха неотразимо въздействие върху всяка неомъжена жена – а и върху доста от омъжените – от персонала на консула. Не беше го напуснала и характерната му стеснителност, която пролича при нейжното наместване на старовремските рогови очила – единствената превземка на младия дипломат.

– Хубаво е, че си отново тук – каза Тео. Консултът се обърна и понечи да представи своя приятел на останалите, но изведнъж се спря.

– Боже мой – възкликна той, – ти вече си консул, Съжалявам, Тео, изобщо не се съобразих.

Тео Лейн се усмихна и намести очилата си:

– Няма проблеми, сър... Всъщност – вече не съм и консул. От няколко месеца съм генерал-губернатор. Автономният съвет най-сетне поиска – и получи – официален колониален статут. Добре дошли в най-младия от световите на Хегемонията.

Консултът го изгледа продължително, след което отново сграбчи бившия си помощник.

– Моите поздравления, ваше превъзходителство.

Тео се засмя и погледна към небето.

– Скоро ще завали истински. Защо не качиш екипа си в моята машинка и да ви откарам в града.

Новият генерал-губернатор се обърна с усмивка към младия офицер;

– Лейтенант?

– Ъ-ъ... слушам, сър! – изпъна се като струна офицерът.

– Вашите момчета биха ли натоварили багажа на тези добри хора? Бихме искали да се скрием от дъжда.

Плъзгачът се движеше в южна посока над автострадата, като поддържаше постоянна височина от шестдесет метра. Консулт седеше на предната седалка за пасажери; останалите се бяха разположили в креслата от пореста материя в задната част. Мартин Силенъс и отец Хойт спяха. Бебето на Уайнтрауб бе престанало да плаче благодарение на меката бутилка със синтетично майчино мляко.

– Всичко се е променило – отбеляза консулт. Опря буза о набразденото от дъжда стъкло и погледна към хаоса под тях. Хиляди бараки и навеси покриваха склоновете и деретата по протежение на цялото разстояние до покрайнините на града. Под влажните брезенти горяха огньовете и между сивкавите бараки се движеха сивкави силуети. Покрай автострадата се издигаха високи сгради, а шосето бе разширено и подравнено. Две колони товарни автомобили и летателни транспортни средства с маскировъчен цвят или покритие мудно со пробиваха път в двете посоки. Отпред светлинните на Кийтс бяха превзели нови части от крайречната долина и околните хълмове.

– Три милиона – каза Тео, сякаш прочел мислите на бившия си началник. – Най-малко три милиона и с всеки ден стават все повече.

Консулт го погледна втренчено.

– Когато си тръгнах, на цялата планета бяха само четири милиона и половина.

– И сега са толкова – отвърна новият генерал-губернатор. – Но всеки иска да се добере до Кийтс, да се качи на някой кораб и да се отърве от този ад. Някои очакват изграждането на телепортатор, но повечето не вярват това да стане навреме. Уплашени са.

– От прокудените ли?

– И от тях – рече Тео, – но най-вече от Шрайка.

Консулт извърна главата си от хладната повърхност на стъклото:

– Трябва да се е появил от юг, откъм Брайдъл Рейндж.

Тео се засмя, макар че никак не му бе до смях:

– Той е навсякъде. По-скоро те са навсякъде. Повечето хора са убедени, че вече има десетки или стотици от тях. И на трите континента има смъртни случаи от Шрайка. Навсякъде, с изключение на Кийтс,

някои части от крайбрежието на Мейн и някои от по-големите градове, като Ендимион.

– Колко са случаите? – консултът предпочиташе да не знае.

– Най-малко двайсет хиляди загинали или изчезнали – каза Тео. – Има и много ранени, но това не е характерно за Шрайка, нали? – Отново се чу сухият смях на Тео. – Шрайка не се задоволява само да рани, прав ли съм? Да, да, просто хората случайно се изпозастрелват един към друг, падат по стълбите или скачат панически от прозорците и се изпотъпкват в навалищата. Гадна работа!

Цели единадесет единадесет години, докато работеха заедно, консултът нито веднъж не бе чул Тео да изругае.

– ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ оказват ли помощ? – попита консултът. – Те ли удържат Шрайка настрана от големите градове?

Тео поклати глава:

– ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ не правят нищо, освен да контролират тълпите. Трупат актив, като поддържат безопасност на космодрума и в зоната за кацане в Порт Романс, но не са направили дори опит да вземат някакви мерки срещу Шрайка. Очакват сблъсък с прокудените.

– СЗС? – попита консултът, макар да знаеше, че зле обучените Сили за самозащита едва ли биха свършили някаква работа. Тео изпъшка:

– Най-малко осем хиляди от случаите са от СЗС. Генерал Бракстън поведе Веепобеждаващата тройка към Ривър Роуд, за да „ударят звяра в самата му бърлога“, и повече нищо не се чу за тях.

– Шегуваш се – възкликна консултът, но един поглед към лицето на неговия приятел му бе достатъчен, за да разбере, че това е самата истина. – Тео, как все пак намери време да ни посрещнеш?

– Не дойдох да ви посрещам – отвърна генерал-губернаторът, поглеждайки към останалите, които дремеха или се взираха уморено през прозорците. – Трябва да говоря с теб. Да те убедя да не тръгваш.

Консулт поклати глава, но Тео сграбчи ръката му и я стисна.

– Чуй какво ще ти кажа, по дяволите! Знаем колко ти е било трудно да се върнеш след... това, което се случи, но да ме вземат мътните, ако има някакъв смисъл да захвърлиш всичко ей така, без каквато и да било причина. Откажи се от това глупаво поклонение. Остани в Кийтс.

– Не мога... – подхвана консултът.

– Послушай ме – настоя Тео. – Първо, ти си най-великолепният дипломат и специалист по кризисни ситуации, когото съм срещал, и ние се нуждаем от способностите ти.

– Това няма...

– Млъкни за малко. Второ, ти и останалите няма да успеете да се доберете до Гробниците на времето. Това не ти е като едно време, когато си стояхме тук, а проклетите самоубийци можеха да се вдигнат дотам и дори да се помотаят една седмица, след което да променят решението си и да се върнат обратно. Шрайка настъпва. Същинска чума е. – Разбирам, но...

– Трето, аз имам нужда от теб. Помолих хората в Тау Сети Сентър да изпратят там някой друг. Когато разбрах, че пристигаш... дявол да го вземе, това ми помогна да издържа през последните две години.

Консулт поклати глава в израз на несъгласие. Тео зави към центъра на града, след това се извърна от контролното табло и погледна консула право в очите:

– Искам ти да поемеш генерал-губернаторския пост. Сенатът няма да се бърка – с изключение на Гладстоун може би, но докато тя разбере, ще е станало твърде късно.

Консулт се почувства така, сякаш някой го бе ритнал в слабините. Погледна надолу към лабиринта от тесни улици и схлупени сгради, който представляваше Джактаун, Стария град. Когато отново бе в състояние да говори, каза:

– Не мога, Тео. – Виж какво, ако ти...

– Не. Наистина не мога. Нямахше да има смисъл дори ако можех да приема, но простата истина е, че не мога. Трябва да направя това поклонение.

Тео намести очилата си и втренчи поглед напред.

– Разбери ме, Тео. Ти си най-компетентният и най-способен професионалист по външни отношения, с когото съм работил. Вече осем години, откакто съм скъсал с всичко това. Мисля, че...

Тео кимна отривисто и го прекъсна:

– Предполагам, че искаш да посетиш Храма на Шрайка?

– Да.

Плъзгачът направи кръг и кацна. Консулт стоеше замислен, с вперен пред себе си празен поглед, докато страничните врати на плъзгача се отвориха и Сол Уайнтрауб каза:

– Боже мой.

Групата излезе навън и се зае да разглежда овъглените руини, които бяха останали от Храма на Шрайка. След затварянето на Гробниците на времето преди около двадесет и пет години поради сериозната заплаха, която представляваха, Храмът на Шрайка се бе превърнал в най-привлекателната туристическа атракция на Хиперион. С големина

колкото три жилищни блока, с издигащата се на повече от сто и петдесет метра централна островърха кула основният храм на Църквата на Шрайка напомняше отчасти вдъхваща страхопочитание катедрала, отчасти – готическа пародия с начупените си каменни извивки, прилепнали към подобната на бакенбарди конструкция от сплави, отчасти – гравюра на Ешер с играта на перспективата и невероятните си ъгли, отчасти – кошмар на Бош с дълбоките тунелообразни входове, тайни зали, мрачни градини и забранени отсеци, но – повече от всичко друго – той бе част от миналото на Хиперион.

Сега всичко това бе рухнало. Огромните купчини овъглен камък бяха единственият останал знак за предишното величие на постройката. Разтопени греди от метална сплав стърчаха като ребра на гигантско животно. Отломки изпълваха ямите, фундамента и галериите, останали под развалините на тривековния исполин. Консулт пристъпи до ръба на един трап, като се питаше дали дълбоките подземия наистина имаха връзка – както твърдеше легендата – с един от лабиринтите на планетата.

– Изглежда, са действали с „дяволски бич“ – рече Мартин Силенъс, използвайки един остарял термин за високоенергийно лазерно оръжие.

Когато се приближи до ръба на ямата, където бе застанал консултът, поетът сякаш изведнъж изтрезня.

– Спомням си, когато храмът и части от Стария град бяха единствените неща тук – добави той. – След катастрофата край гробниците Били реши да премести Джактаун на това място заради храма. Нищо не е останало. Боже Господи!

– Не – обади се Касад. Останалите погледнаха към него. Полковникът внимателно разглеждаше няколко парчета от зидарията. – Не е „дяволски бич“. Специални плазмени заряди. Няколко броя.

– Е, нима искаш да останеш тук и да се впуснеш в това безполезно пътешествие? – попита Тео. – Върни се с мен в консулството.

Той говореше на консула, но отпрати поканата към всички.

Консултът се извърна от ямата и погледна бившия си помощник, като за пръв път видя в негово лице генерал-губернатора на обсадения свят на Хегемонията.

– Не можем, ваше превъзходителство – рече консултът. – Поне аз не мога. Не говоря от името на останалите.

Четиримата мъже и жени поклатиха глава. Силенъс и Касад се заеха да свалят багажа. От мрачния небосклон отново заръмя ситен дъжд. В този момент консулт забеляза два бойни плъзгача на

ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ които кръжаха над близките покриви. Тъмнината и маскировъчният цвят ги бяха прикривали, но сега дъждът открил силуетите им. „Естествено – помисли си той. – Един генерал-губернатор не се движи без ескорт“

– Жреците измъкнаха ли се? Някой остана ли жив след разрушаването на храма? – попита Брон Ламаи.

– Да – отвърна Тео.

Човекът, който фактически бе диктатор на пет милиона обречени същества, свали очилата си и ги избърса в края на ризата си.

– Всички култови жреци на Шрайка избягаха заедно с персонала на храма през тунелите. Тълпата държа обсадата няколко месеца. Предводителката им – някаква жена на име Камън, родом от областта източно от Тревното море – предупреждаваше многократно обитателите на храма, преди да задействат плазмените заряди.

– Къде беше полицията? – попита консултът. – Къде бяха СЗС, ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ?

Тео Лейн се усмихна. В този момент той изглеждаше с десетки години по-възрастен от младия мъж, когото консултът познаваше:

– Цели три години ви няма, приятелчета – рече той. – Светът се промени. Поклонниците на Шрайка ги изгарят и пребиват от бой в Мрежата. Нямата представа, как се отнасят към тях. По силата на военното положение, което обявих преди четиринадесет месеца, полицията на Кийтс беше разформирана. Докато тълпата опожаряваше храма, полиците и СЗС наблюдаваха безмълвни. Аз също. В онази нощ тук се бяха събрали половин милион души.

Сол Уайнтрауб се приближи до тях:

– Знаят ли за нас? За последното поклонение?

– Ако знаеха – отвърна Тео, – нито един от вас нямаше да е жив. Може би смятате, че те са готови да приветстват всичко, което би усмирило Шрайка, но всъщност единственото, което би им направило впечатление, е, че сте избраници на Църквата на Шрайка. Фактически наложи се да отхвърля решението на собствената си Съвещателна Комисия. Бяха готови да унищожат кораба ви още преди навлизането му в атмосферата.

– Защо? – попита консултът. – Искам да кажа, защо отхвърли решението им?

Тео въздъхна и намести очилата си:

– Хиперион все още се нуждае от Хегемонията, а Гладстоун все още се ползва с доверието на Всеобема и може би на Сената. А аз все

още имам нужда от теб.

Консулт огледа развалините, останали от Храма на Шрайка.

– Това пътуване приключи още преди да се появите тук – каза генерал-губернатор Тео Лейн. – Ще се върнеш ли с мен в консулството?... Поне като съветник?

– Съжалявам – повтори консултът. – Не мога.

Без да каже нищо повече, Тео се обърна, пхна се в плъзгача и отлетя. Ескортиращите го военни машини го последваха като призраци в усилващия се дъжд.

Заваля още по-силно. Шестимата се скупчиха един до друг в припадация мрак. Уайнтрауб нахлупи някаква импровизирана пластмасова шапчица върху главата на Рахил и от шума на барабанешите по нея капки бебето се разплака.

– Сега какво? – попита консултът и погледна към потъналите в мрак тесни улици.

До тях подгизваше отрупаният накуп багаж. Светът миришеше на пепел.

– Знам една кръчма наблизко – ухили се Мартин Силенъс.

Оказа се, че и консултът знае тази кръчма: той бе прекарал в „Цицерон“ по-голямата част от единадесетгодишния си престой на Хиперион.

За разлика от повечето неща в Кийтс „Цицерон“ не носеше името на някоя дохеджирска литературна баналност. Носеха се слухове, че кръчмата е наречена на един от градовете на старата Земя. Според някои ставаше дума за Чикаго в САЩ, според други – за Калкута в АНЩ², но единствен Стан Левески, настоящ собственик и праправнук на основателя на кръчмата, знаеше истината, ала не искаше да разкрие тайната. За век и половина кръчмата се бе разраснала от крайпътна гостилничка в една от джактаунските съборетини край река Хули в девететажно заведение, разположено в четири такива съборетини. Единственият неизменен декор през изминалите десетилетия си оставаха ниските тавани, гъстият дим и несекващото дърдорене на клиентите, които създаваха атмосфера на интимност в царящата бъркотия.

Именно тази атмосфера липсваше сега. Помъкнали целия багаж със себе си, консултът и спътниците му влязоха през входа откъм Марш Лейн и смутено спряха пред вратата.

– Боже мили! – промърмори Мартин Силенъс.

2. Азиатските независими щати – бел.прев.

„Цицерон“ сякаш беше нападнат от варварски орди. Всички маси и столове бяха заети предимно от мъже, а по пода се въргалияха раници, оръжие, денкове, износено снаряжение, кутии за провизии и всякакви боклуци, които мъкне със себе си една армия от бежанци... или по-скоро – една бягаша армия. Тежкия въздух, изпълнен някога със смесения аромат на цвърчаща скара, вино, подправки, бира и безкатранен тютюн, сега бе просмукан от спарената миризма на нечисти тела, урина и безнадежност.

От сумрака изникна огромният силует на Стан Левески. Ръцете му бяха все така грамадни и тежки, но челото му бе пораснало с няколко сантиметра за сметка на оттеглилите се черни къдри, а бръчките около тъмните му очи се бяха увеличили. Левески гледаше втрещено консула.

– Призрак – рече той.

– Не позна. – Нали пукна?

– Пак не позна.

– Да те вземат мътните! – отсече Стан, сграбчи консула и го вдигна във въздуха, сякаш беше петгодишен хлапак. – Да те вземат мътните! Значи не можа да пукнеш! Какво правиш тук?

– Дошъл съм да проверя разрешителното ти за продажба на спиртни напитки. Пусни ме на земята.

Левески внимателно постави консула на пода, потупа го по рамото и се захили. След това погледна Мартин Силенъс и свъси вежди.

– Приличаш ми на някого, но не съм те виждал досега.

– Познавах прапрадядо ти – отвърна Силенъс. – Коего ме кара да те попитам имаш ли нещо скътано от онази дохеджирска биричка? Топлата британска гадост, която има вкус на преварена овнешка пикоч. Така и не можах да ѝ се наситя.

– Нищо няма – прекъсна го Левески. Той посочи с пръст поета:

– Да те вземат мътните! Сандъкът на дядо Джири! Она стар холос на сатира в едновременния Джактаун. Възможно ли е това!

Той огледа втрещено Силенъс, след което отново се вторачи в консула, като го опипваше внимателно с масивния си показалец.

– Два призрака.

– Шест души, капнали от умора – отвърна консултът, но бебето отново проплака и той допълни: – По-точно, седем. Ще се намерят ли места?

Левески очерта полукръг с разперени ръце, сочейки заведението:

– Навсякъде, е така. Никакви места. Никаква храна. Никакво вино.

След което намигна на Мартин Силенъс:

– Никаква бира. Превърнахме се в един голям хотел без свободни легла. Копелетата от СЗС не мърдат оттук – не плащат нищо, пият си собственото скапано уиски и чакат края на света. Който, между другото, ще настъпи съвсем скоро.

Шестимата продължаваха да стоят прави по средата на помещението, което едно време служеше за мецанин. Струпаха багажа си върху нахвърляните по пода мунициии. Групички мъже си пробиваха път през блъсканицата, мятаха изпитателни погледи към новодошлите и най-вече към Брон Ламиа, на които тя отвръщаше с израз на безразличие и неприязън.

– Имам една маса на балкона – обърна се Стан към консула. – Петима командоси от наказателните части на СЗС са се паркирали там от една седмица и само се фукат наляво и надясно, че ще очистят легионите на прокудените с голи ръце. Изхвърлям мухльовците и ви осигурявам маса.

– Действай – отвърна консултът.

Левески понечи да тръгне, но Ламиа го хвана за рамото.

– Бихте ли приели скромната ми помощ?

Стан повдигна рамене и се ухили:

– Няма нужда, но може да ми хареса. Хайде!

Двамата изчезнаха в навалицата.

Балкончето на третия етаж едва-едва побираше една паянтова маса и шест стола. Въпреки умопомрачителната блъсканица по всички етажи, стълбища и площадки никой не посмя да оспори правото им да се настанят, след като Левески и Ламиа изхвърлиха буйстващите командоси от високия девет метра балкон в реката. Все пак Стан бе успял да измъкне отнякъде кана бира, кошница с хляб и студено говеждо.

Ядяха мълчаливо. Очевидно ги измъчваше нещо повече от обичайния глад, изтощение и униние. До тях достигаха единствено отразената слаба светлина от вътрешността на „Цицерон“ и отблясъците от фенерите на минаващите по реката кораби. Повечето сгради покрай Хули тънеха в мрак, но ниските облаци отразяваха светлината на по-отдалечените части на града. Консултът успя да различи отломките на Храма на Шрайка на половин километър нагоре по реката.

– Е – наруши мълчанието отец Хойт, явно посъзвел се от свръхдозата морфин и балансиращ между болката и унеса, – какво ще правим оттук нататък?

Тъй като никой не отговори, консултът затвори очи. Нямаше никакво желание да поеме инициативата. Седнал на балкона на „Цицерон“,

той лесно извика в съзнанието си спомена за обичайния ритъм на някогашния си живот. Пиеше, докато започнеше да се развиделява, след това съзерцаваше предутринния метеоритен дъжд с просветляването на облаците, после се довлеча до празния си апартамент близо до пазара, за да се появи четири часа по-късно в консулството изкъпан избърснат и с видимо човешки облик, като се изключеха кръвясалите му очи и влудяващата болка в главата. Уповавайки се на Тео, кроткия, изпълнителен Тео, да му помогне да изкара сутринта. Уповавайки се на съдбата да му помогне да изкара деня. Уповавайки се на „Цицерон“ да му помогне да изкара нощта. Уповавайки се на незначителността на своя пост да му помогне да изкара живота.

– Готови ли сте да тръгвате за поклонението?

Консултът рязко отвори очи. На вратата стоеше човек с качулка и в първия момент помисли, че това е Хет Мастийн, но мигновено осъзна, че този е по-нисък, а липсваше и провлаченият храмерски акцент.

– Ако сте готови, трябва да тръгваме – добави непознатият.

– Кой сте вие? – попита Брон Лаmia.

– Хайде побързайте – беше единственият отговор на сянката.

Федман Касад се понадигна, като внимаваше да не удари главата си о ниския таван, задържа покрития с мантия силует и перна качулката с лявата си ръка.

– Андройд! – възкликна Лена Хойт и се облещи срещу синята му кожа и още по-сините му очи.

Консултът не беше особено изненадан. Притежаването на андроиди в Хегемонията бе забранено преди повече от век и производството им беше почти преустановено, но в някои затънтени, извънколониални светове, като Хиперион, все още ги използваша за физическа работа. Църквата на Шрайка употребяваше много често андроиди, съблюдавайки църковната догма, че те не са белязани с клеймото на първородния грях и следователно духовно превъзхождат човешкия род, поради което са неподвластни на ужасяващото и неизбежно възмездие на Шрайка.

– Трябва да тръгнете веднага – настоя шепнешком андроидът и отново нахлупи качулката на главата си.

– Ти от храма ли си? – попита Лаmia.

– Тихо! – рязко отвърна андроидът.

Обърна се, огледа помещението, след което кимна с глава.

– Налага се да побързате. Моля последвайте ме. Те се изправиха, без да знаят какво да предприемат. Консултът забеляза, че Касад небрежно разкопча дългото си кожено яке. Отдолу за миг проблясна тикнатата

в колана му смъртоносна палка. В друга ситуация консулт би се ужасил само от мисълта, че я носи със себе си: и при най-малката грешка всичко би се превърнало на пух и прах. В този момент обаче необяснимо защо оръжието му вдъхна увереност.

– Багажът ни... – понечи да каже Уайнтрауб.

– Погрижили сме се за това – прошепна качулатият. – Хайде, по-бързо!

Андроидът ги поведе надолу по стълбите. Излязоха навън в непрогледната нощ и тръгнаха уморено и вяло, като изпусната тежка въздишка.

Консулт спа до късно. Половин час след като слънцето бе зряло, сноп лъчи проникна през жалюзите на илюминатора и падна върху възглавницата му. Той се обърна на една страна, без да се събуди. Час по-късно настана голяма врява, докато освобождаваха уморените манти които бяха теглили шлепа през нощта, и впрягаха новите. Консулт спеше непробудно. През следващия час шумът от стъпките и крясъците на екипажа ставаше все по-силен и настоятелен, но едва сигналът на сирената под, шлюзовете при Карла окончателно го изтръгна от прегръдката на съня.

Замаян и отпуснат като след тежко пиянство, той се изми надвнатри с помощта на помпа и леген, навлече широки памучни панталони и стара дочена риза, нахлузи едни обувки с порести подметки и излезе на средната палуба.

Закуската беше сервирана върху дълъг бюфет до потъмняла от времето маса, която след употреба можеше да се прибира в страничната дървена ламперия. Едно платнище хвърляше сянка върху мястото за хранене, мятайки златисто-пурпурни отблясъци при всеки полъх на вятъра. Беше великолепен ден, ясен и безоблачен, а миниатюрното слънце на Хиперион наваксваше малките си размери със своята ожесточеност.

Уайнтрауб, Ламиа, Касад и Силенъс бяха станали преди известно време, а Ленар Хойт и Хет Мастийн се присъединиха малко след пристигането на консула.

Изправен до бюфета, консулт закуси риба на скара, плодове и портокалов сок, след което отиде до перилата. На това място реката беше широка почти километър и небето се отразяваше в синьо-зелените ѝ води. В първия момент не можа да разбере къде се намират. На изток, чак до потъналия в мараня хоризонт, се простираха оризища, които блестяха под лъчите на изгряващото слънце. Покрай един насип се виждаха няколко колиби от избеляло дърво. Крайречните долчинки на западния

бряг бяха обрасли с непознати за консула храсталаци, коренища и огненочервена папрат, а на около километър по-нататък се простираха блата и миниатюрни лагуни, които опираха о покрити с вечносини шубраци гранитни скали.

За момент консулт изпита усещането, че се е загубил в свят, който мислеше си, познава отлично, но си спомни сирената на шлюзовете при Карла и разбра, че са се отклонили по един рядко използван ръкав на Хули северно от Дъкхобърс Копс. Никога не беше виждал тази част на реката, тъй като по-рано винаги бе пътувал по Кралския транспортен канал или бе прелитал над него. Самият канал беше разположен на запад от скалите. Предположи, че някаква опасност или нередност по централното трасе, отвеждащо към Тревното море, ги е принудила да минат по това странично разклонение на Хули. Доколкото можеше да прецени, намираха се на около сто и осемдесет километра северозападно от Кийтс.

– Изглежда различен на дневна светлина, нали? – рече отец Хойт.

Тъй като не разбра какво има предвид Хойт, консулт отново се загледа в брега. В следващия миг осъзна, че отецът говори за шлепа.

Всичко бе станало като насън: пътят, който бяха изменили под леещия се дъжд, предвождали от пратеника на андройдите, качването на стария шлеп, лутането из лабиринта от покрити с мозайка каюти и коридори, присъединяването на Хет Мастийн при развалините на храма и накрая – отдалечаващите се в нощта светлини на Кийтс. Смътно си спомняше и изненадата от обстоятелството, че целият екипаж се състои от андройди, но облекчението, което изпита, когато най-сетне затвори вратата на каютата и допълзя до леглото си, помнеше много ясно.

– Тази сутрин разговарях с А. Бетик – рече Уайнтрауб, имайки предвид среднощния им водач. – Тази стара гемия е цяла история.

Мартин Силенъс отиде до бюфета, наля си малко доматен сок, добави в него няколко капки от плоското шише, което носеше със себе си, и каза:

– Явно не е вчерашна. Шибаните й перила са целите мазни от пипане, стълбите са излъскани от ходене, таваните са почернели от сажди, а леглата са провиснали от употреба. Кой знае на колко века е. Дърворезбите и всички тези завъртулки в стил рококо са изумителни. Забелязахте ли, че инкрустациите все още миришат на сандалово дърво? Няма да се учудя, ако това нещо е докарано от старата Земя.

– Оттам е – каза Сол Уайнтрауб. Рахил спеше в ръцете му и на устата й се образуваха мехурчета от слюнка при дишането. – Намираме се

върху славния кораб „Бенарес“, построен в древния земен град, носещ същото име.

– Не си спомням да съм чувал за град с подобно име – обади се консултът.

Брон Ламиа вдигна поглед от закуската си.

– Бенарес, известен още като Варанаси или Гандипур, в Свободния щат Хинду – поясни тя. – Част от втората Азиатска обединена просперираща област, създадена след Третата китайско-японска война. Разрушен по време на сблъсъка между Индия и Съветската мюсюлманска република.

– Да – рече Уайнтрауб. – „Бенарес“ е построен малко преди Голямата грешка. Около средата на двадесет и първи век. А. Бетик ми каза, че първоначално е бил левитационен кораб...

– ЕМ³ – генераторите още ли са долу? – прекъсна го полковник Касад.

– По всяка вероятност – отвърна Уайнтрауб. – Непосредствено до главния салон на долната палуба. Подът на залата е от чист лунен кристал. Гледката би била великолепна, ако летяхме на височина две хиляди метра... Но в момента те не вършат никаква работа.

– Бенарес... – Мартин Силенъс нежно погали потъмнените перила. – Веднъж ме обраха там.

Брон Ламиа остави чашата с кафе:

– Старче, да не искаш да кажеш, че си достатъчно древен, за да си спомняш старата Земя? За толкова глупави ли ни мислиш?

– Мило дете – погледна я със светнали очи Мартин, – нищо не искам да кажа. Просто си помислих, че би било не само забавно, но и поучително, ако всеки от нас направи списък на местата, където е извършил кражба или е бил обран. Тъй като ти се ползваш с несправедливата привилегия да си сенаторска щерка, сигурен съм, че твоят списък би бил много по-изискан... и много по-дълъг.

Ламиа понечи да отвърне, но само се намръщи, без да каже нищо.

– Чудя се как се е озовал на Хиперион – промърмори отец Хойт. – За какво им е левитационен кораб след като електромагнитните му генератори не могат да бъдат задействани тук?

– Могат – намеси се полковник Касад. – Хиперион все пак притежава някакво магнитно поле. Но безопасността при полет не е гарантирана.

3. ЕМ – електромагнитен – бел.прев.

Отец Хойт го изгледа учудено, без да разбере смисъла на уточнението.

– Хей – неочаквано се провикна поетът, – цялата тайфа сме тук!

– Какво от това? – присви устни Брон, както правеше Винаги кога-то разговаряше със Силенъс.

– Всички сме тук. Да продължим с разказите.

– Мисля, че се бяхме разбрали да го правим след вечеря – намеси се Хет Мастийн.

– Закуска, обяд, вечеря... по дяволите, какво значение има? – сви рамене Мартин. – Нали всички сме тук. Няма да пътуваме цяла седмица до Гробниците на времето, я!

Консултът се замисли. Имаха по-малко от два дни път по реката. Още два дни или по-малко по Тревното море, ако вятърът бъде благоприятен. Не повече от ден, за да пресекат планината.

– Няма и шест дни.

– В такъв случай да продължим да си разказваме историите – настоя Силенъс. – А и кой ни дава гаранция, че Шрайка няма да ни посети, преди да сме почукали на вратата му. Щом като тези разкази биха могли да ни помогнат да оцелеем, защо да не ги чуем, преди самоходната месомелачка, която горим от нетърпение да посетим, да е накълцала и смяляла разказвачите.

– Отвратителен си – рече Брон Лаmia.

– О, скъпа – усмихна се Силенъс, – същото ми прошепна и снощи след втория оргазъм. Ламia извърна поглед встрани.

Отец Хойт се прокашля и попита:

– Чий ред е? Да разкаже историята си, имам предвид.

Настъпи тягостна тишина.

– Мой – каза най-после Федман Касад.

Високият мъж бръкна в джоба на бялата си туника и вдигна над главата си парче хартия, върху което беше изписано голямо „2“.

– Имате ли нещо против да го направите сега? – попита Сол Уайнтрауб.

Върху лицето на Касад се появи нещо като усмивка.

– Изобщо нямах намерение да го правя, но щом се налага, нека се свършва по-бързо.

– Я виж ти! – провикна се Силенъс. – Човекът познава дохеджирските драматурзи!

– Шекспир? – попита отец Хойт.

– Не – отвърна Силенъс. – Лънър и шибаният Лоу. Педерастът

Нийл Саймън. Скапаният Хамел Постън.

– Полковник – произнесе официално Сол Уайнтрауб, – времето е чудесно, никой от нас няма никакви особено важни ангажменти през следващите един-два часа, тъй че безкрайно бихме се радвали, ако споделите с нас историята за това, как се озовахте на Хиперион, за да вземете участие в последното поклонение на Шрайка.

Касад кимна. Беше станало още по-топло, брезентовото платнище изплющяваше от време на време под напора на вятъра, палубите проскърцваха, докато левитационният кораб „Бенарес“ непоколебимо напредваше нагоре по течението към планините и блатата, към Шрайка.

РАЗКАЗЪТ НА ВОЙНИКА: ВОЙНОЛЮБЦИТЕ

Федман Касад срещна жената, в търсене на която щеше да прекара остатъка от живота си, но време на битката при Азенкур.

Това се случи в една влажна и хладна утрин в края на октомври през 1415 година от новата ера. Касад бе включен като стрелец с лък в армията на Хенри V, крал на Англия. Английската войска се намираше на френска земя от 14 август и от 8 октомври отстъпваше пред имащите надмощие френски войски. Хенри бе убедил своя военен съвет; че армията е в състояние да победи французите с форсиран марш до прикритието на Кале. Бяха претърпели провал. Сега, в мрачното и дъждовно утро на 25 октомври, седем хиляди англичани – повечето стрелци с лъкове – стояха срещу войска от около двадесет и осем хиляди въоръжени французи, от които ги делеше един километър кално поле.

Касад бе премръзнал, уморен, болен и изплашен. През последната седмица от похода той и останалите стрелци преживяваха кажи-речи само от изцапани с кал ягодови плодове и почти всички тази сутрин страдаха от диария. Температурата на въздуха беше в долната граница на петдесетте градуса по Фаренхайт и Касад бе прекарал една дълга нощ, опитвайки се да заспи върху мократа земя. Той бе впечатлен от невероятната правдоподобност на преживяването – историко-тактическата мрежа на военното училище „Олимп“ беше толкова далече от обикновените стимулатори на въображението, колкото пълнообемните холоси – от цинкографията, но физическите усещания бяха толкова убедителни, толкова реални, че Касад не изпитваше никакво удоволствие при мисълта, че може да бъде ранен. Разправяха се истории за курсанти, получили фатални ранявания в симулаторите на ИТМ:ВУО и измъкнати мъртви от кабините за вглъбяване.

Почти цялата сутрин Касад и останалите стрелци по десния фланг на Хенри бяха гледали към превишаващата ги по численост френска войска, когато знамената се полюшнаха, командата сержанти от петнадесети век изрева, стрелците с лъкове се подчиниха на заповедта на краля и тръгнаха с марш към врага. Неравната английска редица, която се простираше на около седемстотин метра дължина от гора до гост, се състоеше от купчини стрелци като отряда на Касад, сред които тук-там се мяркаха по-малобройни групички от тежковъоръжени конници.

Англичаните нямаха официална кавалерия и повечето от конете, които Касад бе в състояние да види в своя край на бойното поле, бяха възседнати от мъже, скупчени около щаба на краля, който се намираше на триста метра по посока на центъра, или наблъскани при позицията на Йоркския дук, доста по-близо до мястото – към левия фланг, – където стояха Касад и останалите стрелци. Въпросните командни групи напомняха на Касад за полеви щаб на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, само че вместо неизбежната гора от комуникационна антени, които издаваха позицията им, тук се виждаха прътове с унило провиснали ярки знамена и вимпели. Очевидна артилерийска мишена, помисли си Касад, но си спомни, че тъкмо този военен нюанс все още не съществуваше.

Касад забеляза, че французите имат много коне. Той преброи около шестстотин-седемстотин ездачи, строени в редици по двата им фланга, и една дълга кавалерийска редица зад главната бойна линия. Касад не обичаше конете. Естествено, бе виждал холоси и картини на коне, но до това учение не бе виждал самите животни и техните размери. Миризмата им и звуците, които издаваха, го изнервяха – особено в случаите, когато проклетите четириноги бяха покрити с броня по главите и гърдите, подковани със стомана и обучени да носят тежковъоръжен и мъже с четириметрови копия в ръце.

Настъплението на англичаните спря. Касад пресметна, че неговата бойна линия отстои на около двеста и петдесет метра разстояние от французите. От опита си през изминалата седмица знаеше не само че това влиза в обсега на дългобойните лъкове, но и че трябва да се скъса от опъване, за да удържи тетивата.

Французите крещяха нещо и Касад реши, че това са обиди. Без да им обръщат внимание, той и неговите безмълвни другари се придвижиха напред от мястото, където бяха забили в земята дългите си стрели, и намериха мека земя, в която да забият коловете си. Коловете дълги и тежки, а Касад мъкнеше своя вече цяла седмица. Дълъг почти метър и половина, този странен предмет беше заострен от двата края. В началото, когато дойде заповедта всички стрелци да намерят дръвчета и да си отрежат колове – някъде вдън горите, непосредствено след като бяха прекосили река Сом, – Касад напразно се бе чудил за какво са им тези неща. Сега знаеше. Всеки трети стрелец носеше тежък чук и бойците се заеха един по един внимателно да забиват коловете си в земята под определен ъгъл. Касад измъкна дългия си нож, заостри отново края на кола, който, макар и наклонен стигаше почти до гърдите му, и се оттегли назад през таралежа от заострени колове в очакване нападението на

французите.

Французите не нападаха.

Касад чакаше заедно с другите. Лъкът му беше опънат, от двете страни на краката му бяха забити четиридесет и осем стрели, а краката му бяха заели правилно положение.

Французите не нападаха.

Дъждът бе престанал, но бе излязъл студен вятър и малкото телесна топлина, която Касад бе натрупал по време на краткия поход, докато забиваше кола си, бързо се стопи. Единствените звуци, които се чуваха, бяха от металическото подрънкване на мъже и коне, случаен шепот или нервен смях и по-тежкият тропот на копита, докато френската кавалерия се пренареждаше, но все още отказваше да нападне.

– Мамка му – обади се един побелял йомен⁴ на няколко крачки от Касад. – Тия копелета ни загубиха цялата сутрин, дяволите да ги вземат. Най-добре да пикаят, ако ще пикаят, или да се дигат от цукалото.

Касад кимна с глава. Той не бе сигурен дали това, което чува и разбира, е средновековен английски, или изречението беше на обикновен стандартен. Нямаше също никаква представа, дали белокосият йомен е някой курсант от военното училище, някой инструктор, или пък артефакт в симулатора. Не можеше да си спомни дали жаргонът е правилен. Беше му все едно. Сърцето му биеше силно, а дланите му бяха мокри от пот. Той изтри ръце в куртката си.

Сякаш крал Хенри си бе взел бележка от мърморенето на стареца, командните флагове внезапно се разклатиха и се вдигнаха, сержантите изкрещяха и редиците английски стрелци една след друга вдигнаха своите дълги лъкове, опънаха тетивите при извикване на командата и ги пуснаха при следващата команда.

Четири талаза стрели, състоящи се от над шест хиляди, дълги един метър пръчки с метален връх, излетяха нагоре, след това сякаш застинаха като някакъв облак на тридесет метра във въздуха и се изсипаха върху французите.

Чу се шум от цвилещи коне и от хиляда обезумели деца, които удържаха по десет хиляди тенекиени гърнета, докато френските войници се наведоха под дъжда от стрели, така че стоманените им, шлемове и бронята по гърдите и раменете им да посрещнат основната мощ на пороя. Касад знаеше, че от военна гледна точка реално нанесените щети бяха

4. Йомени – селяни в Англия през 14–18. век, обикновено водили самостоятелно селско стопанство; някога йомени са наричали английското селячество в цялост – бел. прев.

малко, но това не бе никаква утеха за случайния френски войник, про­низан в око­то от тридесетсантиметрова стрела, или пък за десетките ко­не, които подскачаха, препъваха се и се блъскаха един о друг докато ездачите им се мъчеха да измъкнат от гърбовете и хълбоците им забитите в тях дървени пръчки.

Французите не нападаха.

Проех­тяха нови команди. Касад вдигаше, зареждаше, пускаше стрелата си. Още веднъж. И още веднъж. Небето притъмняваше на все­ки десет секунди. Ръката и гърбът на Касад го боляха от изнурителния ритъм. Той установи, че не изпитва нито въодушевление, нито гняв. Просто си вършеше работата. Подлакътницата му изтръпна от болка. Стрелите отново полетяха. И отново. Петнадесет от първия му снап от двадесет и четири стрели бяха изстреляни, когато по линията на англичаните се разнесе вик. Касад спря и погледна надолу, като в време дър­жеше лъка опънат докрай.

Французите нападаха.

Кавалерийската атака бе нещо непознато за Касад. Гледката на хи­ляда и двеста покрити с броня коне, полетели насреща му, предизвика у него вътрешни усещания, които той намери за леко нервиращи. Нападе­нието трая по-малко от четиридесет секунди, но Касад установи, че това време бе съвсем достатъчно устатата му да пресъхне напълно, дишането му да се затрудни, а тестикулите му да се приберат напълно в тялото му. Ако останалата част от Касад можеше да намери някое подобно скрива­лище, той сериозно би се замислил дали да не пропълзи в него.

Но на практика бе прекалено зает, за да бяга. Като изпълняваше ко­мандите, неговата редица стрелци изпратиха пет хоризонтални залпа срещу атакуващите конници, свариха да изстреляха още един залп без команда и след това отстъпиха пет крачки назад.

Оказа се, че конете бяха твърде умни, за да се нанижат доброволно на ко­ловете – независимо от упорството, с което техните ездачи ги кара­ха да го направят, – но втората и третата кавалерийска вълна не се спря­ха така внезапно, както първата и в един-единствен безумен миг конете из­попадаха и зацвилеха, ездачите отлетяха от седлата и нададоха вой, а Касад полетя напред с крясъци, втурваше се към всеки паднал францу­зин, който се изпречеше пред очите му, удряше с чук по проснатото тя­ло, когато можеше, мушкаше с дългия си нож през цепнатините на брон­ята, когато бе прекалено претъпкано, за да върти чука. Скоро той, бе­локосият стрелец и един по-млад мъж, който бе загубил някъде кепето си, се превърнаха в ефикасно действащ екип за избиване, нахвърляйки

се на всеки паднал ездач от три страни, като Касад използваше чука си, за да събори моления пощада ездач на земята, след което тримата вкупом пускаха в действие ножовете си.

Само един рицар успя да се задържи на крака и вдигна сабя, за да им се опълчи. Французинът повдигна визъора си и отправи ясно искане за почтеност и честен двубой. Старецът и младежът кръжаха около него като вълци. Касад се върна с лъка си и запрати от десет крачки една стрела в лявото око на рицаря.

Битката продължи в духа на смъртоносна комична опера, характерен за всички военни сражения от времето на първите дуели на старата Земя. Френската кавалерия успя да се обърне и да побегне точно когато първата вълна от десет хиляди въоръжени пехотинци удари англичаните в центъра. Ръкопашната схватка, наруши ритъма на атаката и докато французите правеха опити да си възвърнат инициативата, войниците на Хенри бяха напрегнали сили, за да ги удържат на разстояние едно копие, докато в същото време Касад и още няколко хиляди стрелци изсипваха от близко разстояние залпове стрели върху скупчената френска пехота.

Това не сложи край на битката. Не беше дори решителният момент. Обратът, когато той настъпи, се загуби – както става с всички подобни моменти – сред прахоляка и бъркотията на хиляди поединични сблъсъци, където пехотинците се изправяха един срещу друг на разстояние колкото дължината на собствените им оръжия. Три часа по-късно, преди това да бе приключило, щяха да последват второстепенни вариации на познати теми, безрезултатни атаки и тромави контраатаки и един далеч не достоен момент, когато Хенри щеше да заповяда пленниците да бъдат убити, вместо да бъдат отведени в тила, тъй като англичаните се бяха изправили пред нова опасност. Глашатаите и историците по-късно щяха да се съгласят, че изходът е бил предрешен някъде по време на суматохата при първото нападение на френската пехота. Хиляди французи загинаха. Английското господство над тази част от континента щеше да продължи още известно време. Епохата на облечения в броня войник, на рицаря – възплъщението на кавалерството – бе свършила, захвърлена в ковчега на историята от няколко хиляди дрипави селски стрелци, въоръжени с дълги лъкове. Най-голямото оскърбление за мъртвите французи от благородно потекло – ако наистина е възможно мъртвите да бъдат оскърбени – бе фактът, че английските стрелци бяха не само прости мъже, прости в най-гнусния, най-баналния смисъл на думата, но и редовна войска.

Но всичко това се съдържаше в урока, който Касад трябваше да усвои по време на учението на ИТМ:ВУО. Той не усвои нищо от него. Бе прекалено зает с една среща, която щеше да промени живота му.

Френският войник се преметна през главата на падащия си кон, претърколи се веднъж, стана и побягна към гората още преди калта да бе престанала да хвърчи наоколо. Касад хукна след него. Той бе изминал наполовина разстоянието до редицата дървета, когато осъзна, че младежът и белокосият стрелец не го бяха последвали. Това нямаше значение. Адреналинът на Касад вреше и жаждата за кръв го бе завладяла напълно.

Войникът, който току-що бе паднал на земята от препускащия в бясен галон кон и който носеше тридесет килограма тежкоподвижни метални доспехи, би трябвало да е лесна плячка. Но не се оказа така. Французинът хвърли един поглед назад и видя Касад, който тичаше с всичка сила след него със стиснат чук в ръка и съсредоточен поглед. Тогава войникът затича по-бързо и стигна до дърветата с петнадесет минути преднина от преследвача си. Касад бе навлязъл дълбоко в гората, когато се спря, облегна се на чука, пое дълбоко въздух и обмисли положението си. Тропотът, крясъците и ударите от бойното поле зад него бяха приглушени от разстоянието и храсталаците. Дърветата бяха почти голи и все още ръсеха капки от дъждовната буря предишната нощ; земята беше застлана с дебел пласт стари листа и с вършини от храсти и къпинаци. Войникът бе оставил следа от изпочупени клони и стъпки, която продължаваше на двадесетина метра, но тук еленовите следи и обраслите с треволък пътеки пречеха да се види откъде беше минал.

Касад се придвижваше бавно, като навлизаше все понавътре в гората, и се стремеше да бъде нащрек за всеки шум, различен от собственото му задъхано дишане и от бясното думкане на сърцето му. Хрумна му, че от тактическа гледна точка това не бе блестящ ход; войникът бе облечен изцяло в броня и носеше сабята си, когато изчезна в гората. Всеки момент французинът можеше да овладее паниката си, да съжали за временната загуба на достойнство и да си припомни годините, през които се е обучавал да води бой. Касад също беше обучен, Той погледна платнената си риза и кожената си куртка. Чукът все още беше в ръцете му, ножът – в широкия му колан. Той бе обучен да си служи, с високоенергийни оръжия с поразяващ обхват от няколко метра до хиляди километри. Имаше подготовка по бой с плазмени гранати, адски камшици, флашетни пушки, звукови оръжия, безоткатни оръжия с нулева гравитация, смъртоносни палки, кинетични шурмови пистолети и лъчеви ръкавици.

Сега той владееше практически стрелба с голям английски лък. В момента не разполагаше с нито едно от изброените оръжия – в това число и дългия лък.

– Проклятие – промърмори втори лейтенант Касад.

Войникът изскочи от храстите като мечка, втурнала се да напада, вдигнал нагоре ръце, разкراчил крака, въртейки сабята в хоризонтална дъга, с намерение да изкорми Касад. Кадетът от ОВУ се опита да отскочи назад и в същото време да вдигне чука си. И двете му усилия не се оказаха напълно успешни. Сабята на французина изби тежкия чук от ръцете на Касад и тъпият връх на острието се вряза през кожата, ризата и плътта.

Касад изстена и отново политна назад, като в същия момент се опита да измъкне ножа от колана си. Дясната му пета се закачи в клона на едно паднало дърво и той се просна по гръб, изруга и затъна още по-надълбоко в плетеницата от клони, а в това време войникът се хвърли напред и взе да сече клони с тежката си сабя като с някакво огромно мачете. Касад бе успял да измъкне ножа изпод колана си, докато войникът си проправяше път през нападалите дървета, клони и шума, но тридесетсантиметровото острие представляваше жалко оръжие пред бронята, освен ако рицарят бе безпомощен. Рицарят не беше безпомощен. Касад знаеше, че изобщо няма да успее да проникне отвъд обсега на острието на сабята. Единствената му надежда беше бягството високото стъбло на падналото зад него дърво и нападалите по-нататък дървета и клони обезсмисляха тази възможност. Той не искаше да бъде съсечен в гръб, след като се обърне. Нито пък отдолу, ако понечи да се катери. Касад не искаше да бъде съсечен от каквато и да било посока.

Той зае стойката за ръкопашен бой с нож, която не бе използвал от времето на уличните си схватки из предградията на Тарсис. Помисли си как ли щеше да се справи със смъртта му симулацията. Фигурата се появи иззад рицаря като внезапно изникнала сянка. Шумът от чука на Касад, който удари покритото с броня рамо на рицаря, отекна досущ като удар по капака на Е МПС с ковашки чук.

Французинът залитна, обърна се, за да посрещне новата заплаха, и получи втори удар с чука в гърдите. Спасителят на Касад беше дребен на ръст и рицарят се задържа на крака. Той вдигаше сабята над главата си, когато Касад го удари отзад в сгъвките на коленете. Французинът рухна, като прекърши клонките на околните дървета и храсти. Дребният нападател застана встрани от рицаря, настъпи с единия си крак обвитата му в броня ръка, с която той държеше сабята, и в същото време

продължи да нанася удари с чука по шлема и визъора. Касад се измъкна от плетеницата от крака и клони, седна на коленете на падналия рицар и замушка с ножа през пролуките на бронята в слабините, хълбоците и подлакътниците. Спасителят на Касад отскочи встрани и стъпи с два крака върху китката на французина, а Касад се примъкна по-напред, продължи да нанася удари през цепнатините, където шлемът се съединяваше с бронята на гърдите, и накрая заби ножа през отворите на самия визъор.

Рицарят изкрещя, когато чукът се стовари за сетен път и едва не заsegна ръката на Касад, която забиваше ножа през цепката на визъора като кол за палатка. Французинът се изви в последен неистов гърч, повдигайки от земята Касад и тридесетте килограма броня, след което се отпусна безжизнено. Касад се претърколи на едната си страна. Спасителят му се отпусна до него. И двамата бяха плувнали в пот и кръв от убития. Касад погледна своя спасител. Жената беше висока и облечена е дрехи, които не се различаваха от дрехите на Касад. Известно време те просто лежаха и си поемаха жадно въздух.

– Добре... ли си? – успя след малко да каже Касад.

Той беше неочаквано поразен от външността ѝ. Кафявата ѝ коса беше къса според настоящата мода в Мрежата на световите – къса, права и подстригана така, че най-дългите кичури падаха от мястото непосредствено на няколко сантиметра вляво от центъра на челото ѝ, като достигаха точно над дясното ѝ ухо. Това беше момчешка прическа от някое забравено време, но тя съвсем не приличаше на момче. Касад си помисли, че е може би най-красивата жена, която е срещал някога: с толкова съвършена костна структура, че скулите и овалът на брадичката ѝ бяха като изваяни, големите ѝ очи горяха от жизненост и интелигентност, а устата ѝ беше нежна, с мека извивка на долната устна. Легнал до нея, Касад осъзна, че е висока – не колкото него, но очевидно не бе жена от петнадесети век – и че дори под свободната ѝ туника и торбестите панталони се виждат заоблените и бедра и гърди. Изглеждаше с няколко години по-възрастна от Касад, вероятно някъде малко под тридесетте, но това почти не се забелязваше, когато тя продължи да го гледа в лицето с онези нежни, мамещи, безкрайно дълбоки очи.

– Добре ли си? – отново попита той. Гласът му прозвуча странно дори за самия него. Тя не отговори. Или по-скоро отговори, като плъзна дългите си пръсти през гърдите на Касад и развърза кожените връзки, които крепяха грубата жилетка. Ръцете ѝ напипаха ризата му. Тя бе подгизнала от кръв и срязана наполовина отпред. Жената я разкъса докрай.

Обърна се към него, пръстите и устните ѝ опираха в гърдите му, а бедрата ѝ вече помръдваха. Дясната ѝ ръка напипа връзките на отвора на панталона му и ги отвърза.

Касад ѝ помогна да смъкне останалата част от дрехите му, махна нейните с три плавни движения. Тя беше гола под ризата и панталоните от груб плат. Ръката на Касад се мушна между краката ѝ, отзад, обхвана в шепи помръдващите ѝ бедра, придърпа я по-близо и се плъзна към влажната неравност отпред. Тя го притисна по-силно и впи устни в неговите. Някак си поради всичките движения и голотата им кожата им оставаше в непрекъснат контакт. Касад усети възбудата си, опряла в долната част на корема ѝ. Жената се прехвърли отгоре и го възседна, без да откъсва погледа си от неговия. Касад никога не бе изпитвал такава възбуда. Той изпъшка, когато дясната ѝ ръка мина зад члена му, намери го и го упъти в нея. Тя започна да се движи бавно, отметнала глава назад, затвори очи, Ръцете на Касад се заиздигаха нагоре по страните на тялото ѝ и захлупиха съвършените ѝ гърди. Зърната им се втвърдиха под дланите му.

Тогава те се любиха. На двадесет и три стандартни години, Касад се бе влюбвал веднъж и многократно се бе наслаждавал на удоволствията от секса. Той смяташе, че знае всичко за него. До този момент в опита му в това отношение нямаше нищо, което да не би могъл да опише с една фраза, придружена със смях, пред своите съкурсници от военното училище в кабината на някое военно транспортно средство. Със спокойствието и уверения цинизъм на двадесет и три годишен ветеран той бе убеден, че никога няма да изпита нещо такова, което да не може да бъде описано и споделено по този начин. Бе се лъгал. Изобщо не би могъл да разкаже на друг човек усещането си от последвалите няколко минути. Дори не би се опитал.

Любиха се под внезапния сноп светлина на късния октомври върху килим от листа и дрехи под себе си, покрити с някакъв слой от кръв и пот, който бе като смазка за сладостното триене помежду им. Взираше се надолу в Касад със зелените си очи, които леко се разширяваха, когато започваше да се движи бързо, и се затваряха в мига, когато и той затвореше своите.

Движаша се с внезапния прилив на чувството, толкова старо и така неизбежно като въртенето на светове: с пренебрежлив пулсове, с плът, която се оживява ведно със собствените си оросителни цели; последващо окончателно извисяване заедно, при което светът се свива до абсолютно нищо, и след това, все още съединени чрез допира, сърдечния

ритъм и чезнещата тръпка на страстта, позволиха на съзнанието да се промъкне обратно на мястото си, за да отдели плътта, докато светът нахлува отново в нея през забравени сетива.

Лежаха един до друг. Касад усещаше студената броня на мъртвия до лявата си ръка и нейното топло бедро до десния си крак. Слънчевата светлина бе същинско благоволение. Скрити цветове се възнесяха към повърхността на нещата. Касад извърна глава и се загледа в нея, когато тя облегна буза на рамото му. Страните ѝ горяха от руменина и от есенната светлина, а косата ѝ се бе разстлала като медни нишки върху ръката му. Жената изви крак над бедрото му и Касад почувства прииждащия прилив от подновена страст. Слънцето грееше топло в лицето му. Той затвори очи.

Когато се събуди, нея я нямаше. Сигурен бе, че са изминали само секунди – във всеки случай не повече от минута, – но слънчевата светлина си беше отишла, цветовете се бяха оттекли от гората и студен вечерен ветрец поклащаше оголени клони.

Касад облече скъсаните си дрехи, които се бяха спекли от кръв. Френският войник лежеше вкочанен и безмълвен в безсъзнателната поза на смъртта. Той бе вече един неодоушевен предмет, част от гората. Не се виждаха никакви следи от жената.

Федман Касад тръгна с накуцване обратно през гората във вечерния мрак и завалелия неочаквано, смразяващ дъждец.

По бойното поле все още имаше хора – живи и мъртви. Мъртвите лежах на камари като купчини оловни войничета, с каквито Касад си беше играл като дете. Ранени мъже се придвижваха бавно с помощта на приятели. Тук-там прокрадващи се силуети си проправяха път между умрелите, а близо до отсрещната група дървета възбудена група от френски и английски вестоносци се съвещаваха тайно за нещо, като непрекъснато ръкомахаха и оживено разговаряха. Касад знаеше, че трябваше да вземат решение, как да нарекат битката, за да съвпадат хрониките им. Знаеше също така, че щяха да се спрат на името на най-близката крепост, Азенкур, въпреки че тя не бе фигурирала нито в стратегията, нито в битката.

Касад започна да си мисли, че това не е никаква симулация и че всъщност неговият живот в Мрежата на световите е бил сън, а този сив ден, изглежда, е действителността, когато изведнъж цялата сцена замръзна с очертанятията на човешките фигури, конете и смрачаващата се гора и започна да става прозрачна като избеляла холография. А след това на Касад му помогнаха да излезе от симулационната си кабина във

военното училище „Олимп“ и той видя останалите курсанти и инструкторите, които се надигаха, говореха и се смееха помежду си – всички до един явно несъзнаващи, че светът се бе променил завинаги.

Седмици наред Касад прекарваше всеки свободен час в бродене из околностите на военното училище, като наблюдаваше от крепостния вал как вечерната сянка на Олимп покрива най-напред гората на платото, след това – тежко разположилите се планински местности, после – всичко останало до половината на хоризонта и накрая – целия свят. И всяка секунда той мислеше за случилото се. Мислеше за нея. Никой друг не бе забелязал нищо странно по време на симулацията. Никой друг не беше напускал бойното поле. Един от инструкторите обясни, че нищо извън бойното поле не е съществувало специално в този сектор от симулацията. Никой не бе усетил липсата на Касад. Изглеждаше така, сякаш изобщо не бе имало случка в гората и жената не се бе появявала.

Касад знаеше най-добре. Той посещаваше часовете по военна история и математика. Взе допълнителни часове на стрелбището и в гимнастическия салон. Отслужваше си казармените непоряди на Четириъгълника Калдера, макар че това се случваше рядко. Изобщо младият Касад се превърна в един още по-отличен офицер-курсант от преди. Но през цялото това време той чакаше.

И тогава тя дойде отново.

Беше пак по време на последните часове на една от симулациите на ИТМ:ВУО. Дотогава Касад бе научил, че ученията са нещо повече от прости симулации. ИТМ:ВУО бе част от Всеобема на Мрежата на световите, реално-временевата система, която управляваше политиката на Хегемонията, запазваше с информация десетки милиарди гладни за данни граждани и бе развила своя собствена форма на автономия и съзнание. Над сто и петдесет планетарни информационни сфери смесваха своите данни в структурата, създадена от шест хиляди ИИ⁵ от клас омега, за да дадат възможност на ИТМ:ВУО да функционира.

– Програмата на ВУО не симулира – обясни курсант Радински, най-добрият експерт по ИИ, когото Касад успя да открие и да подкупи, за да му обясни как стоят нещата, – тя сънува, сънува с най-добрата историческа точност в Мрежата, далеч надхвърляща общия сбор на съставките ѝ, защото вмъква в цялото холистична интуиция наред с фактите – и когато сънува, ни оставя да сънуваме заедно с нея.

Касад не можа да разбере, но повярва. И тогава тя дойде отново.

5. ИИ – изкуствен интелект – бел.прев.

По време на първата война на САЩ с Виетнам те се любиха след кървавата коситба, любиха се по време на една засада, в тъмнината и ужаса на някаква нощна караулка. Касад носеше грубо маскировъчно облекло – без каквото и да било белъо – и стоманена каска, която не беше много по-различна от онези край Азенкур. Тя бе облечена с черна пижама и обута със сандали – общоприетата селска премяна, характерна за Югоизточна Азия. И за виетконгците. После и двамата бяха без дрехи, когато се любиха прави в нощта, като тя се бе опряла с гръб на едно дърво и беше увила краката си около него, докато зад тях светът експлодираше в зелени отблясъци от сигнални ракети.

Тя дойде при него на втория ден от битката край Гетисбърг и отново – край Бородино, където облаците барутен дим се кълбяха над купичката трупове като застинала пара от възнасящи се души.

Любиха се в разбитата коруба на някакъв атомен крайцер в басейна на Елада, докато битката на летящите танкове вилнееше, без да спира, а червеният пясък на приближаващия самум дращеше и стържеше по титановия корпус на крайцера.

– Как се казваш? – бе прошепнал той на стандартен език.

Тя бе поклатила отрицателно глава.

– Ти действителна ли си... извън симулацията? – бе попитал той на японско-английския език от онази епоха.

Тя бе кимнала и се бе навела още, за да го целуне. Двамата лежах един до друг в едно прикритие сред развалините на Бразилия, докато смъртоносните лъчи на китайските ЕМПС-та танцуваха като сини прожектори по разрушените керамични стени. По време на някаква неназована битка, след обсадата на един забравен град в руските степи, той я дръпна назад в порутената стая, където се бяха любили, и ѝ прошепна:

– Искам да бъда с теб.

Тя докосна с пръст устните му и поклати глава. След евакуацията на Ню Чикаго, докато лежаха върху балкона на стотния етаж, където Касад бе устроил снайперисткото си гнездо за безнадеждните ариергардни действия на последния президент на САЩ, той сложи ръката си върху топлата плът между гърдите ѝ и рече:

– Можеш ли винаги да си с мен... там навън?

Тя го докосна с ръка по бузата и се усмихна.

През последната година във военното училище имаше само пет ИТМ-ВУО симулации, тъй като обучението на курсантите се смени с полеви учения на живо. Понякога, като например когато Касад бе присегнат към тактическия команден стол по време на едно батальонно

спускане на Серес, той затвори очи, погледна между оригинално оцветените географии на направените от корк тактико-теренни матрици и изпита усещането за... някой? За нея? А беше сигурен.

А след това тя не се появи повече. Нито през последните месеци от работата, нито по време на последната симулация на великата битка при Коул Сак, където бе потушен бунтът на генерал Хорас Гленън-Хайт. Нито по време на парадите и тържествата около завършването, нито когато класът маршируваше за последен олимпийски преглед пред президента на Хегемонията, който ги приветстваше от своята осветена в червено левитационна трибуна.

И нямаше никакво време дори за бленуване, тъй като младите офицери се отправиха на междузвездно пътешествие до земната Луна за церемонията Масада, после обратно до Тау Сети Сентър за официалното полагање на военна клетва, а след това завършиха образованието си.

Втори лейтенант-курсант Касад стана лейтенант Касад, прекара три стандартни седмици на воля в Мрежата с една вселенска карта, издадена от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, която му позволяваше да извършва междузвездни полети, докдето и когато пожелае, след което бе експедиран до учебната школа на Колониалната служба на Хегемонията на Лусус, за да се подготви за действителна служба извън границите на Мрежата. Той беше сигурен, че никога повече няма да я види. Грешеше.

Федман Касад беше израснал в атмосфера на бедност и неочаквана смърт. Като член на онази малцинствена група от хора, които все още се наричаха палестинци, той и семейството му живееха в бордеите на Тарсис – живо човешко свидетелство за горчивото наследство на прогонените завинаги. Всеки палестинец в Мрежата на световите и извън нея носеше културната памет на едновековна борба, завършила с едномесечен национален триумф, преди ядреният джихад от 2038-а да изличи напълно всичко това. Настъпи тяхната втора диаспора⁶, която продължи пет века и ги отведе до задънени пустинни светове, като Марс, а мечтата им бе погребана със смъртта на старата Земя.

Подобно на останалите момчета от евакуационните лагери на Южен Тарсис Касад трябваше или да се включи в бандите, или да се изправи пред избора да стане плячка на първия изпречил му се хищник в лагерите. Той предпочете да се включи в бандите. На шестнадесет стандартни години вече бе убил един младеж.

6. Разпръскване на населението на една страна след завоюването ѝ от чужди народи – бел. прев.

Ако Марс беше известен с нещо в Мрежата на световете, то това бяха ловът в Моряшката долина, Шройдеровият дзен-масив в басейна на Елада и военното училище „Олимп“. Касад нямаше нужда да пътува до Моряшката долина, за да научи какво е лов и какво значи да бъдеш гонен като диво животно; той не проявяваше никакъв интерес към дзен-гностицизма, а като юноша не изпитваше нищо друго освен презрение към униформените курсанти, които пристигаха от всички краища на Мрежата, за да се обучават за ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. Той се присъедини към себеподобните си в насмешките по отношение на Новия бушидо⁷ като кодекс за мухълъвци, но някаква древна жилка за чест и младата душа на Касад тайно откликваха на мисълта за една класа от самураи, чийто живот и работа се въртяха около дълга, самоуважението и истинската стойност на мъжката дума.

Когато Касад стана на осемнадесет години, един висш окръжен съдия от провинция Тарсис му предложи да избира между цяла марсианска година в полярен трудов лагер и включването му като доброволец в сформуращата се тогава бригада „Джон Картьр“, която трябваше да помогне на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ за потушаването на избухналото въстание на Гленън-Хайт в колониите Трета класа. Касад се записа доброволец и установи, че му харесват дисциплината и чистотата на военния живот, въпреки че бригада „Джон Картьр“ даваше само гарнизонно дежурство вътре в Мрежата и бе разпусната наскоро след като клонинговият внук на Гленън-Хайт умря на Ренесанс. Два дни след деветнадесетия си рожден ден Касад кандидатства във ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ: сухопътни войски на и бе отхвърлен. Той се отдаде на деветдневен запой, след което се събуди в един от по-дълбоките кошерни тунели на Лусус с откраднат имплант на инфотерма си – от някой, който очевидно бе преминал задочен курс по хирургия, – без вселенска карта и достъп до телепортатора и с глава, познала нови измерения на болката.

Касад работи на Лусус в продължение на една стандартна година, като спести шест хиляди марки и благодарение на физическия труд при гравитация 1,3 g сложи край на марсианската си слаботелесност. По времето, когато използва спестяванията си, за да прелети до Мауи-Обетована с един древен соларен товарен платноход, временно съоръжен с хокингви двигатели, Касад все още беше слаб и висок по стандартите на Мрежата мускулите му, доколкото ги имаше, работеха достатъчно добре според каквито и да било стандарти. Той пристигна на Мауи-

7. Морален кодекс на самураите (яп.) – бел.прев.

Обетована три дни преди там да започне яростната и непопулярна Островна война, и накрая командващият на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: обединени във Фърстсайт толкова се умори да гледа младия Касад да чака в полевия му кабинет, че разреши на младежа да се запише в 23-ти интендантски полк като помощник-водач на хидрогارد. Единадесет стандартни месеца по-късно капрал Федман Касад от Дванадесети подвижен пехотен батальон бе получил два отличителни знака за служба, една сенатска похвала за храброст, проявена в Екваториалната кампания на Архипелага и две пурпурни сърца. Освен това бе приет във военното училище на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и изпратен към Мрежата със следващия конвой.

Касад често си мечтаеше за нея. Не бе успял да научи името ѝ – тя никога не произнесе и дума, – но бе в състояние да разпознае нейното докосване и миризмата и сред пълна тъмнина измежду хиляди други. Той си мислеше за нея като за Мистерията.

Когато останалите млади офицери отиваха да търсят проститутки или гаджета сред туземното население, Касад си оставаше в базата или предприемаше дълги разходки до непознати градове. Той пазеше в тайна своята обладаност от Мистерията с пълното съзнание, какво би означавало това в един психиатричен рапорт. Понякога, докато лагеруваха под множество луни или в подобното на утроба укритие с нулево гравитационно поле на някое военно транспортно средство, Касад съзнаваше колко безумна беше в действителност неговата любовна авантюра с този фантом. Но след това си спомняше за малката бенка под лявата ѝ гърда, която бе целунал една нощ, чувствайки туптенето на сърцето ѝ под устните си, докато в това време земята се тресеше от стрелбата на големите оръдия край Вердюн. Спомняше си нетърпеливия жест, с който тя отмяташе косата си назад, а бузата ѝ се опираше на бедрото му. И докато младите офицери ходеха в града или в къшурките недалече от базата, Федман Касад прелистваше поредната историческа книга, пробягваше разстоянието по външната граница на лагера или пък провеждаше тактически занимания с инфотерма си.

Не мина много време и Касад привлече вниманието на своите началници.

По време на необявената война със Свободните миньори в Териториите на Лабертовия пръстен именно лейтенант Касад поведе оцелелите пехотни войски и морски гвардейци към пробив през дъното на кухата шахта в стария астероид на Перегрин, за да евакуират персонала на консулството и гражданите на Хегемонията. Но капитан Федман Касад

привлече вниманието на цялата Мрежа по време на краткото управление на Новия пророк на Ком Риад.

Капитанът от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос на единствения кораб на Хегемонията на разстояние две високосни години от колониалния свят извършваше посещение на вежливост, когато Новият пророк реши да поведе тридесет милиона шиити от Новия орден срещу два континента от местни собственици на магазини и деветдесет хиляди постоянно пребиваващи неверници от Хегемонията. Капитанът на кораба и петима от действащите му офицери бяха взети в плен. Спешни съобщения по вектора от Тау Сети Сентър настояваха старши офицерът на борда на намиращия се в орбита ХК⁸ „Денийв“ да се справи с положението на Ком Риад, да освободи всички заложници и да свали Новия пророк... без да прибегва до употреба на ядрено оръжие в атмосферата на планетата. „Денийв“ беше стара, патрулираща в орбита брамка и не разполагаше с никакви ядрени оръжия, които да използва в атмосферата на планетите. Старши офицер на борда бе капитан Федман Касад от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: обединени.

На третия ден от избухването на революцията Касад приземи единствения шурмови кораб „Денийв“ в главния вътрешен двор на Голямата джамия в Машхад. Той и останалите тридесет и четирима войници от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ наблюдаваха как тълпата нарасна до триста хиляди бойци, удържани единствено от защитното поле на шурмовия кораб и от липсата на заповед за атака от страна на Новия пророк. Самият той вече не беше в Голямата джамия, а бе отлетял в северното полукълбо на Риад, за да участва в тържествата по случай победата там.

Два часа след приземяването си капитан Касад излезе от своя кораб и излъчи по радиото едно кратко съобщение. В него заявяваше, че е бил възпитан като мюсюлманин. Той обяви също така, че тълкуването на Корана от времето на разселническия кораб на шиитите сочи определено, че ислямският Бог нито би простил, нито би разрешил избиването на невинните независимо от това, колко джихади могат да обявят нафукани еретици като Новия пророк. Капитан Касад даде на водачите на тридесетте милиона фанатици три часа, за да предадат заложниците и да се завърнат по домовете си на пустинния континент Ком.

През първите три дни от революцията армиите на Новия пророк бяха завладели повечето от големите градове на двата континента и бяха взели над двадесет и седем хиляди заложници от Хегемонията.

8. Хегемонски кораб – бел.прев.

Наказателните отряди бяха денонощно заети с разрешаването на древни геологически спорове и данните сочеха, че близо четвърт милион сунити⁹ са били избити през първите два дни от окупацията на Новия пророк. В отговор на ултиматума на Касад Новият пророк обяви, че всички неверници ще бъдат ликвидирани веднага след неговото телевизионно обръщение на живо същата вечер. Освен това той издаде заповед за нападение срещу шурмовия кораб на Касад.

Като избягваше използването на тежки експлозивни поради близостта на Голямата джамия, революционната гвардия вкара в действие автоматични оръжия, естественоенергийна артилерия, плазмени заряди и нападения с човешка сила. Защитното поле устоя.

Излъченото по телевизията обръщение на Новия пророк започна петнадесет минути преди да изтече ултиматумът на Касад. Новия пророк се съгласи с изявлението на Касад, че Аллах ще накаже жестоко еретиците, но обяви, че така ще бъдат наказани неверниците от Хегемонията. Това беше единственият път, когато Новият пророк бе видян да губи самообладание пред камерата. Крещейки и пръскайки слюнки, той заповяда да бъдат подновени атаките от човешка сила срещу приземялия се шурмов кораб. Той обяви, че в същия този момент дузина ядрени бомби се сглобяват в окупирания реактор „Енергия за мир“ в Али. С тях силите на Аллах щели да достигнат до самия космос. После обясни, че първата ядрена бомба ще бъде използвана същия следобед срещу сатанинския шурмов кораб на неверника Касад. След това Новият пророк се зае да обяснява как точно ще бъдат екзекутирани заложниците на Хегемонията, но в този момент крайният срок на ултиматума на Касад изтече.

Ком Риад беше – по свой собствен избор и поради отдалечеността си – примитивен в техническо отношение свят. Но неговите жители не бяха дотам примитивни, че да не притежават действаща информационна сфера. Нито пък революционните молли, които бяха оглавили нашествието, бяха до такава степен настроени срещу „Великия сатана на хегемонската наука“, че да откажат връзка с глобалната информационна мрежа чрез персоналните си инфотерми.

ХК „Денийв“ бе посял достатъчно шпионски спътници, така че към 1729 часа комриадско централно време информационната сфера беше задействана до такава степен, че корабът на Хегемонията идентифицира

9. Последователи на сунизма – едно от двете (наред с шиизма) основни направления на исляма. В страните, където е разпространен ислямът, сунитите представляват мнозинство – бел.пр.

шестнадесет хиляди осемстотин и тридесет революционни молли по техните изходни кодове. В 1729:30 часа шпионските спътници започнаха да подават своите реалновременни целенасочени данни на двадесет и един периметърни отбранителни спътника, които шурмовият кораб на Касад бе оставил на ниска орбита. Тези орбитални отбранителни оръжия бяха толкова стари, че мисията да „Дений“ се свеждаше до това да ги върне в Мрежата за безопасното им унищожаване. Касад бе предложил те да бъдат използвани с друго предназначение.

Точно в 1730 часа деветнадесет от малките спътници взривиха атомните си ядра. В наносекундите¹⁰ преди тяхното самоунищожение произведените рентгенови лъчи бяха фокусирани, насочени и пуснати в шестнадесет хиляди осемстотин и тридесет невидими, но много плътни лъча. Древните отбранителни спътници не бяха конструирани, за използване в атмосферата и имаха ефективен разрушителен радиус по-малко от милиметър. За щастие повече от това и не трябваше. Не всички от прицелените лъчи проникнаха през онова, каквото и да бе то, което се намираще между моллите и небето. Петнадесет хиляди седемстотин осемдесет и четири го направиха.

Резултатът беше мигновен и драматичен. Във всичките случаи улученият мозък и мозъчната течност кипнаха, превърнаха се на пара и пръснаха на парчета обвиващия ги череп. Новият пророк бе по средата на своето всепланетно предаване на живо – буквално по средата на произнасянето на думата „еретичен“, – когато часът стана 1730.

В продължение на близо две минути телевизионните екрани и стени из цялата планета държаха образа на обезглавеното тяло на Новия пророк, кипнато над микрофона. След това Федман Касад се включи на всички вълни, за да обяви, че следващият му краен срок е след един час и всякакви действия срещу заложниците ще бъдат посрещнати с още по-драматична демонстрация на недоволството на Аллах.

Не последваха никакви ответни действия. През онази нощ в орбита около Ком Риад Мистерията посети Касад за първи път след курсантските му години. Той спеше, но посещението бе повече от сън и по-малко от алтернативната действителност на симулациите на ИТМ:ВУО. Жената и той лежаха заедно, завити с леко одеяло под някакъв порутен покрив. Нейната кожа беше топла и наелектризирана, лицето ѝ едва се виждаше като някакъв блед контур на фона на нощния мрак. Над тях

10. Нано – представка, означаваща една хиляда милионна (10 на минус десета степен) – бел.прев.

звездите тъкмо бяха започнали да чезнат във фалшивата предутринна светлина. Касад разбра, че тя се опитва да му заговори, нежните ѝ устни образуваха думи, които бяха незначително под прага на чуваемостта на Касад. Той се отдръпна за миг назад, за да види по-добре лицето ѝ, и когато направи това, загуби напълно контакта. Събуди се в съня си с мокри страни и долови бученето на корабните системи, които му прозвучаха толкова странно, сякаш чуваше дишането на някакъв полубуден звяр.

Девет стандартни корабни седмици по-късно Касад стоеше изправен пред военния съд на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ във Фрийхолм, Още когато вземаше решението си за Ком Риад, знаеше, че неговите началници няма да имат друг избор, освен да го разпънат на кръст или да го повишат.

ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ се гордееха с готовността си за всякакви изненади в Мрежата или в колониалните райони, но се оказаха без никаква подходяща подготовка за битката за Южна Брещ и нейното значение за Новия бушидо.

Кодексът на Новия бушидо, който ръководеше живота на полковник Касад, се бе развил от нуждата на класата на военните да оцелее. След мръсотииите на късния двадесети и ранния двадесет и първи век на старата Земя, когато военни ръководители бяха осъдили своите нации на стратегии, при които цели цивилни общности бяха легитимни мишени, докато техните униформени езекутори седяха в безопасност в самостоятелни бункери на петдесет метра под земята, отвращението на оцелелите цивилни бе толкова голямо, че за повече от век думата „военен“ беше подкана за линч.

С появата си Новият бушидо съчета вековните понятия за чест и индивидуална храброст с нуждата, винаги когато е възможно, да се пазят цивилните граждани. Освен това той съзря мъдростта в завръщане към донаполеоновите концепции за малки, „нетотални“ воители с определени цели и забранени ексцесии. Кодексът изискваше отказ от ядрените оръжия и от стратегическите бомбандировки във всички, с изключение на най-крайните, случаи, но пък и завръщане към старите средновековни концепции на старата Земя за постановъчни битки между малки професионални въоръжени сили във време, уговорено по взаимно съгласие, на място, където разрушенията на обществена и частна собственост биха били сведени до минимум.

Този кодекс действаше добре през първите четири века от следхеджирската експанзия. Фактът, че съществените технологии бяха съществено замразени за три от тези четири века, работеше в полза на

Хегемонията, тъй като нейният монопол върху използването на телепортатори позволяваше да доставя скромните ресурси на ВЪОЖЕНИТЕ СИЛИ на подходящото място за нужното време. Дори и когато бяха отделени от неизбежните високосни години време-дълг, нито един колониален или независим свят не можеше да се надява да се равнява по мощ с Хегемонията. Инциденти от рода на политическото въстание на Мауи-Обетована с нейната уникална партизанска война или религиозното безумство на Ком Риад се потушаваха бързо и твърдо и всякакви експесии в кампаниите, само подчертаваха важността от завръщането към строгия кодекс на Новия Бушидо. Но независимо от всички изчисления и подготовката на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ никога не бе предвидил в достатъчна степен неизбежната конфронтация с прокудените.

Прокудените бяха единствената външна заплаха за Хегемонията през четирите века, откакто, предците на варварските орди бяха напуснали Слънчевата система с недосягаемия си флот от недобре уплътнени градове „О’Нийл“, блуждаещи астероиди и експериментални кометни фермерски струпвания. Дори след като прокудените се сдобиха с хокинговия двигател, пренебрегването им си остана официална политика на Хегемонията, докато техните рояци стояха в междузвездния мрак и ограничаваха плячкосванията си в рамките на системата до заграбване на малки количества водород от газовите гиганти и на воден лед от ненаселените луни.

Ранните схватки в необитаеми местности, като Света на Бент и ЖХЪ 2990, се смятаха за отклонения, които малко интересуваха Хегемонията. Дори решителното сражение за Лий Три бе третирано като проблем на Колониалната служба и когато специалният отряд на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ пристигна там шест години след нападението и пет години след заминаването на прокудените, всички ужаси бяха удобно забравени в полза на гледището, че никакво варварско нападение не би се повторило, ако Хегемонията реши да се опълчи със своята сила.

През десетилетията, които последваха Лий Три, ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и космическите войски на прокудените влизаха в сражения в стотици гранични зони, но като се изключат редките срещи с флота в безвъздушни и безтегловни територии, не бе имало никакви пехотни стълкновения. В Мрежата на светове се разпространяваха схващанията, че прокудените никога не биха могли да бъдат заплаха за земеподобните светове поради техните три века на адаптация към безтегловността; прокудените бяха еволюирали в нещо повече – или по-малко – от човешки същества; те нямаша телепортаторна технология, никога нямаше да я

имат и поради това никога не биха могли да бъдат заплаха за ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. После дойде Бреша.

Бреша бе един от онези самодоволни независими светове – разглежени както от удобния си достъп до Мрежата, така и от своята неколкомесечна отдалеченост от нея, – които натрупваха богатство от износа на диаманти, корен от бързо и несравнимо кафе, скромно отказваха да станат колониален свят, но въпреки това бяха зависими от Протектората и Общия пазар на Хегемонията, за да посрещнат растящите си икономически цели. Както става с повечето подобни светове, Бреша се гордеше със своите сили за самоотбрана: дванадесет фотонни кораба, един преоборудван боен ракетеносач, бракуван от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос преди половин, около две дузини малки бързи орбитални патрулни кораби, редовна армия от деветдесет хиляди доброволци, респектираш океански флот и запас от ядрени оръжия, струпани единствено със символична цел.

Следата от хокинговите двигатели на прокудените бе забелязана от наблюдателните станции на Хегемонията, но бе погрешно изтълкувана като просто поредния миграционен рояк, който щеше да мине на не повече от половин светлинна година разстояние от системата на Бреша. Вместо това с една-единствена корекция на курса, която бе установена, докато роякът не се озова в радиуса на Ойортния облак, прокудените се стовариха върху Бреша като някаква старозаветна, чума. Най-малко седем стандартни месеца деляха планетата от каквато и да било възможност за помощ или отговор от страна на Хегемонията.

Космическите въоръжени сили на Бреша бяха унищожени през първите двадесет часа от сражението. След това роякът на прокудените вкара над три хиляди кораба в цислунарното¹¹ пространство на Бреша и започна систематично да унищожава всички отбранителни средства на планетата.

Бреша беше заселена с необичащи глупостите централноевропейци по време на първата вълна на Хеджира и двата ѝ континента носеха прозаичните имена Северна Бреша и Южна Бреша. Северна Бреша се състоеше от пустиня, висока тундра и шест главни града, населени предимно със събирачи на бързо и нефтени инженери. Южна Бреша, много по-умерена по климат и география, бе убежището на по-голямата част от четиритинте милиона население на планетата, както и на огромните кафени плантации.

11. Космическото пространство между естествените спътници и планетата – бел.прев.

Сякаш за да демонстрират какво е представлявала едно време войната, прокудените прочистиха Северна Бреша – най-напред с неколкостотин нерадиоактивни ядрени оръжия и тактически плазмени бомби, след това със смъртоносни лъчи и накрая с изкуствено култивирани вируси. Само една шепа от четиринадесетте милиона жители успяха да избягат. Южна Бреша изобщо не беше бомбардирана, като се изключи поразяването на определени военни обекти, летища и голямото пристанище в Солно. Според доктрината на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, докато един свят би могъл да бъде унищожен от орбита, фактическото военно нашествие върху някоя индустриализирана планета е нещо невъзможно-проблемите, свързани с материално-техническото обезпечаване на приземяването, огромното пространство, подлежащо на окупиране, и тежкоподвижната нападаща армия се смятаха за абсолютни аргументи срещу евентуално нашествие.

Прокудените очевидно не бяха чели книгите с доктрината на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. На двадесет и третия ден от нападението над две хиляди спускателни кораби и щурмови катери се стовариха върху Южна Бреша. Онова, което бе останало от военновъздушните й сили, беше унищожено през онези първи часове на нашествието. Две ядрени установки бяха фактически взривени срещу военни бази на прокудените: първата бе отклонена от енергийни полета, а втората унищожи един-единствен разузнавателен кораб, който може би беше примамка.

Оказа се, че Прокудените са се променили физически за три века. Те наистина предпочитаха среди с нулева гравитация. Но тяхната подвижна пехота с енергийно захранвани екзоскелети им служеше много добре и бе само въпрос на дни, докато облечените в черно бойци на прокудените с дълги крайници се изляха на рояци над градовете на Южна Бреша подобно на някаква напаст от гигантски паяци.

Последната организирана съпротива беше прекършена на деветнадесетия ден от нашествието. Бъкминстър, столицата, падна същия ден. Последното съобщение по вектора от Бреша до Хегемонията бе прекъснато по средата на излъчването му един час след като войските на прокудените влязоха в града.

Полковник Федман Касад пристигна с Първи флот на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ двадесет и девет стандартни седмици по-късно. Тридесет фотонни кораба от клас омега, охраняващи един-единствен скоков кораб, проникнаха с висока скорост в системата. Ерговата сфера беше задействана три часа след спускането, а десет часа по-късно в системата се намираха четиристотин кораба от състава на ВЪОРЪЖЕНИТЕ

СИЛИ. Контранастъплението започна двадесет и един часа по-късно. Това беше равносметката от първите минути на Битката за Бреша. За Касад споменът за онези дни и седмици се измерваше не с цифри, а с ужасяващата красота на сраженията. Това бе първият път, когато скокови кораби се използваша другояче освен на дивизионно равнище, и очакваното смущение бе налице. Полковникът прекоси пет светлинни минути, падайки върху чакъл и жълтеникава пепел, тъй като телепортаторът на шурмовия катер бе с изглед към някакъв стръмен скат, хлъзгав от кал и от кръвта на първите военни отряди, минали през него. Касад лежеше в калта и гледаше към безумието в подножието на хълма. Десет от седемнадесетте шурмови кораба, прехвърлени с телепортатора, се бяха приземили и горяха, разпръснати из нивите на плантацията като потрошени детски играчки. Защитните полета на оцелелите шурмови катери се свиваха под яростния огън от ракетни оръжия и плазмени бомби, който превръщаше площадките за кацане в куполи от оранжев пламък. Тактическият дисплей на Касад беше в безнадеждно състояние – визьорът му показваше невероятен хаос от невъзможни огневи вектори, подкачащи червени фосфорни отблясъци на местата, където лежаха, умирайки, войските на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, и кавалкада от мяркащи се призраци на прокудени. Някой крещеше: „Ох, по дяволите! По дяволите! Ох, по дяволите!“ по основната му линия за свързка и имплантите регистрираха един незает участък на мястото, където би трябвало да се намират данните за командната група.

Някакъв войник му помогна да се изправи на крака. Касад отръска калта от командирския си жезъл и се махна от пътя на следващия отряд, който излизаше през телепортатора. И войната започна.

Още с първите си минути в Южна Бреша Касад разбра, че Новият бушидо е мъртъв. Осемдесетхилядна превъзходно въоръжена и обучена пехотна войска на въоръжените СИЛИ напредваше от военните си бази, търсейки сражение в някое незаселено място. Войските на прокудените отстъпиха зад една ивица изпепелена земя, като оставиха след себе си само минни капани и убити цивилни. ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ използваша телепортатори, за да надхитрят тактически врага, да го принудят да се бие. Прокудените отвръщаха с преграден огън от ядрени и плазмени оръжия, приковаваха сухопътните войски под силови полета, докато пехотата им отстъпваше към подготвените отбранителни позиции край градовете и военните бази за спускателни кораби.

В космоса нямаше бързи победи, които да променят съотношението насилието на Южна Бреша. Независимо от лъжливите атаки и

случайните ожесточени сражения прокудените запазваха пълен контрол над всичко на разстояние три астрономически единици от Бреша. Космическите бойни единици на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ отстъпиха и се съсредоточиха върху запазването на флота в обсега на телепортатора и защитата на основния скоков кораб.

Онова, което трябваше да свърши като двудневно сражение, се проточи тридесет, а след това и шестдесет дни. Войната придоби характера на войните от двадесети и двадесет и първи век: продължителни злоещи "кампании с боеве из тухления прахоляк на опустошени градове и прегазени трупове на цивилни граждани. Осемдесетхилядната първоначална войска на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ бе смляна въпреки подкрепленията от още сто хиляди души и продължаваше да бъде изстребвана, когато отлетя призивът за ново подкрепление от двеста хиляди. Единствено мрачната решимост на Мейна Гладстоун и на още дузина други непоколебими сенатори поддържаше войната и войниците гинеха, докато милиардите гласове на Всеобема и на ИИ Съвещателната комисия призоваваха към прекратяване на боевете.

Касад почти веднага бе схванал смяната на тактиката. Неговите инстинкти на уличен побойник бяха излезли на преден план още преди по-голямата част от дивизията му да бъде унищожена при битката край Каменната грамада. Докато други командири от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ просто преставаха да действат, сковани от нерешителност пред подобно нарушаване на принципите на Новия бушидо, Касад – командващ полк и временно командващ дивизия, след употребата на ядрено оръжие срещу Командна група Делта – жертваше хора, за да печели време, и призоваваше за употреба на ядрени оръжия, за да проведе своята контраатака. По времето, когато прокудените се оттеглиха, деветдесет и седем дни след „спасителната операция“ на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ над Бреша, Касад си бе спечелил двусмисленото прозвище Касапина на Южна Бреша. Носеха се слухове, че дори собствените му войници се страхуват от него.

Касад бленуваше по нея с блянове, които бяха повече – и по-малко – от блян.

В навечерието на битката за Каменната грамада в лабиринта от тунели, където Касад и неговите ловни дружини използваша акустични оръжия и газ Т-5, за да прочистят последните убежища на командосите на прокудените, полковникът заспа сред пламъците и кръсъците и усети докосването на нейните дълги пръсти по бузата си и нежния натиск на гърдите ѝ до тялото си.

Когато влязоха в Нова Виена – на сутринта след удара от космоса, поискан от Касад – и войската пое по гладките като стъкло, широки двадесет метра, прогорени жлебове в посечения град, Касад гледаше, без да му трепне окото, редиците човешки глави, които лежаха върху паважа, внимателно подредени, Сякаш за да приветстват спасителните войски на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ с обвиняващите си погледи. Касад се бе върнал при командирското си ЕМПС, бе затворил люковете и – сгушен сред топлия мрак с мирис на гума, нагорещени пластмаси и заредени йони – бе чул нейния шепот през гълчавата на каналите за свързка и кодовете на имплантантите.

В ноца преди отстъплението на прокудените Касад напусна военното съвещание на ХК „Бразилия“, телепортира се до щабната си квартира в Инделибълите на север от долината Хайн и потегли с колата си към върха, за да наблюдава последната бомбардировка. Най-близкият от тактическите ядрени удари отстоеше на около четиридесет и пет километра разстояние. Плазмените бомби разцъфтяха като оранжеви и кървавочервени цветя, засадени в свършена координатна решетка. Касад преброи над двеста танцуващи колони от зелена светлина, докато остриите езици на „дяволските бичове“ разкъсваха широкото плато на парчета. И още преди да заспи, докато седеше на осветения край на ЕМПС-то и отърсваше призрачните остатъчни образи от очите си, тя дойде. Носеше бледосиня рокля и вървеше леко между мъртвите стъбла бързо по хълма. Ветрецьт повдигаше края на нежната тъкан на роклята ѝ. Лицето и ръцете ѝ бяха бледи, почти прозрачни. Тя извика името му – Касад почти чу думите – и тогава втората вълна от бомбардировката се изсипа над равнината под него и всичко се загуби сред грохота и пламъците.

Както се очертаваше в случая с една вселена, явно управлявана от иронията, Федман Касад премина невредим през деветдесет и седемте дни на най-жестоката битка, наблюдавана някога от Хегемонията, и бе ранен само два дни след като и последните остатъци от прокудените се бяха оттеглили на готовите за бягство ройни кораби. Той се намираще в сградата на Градския център в Бъкминстър, една от трите оцелели сгради в града, и отговаряше умно на глупавите въпроси в някаква листовка на Мрежата, когато плазмена мина-капан, не по-голяма от микропрекъсвач, експлодира петнадесет, етаж по-горе, издуха листовката и двама от адютантите на Касад през вентилаторната решетка на улицата и стовари сградата отгоре му.

Касад беше евакуиран по медицинска линия в дивизионния щаб,

след което бе телепортиран на скоковия кораб, който сега бе в орбита около втората луна на Бреша. Там беше съживен и поставен на системи, докато военното ръководства и политиците на Хегемонията решаваха какво да правят с него.

Благодарение на векторната връзка и реалновременното предаване на събитията от Бреша полковник Федман Касад се бе превърнал в своего рода знаменитост. Милиардите, които бяха отвратени от безпрецедентната жестокост на южнобрешката кампания, щяха да са доволни да видят Касад изправен пред военен съд или съден като военнопръстъпник.

Президентът Гладстоун и мнозина други гледаха на Касад и на останалите командири от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ като на спасители.

Накрая Касад бе пхнат в един болничен вретенен кораб за бавното завръщане обратно в Мрежата. Тъй като, така или иначе, по-голямата част от физическото му възстановяване щеше да бъде извършено, докато е в сомния имаше известен смисъл в това старите болнични кораби да бъдат оставени да работят върху лечението на сериозно ранените и възкресимите мъртви. Докато Касад и останалите пациенти стигнеха до Мрежата на световете, те щяха да са готови за активна служба. Нещо далеч по-важно, Касад щеше да е натрупал време-дълг от най-малко осемнадесет стандартни месеца и не беше изключено евентуалните противоречиви настроения към него дотогава напълно да отминат.

Касад се събуди и видя тъмната сянка на някаква жена, която се бе навела над него. За миг беше сигурен, че това е тя, след това разбра, че е една от военномедицинските сестри.

– Мъртъв ли съм? – прошепна той.

– Бяхте. Намирате се на ХК „Мерик“. Преминахте неколкократно през съживителни и възстановителни процедури, но вероятно не помните поради неразположението от сомнията. Вече сме готови да приемем следващата стъпка във физическата терапия. Имате ли желание да се опитате да походите?

Касад покри с ръка очите си. Дори в състояние на дезориентация вследствие на сомнията, сега си припомни болезнените лечебни процедури, дългите часове във вирусните бани и хирургическите операции. Най-вече хирургическите операции.

– Какъв е маршрутът, по който се движим? – попита той, все още с ръка на очите. – Забравил съм как се връщахме в Мрежата.

Медицинската сестра се усмихна така, сякаш това бе въпрос, който Той задаваше всеки път, когато излизаше от сомния. Възможно е и да

беше така.

– Ще се установим на рейд в Хиперион и Гардън – рече тя. – Тъкмо навлизаме в орбитата на...

Жената беше прекъсната от звука, известяващ края на света – тръбене от огромни медни тромпети, стържене на метал, крещящи фурии. Касад се претърколи от леглото, уви матрака около себе си и пропадна в една шеста g. Ураганни ветрове го понесоха през палубата и запокитиха насреща му кани, подноси, спално бельо, книги, тела, метални инструменти и още безброй други предмети. Чуваха се крясъци на мъже и жени, като гласовете им се издигаха във фалцет, и въздухът се втурваше навън от отсека. Касад почувства как матракът се блъсна о стената, и надникна между стиснатите си юмуци. На метър от него един паяк с размерите на футболна топка неистово размахваше крака и се мъчеше да се напъха в някаква цепнатина, която внезапно се бе появила в шпангоута. Лишените му от стави крака сякаш блъскаха по хартията и останалите отломки, които летяха покрай него. Паякът се обърна и Касад видя, че това е главата на медицинската сестра, обезглавена при първоначалната експлозия. Дългата ѝ коса се напъха в лицето му. След това цепнатината се разшири колкото юмрук и главата изчезна през нея.

Касад се дръпна нагоре точно когато стрелката на рангоута престана да се върти и вече нямаше „горе“. Единствените действащи сега сили бяха ураганните ветрове, които все още подмятаха всичко в отсека към цепнатините и пролуките в шпангоута, и отвратителното люшкане и подскачане на кораба. Касад заплува срещу всичко това, устремен към вратата, която водеше към коридора на рангоута. Използваше всяко нещо, за което можеше да се залови с ръка, и преодоля с ритане последните пет метра. Някакъв метален поднос го халоса над окото; един труп с червени от кръвоизлив очи едва не го запрати обратно в отсека. Херметизираните аварийни врати се блъскаха безполезно в умрял морски пехотинец, чието облечено в космически костюм тяло пречеше на ключалката да се залости. Касад се претърколи в шахтата на рангоута и издърпа трупа след себе си. Вратата се хлопна зад него, но в шахтата нямаше повече въздух, отколкото в отсека. Някъде някакъв писък на клаксон изтъня дотолкова, че едва можеше да се чуе.

Касад също изпищя, опитвайки се да освободи налягането, така че дробовете и тъпанчетата му да не се пръснат. Рангоутът продължаваше да източва въздух;

Касад и трупът бяха засмукани през сто и тридесетте метра до основния корпус на кораба; той и мъртвият морски пехотинец се

заблъскаха из шахтата на рангоута като в някакъв ужасен валс.

На Касад му бяха нужни двадесет секунди, за да откопчае аварийните закопчалки на костюма на морския пехотинец, още минута, за да изхвърли трупа на мъжа и да напъха вътре собственото си тяло. Касад беше поне десет сантиметра по-висок от мъртвеца и макар да бе изработен така, че да позволява известно разтягане, костюмът го стягаше болезнено на врата, китките и коленете. Шлемът притискаше челото му като меки клещи. Парчета съсирена кръв и някаква влажна бяла материя бяха прилепнали към вътрешната страни на визьора. Парчето снаряд, убило морския пехотинец, бе оставило пробойни от двете страни, но костюмът бе направил всичко възможно, за да се затвори херметически. Повечето от нагръдните светлини бяха червени и костюмет не отговори, когато Касад му нареди да даде рапорт за състоянието си, но респираторът работеше, макар и с обезпокоително стържене.

Касад изпробва радиото на костюма. Нищо, не се чуваха дори и фоните смущения. Той откри кабела на инфотерма. Нищо. В този миг корабът отново се наклони, при което металът отекна в поредица от удари и Касад бе отхвърлен към стената на шахтата на рангоута. Една от транспортните клетки прелетя покрай него, а срязаните ѝ кабели се развяваха подобно пипалата на раздразнена морска актиния. В клетката имаше трупове и още тела, заплетени в сегментите на спираловидната стълба, която все още си стоеше невредима покрай стената на шахтата. Касад измина с ритане оставащото разстояние до края на шахтата и установи, че всички херметически врати там са запечатани; самата шахта на рангоута беше диафрагмено затворена, но в основния шпангоут имаше дупки, които бяха толкова големи, че през тях можеше да премине търговско ЕМПС.

Корабът отново се разлюля и заподскача още по-бясно, с което придаде на Касад и на всичко останало в шахтата нови сложни въртеливи движения. Касад увисна на парче разкъсан метал и се провря през някаква пролука в тройния корпус на ХК „Мерик“. Той едва не се разсмя, когато видя вътрешността. Онзи, който бе поразил стария болничен кораб, го бе направил, както трябва – корпусът беше разцепван и пробиван с конвенционални плазмени бомби, докато plombите за налягането бяха поддали, самопломбиращите се устройства се бяха разрушили, дистанционните контролери за изправност се бяха претоварили и вътрешните шпангоути се бяха разпаднали. Тогава вражеският кораб бе сложил в търбуха на корпуса ракети с бойни глави от картечен заряд, както остроумно ги наричаха хората от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос. Ефектът

беше до голяма степен като осколочна граната, пъхната в пълна с плъхове дупка.

През хиляди пролуки проникваха светлини, които тук-там се превръщаха в пъстроцветни лъчи – но местата, където намираха колоидна основа сред плаващата мъгла от прах, кръв и машинно масло. От мястото, където висеше и извиваше тялото си в унисон с люшкането и подскачането на кораба, Касад виждаше десетина или може би повече голи и разкъсани тела, които се движеха с измамната грация на подводен балет, присъща на мъртвите при нулева гравитация. Повечето от труповете се носеха в своите собствени малки слънчеви системи от кръв и плът. Няколко от тях наблюдаваха Касад с карикатурните погледи на разширените си от налягането очи и сякаш го мамеха да се приближи със случайните си, лениви движения на крака и ръце. Касад си проправяше път през отломките, като риташе и се стремеше да стигне до главната спускателна шахта към командното ядро. Той не бе видял никакви оръжия – изглежда, никой освен морския пехотинец не бе успял да се екипира, – но знаеше, че ще открие шкаф с оръжия в командното ядро или в кърмовите отделения на морската пехота.

Касад се спря предпоследната скъсана плomba за налягането и се огледа. Този път наистина се разсмя. По-нататък от тази точка нямаше никаква основна шахта, нямаше никакъв кърмови отсек. Нямаше никакъв кораб. Този отсек – един рангоут, част от медицинското отделение и едно потрошено парче от корпуса – бе откъснат от кораба с лекотата, с която Беоулф¹² бе откъснал ръката от тялото на Грендел. Последната непломбирана врата към спускателната шахта извеждаше в открития космос. На няколко километра разстояние Касад забеляза още Десетина потрошени отломки от ХК „Мерик“, които се поклащаха сред отблясъците от слънчева светлина. Някаква синьо-зелена планета сияеше толкова близо, че Касад почувства внезапен пристъп на акрофобия¹³ и се притисна по-здраво към рамката на вратата. Докато наблюдаваше една звезда, която се придвижваше над ореола на планетата, лазерни оръжия избродираха рубинения си морз и някакъв изгърбушен отсек от кораба на разстояние половин километър от Касад сред течението от вакуум избухна отново в пръски от изпарен метал, застиващи летливи вещества и разлетели се черни петна, за които той осъзна, че са човешки тела.

Касад се оттегли още по-навътре в прикритието на плетеницата от

12. Легендарен шведски герой, който убил великана Грендел, като му откъснал ръката, за да спаси датския крал Хротгар и неговата Еленава зала – бел.прев.

13. Болезнен страх от голяма височина – бел.прев.

отломки и се замисли над положението си. Костюмът на морския пехотинец би могъл да издържи още най-много час – Касад вече усещаше вонята на развалени яйца от зле функциониращия респиратор, – а той не бе забелязал нито един херметически отсек или контейнер по време на уморителното си промъкване през разрушения кораб. А дори и да намержеше някоя изолирана ниша или въздушна възглавница, където да се подслони, какво щеше да прави след това? Не знаеше дали планетата под него е Хиперион, или Гардън, но бе убеден, че там няма никакво присъствие на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. В същото време беше съвсем сигурен, че никакви местни отбранителни войски не биха се опълчили срещу боен кораб на прокудените. Щяха да минат дни преди някой патрулен екипаж да изследва крушението. Беше му ясно, че е твърде възможно орбитата на подскачащото парче от старо желязо, което той населяваше в този момент, да се разпадне, преди те да изпратят някой да провери какво има на него, разпилявайки хиляди тонове разкривен метал, лумнал в пламъци през атмосферата. Касад знаеше, че това не би се харесало на местните жители, но от тяхна гледна точка би могло да е за предпочитане да оставят отломъци да падат от небето, вместо да влизат в противоречие с прокудените. В случай че планетата разполага с примитивни орбитални отбранителни средства или наземно базирани конвенционални плазмени бомби, помисли си с мрачна усмивка Касад, те биха предпочели да взривят останките от разрушения кораб, вместо да открият огън срещу кораба на прокудените.

Всичко това не би имало особено значение за Касад. Ако не направеше бързо нещо, щеше да е мъртъв много преди останките от кораба да навлязат в атмосферата или местните обитатели да предприемат някакви действия.

Увеличителният щит на морския пехотинец беше спукан от шрапнела, който го бе убил, но сега Касад смъкна онова, което бе останало от екранната пластина над визъора. Контролните лампи замигаха в червено, но в костюма все още имаше достатъчно енергия, за да покаже увеличения образ, който просветваше с бледозелена светлина през паяжината от пукнатини. Касад наблюдаваше как застиналият недалече фотонен кораб на прокудените със защитни полета, който замрежваха звездите зад него, изстреля няколко обекта. За миг Касад си помисли, че това са довършителните ракетни удари, и усети как се усмихва безрадостно пред сигурността, че му остава да живее само още няколко секунди. После забеляза малката им скорост и увеличи още повече образа. Сигналните лампи на захранването и увеличителят отказаха, но едва след

като Касад вече бе успял да зърне конусообразните яйцевидни форми, отрупани с пикировачи и изпъкнали пилотски кабинни, всеки теглещ плетеница от шест безставни манипулаторни механизма. „Главоноги“, така бяха нарекли абордажните кораби на прокудените хората от ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос.

Касад се оттегли още по-навътре сред развалините. Имаше на разположение само няколко минути преди главоногите да стигнат до неговата част на кораба. Колко ли прокудени се намираха в едно от онези неща? Десет? Или двадесет? Касад бе сигурен, че са най-малко десет. И при това добре въоръжени и оборудвани с инфрачервени и механични сензори. Елитният еквивалент на Космическата морска пехота на Хегемонията, командосите, сигурно не само бяха обучени за бой в условия на безтегловност, но и бяха родени и отгледани при нулева гравитация. Техните дълги крайници с яко вкопчващи се пръсти и протезни опашки щяха да бъдат допълнителни преимущества в тази среда, макар Касад да се съмняваше, че им трябваша повече преимущества от тези, с които вече разполагаха.

Той започна бавно да се оттегля назад през лабиринта от усукан метал, като се бореше с адреналиновия пристъп на страх, от който му се искаше да изкрещи, да се оттласне с крака и да полети в мрака. Какво искаха те? Пленници? Това би решило незабавно проблема му с оцеляването. Единственото, което трябваше да направи, за да оцелее, бе да се предаде. Трудността при това решение бе свързана с факта, че Касад беше виждал холоси на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ: разпознаване, изобразяващи кораба на прокудените, който бяха пленили на Бреша. В складовото помещение на въпросния кораб имаше повече от двеста пленници. И прокудените очевидно имаха множество въпроси към тези граждани на Хегемонията. Вероятно бяха сметнали за неудобно да хранят и да държат в плен толкова много хора – или може би такава беше основната им политика на разследване, – но факт беше, че цивилните от Бреша и пленените войници на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ бяха намерени разрязани и приковани върху стоманени табли като жаби в биологическа лаборатория, с вътрешности, потопени в хранителни разтвори, с грижливо ампутирани ръце и крака, с извадени очи и с мозъци, подготвени за въпросите на следователите, с грубо свързани с кората им инфосмукачи и шунтови щепсели, включени през трисантиметрови отвори в черепите.

Касад продължи да се придвижва с плуване през отломките и плетеницата от корабни кабели. Мисълта да да се предаде изобщо не го изкушаваше. Подскачащият корпус потрепери, след което се успокои за

момент, докато най-малко един от главногите се прикачаше към корпуса или към шпангоута. „Мисли!“, заповяда си Касад. Той имаше нужда по-скоро от оръжие, отколкото от укритие. Беше ли видял нещо по време на промъкването си през развалините, което можеше да му помогне да оцелее?

Касад спря движението си и увисна през един открит отвор на парче фиброоптичен кабел, докато размишляваше. Болничното отделение, където се бе събудил: легла, резервоари за сомния, апаратура за интензивно лечение... повечето от тези неща бяха излетели през пролуките на вретеновидния корпус. Шахтата на оръдейната стрела, асансьорната кабина, трупове по стълбите. Никакво оръжие. Повечето тела бяха останали без дрехи от картечно изстреляните експлозии или от внезапната декомпресия. Асансьорните кабели? Не, бяха прекалено дълги, невъзможно беше да ги пререже без инсменти. Инструменти? Не бе видял никакви инструменти. Болничните стаи по протежение на коридорите отвъд основната спускателна шахта бяха изтърбушени. Медицинските помещения за стимулиране на въображението, резервоарите за интензивно, медицинско възстановяване и стаите за нощно дежурство зееха отворени като разграбени саркофази. Попадна на една-единствена неизпазена операционна зала, чийто интериор представляваше бъркотия от разпилени инструменти и люшкащи се кабели. Солариумът, сметен до шушка при експлодирането на прозорците навън. Кресла за пациентите. Кресла за медицинския персонал. Измитите помещения, коридорите и неразличимите стаички. Трупове.

Касад остана да виси там още известно време, ориентира се в подкачащата бъркотия от светлина и сенки, след това се отблъсна с крака.

Бе се надявал да има на разположение десет минути; бяха му дадени осем. Знаеше, че прокудените щяха да бъдат методични и експедитивни, но бе подценил колко експедитивни можеха да бъдат в условията на нулева гравитация. Надяваше се да запази живота си, разчитайки на това, че ще бъдат най-малко по двойки по време на прочистването – една от основните процедури в морската пехота, твърде подобна на наученото от ударните командоси в пехотата на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ: да вървят от врата на врата по време на градски сражения, при което единият нахълтва в стаите една след друга, а другият му осигурява огнево прикритие. Ако бяха повече от двама, ако прокудените действаха на групи по четирима, бе почти сигурно, че Касад ще загине.

Той се носеше по средата на операционна зала 3, когато прокуденият влезе през вратата. Респираторът на Касад бе почти сдал багажа; той

висеше неподвижен и гълташе мръсен въздух, когато командосът на прокудените влетя вътре, отскочи встрани и извади двете си оръжия, насочвайки ги срещу невъоръжената фигура в разнебитен космически костюм на морски пехотинец. Касад бе преценил, че ужасното състояние на костюма щеше да му спечели една-две секунди. Зад изцапания с кръв екран на визора, очите на Касад гледаха, без да виждат, нагоре, когато нагръдната лампа на прокудения се плъзна през него. Командосът носеше две оръжия – акустичен автомат в едната ръка, и един по-малък, но много по-смъртоносен пистолет с лъч под налягане в дългите пръсти на левия си „крак“. Той вдигна акустичния автомат. Касад успя да забележи смъртоносния шип на протезната опашка, след което натисна бутона на мишката в облечената си с ръкавица дясна ръка.

По-голямата част от осемте минути, с които бе разполагал, бяха отишли, за да включи аварийния генератор към системите на операционната зала. Не всички от хирургическите лазери бяха оцелели, но шест от тях все още работеха. Касад бе разположил четири от по-малките така, че да покрие пространството непосредствено вляво от вратата, а двата триона за кости бяха насочени към участъка вдясно от нея. Прокуденият се бе придвижил надясно.

Костюмът на прокудения избухна. Лазерите продължиха да режат кръгово, както бяха предварително програмирани, докато в това време Касад прелетя напред и се гмурна под синия лъч, който продължаваше да кръжи сред стелешката се мъгла от безполезни уплътнители и копнала кръв. Той изтръгна пистолета тъкмо когато вторият прокуден влетя в помещението с пъргавината шимпанзе от старата Земя.

Касад допря акустичния автомат до шлема му и стреля. Облечената в костюм фигура увисна. Протезната опашка направи няколко спазъма в резултат на остатъчни нервни импулси. Стрелбата с акустичния автомат от толкова близо в никакъв случай не беше начин да се вземе пленник; взривът от такова разстояние превръщаше човешкия мозък в нещо, което напомня овесена каша. Касад не искаше да взема пленник.

Той раздвижи крака, вкопчи се в някаква греда, обстреля с акустичния автомат входа на отворената врата. Никой друг не влезе през нея. Една проверка двадесет секунди по-късно установи, че коридорът е празен.

Касад не обърна внимание на първото тяло, а разсъблече мъжа с непъкнатия костюм. Командосът беше гол под космическата униформа и се оказа, че не е мъж; женският командос бе с късо подстригана руса коса, малки гърди и татуировка непосредствено над линията на

срамните косми. Жената беше много бледа и капчици кръв се стичаха от носа, ушите и очите ѝ. Касад си отбеляза, че прокудените използват жени във флота си. Всички тела на прокудените на Бреша бяха на мъже.

Той остави шлема и респиратора си, отритна тялото настрана и задърпа странния костюм. Вакуумът взриви кръвоносните съдове в плътта му. Обзе го дълбок студ, докато се бореше със странните скоби и закопчалки. Независимо от високия си ръст Касад бе твърде дребен за женския костюм. Можеше да задейства ръчните ръкавици чрез затягане, но тези за краката и връзките за опашката се оказаха безнадеждна работа. Той ги остави да висят безполезно, докато се измъкна от собствения си шлем и надяна на главата си шлема на прокудения с формата на мехур.

Лампите на дисплея в яката светеха в кехлибарено и виолетово. Касад чу напора на въздуха през бодящите го тъпанчета и едва не се задуши от нападнатата го гъста, наситена воня. Предположи, че това е приятната родна миризма за един прокуден. Слушалките в мехурестия шлем шепнеха кодирани команди на някакъв език, който звучеше като звукозапис на древен английски, възпроизвеждан с голяма скорост отзад напред. Касад отново рискуваше, този път разчитайки на тона, че пехотните отряди на прокудените на Бреша действаха като полунезависими екипи, обединени по-скоро от радио – и наземна телеметрична връзка, отколкото от тактическа мрежа от импланти, от типа на използваната от сухопътните войски на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. Ако и тук употребяваха същата система, тогава началникът на командосите може би знаеше, че двама от неговите (или нейните) бойци липсват; възможно бе дори да получават доклади за здравословното им състояние, но може би нямаха информация за местоположение.

Касад реши, че е време да престане с хипотезите и да се раздвижи. Той програмира мишката така, че хирургическите лазери да стрелят по всичко, което влезе в операционната зала, и след това се задвижи с препъващи се скокове по коридора. Придвижването в тези проклетни костюми, помиели си той, бе като опитваш да ходиш в гравитационно поле, стъпил на панталоните си. Касад бе взел със себе си и двата енергийни пистолета и – тъй като не бе открил никакъв колан, нито белезници, куки, магнитни скоби или джобове по костюма, с които да ги обезопаси – сега се носеше като пиян пират от някоя холодрама с по едно оръжие във ръце, отскачайки от стена на стена. С неохота остави единия от пистолетите да се носи край него, докато се опитваше да се хване някъде. Ръкавицата му прилягаше като петнадесети номер ръкавица с един пръст на ръка втори номер. Проклетата опашка се подмяташе насам-

натам, удряше се в кислородния шлем на главата му и беше в буквалния смисъл таралеж в гащите.

На два пъти се пъха в някакви цепнатини, когато видя светлини в далечината. Тъкмо бе стигнал до палубното отворестие, откъдето бе видял да се приближава главногото, когато зави зад един ъгъл и едва не налетя на трима командоси от прокудените. Фактът, че беше облечен с техен костюм, му даде поне две секунди предимство. Той простреля от упор в шлема първата облечена в костюм фигура. Вторият мъж – или жена – изстреля яростен соничен откос покрай лявото рамо на Касад миг преди той да забие три изстрела в нагръдния щит на прокудения. Третият командос отхвъркна назад, откри три ръкохватки и изчезна зад някаква потрошена преграда, преди Касад да успее да се прицели отново. Шлемофонът му се изпълни с ругатни, команди и въпроси. Касад мълчаливо продължи преследването.

Третият прокуден щеше да избяга, ако не бе преоткрил чувството за чест и не се бе върнал, за да се бие. Касад изпита необяснимо чувство за парамнезия¹⁴, когато изстреля един енергиен куршум в лявото око на мъжа от пет метра разстояние.

Трупът се преметна назад, огрян от слънчева светлина. Касад се примъкна към отвора и се взря в главногото, швартовано на по-малко от двадесет метра от него. Това бе първият, чиста проба късмет, който му се случваше от известно време насам, помисли си той. Придвижи се с крака през празното пространство, като съзнаваше, че ако някой от главногото или от развалините иска да го застреля, не може да направи нищо, за да му попречи. Изпита онова напрежение и повдигане на скротума, което чувстваше винаги когато беше явна мишена. Не последваха никакви изстрели. В ушите му пищяха команди и въпросителни интонации. Касад не можеше да ги разбере, не знаеше откъде идват, и, общо взето, смяташе, че е най-добре да стои настрана от разговора.

Заради неудобния костюм едва не пропусна главногото. Помисли си, че подобна развръзка би била заслужена присъда от страна на вселената над неговите военни претенции: храбрият воин, понесъл се в близкопланетна орбита, лишен от каквито и да било системи за маневриране, от каквато и да било двигателна сила от каквато и да било реактивна маса – дори и pistolетът бе безоткатен. Щеше да свърши безполезно и безвредно като отлетял детски балон.

Касад се протегна, докато костите му изпукаха, хвана се за една

14. Усещане, че нещо вече се е случвало в миналото – бел. прев.

антена и се придърпа с ръце до корпуса на главноното.

Къде, но дяволите, се намираше люкът? Корпусът беше сравнително гладък за космически кораб, но бе украсен с изобилие от чертежи, преводни картинки и табелки, обясняващи, както предполагаше, равнозначните на езика на прокудените предупреждение – НЕ СТЬПВАЙ и ОПАСНО ЗА ЖИВОТА: ИЗХОДЕН ПОРТ. Не се виждаха никакви входи. Досещаше се, че на борда има прокудени – най-малкото един пилот – и че те сигурно се чудят защо завърналият се техен командос пълзи край корпуса като осакатен рак, вместо да завърти люка. Или може би знаеха защо и чакаха вътре с извадени пистолети. Във всеки случай беше очевидно, че никой няма да му отвори вратата.

„По дяволите“, помисли си Касад и стреля в един от наблюдателните мехури.

Прокудените поддържаха кораба си чист. Само няколко разпилени парченца хартия и монети изхвърчаха като гейзер навън заедно с въздуха от помещението. Касад почака, докато взривът се уталожи, и се промъкна през отвора.

Беше се озовал в палубния отсек: облицован с дълги възглавници, той приличаше много на палубния отсек на всеки спускателен кораб или АЛС¹⁵. Касад си отбеляза наум, че едно главноното вероятно побира двадесетина командоси на прокудените в пълно безвъздушно бойно снаряжение. Сега то бе празно. Отвореният люк водеше към пилотската кабина.

Само главният пилот беше останал на борда и бе на път да разкопчае напълно колана си, когато Касад го застреля. Той изблъска тялото в палубния отсек и се привърза към – както се надяваше – командното кресло.

През мехура над него влизаше топла слънчева светлина.

В холодрамите, които Касад бе гледал през детството си героите сякаш до един знаеха да карат скутери, космически кораби, екзотични ЕМПС-та и други странни машини, когато възникнеше такава необходимост. Касад беше обучен да борави с военни транспортни средства прости танкове и АЛС, дори и с щурмова авиация или със спускателен кораб, ако се случеше да изпадне в отчаяно положение. Озовеше ли се в беда на отклонил се военен космически кораб, което бе малко вероятно, беше в състояние да се ориентира достатъчно в командния корпус, за да може да влезе във връзка с основния компютър или да изпрати сигнал за

15. Атомно летателно средство – бел. прев.

бедствие по радиото или по векторен предавател. Седнал в командното кресло на главногото на прокудените, Касад не виждаше никакъв изход от положението. Това не беше съвсем вярно. Той веднага разпозна жлебовете за дистанционно управление на манипулаторните механизми на главногото и ако разполагаше с два-три часа да се огледа и да размисли, вероятно щеше да открие още няколко от лостовете за управление. Но не разполагаше с време за това. Предният екран показваше три фигури, облечени в космически костюми, които се придвижваха с подскоци към кораба, когато стреляха в движение. В рамката на холоприемника изведнъж се появи бледата, странно чужда глава на някакъв командир от прокудените. Касад чу викове от шлемофона си. Капчици пот увиснаха пред очите му и набраздиха вътрешността на визъора. Той ги изтръска, доколкото бе възможно, взря се в контролните табла и натисна няколко приличащи си повърхности. Касад знаеше, че е свършен, ако има гласово управляеми мрежи за връзка, блокиращи лостове за управление или някой подозрителен корабен компютър. Той бе премислил всичко това в мига, преди да застреля пилота, но не бе успял да измисли начин да го принуди да му се подчини или да му се довери. Не, точно така трябваше да постъпи, помисли си той и продължи да натиска други контролни повърхности.

Един от спомагателните двигатели се задейства. главногото потегли и забуксува на швартовете си. Касад се заклати назад-напред, придържан от предпазния колан.

– По дяволите – прошепна той и това беше първият му произнесен на глас коментар, откакто бе попитал военната сестра къде ще застане на рейд корабът.

Той се наведе достатъчно напред, за да напъха облечените си в ръкавици пръсти в жлебовете на манипулаторните механизми. Четири от шестте механизма се освободиха. Един се скъса. Последният откъсна едно голямо парче от шпангоута на КХ „Мерик“. Главногото подскочи и се освободи. Видеокамерите показаха как две от облечените в космически костюми фигури направиха несполучлив скок, а третата се хвана за същата антена, която беше спасила Касад. Вече знаейки горе-долу къде са лостовете за управление на двигателя, Касад натисна неистово. Задейства се някаква лампа над главата му. Всички холопрожектори угаснаха. Главногото започна някаква маневра, която включваше всички най-яръстни елементи на подхвърляне, въртене и отклоняване ту в една, ту в друга посока. Касад видя как облечената в космически костюм фигура премина край мехура над главата му, появи се за кратко на предния

видеоекран и се превърна в петънце на задния екран. Прокуденият продължаваше да стреля с енергийни патрони дори когато той – или тя – се смали дотолкова, че не можеше да се види.

Касад се мъчеше да запази съзнание, докато траеше яростното подскачане. Разнообразни звукови и визуални аларми виеха, за да привлекат вниманието му. Касад натисна лостовете за управление на двигателя, реши, че опитът му е бил сполучлив, и отдръпна ръцете си, когато се почувства така, сякаш нещо го дърпаше да го разкъса само в две посоки, а не в пет.

Случаен кадър на камерата му показа, че фотонният кораб се отдалява. Добре. Касад изобщо не се съмняваше, че бойният кораб на прокудените можеше да го унищожи всеки момент и че щеше да го направи, ако се приближеше или го застрашеше по някакъв начин. Не знаеше дали Главногото е въоръжено, съмняваше се, че на него има нещо по-голямо от противопехотни оръжия, но беше сигурен, че никой командир на фотонен кораб не би позволил на една излязла от контрол совалка да се приближи до кораба му. Вероятно прокудените вече бяха разбрали, че главногото им е отвлечено от врага. Касад нямаше да се изненада – би се разочаровал, но не и изненадал, – ако фотонният кораб го превърнеше на пара всеки момент, но в същото време разчиташе на две чувства, които бяха свършено човешки, макар и да не бе задължително да са присъщи на човешкото у прокудените. Това бяха любопитството и желанието за мърт.

Той знаеше, че любопитството лесно можеше да бъде преодоляно в моменти на стрес, но разчиташе на това, че една полувоенизирана, полуфеодална цивилизация, тази на прокудените, е силно свързана с отмъщението. При положение че във всяко друго отношение нещата бяха равни, без каквато и да било възможност той да им навреди повече и с почти никакъв шанс да избяга, изглежда, полковник Федман Касад се бе превърнал в основен кандидат за някоя от техните дисекционни маси. Той се надяваше да е така. Касад погледна предния видеоекран, намръщи се и разхлаби коланите си, за да може да погледне навън през мехура над главата си. Корабът подскачаше, но не така бясно, както преди. Планетата изглеждаше по-близо – едно полукълбо изпълваше полезрението, „над“ него, – но той нямаше никаква представа, на какво разстояние от атмосферата е главногото. Не можеше да разчете нищо от датчиците. Можеше само да предполага какво е било орбиталното им ускорение и колко силен би бил ударът при навлизане в атмосферата. От единствения продължителен поглед, който бе хвърлил от развалините

на „Мерик“, можеше да предпредполага, че те са много близо, вероятно само на петстотин-шестотин километра над повърхността, и в нещо като паркингова орбита, която, както знаеше, предшестваше изстрелването на спускателните кораби. Касад се опита да избърше лице и се намръщи, когато върховете на облечените му в хлабави ръкавици пръсти се допряха до визьора. Беше уморен. По дяволите, едва преди няколко часа се намираше в сомния, а само една-две корабни седмици преди това почти със сигурност беше физически мъртъв.

Чудеше се дали светът под него е Хиперион, или Гардън; не бе ходил на никой от тях, но знаеше, че Гардън е по-населен, по-близо до превръщането му в колония на Хегемонията. Надяваше се да е Гардън.

Фотонният кораб пусна три щурмови катера. Касад ясно ги видя, преди да излязат извън панорамния обхват на задната камера. Той взе да натиска лостовете за управление на двигателя, докато му се стори, че корабът сякаш започна да подскача по-бързо към стената от планета отгоре. Нямаше кой знае какво повече да направи.

Главногото се добра до атмосферата, преди трите щурмови катера на прокудените да го настигнат. Несъмнено бяха въоръжени и се намираха в обсега за стрелба, но някой от командната мрежа сигурно е бил любопитен. Или бесен.

Главногото на Касад изобщо не беше аеродинамично. Подобно на повечето летателни средства от клас кораб-кораб то бе в състояние да се справи с планетни атмосфери, но беше обречено, ако се гмурнеше прекалено надълбоко в гравитационния кладенец. Касад видя червения сигнал за навлизане в атмосферата, чу нарастването на йоните в действащите радиоканали и изведнъж си помисли дали това е чак толкова добра идея. Атмосферната тяга стабилизира главногото и Касад почувства първото предварително напрежение от гравитацията, докато претърсваше конзолата и облегалките на командното кресло за мрежата за управление, молейки се да е там. Някакъв видеоекран, пълен с атмосферни смущения, показва един от спускателните кораби, който изпускаше синя плазмена опашка и намаляваше ускорението си. Илюзията, която се създаваше, бе подобна на наблюдаваната, когато парашутист гледа как друг отваря парашута си или задейства спирателното си устройство; щурмовият катер сякаш изведнъж започна да се изкачва нагоре.

Касад имаше други грижи. Изглежда, нямаше никакво видимо катапултиращо устройство, никаква изхвърляща апаратура. Всяка военна космическа совалка притежаваше някакво устройство за навлизане в атмосферата – това бе обичай, който съществуваше от близо осем века, от

времето, когато цялото царство на космическите полети се е състояло само от пробни екскурзии малко над повърхността на атмосферата на старата Земя. Свалка от клас кораб-кораб вероятно никога не би имала нужда от планетарно катапултиращо устройство, но стародавните страхове, записани в древните правилници, имаха склонност да отмират трудно.

Или поне на теория беше така. Касад не можа да открие нищо. Сега корабът се тресеше, описваше въртеливо движение около оста си и започваше сериозно да се нагрива. Касад откопча предпазните си колани и се повлече към задната част на главоногого, без дори да знае какво точно търси. Парашути? Или чифт криле? Във войсковия отсек нямаше нищо освен трупа на пилота и няколко складови отделения, не по-големи от кутия за храна. Касад проникна в тях, но откри само една медицинска аптечка. Нямаше никакви чудодейни приспособления.

Хванал се за някаква опорна халка, Касад чуваше как главоногого се тресе и започва да се разпада, и не можеше да направи нищо друго, освен да приеме факта, че прокудените не бяха прахосвали пари и пространство за спасителни устройства, които бе малко вероятно да им потребяват. И защо да го правят? Техният живот преминаваше в мрака между звездните системи и понятието им за атмосфера се свеждаше до неколкокилометровата херметична тръба на някой корабен град. Външните аудиосензори по шлема на Касад започнаха да различават бясното свистене на въздуха по корпуса и през счупения мехур на задния отсек. Касад сви рамене. Бе рискувал прекалено много и беше загубил.

Главоногого се тресеше и подскачаше. Касад чу как механичните пипала се откъснаха от предната част на кораба. Трупът на пришълеца бе засмукан изведнъж нагоре и навън през счупения мехур като мравка в прахосмукачка. Касад се притисна към опорната халка и се взря през отворения люк в местата за управление в пилотската кабина. Впечатли го това, че бяха прекрасно архаични, сякаш излезли от някой учебник за най-първите космически кораби. Части от корпуса се бяха запалили и отлитаха в пламъци, профучавайки покрай наблюдателните мехури като късове лава. Касад затвори очи и се опита да си припомни лекциите от военното училище за структурата и оборудването на древните космически кораби. Главоногого започна окончателно да пада. Шумът беше невероятен.

– Аллах? – произнесе с широко отворена уста Касад, възглас, който не беше изричал от детството си.

Започна да се придвижва напред към пилотската кабина, като се

вкопчи в отворения люк и затърси дръжки по палубата, сякаш се катереше по отвесна стена. Той наистина се катереше по стена. Главногото се бе превъртало и се бе стабилизирило в състояние на смъртоносно гмуркане със задницата напред. Касад се изкачваше при гравитация 3 g и съзнаваше, че едно-единствено подхлъзване щеше да потроши всички кости на тялото му. Зад него атмосферният съсък се превърна в пискък, а след това в драконовски рев. Целият войскови сектор гореше с яростни експлозии от разтопен метал.

Касад усещаше изкачването в командното кресло така, сякаш преодоляваше скала превит под тежестта на още двама катерачи, увиснали на гърба му. Поради тежките ръкавици улавянето му за облегалката за главата бе още по-несигурно, когато увисна над отвесния трап и пламтящия котел на транспортния отсек. Корабът се заклати, Касад повдигна крака и се озова в командното кресло. Видеодисплеите бяха тъмни. Пламъкът нагорещяваше мехура над главата му до гадно червено. Касад едва не загуби съзнание, когато се наведе напред и опипа в мрака под командната седалка между коленете си. Нямахше нищо. Чакай... някаква дръжка. Не, мили Боже и Аллах... халка. Нещо, излязло от историческите книги.

Главногото започна да се разпада. Мехурът на главата му изгоря напълно и разплиска течен плексиглас из цялата вътрешност на пилотската кабина, като изпръска костюма на Касад и визъора му. Той усети миризмата на топяща се пластмаса. Докато се рушеше, корабът се въртеше около оста си. Видимостта отпред стана розова, мъглява, изчезна. Той затегна предпазните колани с вкочанените си пръсти... по-стегнато... или се бяха врязали в гърдите му, или плексигласът ги бе прегорил. Ръката му се насочи назад към халката. Пръстите му бяха прекалено непохватни, за да я обхванат... не. Дърпай.

Твърде късно. Главногото се разлетя на парчета с последно хрущене и огнена експлозия, при което командното табло се разпръсна из пилотската кабина на хиляди малки парчета с размерите на шрапнели.

Касад прилепна към мястото си. Нагоре. Навън. В сърцето на пламъка.

Пропадане.

Смътно съзнаваше, че седалката проектира свое собствено задържащо поле, докато падаше. Пламъкът беше на сантиметри от лицето му.

Последваха огнени струи, които изтласкаха изхвърлящата седалка вън от пламтящия въздушен поток от дюзите на главногото. Командното кресло остави своята собствена следа от син пламък върху фона на

небето. Микропроцесорите извъртяха седалката така, че дискът на силовото поле се оказа между Касад и пещта от триенето. Някакъв великан бе седнал върху гърдите му, докато той намаляваше скоростта в разстояние на две хиляди километра небе при гравитация 8 g. Касад си наложи веднъж да си отвори очите, забеляза, че лежи нагънат в търбуха на дълъг стълб от синьобял пламък, след което отново ги затвори. Не видя никакъв признак за наличие на лост за задействане на парашут или на каквото и да било друго спиращо устройство. Това нямаше значение. Така или иначе, не можеше да помръдне ръцете си. Великанът се смени, стана по-тежък. Касад разбра, че част от шлема на скафандъра му се е стопила или е била отнесена нанякъде. Шумът беше невъобразим. И това нямаше значение. Той още по-силно стисна очи. Моментът бе подходящ да подремне.

Касад отвори очи и видя тъмния силует на жена, надвесена над него. За миг си помисли, че е тя. Погледна отново и осъзна, че наистина е тя. Студените ѝ пръсти го докоснаха по бузата.

– Умрял ли съм? – прошепна Касад и повдигна ръка да я сграбчи за китката.

– Не.

Гласът ѝ бе нежен и гърлен, примесен с отсянка на някакъв акцент, който той не можеше да определи. Никога досега не я бе чувал да говори.

– Ти истинска ли си?

– Да.

Касад въздъхна и се огледа наоколо. Облечен само в някаква тънка роба, лежеше върху кушетка или платформа по средата на тъмно, подобно на пещера помещение. През ступения покрив над главата му се виждаше звездна светлина. Касад повдигна другата си ръка и докосна жената по рамото. Косата ѝ беше като тъмен ореол над него. Беше облечена в свободна рокля, която – дори на звездната светлина – му позволяваше да види очертанията на тялото ѝ. Той долови миризмата ѝ, ароматния дъх на сапун и кржа и на нея, която познаваше толкова добре от другите пъти, прекарани заедно.

– Сигурно имаш въпроси – прошепна тя, когато Касад откопча златната тока, която пристягаше роклята ѝ. Дрехата се свлече с шепот на пода. Не носеше нищо отдолу. Над тях ясно се виждаше лентата на Млечния път.

– Не – рече Касад и я притегли към себе си.

Към сутринта излезе вятър, но Касад придърпа отгоре им леката

завивка. Тънката материя, изглежда, бе запазила цялата им телесна топлина и те лежаха един до друг съвсем на топло. Някъде пясък или сняг стържеше по голи стени. Звездите бяха много, ясни и много ярки.

Събудиха се при Първото проблясване на зората с приближени едно до друго лица под копринената завивка. Тя прокара ръката си по тялото му, напипвайки стари и скорошни белези.

– Как се казваш? – прошепна Касад.

– Ш-ш-т – прошепна тя в отговор, докато ръката ѝ се спускаше по-надолу.

Касад зарови лице в ароматната извивка на шията ѝ. Усещаше мекотата на гърдите ѝ до себе си. Нощта избледня в утро. Някъде пясък или сняг стържеше по голи стени.

Те се любиха, спаха, отново, се любиха. По светло станаха и се облякоха. Тя бе извадила бельо, сива туника и панталони за Касад. Те му прилегнаха съвършено точно, както и хавлиените чорапи и меките ботуши. Жената беше натъкмена с подобна премяна в тъмносиньо.

– Как се казваш? – попита Касад, когато напуснаха постройката с разрушения купол и закрачиха из някакъв мъртъв град.

– Монита – рече сънят му – или Мнемозина, както повече ти харесва.

– Монита – прошепна Касад. Погледна нагоре и видя едно малко слънце, което се издигаше в синьо-зелено небе. – Това Хиперион ли е?

– Да.

– Как се приземих? Със задържащо поле? Или с парашут?

– Спусна се под крило от златно фолио.

– Нищо не ме боли. Никакви рани ли нямах?

– Погрижих се за тях.

– Какво е това място?

– Градът на поетите. Изоставен е преди повече от сто години. Отвъд онзи хълм се намират Гробниците на времето.

– Щурмовите кораби на прокудените, които ме преследваха?

– Един се приземи наблизо. Господаря на болката пое екипажа. Останалите два кацнаха малко по-нататък.

– Кой е Господаря на болката?

– Ела – рече Монита.

Мъртвият град свършваше в пустиня. Фин пясък се плъзгаше по бял мрамор, заровен наполовина в дюни.

На запад някакъв спускателен кораб на прокудените стоеше разтворил искрящите си с цветовете на дъгата портали. Наблизо върху една

паднала колона видяха термокуб, където се подкрепиха с горешо кафе и прясно изпечени кифлички. Касад наруши мълчанието, като се помъчи да си припомни легендите за Хиперион.

– Господаря на болката е Шрайка – най-последно каза той.

– Разбира се.

– Ти отгук... от Града на поетите ли си?

Монита се усмихна и бавно поклати глава. Касад допи кафето си и остави чашката. Чувството, че сънува, се натрапваше много по-силно, отколкото по времето на която и да било симулация, в която беше участвал. Но вкусът на кафето бе приятно горчив, слънцето сгриваше лицето и ръцете му.

– Ела, Касад – рече Монита.

Прекосиха пространства от студен пясък. Касад се усети, че гледа към небето, съзнавайки, че фотонният кораб на прокудените може да ги пониже от орбита... а после почувства с внезапна сигурност, че той няма да го направи.

Гробниците на времето се намираха в голяма долина. Някакъв нисък обелиск меко блестеше. Един каменен сфинкс сякаш поглъщаше светлината. Сложна структура от усукани пилони хвърляше сенки върху самата себе си. Другите гробници бяха силуети срещу изгриващото слънце. Всяка гробница имаше врата и всяка врата беше отворена. Касад знаеше, че са били отворени, когато първите изследователи са открили гробниците, и че постройките са празни. Повече от три века, прекарани в търсене на скрити помещения, крипти, зали и проходи, се бяха оказали безплодни.

– По-нататък не може да се отиде – рече Монита, когато приближиха зъбера в началото на долината. – Днес приливите на времето са силни.

Тактическият имплант на Касад мълчеше. Нямаше инфотерм. Повори се в паметта си.

– Около Гробниците на времето има антиентропни силови полета – каза той.

– Да.

– Гробниците са древни. Антиентропните полета ги предпазват от остаряване.

– Не – рече Монита. – Приливите на времето придвижват гробниците назад през времето.

– Назад през времето – глупаво повтори Касад.

– Виж.

Проблясвашо, подобно на мираж, от мъглата и внезапно излязлата

буря от пясък с цвят на охра се появи някакво дърво със стоманени шипове. То сякаш изпълваше долината, извисяваше се най-малко на двеста метра, до височината на зъберите. Клоните се мърдаха, изчезваха и се преобразуваха като елементи от лошо настроена холограма. Слънчевата светлина танцуваше по дълги пет метра шипове. Най-малко на двадесетина от тях бяха набучени трупове на прокудени – мъже и жени, напълно голи. На други клони имаше още тела. Не всичките бяха на хора.

Пясъчната буря замъгли гледката за момент и когато ветровете утихнаха, видението беше изчезнало.

– Ела – рече Монита.

Касад я последва през границите на приливите на времето, избягвайки отлива и потока на антиентропното поле по начина, по който децата си играят на гоненица с прибоа на океана на някой широк плаж. Касад чувстваше дърпането на приливите на времето като вълни от паранезия, теглещи всяка клетка на тялото му.

Точно оттатък входа към равнината, където хълмовете преминаваха в дюни и ниски тресавища водеха към Града на поетите, Монита докосна една стена от синя шиста и в предната част на зъбера се отвори вход към дълго ниско помещение.

– Тук ли живееш? – попита Касад, но веднага разбра, че мястото нямаше никакви признаци да е обитавано. По каменните стени бяха изградени лавици и имаше множество ниши.

– Трябва да се приготвим – рече Монита и осветлението се смени със златист оттенък. Дълга полица спусна принадлежностите си. Не подебел от вафлена кора лист рефлекторен полимер се плъзна като завеса от тавана, да послужи като огледало.

Касад наблюдаваше със спокойната пасивност на човек, който сънува, как Монита смъкна дрехите си, а после и неговите. Голотата им вече не беше еротична, а само церемониална.

– Сънувам те години наред – каза ѝ той.

– Да. Твоето минало. Моето бъдеще. Ударната вълна на събитията се придвижва през времето като вълничките по повърхността на локва.

Касад примигна с очи, когато тя вдигна една златна показалка и докосна гърдите му. Той почувства лек удар и плътта му се превърна в огледало, а главата и лицето му придобиха безизразна яйцевидна форма, отразявайки цветовете нюанси на тъканите в помещението. Миг по-късно Монита се присъедини към него и фигурата ѝ се превърна в порой от отражения – вода върху живак, върху хром. Касад видя собственото си отражение във всички извивки и мускули на нейното тяло. Гърдите на

Монита улавяха и пречупваха светлината; зърната им бяха изхвъркнали като малки пръски над огледална локва. Касад се приближи да я прегърне и почувства как повърхностите им потекоха заедно като намагнитизиран флуид. Под свързаните полета неговата плът докосваше нейната.

– Твоите врагове чакат отгатък града – прошепна тя. Хромът на лицето ѝ сияеше от светлина.

– Врагове ли?

– Прокудените. Онези, които те преследваха дотук.

Касад поклати глава, видя как отражението направи същото.

– Те вече нямат значение.

– О, не е така – възрази Монита. – Врагът винаги има значение. Трябва да се въоръжиш.

– С какво?

Но още докато говореше. Касад осъзна, че тя го докосва с някаква бронзова сфера, с някакъв матовосин тороид. Неговото променено тяло му говореше сега така ясно, както войски; рапортуващи по имплантна командна мрежа. Касад чувства кръвожадността да се надига у него с набъбваща сила.

– Ела.

Монита го поведе отново към вътрешността на пустинята. Слънчевата светлина изглеждаше поляризирана и тежка. Касад чувства, че се плъзгат по дюните и протичат като течност през белите мраморни улици на мъртвия град. Близо до западния край на града край потрошените развалини на някаква постройка, на която все още се виждаше гредата с надпис „Амфитеатър на поетите“, нещо стоеше и чакаше.

За момент Касад си помисли, че е друг човек, облечен в хромовите силови полета, с които бяха обгърнати той и Монита – но само за момент. Нямаше нищо човешко в тази особена конструкция от живак върху хром. Касад сънено забеляза четирите ръце, сгъваемите пръстови остриета, изобилието от шипове по шията, челото, китките на ръцете, коленете и тялото, но погледът му и за миг не се откъсна от двехилядофасетните очи, плямтящи с червен огън, който затъмняваше слънчевата светлина и помрачаваше деня до кървави сенки.

Шрайка, помисли си Касад.

– Господаря на болката – прошепна Монита. Съществува се обърна и ги поведе навън от мъртвия град.

Касад одобри начина, по който прокудените бяха подготвили отбранителните си позиции. Двата шурмови катера бяха заземени на по-малко от километър един от друг, като оръдията, проекторите и

ракетните кули на единия прикриваха другия и имаха пълен, триста и шестдесетградусов обхват за стрелба. Пехотните им части бяха заети с копаенето на земни насипи на сто метра от корабите и Касад успя да види в полуприкритието най-малко два ЕМ-танка, чиито прожекторни антени и дула контролираха широкото празно тресавище между Града на поетите и корабите. Зрението на Касад бе променено: виждаше съпадащите защитни полета на корабите като ленти от жълта мъгла, а двигателните сензори и противопехотните мини – като яйца от пулсираща червена светлина.

Той примигна, разбирайки, че нещо в образа не е наред. Тогава се досети: освен плътността от светлина и неговото повишено възприемане на енергийните полета нищо не се движеше. Войските на прокудените, дори онези хванати в движение, бяха застинали като войничетата играчки, с които си бе играл като момче в бордеите на Тарсис. ЕМ-танковете бяха заровени в техните полупикрития, но Касад забеляза, че сега дори засичащите им радары – които виждаше като концентрични пурпурни дъги – бяха неподвижни; Той погледна нагоре и видя някаква голяма птица, увиснала в небето, неподвижна като насекомо, замръзнало в кехлибар. Касад мина покрай увиснал във въздуха облак, вдигнат от вятъра пясък, протегна ръка от хром и отрони спирали от пясъчинки на земята.

Пред тях Шрайка крачеше небрежно през червения лабиринт от сензорни мини, прескочи сините линии на защитните лъчове, гмурна се под виолетовите пулсове на самострелящите скенери, премина през жълтото защитно поле и през зелената стена на акустичната преграда и навлезе в сянката на щурмовия кораб. Монита и Касад го следваха.

– Как е възможно това?

Касад осъзна, че е задал въпроса по начин, който представляваше нещо по-малко от телепатия, но далеч по-изтънчено от имплантна проводимост.

– Той командва времето.

– Господаря на болката ли?

– Разбира се.

– Защо сме тук?

Монита посочи към неподвижните прокудени.

– Те са твои врагове.

Касад почувства, че най-после се пробужда от продължителен сън. Всичко бе действително. Очите на войника от прокудените, които не мигваха зад шлема му, бяха истински. Щурмовият катер на

прокудените, който се издигаше като бронзов надгробен камък от лявата му страна, бе реален. Федман Касад осъзна, че може да ги убие всички до един – командосите, екипажа на шурмовия катер, всичките – и те не можеха с нищо да му попречат. Знаеше, че времето не е спряло – така както не спираше, когато някой кораб пътуваше с хокингова тяга – беше само въпрос на разлика в скоростите. Птицата, застинала над тях, щеше да завърши маха на крилете си, при положение че има достатъчно минути или часове. Прокуденият пред него щеше да затвори очи, за да примигне, ако Касад имаше достатъчно време да го наблюдава. Междувременно Касад, Монита и Шрайка можеха да избият всички, без прокудените изобщо да разберат че са нападнати.

Това не бе честно, съзнаваше Касад. Беше несправедливо. То представляваше пълно нарушение на Новия бушидо и но своему бе по-лошо от ненужното избиване на цивилни. Същността на честта се заключаваше в двубоя между равнопоставени. Той се готвеше да съобщи това на Монита, когато тя каза/помисли:

– Гледай.

Времето тръгна отново, с взрив от звуци, който не бе много различен от нахлуването на въздух през отворен люк. Птицата набра височина и закръжи отгоре. Пустинен вятър хвърли пясък срещу статично зареденото защитно поле. Един от командосите на прокудените се изправи от коленичило положение, видя Шрайка и човешките силиуети, изкрещя нещо по тактическия си съобщителен канал и вдигна енергийното си оръжие.

Шрайка сякаш не се движеше – за Касад той почти престана да бъде тук и се появи там. Командосът издаде втори, по-кратък вик, след което погледна с невярващи очи надолу, когато ръката на Шрайка се отдръпна със сърцето на мъжа в окървавения си юмрук. Прокуденият зяпна, отвори уста, сякаш за да каже нещо, и рухна.

Касад се обърна надясно и се озова лице в лице с един облечен в броня прокуден. Командосът бавно вдигна оръжието си. Касад замахна с ръка, почувства как хромовото силово поле изжужа, и видя дланта му да се връзва през бронята на тялото, шлема и шията. Главата на прокудения се търкулна в праха.

Касад скочи в един плитък окоп и загледа как неколцина войници почват да се обръщат. Връзката между времената все още беше разпадната; в един момент врагът се движеше изключително бавно, а в следващия се втурваше като повреден холос със скорост четири пети. Изобщо не бяха толкова бързи, колкото Касад. Мислите му за Новия бушидо се

стопиха. Това бяха варварите, които се бяха опитали да го убият. Той счупи гърба на един от тях, отстъпи встрани, заби твърди, хромови пръсти през телесната броня на друг, премаза ларинкса на трети, отклони острието на един нож, който се движеше със забавено движение, и изтръгна гръбнака на притежателя му. Изскочи от ямата.

– Касад!

Касад приклезна, когато лазерният лъч пропълзя покрай рамото му, прегаряйки въздуха като бавен фитил с рубиненочервена светлина. Усети миризма на озон, когато лъчът отмина с пращане. Невъзможно. Отклоних лазерен лъч! Той вдигна един камък и го запрати към прокудения, който нагласяше монтирания на танка „дяволски бич“. Изтреща акустичен изстрел; артилеристът отхвъркна назад. Касад измъкна плазмовата граната от патронташа на един труп, хвърли я в люка на танка и се отдалечи на тридесет метра, преди експлозията да запрати гейзер от пламъци на височината до носа на шурмовия катер. Спря се посред окото на бурята и видя Монита в центъра на нейната кървава баня. Кръвта я пръскаше, но не полепваше по нея, а се стичаше като петрол по вода покрай искрящите с цветовете на дъгата извивки на брадичката, рамото, гърдите и корема ѝ. Тя погледна към него през бойното поле и Касад почувства нов пристъп на кръвожадност у себе си.

Зад нея Шрайка се придвижваше бавно през хаоса и си избираше жертви, сякаш жънеше. Касад наблюдаваше как съществото ту се появява, ту изчезва от действителността, и осъзна, че за Господаря на болката той и Монита сигурно се движеха толкова бавно, колкото прокудените – за Касад.

Времето направи скок, задвижи се със скорост четири пети. Оцелелите войници се бяха паникьосали и стреляха едни срещу други, като изоставяха позициите си и се боричкаха да се качат на борда на шурмовия катер. Касад се опита да осъзнае какво представляваха за тях изминалите една-две минути: движение на неясни петна през отбранителните им позиции, при което другарите им умираха в потоци от кръв. Касад гледаше как Монита се придвижва през техните редици и убива за удоволствие. За свое удивление откри, че притежава известен контрол над времето: мигване и противниците му забавяха движението си до скорост една трета, мигване и събитията се задвижваха с почти нормална скорост. Чувството за чест и здрав разум го призоваваше да спре сечта, но почти сексуалната му кръвожадност надделяваше над всякакви възражения.

Някой в шурмовия катер беше залостил люка и в момента един

обезумял от ужас командос използваше плазмова граната, за да отвори с взрив портала. Тъпката се блъскаше да влезе вътре, като тъпчеше ранените в бягството си от невидимите убийци. Касад ги последва в кораба.

Изразът „бие се като хванат натясно плъх“ е изключително уместен за описание на това, което ставаше. Известно е, че в историята на военните стълкновения хората са се сражавали най-яростно, когато са се озовавали притиснати в затворени помещения, където бягството не съществува като възможност. Било в проходите на Ла Хайе Саинте и Хугомон при Ватерло, или в Кошерните тунели на Лусус, едни от най-ужасните ръкопашни битки в историята са ставали в тесни места където няма никаква възможност за отстъпление. Днес този израз отговаряше на истината. Прокудените се биха... и умряха... като хванати натясно плъхове.

Шрайка беше извадил от строя щурмовия катер. Монита остана отвън, за да избие шестдесетината командоси, които бяха останали на позициите си. Касад избяга онези, които се намираха вътре в катера.

Накрая последният щурмови катер отлетя, като стреля срещу своя обречен двойник. През това време Касад бе вече излязъл навън и наблюдаваше как лъчите от елементарни частици и високоинтезивни лазери пълзят към него, последвани цяла вечност по-късно от ракети, чието движение изглеждаше толкова бавно, че той би могъл да изпише името си върху тях, докато летят. До този момент всички прокудени във и извън опустошения кораб бяха мъртви, но неговото защитно поле продължаваше да действа.

Енергийната дисперсия и ударните експлозии разхвърляха трупове из външния периметър, подпалиха съоръженията и превърнаха пясъка в стъкло, но Касад и Монита наблюдаваха от вътрешността на един купол от оранжев пламък как оцелелият щурмови катер се оттегляше в космоса.

– Можем ли да спрем? – Касад се задъхваше, плувал в пот, и буквално трепереше от възбуда.

– Бихме могли – отвърна Монита, – но не искаме. Те ще отнесат посланието на рояка.

– Какво послание?

– Ела тук, Касад.

Той се обърна при звука на гласа и. Отражателното силово поле бе изчезнало. Плътта на Монита беше мазна от пот; тъмната ѝ коса бе сплътена на слепоочията; зърната на гърдите ѝ се бяха втвърдили.

– Ела тук.

Касад наведе поглед. Неговото собствено силово поле бе изчезнало

– бе се лишил от него по своя воля – и беше възбуден повече от когато и да било.

– Ела тук – този път шепнешком рече Монита. Касад отиде до нея, вдигна я, почувства хлъзгавата от пот гладкост на бедрата ѝ, докато я носеше към една празна ивица трева върху изсечена от вятъра дюна. Пусна я на земята между купчините тела на прокудените. Грубо разтвори коленете ѝ, хвана двете ѝ ръце в шепата на една от своите, вдигна ги над главата ѝ, притисна ги към земята и сниши дългото си тяло между краката ѝ.

– Да – прошепна Монита, когато той целуна месестата част на лявото ѝ ухо, допря устни до пулса във вдлъбнатината на шията ѝ, облиза соления слой пот от гърдите ѝ. Легнали сред мъртвците. В очакване на още мъртвци. Хиляди. Милиони. Смях от мъртвешки търбуси. Дългите колони войски, излизачи от скоковите кораби, за да влязат в очакващите ги пламъци. – Да – дъхът ѝ пареше в ухото му. Тя освободи ръцете си, плъзна ги по влажните рамене на Касад, прокара дълги нокти надолу по гърба му, сграбчи бедрата му, за да го притегли по-близо. Втвърденият член на Касад задра срамните ѝ косми, затуптя върху възвишението на корема ѝ. Телепортали, които се отварят, за да приемат студените тела на бойните кораби. Топлотата на плазмените в експлозии. Стотици кораби и хиляди, които танцуват и умират като молци сред вихър. Огромни стълбове твърда рубинена светлина, пронизващи безкрайни разстояния, плаващи мишени в светлия прилив от топлота, тела, врящи в червено сияние. – Да – Монита отвори устата и тялото си към него.

Топлина отгоре и отдолу, езикът ѝ – в устата му, когато той проникна в нея, посрещнат от топло триене. Тялото му се напрегна силно, леко се отдръпна назад, даде възможност на влажната топлина да го погълне още по-навътре и двамата се задвижиха в един ритъм. Горещина върху стотици светове. Континенти, изгарящи в ярки спазми, преобръщане на врящи морета. Самият въздух също целият в пламъци. Океани от свръхнагорещен въздух, набъбнал като топла кожа, настръхнала от допира на любимия.

– Да... да... да.

Монита диша топлина срещу устните му. Кожата ѝ е мазна и кадифена. Касад вече се движи бързо, вселената се свива, докато усещането се разширява, сетивата се съкращават, когато тя се затваря – топла, влажна и стегната около него. Сега бедрата ѝ мърдат рязко в отговор на неговите тласъци, сякаш усещат ужасното повишаване на налягането в основата на съществуването му.

И искат настоятелно. Касад се мръщи, затваря очи, вижда...

...разширяващи се огнени кълба, умиращи звезди, експлодиращи с огромни пулсации от пламък слънца, звездни системи, загиващи в екстаз на разрушение...

...той усеща болки в гърдите, бедрата му не спират, движат се по-бързо дори когато отваря очи и вижда...

...издигация се между гърдите на Монита огромен стоманен шип, който почти го пронизва, когато Касад несъзнателно се отдръпва нагоре и назад, и пуска кръв, а тя капе върху плътта ѝ, бледата ѝ плът, която сега е отразяваща, плът, студена като мъртъв метал, докато неговите бедра продължават да се движат дори докато наблюдава през замъглени от страст очи как устните на Монита се сбръчкват и се завиват назад, разкривайки редици от стоманени остриета на мястото на зъбите, метални остриета режат бутоните му, където го стискаха пръсти, крака като здрави стоманени ленти пристягат помпачите му бедра, очите ѝ...

...в последните мигове преди оргазма Касад се опитва да се отдръпне... ръцете му са на гърлото ѝ, натискат... тя прилепва като пиявица, като минога, готова да го пресуши... те се търкалят върху мъртви тела...

...очите ѝ са като червени скъпоценни камъни, пламтят с яростна горещина, подобна на онази, която изпълва бодящите го тестисули, разширяващи се като пламък, разпръсквайки наоколо...

...Касад се опира с две ръце на земята, вдига се от нея... от него... силата му е безумна, но не е достатъчна, тъй като ужасни гравитации ги притискат един към друг... засмукват го като уста на минога, докато той едва не експлодира, поглежда в очите ѝ... смъртта на световите... смъртта на световите!

Касад крещи и се отдръпва. Части от плътта му се откъсват когато се отскубва нагоре и настрани. Метални зъби щракват и се затварят в стоманена вагина, като пропускат почти на милиметър гениталиите му. Касад пада на една страна, претъркулва се, бедрата му продължават да се движат, неспособен е да спре изпразването си. Семенна течност изригва на потоци, пада върху свития юмрук на някакъв труп. Касад стене, претъркулва се отново, свива се в ембрионално положение и отново се изпразва. И отново.

Чува съскането и хрущенето, когато тя се надига зад него. Той се обръща по гръб и присвива очи от слънчевата светлина и от болката. Тя застава над него с разтворени крака, един силует от шипове. Касад избърсва потта от очите си, вижда китката на ръката си, почервеняла от

кръв, и очаква убийствения удар. Кожата му се стърчва в предчувствие за връзването на острие в плътта. Задъхан, той поглежда нагоре и вижда Монита над себе си, с бедра от плът, а не от стомана, със слабини, потъмнели от влагата на страстта им. Лицето ѝ е в сянка, върху фона на слънцето зад нея, но той вижда червени пламъци, които затихват в многофасетните бездни очите ѝ. Тя се усмихва и Касад съзира отблясък от слънчева светлина върху редици от метални зъби.

– Касад... – прошепва Монита и името му звучи като пясък, стържещ по кост.

Касад откъсва погледа си от нея, успява да се изправи на крака, препъва се в трупове и в горящи развалини, в ужаса си да бъде свободен. Не поглежда назад.

Разузнавачи от Силите за самозащита на Хиперион намериха полковник Федман Касад почти два дни по-късно. Откриха го да лежи в безсъзнание сред едно от обраслите с трева блата, което водеше към изоставената крепост Хронос, на двадесетина километра от мъртвия град и останките от изхвърлящата капсула на кораба на прокудените. Касад беше гол и полумъртъв в резултат от престоя на открито и няколкото много сериозни рани, но реагира добре на спешното полево лечение и веднага бе прехвърлен по въздуха в една болница в Кийтс, на юг от Брайдъл Рейндж. Разузнавателните отряди от батальона на СЗС се придвижиха внимателно на север, като следяха предпазливо антиентропните приливи край Гробниците на времето и внимаваха за евентуални капани, оставени от прокудените след заминаването им. Нямаше такива. Разузнавачите откриха само останките от механизма, с който се бе спасил Касад, и изгорелите корпуси на двата шурмови катера, които прокудените бяха изстреляли от орбита. Нямаше никакви обясними причини защо бяха превърнали в сгурия собствените си кораби, а телата на прокудените – както вътре в корабите, така и извън тях – бяха изгорели до такава степен, че нямаше каквато и да било надежда за извършване на аутопсия или анализ.

Касад дойде в съзнание три хиперионски дни по-късно, закле се, че не си спомня нищо от открадването на главоногото нататък, и две седмици по-късно бе експедиран с един фотонен кораб на **ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ**.

При завръщането си в Мрежата Касад подаде оставка. Известно време участва активно в антивоенните движения, като от време на време се появяваше в мрежата на Всеобема и дискутиреше проблемите на разоръжаването. Но нападението срещу Бреша беше мобилизирало

Хегемонията за истинска междузвездна война както нищо друго в течение на три века и гласът на Касад бе погълнат или отхвърлен като израз на гузната съвест на Касапина на Южна Бреша.

През шестнадесетте години след Бреша полковник Касад бе изчезнал от Мрежата и от нейното съзнание. Макар да нямаше повече значителни битки, прокудените си оставаха основните страшилища за Хегемонията. Федман Касад бе само един избледнял спомен.

Когато Касад свърши своя разказ, беше късна сутрин. Консулт отвори очи и се огледа, забелязвайки кораба и заобикалящата го среда за пръв път в течение на повече от два часа. „Бенарес“ бе навлязъл в главния канал на река Хули. Консулт чуваше скърцането на веригите и буксирните въжета, когато речните манти опъваха своите впрягове. „Бенарес“, изглежда, беше единственият кораб, който пътуваше срещу течението, но се виждаха множество малки съдове, потеглили в обратна посока. Консулт разтърка чело и се изненада, когато видя, че ръката му е мазна от пот. Денят бе станал много топъл и без да забележи, сянката на платното се бе отместила от главата му. Той примижа, избърса потта от очите си и се премести под сянката, за да си налее нещо за пиене от бутилките с алкохол, които андроидите бяха сложили в едно шкафче близо до масата.

– Господи – казваше отец Хойт, – значи според това същество Монита Гробниците на времето се движат назад във времето?

– Да – кимна Касад.

– Възможно ли е това? – попита Хойт.

– Да. – отговорът дойде от Сол Уайнтрауб.

– Ако е истина – каза Брон Ламиа, – тогава вие сте „срещнали“ тази Монита... или каквото и да е истинското ѝ име... в нейното минало, но във вашето бъдеще... по време на среща, която все още предстои.

– Да – рече Касад.

Мартин Силенъс се приближи до парапета и се изплю в реката.

– Полковник, мислите ли, че тази кучка е била Шрайка?

– Не знам – монотонният глас на Касад едва се чуваше.

Силенъс се обърна към Сол Уайнтрауб:

– Вие сте учен. Има ли нещо в митографията за Шрайка, в което да се казва, че това нещо може да мени формата си?

– Не – отсече Уайнтрауб.

Той приготвяше биберон с мляко, за да нахрани дъщеря си. Детето

издаваше тихи мяучещи звуци и шаваше малките си пръстчета.

– Полковник – обади се Хет Мастийн, – силовото поле... все едно какъв е бил бойният костюм... донесохте ли го с вас след срещата ви с прокудените и тази... женска?

Касад погледна за миг храмера, след което поклати отрицателно глава.

Консулт гледаше в питието си, но внезапно отметна нагоре глава под въздействието на някаква мисъл.

– Полковник, вие казахте, че сте видели изображение с дървото на убийствата на Шрайка... структурата, обекта, на който той набожда жертвите си. Касад премести хипнотизиращия си поглед от храмера върху консула и бавно кимна с глава. – А имаше ли тела на него?

Ново кимване.

Консулт изтри потта от горната си устна.

– Ако дървото пътува назад във времето заедно с гробниците, тогава жертвите са от нашето бъдеще.

Касад не каза нищо. Сега останалите също гледаха втренчено консула, но сякаш само Уайнтрауб разбираше какво означава този коментар... и какъв трябваше да е следващият въпрос.

Консулт устоя на порива да избърше отново потта от устната си. Гласът му прозвуча твърдо:

– Видяхте ли там някого от нас?

Касад не каза нищо в продължение на повече от минута. Тихите звуци на реката и корабните въжета изведнъж им се сториха много силни. Най-после Касад отвори уста:

– Да.

Отново настъпи тишина. Брон Ламиа я наруши.

– Ще ни кажете ли кого видяхте?

– Не.

Касад стана и тръгна към стълбата, която водеше за долните палуби.

– Чакайте – извика отец Хойт.

Касад се спря на върха на стълбата.

– Ще ни кажете ли поне други две неща?

– Кои?

Отец Хойт направи гримаса от пристъп на болка. Мършавото му лице стана бяло под слоя от пот. Той си пое дъх и каза:

– Първо, смятате ли, че Шрайка... жената... иска по някакъв начин да използва вас, за да започне тази ужасна междузвездна война, която

сте видели в бъдещето?

– Да – рече тихо Касад.

– Второ, каква молба възнамерявате да отправите към Шрайка... или към тази Монита... когато ги срещнете по време на поклонението?

Касад се усмихна за първи път. Това беше тънка и много, много студена усмивка.

– Няма да отправям никаква молба – заяви Касад. – Няма да искам нищо от тях. Този път, когато ги срещна, ще ги убия.

Останалите поклонници не казаха нищо и не се погледнаха, когато Касад слезе по стълбата. „Бенарес“ продължи да напредва в посока север-североизток и в следобед.

3.

„Бенарес“ влезе в речното пристанище Наяд час преди залез слънце. Екипажът и поклонниците се притискаха към перилата и се взираха съсредоточено в тлеещите въглени от онова, което някога бе представлявало голям град с население двадесет хиляди жители. Малко беше останало. Прочутият Крайречен хан, построен по времето на Тъжния крал Били, бе изгорял до основи; неговите овъглени докове, кейове и остъклени балкони сега се бяха срутили в плитчините на река Хули. Сградата на митницата представляваше изгоряла черупка. Летището в северния край на града вече беше само почернял корпус, а контролната му кула се бе превърнала в овъглена спирала. Не се виждаше каквато и да било следа от малкия храм на Шрайка на крайречната улица. Най-лошо от всичко от гледна точка на поклонниците бе разрушението на Наядската речна гара – докът за преоборудване беше опожарен, а кошарите за манти бяха отворени към реката.

– По дяволите! – изруга Мартин Силенъс.

– Кой е направил това? – попита отец Хойт. – Шрайка ли?

– По-скоро СЗС – поклати глава консултът. – Макар че е възможно те да са се сражавали с Шрайка.

– Не мога да го повярвам – троснато се обади Брон Ламиа. Тя се обърна към А. Бетик, които току-що се бе присъединил към тях на задната палуба. – Вие не знаехте ли какво е станало тук?

– Не – отвърна андроидът. – Повече от седмица няма никаква връзка с която и да било точка на север от шлюзовете.

– А защо, дявол да го вземе? – попита Ламиа. – Ако този забравен от Бога свят е без инфосфера, нямате ли радио?

А. Бетик се усмихна едва забележимо.

– Да, госпожо Ламиа, имаме радио, но съобщителните спътници са свалени, микровълновите препредавателни станции при Карловите шлюзове са унищожени, а ние нямаме достъп до къси вълни.

– Как стои въпросът с мантиите? – попита Касад. – Можем ли да продължим до Зъбера с тези, с които разполагаме?

Бетик се намръщи.

– Ще ни се наложи, полковник – рече той. – Но това е престъпление. Двете, които са във впряга, няма да се възстановят след такова спъване. С нови манти щяхме да стигнем до Зъбера преди съмнало. С тези

двете... – андроидът сви рамене. – Ако имаме късмет и животните издържат, ще пристигнем в ранния следобед.

– Вятърната гемия ще е все още там, нали? – попита Хет Мастийн.

– Трябва да приемем, че ще е така – рече А. Бетик.

– Бихте ли ме извинили, ще отида да се погрижа да бъдат нахранени горките животни, с които разполагаме. След час трябва да сме отново на път.

Те не видяха никого сред развалините на Наяд и в околностите му. Никакъв речен съд не се появи край града. След едновременно влачене на север навлязоха в района, където горите и фермите от долното течение на Хули отстъпиха пред вълнообразната оранжева прерия на юг от Тревното море. От време на време консулт виждаше калните кули на мравки строители, чиито назъбени постройки край реката се извисяваха понякога на височина почти десет метра. Не се забелязваше никакъв признак на оцеляло човешко население. Фериботът при брода Бети бе изчезнал напълно, като не бяха останали нито едно буксирно въже и нито един заслон на мястото, където бе стоял в продължение на почти два века. Ханът „Речните бегачи“ в Кейв Пойнт беше тъмен и пуст. А. Бетик и останалите членове на екипажа викаха, но от черната паст на пещерата не дойде никакъв отговор.

По залез слънце над реката се настани осезаема тишина, която скоро бе нарушена от жужене на насекоми и призови на нощни птици. За кратко повърхността на Хули се превърна в огледало, в което се отразяваше сиво-зеленият купол на здрачаващото се небе, нарушавано само от скоковете на излизаща за храна по здрач риба и от бодърстването на опъващите въжетата манти. Когато падна същинският мрак, безброй прерийни паяжини – много по-бледи от горските си братовчеди, но и с по-голяма повърхност, луминесцентни сенки с размера на малки деца – затрепкаха из долините и равнините на плавно заоблените хълмове. Когато съзвездията се показаха и следите на метеорите започнаха да прорязват небето – бляскав спектакъл, толкова далече от всяка сътворена от човека светлина, – фенерите бяха запалени и вечерята бе поднесена на задната палуба.

Поклонниците на Шрайка бяха потиснати и все още размишляваха над мрачния и смущаващ разказ на полковник Касад. Консулт пиеше непрекъснато още от предобед и вече чувстваше онази приятна отдалеченост – от действителността, от болката, от спомените, – която му позволяваше да преодолява дните и нощите. Сега той попита с толкова внимателен и неясен глас, колкото може да бъде само гласът на един

истински алкохолик, чий ред е да разкаже своята история. – Мой – рече Мартин Силенъс. Поетът също бе пил непрекъснато от началото на деня. Гласът му бе също толкова овладян като този на консула, но червенината по кльошавите му бузи и почти налудничавият блясък в погледа му издаваха стария поет.

– Поне аз изтеглих номер три... – той вдигна своето листче. – Ако все още искате да чуете тая гадост. Брон Ламиа вдигна чашата си с вино, хвърли един сърдит поглед и я остави на масата. – Може би трябва да поговорим за това, какво сме научили от първите две истории и каква връзка би могло да има тяхното съдържание с нашето сегашно... положение.

– Още не – рече Касад. – Нямаме достатъчно информация.

– Нека господин Силенъс да разкаже – предложи Сол Уайнтрауб. – После можем да започнем да обсъждаме онова, което сме чули.

– Съгласен съм – каза Ленар Хойт. Хет Мастийн и консултът кимнаха едновременно.

– Дадено! – провикна се Мартин Силенъс. – Ще разкажа моята история. Нека само да си допия проклетото вино.

РАЗКАЗЪТ НА ПОЕТА: „ХИПЕРИОНСКИ ПЕСНИ“

В началото бе Словото. След това дойде проклетият словесен процесор. После дойде мисловният процесор. Тогава настъпи смъртта на литературата. И така вървят нещата.

Франсис Бейкън някога е казал: „От една лоша и негодна словесна постройка възниква поразително препятствие за ума.“ Всеки от нас е дал своите прекрасни препятствия за ума, не е ли така? Аз повече от всички. Един от по-добрите, забравени писатели от двайсети век – повтарям, по-добрите, запетая, забравени – някога го е казал хубаво: „Харесва ми да съм писател. Това, което не мога да понасям, е писмената работа.“ Схващате ли? Е, amigos и amigette, на мен ми харесва да съм поет. Това, което не мога да понасям, са проклетите думи.

Откъде да започна?

Може би с Хиперион?

(Постепенно гласът му се прояснява.) Преди почти два стандартни века.

Петте разселнически кораба на Тъжния крал Били се въртят и се ретят, подобни на златни глухарчета, в това толкова познато синьо-зелено небе. Ние се приземяваме като конквистадори и крачим нафукано насам-натам; повече от две хиляди визуални художници и писатели, скулптори и поети, АРнисти¹⁶, производители на видеофилми и режисьори на холодрами, композитори и декомпозитори и Бог знае какви още, подсигурени с пет пъти по-голям брой администратори, технически персонал, еколози, надзиратели, прислужници и професионални гъзолизици, да не говорим за задниците от кралското семейство, подсигурени съответно с десет пъти по толкова андроиди, желаещи да обработват земята, да поддържат реакторите и да строят градове, да вдигат онази гадост и да пренасят онзи товар... по дяволите, ясно ви е, нали?

Приземихме се на един свят, вече засят от горките хорица, които бяха дошли тук преди два века като първозаселници и живееха едва свързвайки двата края, както и където им падне. Естествено,

16. АРнист – (от англ.) игра на думи с артисти – вероятно думата е създадена от автора и означава археолози (архитекти) на природата (archeologists/architects) of nature) – бел.прев.

благородните потомци на тези предци ни приветстваха като богове – особено след като неколцина от нашите охранители отупаха няколко от по-агресивните техни водачи, – а, естествено, ние приехме, че тяхното боготворене е нещо заслужено, и ги сложихме да се трудят непосредствено до нашите андроиди, да орат и да работят за построяването на нашия сияен град върху хълма.

И той наистина беше сияен град върху хълм. Ако видите днешните развалини, те няма да ви кажат нищо за онова място. Пустинята го е завладяла за три века, акведуктите от планините са срутени и разнебитени; самият град представлява само един скелет. Но тогава Градът на поетите беше наистина хубав, нещо като Атина от времето на Сократ, с интелектуалната възбуда на ренесансова Венеция, артистичния плам на Париж от времето на импресионистите, истинската демокрация от първото десетилетие на Орбиталния град и безграничното бъдеще на Тау Сети Сентър.

Но накрая, разбира се, той не бе нито едно от тези неща. Не бе нищо повече от клаустрофобичната Еленова зала на Хротгар с чудовището, което чака навън, в тъмното. Ние безспорно си имахме нашия Грендел. Имахме си дори и нашия Хротгар, ако човек присвиеше малко очи, гледайки неприветливия профил на Тъжния крал Били. Нямахме си само наш собствен гаутски воин; наш собствен, едър, широкоплещест, с малък мозък Беоулф с неговата шайка от весели психопати. Ето защо, тъй като ни липсваше герой, ние приехме ролята на жертви и съчинявахме сонети, репетирахме балети и разгръщахме скрижали, докато през това време нашият Грендел от тръни и стомана изпълваше нощта със страх и жънеше бедрени кости и хрущяли.

И тогава именно аз – по онова време сатир, с плът, оформена по подобие на душата ми – се приближих толкова до завършването на моите „Песни“, творбата на моя живот, колкото никога преди в течение на пет тъжни века на вироглава последователност. (Постепенно заглъхва унило.) Струва ми се, че приказката за Грендел е преждевременна. Актьорите не са излезли на сцената. Нелинейното фабулиране и неприкосновяващата се проза си имат своите привърженици, към които аз ни най-малко не принадлежа, но в крайна сметка, приятели, литературният герой е онзи, който губи или печели безсмъртие върху хартията. Не ви ли е хрумвала някога тайната мисъл, че някъде Хък и Джим – в този момент – отблъскват своя сал но течението на някоя река, непосредствено отвъд нашия обсег, до такава степен по-реални изглеждат те от общуващата, който ни е подковал обувките само преди един забравен ден? Във

всеки случай, ако тази проклета история трябва да бъде разказана, редно е да знаете кои са участниците в нея. Ето защо – колкото и да ме боли – ще се върна назад, за да започва от началото.

В началото бе Словото. И Словото бе програмирано на класически двоичен код. И рече Словото: „Да бъде живот!“ И така, нейде в Техно-центровите хранилища из владенията на майка ми замразената сперма от моя отдавна мъртъв баща била размразена, поставена в суспензия, разбъркана като ванилов малц от едно време, заредена в нещо, подобно отчасти на воден пистолет, отчасти – на краставица, и при вълшебното докосване на някакъв спусък – изхвърлена в майка ми в момент, когато луната била пълна и яйцеклетката била узряла.

Естествено, не се е налагало майка ми да бъде оплодена по такъв варварски начин. Тя е можела да избере оплождане ex utero, някой любовник с трансплант на ДНК от татко, клонингов сурогат, генно-присадено непорочно раждане, каквото се сетите... но майка ми, както сподели по-късно, разтворила краката си пред традицията. Според мен тя е предпочела този начин.

Така или иначе, аз съм се родил.

Родил съм се на Земята... старата Земя... и, майната ти, Ламиа, ако не вярваш, че е така. Живеехме в имението на майка ми на един остров недалеч от Северноамериканския резерват.

Кратки бележки за дома ни на старата Земя.

Крехка дрезгавина, преминаваща от виолетово и мораво до пурпурно над гофриранохартиените силуети на дърветата отвъд ширналите се на югозапад поляни. Небеса, нежни като прозрачен Порцелан, без нито едно облаче или инверсионна следа. Предсимфонийната тишина на първата светлина, последвана от чинелените удари на слънчевия изгрев. Оранжево и червено-канелено, приламващо до златно, продължителният хладен спад до зелено: шарена сянка, дебела сянка, клонки на кипарис и плачеща върба, приглушеното зелено кадифе на поляната.

Имението на майка ми – нашето имение – хиляда акра в центъра на още милион други. Полянки колкото малки прерии, чиято трева е толкова съвършена, че мами тялото ти да легне на нея, да подремне върху мекото ѝ изящество. Благородни сенчести дървета, хвърлящи слънчеви часовници върху земята, със сенки, които обикалят в тържествена процесия – ту преливащи се, ту свиващи се по пладне, накрая източили се на изток с умирането на деня. Кралски дъбове. Гигантски брястове. Тополи, кипариси и секвои. Бананови дървета, надвесили нови стъбла като

гладки колони в храм, който има за покрив небето. Върби, строени в редици покрай грижливо прокопани канали и случайни потоци, чиито надвиснали клони пеят древни погребални песни под акомпанимента на вятъра.

Нашата къща се издига на един нисък хълм, където през зимата кафеникавите заоблености на поляната изглеждат като гладкия хълбок на някое женско животно с бедро, изтъкано изцяло от мускули и предназначено за високи скорости. Къщата издава разрастването си през вековете: нефритена кула в източния двор, която улавя първата утринна светлина, низ от фронтони откъм южното крило хвърлят триъгълни сенки върху кристалната оранжерия по чаено време, балконите и лабиринтът от външни стълби покрай източните веранди си играят със следобедните сенки като в гравюра на Ешер.

Така бе по времето след Голямата грешка, но преди всичко да бе станало необитаемо. Обикновено живеехме в имението през, както се бяхме изхитрили да ги наричаме, периодите на ремисия – промеждутъци от десет до осемнайсет спокойни месеца между засягащите цялата планета гърчове, по време на които проклетата малка черна дупка на Киевския екип поглъщаше и смилаше късове от центъра на Земята в очакване на следващия си пир. По време на „лошите периоди“ отдъхвахме у вуйчо Кова, отвъд Луната, на един тераформиран астероид, занесен там преди миграцията на прокудените.

Може би вече сте готови да кажете, че съм се родил със сребърна лъжичка в задника. Нямам никакво намерение да ви се извинявам. След като в продължение на три хиляди години се бяха лигавили с демокрация, останалите староземски фамилии бяха стигнали до извода, че единственият начин да се отърват от такива обществени отрепки, е да не им позволяват да се размножават. Или по-скоро – да организират флотилии от разселнически кораби; изследвания със спиарни кораби, нови телепортаторни миграции... всичко от арсенала на паническата неотложност на Хеджира... стига те да се размножават там и да оставят старата Земя на мира. Фактът, че родният свят представляваше една болна дъртофелница със скапани зъби, не пречеше на стремежа на отрепките да пионерстват. Те не бяха никак глупави.

И подобно на Буда аз бях почти пораснал, когато за пръв път видях какво значи мизерия. Бях на шестнадесет стандартни години по време на първия ми Wanderjahr¹⁷ и кръстосвах из Индия със сак на гърба,

17. Wanderjahr – (нем.) буквално скиталческа година – бел.рев.

когато видях просяк. Старите индуски фамилии ги държаха наоколо по религиозни причини, но единственото нещо, което ми направи впечатление тогава, бе, че виждах пред себе си един човек в дрипи, с изхвъркнали ребра, който държеше плетена кошница с древна кредитна дискета в нея и просеше за едно докосване с моята вселенска карта. Приятелите ми си помислиха, че това е истерично. Аз повърнах. Това се случи в Бенарес.

Детството ми бе привилегировано, но това не беше неприятно. Имам хубави спомени от прочутите приеми на Гранддама Сибила (тя ми се падаше пралеля по майчина линия). Спомням си един тридневен прием, даден от нея в М анхатънския архипелаг, с гости, докарани със спускателни кораби от Орбиталния град и от европейските аркологии. Спомням си как Емпайър Стейт Билдинг се издигаше над водата и множеството й светлини се отразяваха в лагуните и папратовите канали; ЕМПС-тата, които разтоварваха пътници на наблюдателната палуба, докато върху израсналите островни възвишения на по-ниските сгради навсякъде околоръст горяха готварски огньове.

Северноамериканският резерват беше нашето частно игрище през онези дни. Говореше се, че близо осем хиляди души все още продължавали да живеят на онзи мистериозен континент, но половината от тях били скитници. Останалите включваха ренегатите АРНисти, които усилено практикуваха занаята си, възкресявайки растителни и животински видове, които отдавна липсваха в техните допотопни любими северноамерикански убежища, екоинженерите, известни примитивни люде, като сиукса Огалала или Ангелите на ада, и случайни туристи. Имах един братовчед, който, както говореха, скитал из резервата с раница на гърба от една наблюдателна зона в друга, но правел това в Средния Запад, където зоните са относително близо една до друга и стадата от динозаври по-рядко се срещат.

През първия век след Голямата грешка Гея беше смъртно ранена, но умираше бавно. Опустошението по време на „лошите периоди“ беше голямо – а те идваха по-често на точно определени гърчове, с по-кратки ремисии, с по-ужасяващи последици след всеки нов пристъп, – но Земята търпеше и се възстановяваше, доколкото можеше.

Резерватът беше, както казах, наше игрище, но всъщност такава в истинския смисъл беше цялата умираща Земя. Моята майка ми даде възможност да си имам цобствено ЕМПС, когато станах на седем години, и нямаше нито едно място по глобуса, което да бе на повече от един час полет от къщи. Моят най-добър приятел, Амалфи Шварц, живееше в

именията на Маунт Еребус в някогашната Антарктическа република. Двамата се виждахме всеки ден. Фактът, че законът на старата Земя забраняваше телепортаторите, не ни безпокоеше ни най-малко; излегнали се нощем на някой хълм, гледахме нагоре през десетте хиляди Орбитални светлини и двадесетте хиляди радиомаяци на Пръстена двете или трите хиляди видими звезди и не изпитвахме никаква завист, никакъв стремеж да се присъединим към Хеджира, който още тогава изпридаше телепортаторната копринена нишка на Мрежата на световете. Ние бяхме щастливи. Моите спомени за майка ми са странно стилизирани, сякаш е един от измислените образи в някой от романите ми за умиращата Земя. Може би е била такава. Вероятно аз съм бил отгледан от роботи в автоматизираните градове на Европа, откърмен от андроиди в Амазонската пустиня или просто израснал във вана като пивоварни дрожди. Онова, което си спомням, е бялата роба на майка ми, която се плъзга като призрак през сенчестите стаи на дома ни; безкрайно нежните сини венни върху дланта на ръката ѝ с тънки пръсти, когато си наливаше чай под алената и прашна светлина на оранжерията; отражение от свещта, хванато като златна муха в сияйната паяжина на косата ѝ, а косата ѝ – навита на кок в стила на грандамите. Понякога сънувам, че си спомням гласа ѝ, ритъма и мелодията, утробната му съсредоточеност, но след това се събуждам и той се превръща единствено във вятъра, който мърда дантелените завеси, или в звука на някакво чуждоземно море върху камъни.

От най-ранното си самоосъзнаване знаех, че ще бъда – трябва да бъда – поет. Това не беше въпрос на някакъв избор; по-скоро, изглежда, умиращата красота, която ме заобикаляше отвсякъде, вдъхна у мен последното си дихание и заповяда да бъда прокълнат да си играя с думите до края на живота си като изкупление заради безсмисленото посичане на собствения ѝ люлчин свят от нашата раса. И ето че, дявол да го вземе, станах поет.

Имах един учител, който се казваше Балтазар, човек, но древен, бежанец от лъхтящите на плът улички на древна Александрия. Балтазар беше целият синьо-бял от онези жестоки, първи Пулсенови процедури; приличаше на някаква излъчена мумия на човек, запечатана в течна пластмаса. И беше безсрамен като прословутия козел. Векове по-късно, когато бях в сатирския си период, почувствах, че най-после разбирам приапските нагони на горкия дон Балтазар, но в онези дни неговото присъствие бе изключително сериозна пречка да се държат млади момичета в персонала на имението. Независимо дали бяха хора, или

андроиди, дон Балтазар не правеше разлика – боцкаше ги наред.

За късмет на възпитанието ми у дон Балтазар нямаше нищо хомосексуално в пристрастеността му към младата плът, така че неговите подвизи се проявяваха или като отсъствие от учебните ни занимания, или като необичайно количество внимание, хвърляно щедро за запаметяване на стихове от Овидий, Сенеш или Ву.

Той беше отличен учител. Изучавахме древните и късния класически период, правехме излети до развалините на Атина, Рим, Лондон и Анибад в Мисури и нито веднъж не сме имали контролно или изпит. Дон Балтазар очакваше от мен да научавам всичко от първия път и аз не го разочаровах. Той убеди майка ми, че капаните на „прогресивното образование“ не са за едно семейство от старата Земя, ето защо аз изобщо не съм запознат с парализиращите мозъка недостатъци на РНК-лечението, с потапянето в информационната сфера, със систематичното ретроспективно обучение, с групите за стилизирано стълкновение, с „уменията за висше мислене“ за сметка на фактите или с предобразователното програмиране. В резултат на тези лишения аз бях в състояние да рецитирам целия превод на Фицджералд на „Одисеята“, когато бях на шестгодишна възраст, да съчиня секстина, преди да започна сам да се обличам, и да мисля в спирални фугови стихове, преди изобщо да бях срещал ИИ¹⁸.

Моето научно образование, от друга страна, беше нещо доста по-неубедително. Дон Балтазар проявяваше слаб интерес към – както той се изразяваше – „механичната страна на вселената“. Бях на двадесет и две години когато осъзнах, че компютрите, АВП¹⁹ и астероидните животоподдържащи апаратури на вуйчо Кова са машини, а не някакви благотворителни прояви на *ánimas*²⁰ около нас. Аз вярвах във феи, в горски духове, в нумерологията и астрологията, и в магията на Еньовден вдън първобитните гори на САР²¹. Подобно на Кийтс и Лам в студиото на Хейдън, дон Балтазар и аз вдигахме тостове за „бъркотията на математиката“ и скърбяхме за унищожаването на поезията в дъгата от разделителната призма на г-н Нютон. Ранното недоверие и истинската ненавист към всички научни и клинични неща ми послужиха добре в по-нататъшния ми живот. Научил съм се, че не е трудно да си останеш предкоперников езичник в постнаучната Хегемония.

18. ИИ – изкуствен интелект – бел.прев.

19. АВП – агрегати за възстановяване на паметта – бел.прев.

20. *ánima* (лат.) – душа; *ánimas* – мн.ч. – бел.прев.

21. САР – Северноамериканският резерват – бел.прев.

Моята ранна поезия беше отвратителна. Както се случва с повечето лоши поети, аз не съзнавах този факт, уверен в своето високомерие, че самият творчески акт придава известна стойност на лишените от стойност недоносчета, които пръквах. Майка ми си оставаше толерантна дори когато забравях смърдящи малки купчини мръсни стихчета из къщи. Тя бе снизходителна към своето единствено дете дори и когато то се държеше безгрижно непослушно като неопитомена лама. Дон Балтазар никога не коментираше моето творчество; предполагам, по принцип, тъй като изобщо не му бях показвал нищо. Той смяташе, че почтеният Дейтън е измамник, че Салмъд Бреви и Робърт Фрост е трябвало да се обесят на собствените си черва, че Уърдзуърт е глупак и че всичко останало, с изключение на сонетите на Шекспир, е профанация на езика. Аз не виждах никаква причина да безпокоя дон Балтазар с моите стихове, макар да знаех, че избобилстват от напъпила гениалност.

Публикувах някои от тези малки литературни лайна в различните списания с твърди корици, които бяха на мода тогава из различните аркологии на Европейските домове, при което посредствените редактори на тези недоцялани списания проявиха същото снизхождение към майка ми, каквото тя проявяваше към мен. От време на време карах Амалфи или някой друг от приятелите, с които си играехме – по-малко аристократични от мене и поради това с достъп до преподаватели в инфосферата или по вектора, да излъчат някои от моите стихове до Пръстена или до Марс и по този начин – до избуяващите телепортаторни колонии. Оттам изобщо не ми отговориха. Приех, че са били прекалено заети.

Вярата в собствената идентичност като поет или писател преди ки-селинния тест на публикацията е толкова наивна и безвредна, колкото и юношеската вяра в собственото безсмъртие... и неизбежното разделяне с илюзиите е точно толкова болезнено.

Майка ми умря със старата Земя. Близко половината от древните фамилии останаха по време на онзи последен катаклизъм; тогава бях на двадесет години и си имах свои романтични планове да умра с родния свят. Майка ми бе взела друго решение. Нейната грижа не беше моята преждевременна кончина – и тя като мене бе прекалено съсредоточена в себе си, за да мисли за някой друг в такова време, – нито дори фактът, че смъртта на моята ДНК щеше да отбележи края на една аристократична линия, която се простираше назад до „Мейфлауър“. Не, онова, което безпокоеше майка ми, беше, че нашето семейство щеше да умре в дългове. Последните ни сто години на екстравагантност, изглежда, бяха финансирани чрез масирани заеми от Банката на Пръстена и от други

дискретни извънземни институции. Сега, когато континентите на Земята се сблъскаха под въздействие на свиването е лумнали в пламъци огромни гори, вълнуващи се и нагорещяващи се до състояние на безжизнена супа океани, при което самият въздух се превръщаше в нещо твърде горещо и гъсто, за да бъде строшено, и твърде тънко, за да може да се премине през него, сега банките искаха обратно парите си. Аз бях допълнително обезпечение.

Или по-скоро планът на майка ми беше такава. Тя ликвидира всички налични активи седмици преди тази фраза да се превърне в буквална действителност, депозира четвърт милион марки по дългосрочни сметки в спасяващата се с бягство Банка на Пръстена и ме експедира на пътешествие до Рифкиновия атмосферен протекторат на Небесна врата, един второстепенен свят, кръжащ около звездата Вега. Още тогава онзи отровен свят притежаваше телепортаторна връзка със Слънчевата система, но аз не бях телепортиран. Не бях и сред пътниците на единствения времевен кораб с хокингов двигател, който всяка стандартна година пътуваше до Небесна врата. Не, майка ми ме изпрати в този затънт край на необитаемите райони с един разнебитен фазов кораб – по-бавен от светлината, със замразени ембриони на домашни животни, концентрат от портокалов сок и хранителни вируси – на пътешествие, което трая двайсет и девет бордови корабни години, с обективен време-дълг от сто шестдесет и седем стандартни години!

Майка ми смяташе, че натрупаните лихви по дългосрочните сметки щяха да бъдат достатъчни, за да се изплати семейното задължение, и може би щяха да ми позволят да живея в удобство за известно време. За пръв и последен път в живота си майка ми бе пресметнала грешно.

Кратки бележки за Небесна врата:

Кални улички, които се спускаха до конверсионните докове на станцията като белези от рани по гърба на прокажен. Сернокафяви облаци, провиснали като дрипи от разкапано зеблово небе. Някаква плетеница от безформени дървени постройки, полуизгнили още преди изобщо да са били изградени напълно, чиито прозорци без стъкла сега се виждаха невиждащо в зиналите усти на своите съседи. Първозаселници, дишащи като... като човеци, предполагам... лишени от очи сакати същества с дробове, изгорени от въздушна гнилоч, поддържащи гнезда с по десетина потомци – деца, чиято кожа вече е груба, когато навършат пет стандартни години, с непрекъснато сълзящи очи от една болестотворна атмосфера, която ще ги убие, преди да са станал на четиридесет, с усмивки, белязани от карис, с пълна с въшки мазна коса и с кървави

торбички от вампирските убождания. Сияещи горди родители. Двадесет милиона от тези прокълнати отрепки, натъпкани в бордеи, залели един остров, по-малък от западната ливада на моето семейство на старата Земя, всички до един борещи се да дишат единствения годен за дишане въздух в свят, където стандартът е да вдишаш и да умреш; още по-нагъчкани в центъра на стокилометровия радиус от годна за живот атмосфера, която е била в състояние да осигурява Атмосферната генераторна станция, преди да започне да функционира зле.

Небесна врата: моят нов дом.

Майка ми не беше предвидила възможността, че всички стари земни сметки ще бъдат замразени – и впоследствие усвоени в разрастващата се икономика на Мрежата на световете. Нито пък бе запомнила, че причината, поради която хората бяха чакали хокинговия двигател, за да видят спиралния ръкав на галактиката, се състоеше в това, че при продължителния криогенен сън – за разлика от няколко седмици или месеци, прекарани в състояние на сомния – шансовете за крайно мозъчно увреждане бяха едно на шест. Аз имах късмет. Когато бях разопакован на Небесна врата и изпратен да копая киселинни канали извън обезопасения периметър, бях претърпял само мозъчна злополука – инсулт. Физически бях в състояние да работя в калните ями след няколко местни седмици. Умствено имаше много да се желае.

Лявата страна на мозъка ми бе затворена като излязъл от строя отсек на разгерметизиран вретенен кораб, чиито херметически врати са оставили обречените отделения отворени за вакуума. Все още бях в състояние да разсъждавам. Контролът над дясната страна на тялото ми скоро бе възстановен. Само езиковите ми центрове бяха увредени, без възможност лесно да се оправят. Прекрасният органичен компютър, заложен в черепа ми, беше изпразнил езиковото си съдържание като сбъркана програма. Дясната половина не беше съвсем без език – но само най-емоционално натоварените звена за комуникация можеха да се съхраняват в това полукълбо на чувствата, като езикът ми по това време бе сведен до девет думи. (Това, както научих по-късно, било нещо изключително, много от засегнатите от мозъчен кръвоизлив остават само с по две-три.) Ето за сведение пълния ми речник от думи, с които можех да боравя: еба, сера, лайно, шибан, пикня, путка, задник, пиш-пиш и а-а. Един бърз анализ би показал известно излишество в случая. Имах на разположение седем съществителни, които означаваха горе-долу едно и също нещо; две от съществителните можеха да се използват и като глаголи. Бях запазил два безспорни глагола и едно прилагателно, което

можеше да се използва и като ругатня. Новата ми езикова вселена се състоеше от седем двусрични думи и две повторителни словосъчетания от бебешкия език. Моята арена на литературно изразяване предлагаше четири пътя към темата за отделянето, две думи от човешката анатомия и едно описание на коитус.

Общо взето, това ми беше достатъчно. Няма да кажа, че си спомням за трите години, прекарани в калните ями и варовиковите бордеи на Небесна врата, с обич, но истина е, че тези години бяха толкова важни за развитието ми – дори може би повече, – колкото и предишните ми две десетилетия на старата Земя. Скоро установих, че сред моите близки познати – стария Слъдж, надзирателя на изкопните работи; Ънк, страшилището на жилищния бордей, на когото плащах рушвети за личната си сигурност; Кити, пълната с въшки местна курва, с която спях, когато можех да си го позволя – моят речник ми служеше добре.

– Шибан задник – ръмжах аз, жестикулирайки. – Путка пиш-пиш еба.

– А – озъбваше се в усмивка Слъдж, изложил на показ единствения си зъб, – отиваш до лавката за кльопачка от водорасли, а?

– Шибана путка – озъбвах му се в отговор аз.

Животът на поета не се състои в ограничения словесен танц на изразяването, а в почти безграничните комбинации от възприятия и спомени, комбинирани с чувствителността към онова, което се възприема и се помни. Моите три местни години на Небесна врата, равни на почти хиляда и петстотин стандартни дни, ми дадоха възможност да гледам, да чувствам, да чувам, да запаметявам, сякаш в буквалния смисъл се бях родил отново. Нямах кой знае какво значение това, че се бях родил отново в ада, преосмисленият опит е същината на всяка истинска поезия, а суровият опит беше рожденият дар на моя нов живот.

Адаптирането към един прекрасен нов свят, век и половина по-стар от моя, не представляваше никакъв проблем. При всичките ни приказки за експанзия и пионерски дух през последните пет века всички знаем колко глупава и статична е станала нашата човешка вселена. Намираме се в една удобна епоха на мрачно средновековие за изобретателния дух; институциите се променят, но едва забележимо, при това по-скоро чрез постепенна еволюция, отколкото с революция; научните изследвания пълзят като рак, суркат се странишком, докато някога са се придвижвали с огромни интуитивни скокове; техническите средства се променят още по-малко, плоските технологии, които са нещо обичайно за нас,

биха били лесни за възприемане – и за боравене! – за нашите прадеди. Така че, докато аз бях спал, Хегемонията бе станала официален субект, Мрежата на световите се бе оформила почти в окончателен вид, Всеобемът бе заел своето демократично място в списъка на доброжелателните деспотии на човечеството, Техноцентърът се бе отдръпнал от човешка служба и след това бе предложил помощта си по-скоро като съюзник, отколкото като роб, а прокудените се бяха оттеглили в мрака и в ролята на Немезида... но всички тези неща пълзяха бавно към критичната маса още преди аз да бях замразен в ледения ми ковчег посред свинско шкембе и шербети, а за разбирането на подобни очевидни продължения на старите тенденции не бяха нужни особени усилия. Освен това, гледана отвътре, историята винаги представлява тъмна храносмилателна каша, много по-различна от лесното за забелязване затруднено положение, гледано от разстояние от историците.

Моят живот беше Небесна врата и всекиминутните нужди на оце-ляването там. Небето бе един вечен жълто-кафяв залез, надвиснал като готов да се срути таван само на метри над бараката ми. Бараката ми беше удивително удобна: една маса за хранене, един нар за спане и ебане, една дупка за пикаене и сране и един прозорец за мълчаливо съзерцаване. Моята околна среда отразяваше като огледало речника ми.

Затворът винаги е бил добро място за писателите, убивайки, така да се каже, демоните близнаци на непостоянството и разсейването, и Небесна врата съвсем не бе изключение. Атмосферният протекторат притежаваше моето тяло, но духът ми – или онова, което бе останало от него – си беше мой.

На старата Земя моята поезия се съчиняваше на един инфотермов мисловен процесор, докато аз се изтягах в някой тапициран шезлонг, или се носех със своето ЕМ-корабче над тъмните лагуни, или се разхождах, потънал в дълбок размисъл, през благоуханни местности. Отвратителните недоразвити, куцащи, претенциозни продукти на тези фантазии бяха вече описани. На Небесна врата установих какъв стимулатор за духа може да бъде физическият труд; не обикновеният физически труд, бих добавил, а абсолютно смазващият гръбнака, опустошаващият белите дробове, режещият червата, късацият сухожилията и изстискващият слабините физически труд. Но докато това занимание е едновременно изтощително и еднообразно, установих, че духът не само е свободен да се скита из по-въображаеми места, той буквално избягва в по-висши плоскости.

По този начин на Небесна врата, докато копаех и изхвърлях

мръсотията от дъното на помийните канали под червения поглед на Вега Примо или пълзях на четири крака през сталактитите и сталагмитите на редихателните бактерии в лабиринтните белодробни тръби на станцията, аз станах поет. Единственото, което ми липсваше, бяха думите.

Най-почитаният писател на двайсети век, Уилям Гас, казва в едно интервю: „Думите са нещо велико. Те са съзнателни същества.“

И наистина са такива. Чисти и трансцендентални като всяка идея, която някога е хвърлила светлина в тъмната платонова пещера на нашите възприятия. Но те са и капани за измама и погрешно възприемане. Думите отклоняват нашето мислене към безкрайните пътеки на самоизмамата и фактът, че ние прекарваме по-голямата част от съзнателния си живот в мозъчни постройките, изградени от думи, означава, че ни липсва обективността, необходима, за да видим ужасното изкривяване на действителността, което причинява езикът. Например китайската пиктограма за „честност“ представлява символ, който се състои от две части: човек, който в буквалния смисъл стои до своята дума. Дотук добре. Но какво означава късната английска дума „интегритет“? Или „родина“? Или „прогрес“? Или „демокрация“? Или „красота“? Но дори и в своята самоизмама ние се превръщаме в богове.

Един философ-математик – Бъртран Ръсел, живял и умрял през същия век като Уилям Гас, пише: „Езикът служи не само за да изразява мисълта, но и за да направи възможни мисли, които не биха могли да съществуват без него.“ В това се състои същността на творческия гений на човечеството: не градежите на цивилизацията, не гърмящите и святкащи оръжия, които могат да я унищожат, а думите, които оплождат нови концепции като сперматозоиди, атакуващи яйцеклетка. Би могло да се спори, че сиамските близнаци дума/идея са единственият принос, който човешкият род може, ще или би трябвало да направи за обръквания космос. (Да, нашата ДНК е уникална, но същото се отнася и до тази на саламандъра. Да, ние можем да конструираме артефакти, но същото могат да правят и други видове, от бобрите до мравките архитекти, чиито снабдени с амбразури кули се виждат в този момент от татък носа на пристанището. Да, ние изтъкаваме истински неща от въображаемата материя на математиката, но цялата вселена е заредена с аритметика. Начертайте един кръг и веднага от него се появява числото пи. Въведете някоя нова слънчева система и формулите на Тихо Брахе чакат готови под черната кадифена мантия пространство/време. Но къде вселената е скрила някоя дума под своя външен слой от биология, геометрия или неодушевена скала?) Дори следите от друг разумен живот, които сме

открили – блимпове²² на Юпитер II, строителите на лабиринтите, сеншалските емпати на Хеброн, върлинестия народ на Дурулис, архитектите на Гробниците на времето, самия Шрайка – са ни оставили мистерии и неясни артефакти, но не са ни оставили никакъв език. Никакви думи.

Поетът Джон Кийтс някога писал на своя приятел Бейли: „Не съм сигурен в нищо освен в светостта на обичта на Сърцето и истината на Въображението – онова, което въображението схваща като Красота, трябва да е истина – независимо дали е съществувало преди, ли не.

Китайският поет Джордж Ву, умрял през последната китайско-японска война около три века преди Хеджира, е разбирал това, когато е написал в инфотерма си: «Поетите са лудите акушерки на действителността. Те виждат не онова, което е, а онова, което трябва да стане.» Покъсно, на последната си дискета до своята любима, една седмица преди да умре, Ву казва: «Думите са единствените куршуми в патронташа на истината. А поетите са снайперистите.»

И така, в началото бе Словото. Словото се е възплътило в тъканта на човешката вселена. И единствено поетът може да разширява тази вселена, откривайки кратки пътища към нови реалности, както правят тунелите на хокинговата тяга под бариерите на Айнщайновото пространство/време.

Да бъдеш поет, разбрах аз, истински поет, означава да станеш истинско възплъщение на божеството на човечеството; да приемеш мантията на поета, означава да понесеш кръста на Човешкия син, да изстрадаш родилните мъки на Духовната майка на Човечеството. Да бъдеш истински поет, означава да станеш Бог.

Аз се опитвах да обясня това на моите приятели на Небесна врата. «Пикня, лайно – казвах. – Задник, путка, шибан, шибан задник. Путка, пиш-пиш путка. Шибана!»

Те клатеха глава, усмихваха се и отминаваха. Великите поети рядко биват разбрани по времето, в което живеят.

Жълто-кафявите облаци изливаха киселина над мен. Аз газех в кал до бедрата и чистех пиявични водорасли от градските канализационни тръби. Старият Слъдж умря през втората ми година, когато всички работехме над проекта да се разшири каналът на Първо Авеню до Калжилицата на Средната помийна яма. Злополука. Изкачваше се по една

22. Наричателно от полк. Блимп – олицетворение на консерватизъм и шовинизъм – бел.прев.

дюна от тиня, за да спаси някаква сярна роза от настъпващия циментовоз, когато стана калотресение. Кити се омъжи наскоро след това. Тя продължаваше да работи от време на време като кръчмарска курва, но аз я виждах все по-рядко и по-рядко. Умря при раждане наскоро след като зелените цунами отнесоха Калния град. Аз продължих да пиша поезия.

Как така, бихте могли да попитате, е възможно човек да пише хубави стихове с речник само от девет думи от дясното полукълбо?

Отговорът е, че аз изобщо не използвах думи. Поезията само вторично се отнася до думите. Първично тя се отнася до истината. Аз се занимавах с Ding an Sish, материята зад сянката и изтъквах силни концепции, образи и връзки така, както един инженер би издигнал небостъргач, конструирайки скелета от сплав на нишковиден кристал много преди да се появят стъклото, пластмасата и хромалуминият.

И постепенно думите се връщаха. Мозъкът се преобучаваше и се превъоръжаваше удивително добре. Онова, което се бе загубило в лявото полукълбо, се приюти другаде или утвърди отново своето първенство в увредените места като пионери, които се завръщат в опустошена от пожар равнина, станала по-плодородна от пламъците. Там, където преди някоя проста дума, като «сол», ме караше да заеквам и да зяпвам с уста, докато умът ми опипваше празнотата като език, опипващ мястото на липсващ зъб, сега думите и изразите постепенно се възвръщаха подобно имената на забравени другари от детството. Денем работех на тинестите полета, но нощем сядах на потрошената си маса и пишех своите «Песни» на светлината на една съскаща маслена лампа. Марк Твен е казал по присъщия му начин: «Разликата между правилната дума и почти правилната дума е като разликата между светкавицата и светулката.» Той се е пошегувал, но не е бил изчерпателен. През онези дълги месеци, когато слагах началото на своите «Песни» на Небесна врата, аз открих, че разликата между намирането на правилната дума в сравнение с приемането на почти правилната дума е като разликата между това да бъдеш ударен от мълния и просто да наблюдаваш проявлението на мълнията.

Така че моите «Песни» се родиха и започнаха да се разрастват. Написани върху тънките папирусови листове от рециклирано влакно от пиявични водорасли, които се намираха с тонове за потребление като тоалетна хартия, надраскани с евтините писалки с плъстен връх, които се продаваха в лавката, «Песните» придобиваха форма. Докато думите се завръщаха, намествайки се на място като разпръснатите парчета на някоя картинна мозайка, аз се нуждаех от форма. Като се връщах към

уроците на дон Балтазар, пробвах мереното благородство на епическия стих на Милтън. Придобивах увереност и прибавях от романтичната чувственост на един Байрон, доразвит напълно от Кийтсовото тържество на езика. Разбърквах всичко това и придавах пикантност на тази смес с малко от бляскавия цинизъм на Йейтс и щипка от смътното, схоластично високомерие на Паунд. После накълцвах, подреждах и добавях такива съставки, като овладяността на въображението на Елитът, усета за място на Дилън Томас, чувството за обреченост на Делмор Шварц, мъничко от ужаса на Стийв Стърн, призова за невинност на Салмуд Бреви, любовта на Дейтън към засуканата схема на римите, обожанието на Ву към физическото и радикалната игривост на Едмънд Ки Ферера.

Накрая, естествено, изхвърлих цялата тази смес и написах «Песните» в свой собствен стил.

Ако не беше Ънк, главореза от бедняшкия квартал, сигурно още щях да съм на Небесна врата и да продължавам денем да копая киселинни канали, а нощем да пиша «Песни».

Беше през почивния ми ден и бях понесъл своите «Песни» – единствения екземпляр от ръкописа си – към библиотеката в Градския съвет, за да направя някакво проучване, когато Ънк и двама от неговите главорези се появиха от една уличка и поискаха веднага да им платя охранителната си такса за следващия месец.

Ние не разполагахме с никакви вселенски карти в Атмосферния протекторат на Небесна врата; плащахме задълженията си в облигации на компанията или с контрабандни марки. Аз няхах нито едното, нито другото. Ънк настоя да види какво има в пластмасовата торба на рамото ми. Без да се замисля, му отказах. Това беше грешка. Ако бях показал на Ънк ръкописа, по всяка вероятност щеше да го хвърли в калта и да ме поотупа, след като ме заплаши. Но моят отказ го разгневи толкова, че той и двамата му неандерталски приятели отвориха насила торбата, разпиляха ръкописа в калта и ме пребиха, както има една дума, почти до смърт.

Същия този ден ЕМПЕ-то на един от управителите в службата за контрол по качеството на въздуха в протектората минавало ниско над земята и съпругата на управителя, която пътувала сама, заповядала да кацнат, накарала андроида си да се погрижи за мен и за онова, което било останало от моите «Песни», след което ме откарала в болницата на компанията. Обикновено членовете на крепостния трудов отряд получаваха медицинска помощ, ако изобщо получаваха такава, в биоклиниката за приходящи, но болницата не искала да откаже на съпругата на един

управител, поради което ме приели – все още в безсъзнание – и поставили под наблюдението на лекар и съпругата на управителя, докато съм се възстановявал в лечебен резервоар.

Както и да е, за да бъда по-кратък, ще разкажа накрая, че Хеленда – тоест съпругата на управителя – прочела моя ръкопис, докато аз съм плувал във възстановителен хранителен разтвор. Харесала го. Същия ден, докато мен са ме преливали в болницата на компанията, Хеленда се телепортирала на Ренесанс, където показала моите «Песни» на сестра си Филия, чийто приятел познавал някакъв редактор в издателство «Транслайн». Когато се събудих на другия ден, счупените ми ребра бяха наместени, потрошената ми челюст бе излекувана, раните ми бяха изчезнали и бях се сдобил с пет нови зъба, нова роговица на лявото око и с договор с издателство «Транслайн».

Книгата ми излезе пет седмици по-късно. Една седмица след това Хеленда се разведе със своя управител и се омъжи за мен. Това беше нейният седми и моят първи брак. Прекарахме медения си месец на Конкорс и когато се върнахме, научихме, че за един месец от книгата ми бяха продадени над един милиард екземпляра – първата стихосбирка, влязла в списъците на бестселърите в течение на четири века, – а аз бях станал многократно милионер.

Тирена Уингрийн-Фийф беше първата ми редакторка в «Транслайн». Нейна беше идеята книгата да бъде озаглавена «Умиращата Земя» (едно проучване на архивите показа, че е имало роман с това заглавие петстотин години преди това, но авторските права бяха изтекли и книгата се бе изчерпала. Нейна беше идеята да публикува само разделите на «Песни»-те, които се занимаваха с носталгичните последни дни на старата Земя. И пак нейна бе идеята да махне разделите, които според нея щяха да отегчат читателите – философските пасажи, описанията на майка ми, разделите, които засвидетелстваха преклонение пред по-раншните поети, местата, където си играех с експериментална поезия, по-личните пасажи, – фактически всичко, с изключение на описанията на идиличните последни дни, които, изпразнени от всички тежки неща, бяха станали сантиментални и скучни. Четири месеца след публикуването ѝ от «Умиращата Земя» се бяха продали два и половина милиарда твърди факсови екземпляра, една съкратена и дигитализирана версия беше на разположение на визионната инфосфера и бе избрана да бъде холофилмирана. Тирена подчерта, че моментът е съвършено подходящ... че първоначалният травмиращ шок от смъртта на старата Земя бе довел до един век на отрицание, сякаш старата Земя никога не бе

съществувала, последван от период на възобновен интерес, кулминаращ в култовете на носталгия по старата Земя, които сега можеха да се намерят на всеки свят в Мрежата. Една книга – дори книга със стихове, – занимаваща се с последните дни, се бе появила в съвсем подходящ момент.

За мен първите няколко месеца от живота ми като знаменитост в Хегемонията бяха далеч по-дезориентиращи, отколкото по-раншното ми преминаване от разглезен син на старата Земя в поробена жертва на мозъчен удар на Небесна врата. През първите няколко месеца се занимавах с подписване на книги и факсове в повече от сто свята; показаха ме в шоуто на Мармон Хамлит «Мрежата на. Всеобема сега!»; запознах се с ГИС /главен изпълнителен служител/ Сенистър Перо и с говорителя на Всеобема Дръри Файн, както и с двадесетина сенатори; говорих пред Междупланетното дружество на жените писателки и пред Съюза на писателите на Лусус; получих почетни дипломи в университета на Нова Земя и в Кеймбридж Две; бях честван, интервюиран, показван, рецензиран (положително), биографиран (неоторизирано), показван като знаменитост, сериализиран и мамен. Беше напрегнато време.

Кратко описание на живота в Хегемонията:

Домът ми се състои от тридесет и осем стаи на тридесет и шест свята. Без никакви врати: сводестите входи са телепортали, няколко от които – затъмнени със завеси за уединеност, повечето – отворени за наблюдение и за достъп. Всяка стая има прозорци навсякъде и поне две стени с портали. От просторната трапезария на Ренесанс Вектор съм в състояние да видя бронзовите небеса и зелените, с цвят на меден окис кули на крепостта Инейбъл в долината под моя вулканичен връх, а като си обърна главата, мога да гледам през телепортала и отгатак ширналия се бял килим към официалната жилищна площ, в чието дъно се вижда морето Едгар Алън, което се блъска в шпилите на Пойнт Просперо на Невърмор. Библиотеката ми гледа към ледниците и зелените небеса на Нордхолм, като е достатъчно да направя само десет крачки, за да се спусна по една къса стълба до своя кабинет в кулата – уютна открита стая, заобиколена от поляризирано стъкло, което предлага триста и шестдесет градусов изглед към най-високите върхове на Къшпат Каракорам, една планинска верига на две хиляди километра от най-близкото селище в най-източните части на Република Ямну на Денеб Драй.

Огромната спалня, която споделяме двамата с Хеленда, се полюшва в клоните на тристаметров Дървосвят на храмерската планета Божията горичка и е свързана със солариум, разположен самотно върху

безплодното плато на Хеброн. Не всичките ни изгледи са към пустинни места: помещението за медиите гледа към решетеста стая на сто тридесет и осмия етаж в една от арковите кули на Тау Сети Сентър, а вътрешното ни дворче е разположено на тераса с изглед отгоре към пазара в старата част на гъмжация Нови Йерусалим. Архитектът, ученик на легендарния Мийон Де-Ха-Вре, е включил няколко дребни шеги в конструкцията на къщата: стъпалата слизат надолу към стаята на кулата, естествено, но също толкова шеговит е изходът от върха на кулата, който води към залата за упражнения на най-ниското равнище в най-дълбокия Кошер на Лусус, или може би банята за гости, която се състои от тоалетна, биде, мивка и кабина за душ върху един открит безстенен сал посред водите на виолетовия морски свят на Mare Infinitum²³.

Отначало промените в гравитацията от стая в стая бяха обезпокоителни, но скоро се адаптирах, като подсъзнателно се вкопчвах в притеглянето на Лусус, Хеброн и Сол Драconi Септем, очаквайки по-малката от едно стандартно g свобода на повечето от помещенията.

В течение на десет стандартни месеца Хеленда и аз сме заедно, прекарваме малко от времето си в нашия дом, като вместо това предпочитаме да пътуваме с приятели до курортите, ваканционните аркологии и нощните заведения из Мрежата на световете. Нашите «приятели» са бившата телепортаторна команда, които сега се наричат Еленско стадо по името на един изчезнал миграционен бозайник от старата Земя. Стадото се състои от още писатели, няколко преуспяващи визуални художници, интелектуалци от Конкурс, представители на медиите от Всеобема, неколцина радикални АРНисти и отглеждащи козметичен ген аристократи от Мрежата, богати телепортаторни чудаци и пристрастени към флашбека²⁴ манияци, холо- и сценични режисьори, цяла тумба актьори и сценографи, няколко мафиотски донове, решили да водят добродетелен живот, и една постоянноменяща се тайфа от неотдавнашни знаменитости... в това число и моя милост.

Всички пият, употребяват стимулатори и автоимпланти, друсат се и могат да си позволят най-добрите наркотици. Предпочитаният наркотик е флашбекът. Той определено е порок на висшата класа: човек има нужда от пълен набор скъпоструващи импланти, за да може да го изпита пълноценно. Хеленда се е погрижила аз да съм оборудван за тази цел: биомонитори, сензорни пълнители и вътрешен инфотерм, неврални

23. Mare Infinitum – (лат.) – безкрайно море – бел. прев.

24. Flashback (англ.) – ретроспекция – бел. прев.

шунтове, ежектори, метакортикални процесори, кръвни чипове, РНК лентови червеи... майка ми нямаше да може да познае вътрешностите ми.

Опитвам флашбека два пъти. Първия път минава гладко – прицелвам се в честването на деветия ми рожден ден и улучвам от раз. Всичко е там: слугите пеят на северната поляна в зори, дон Балтазар сърдито отменя уроците, за да мога да прекарам деня с Амалфи в своето ЕМПС, носейки се над сивите дюни в басейна на Амазонка във весела забрава; факелното шествие същата вечер, когато представителите на останалите стари фамилии пристигат но здрач и техните подаръци в пъстри опаковки проблясват под луната и Десетте хиляди светлини. Аз се надигам след деветте часа, прекарани във флашбек, с усмивка на лицето. Второто ми пътуване едва не ме убива.

На четири годинки съм и плача, търсейки майка си из безкрайните стаи, които миришат на прах и стари мебели. Слуги андроиди се мъчат да ме утешат, но аз отблъсквам ръцете им и тичам из коридорите, затлачени от сенки и от саждите на твърде много поколения. Нарушавайки първото правило, което съм научил някога, разтварям вратите към шивалнята на майка ми, нейната светая светих, в която тя се оттегля за три часа всеки следобед и от която се появява с нежната си усмивка, докато краят на бледата ѝ рокля шушне по килима като ехо от въздишката на някой призрак.

Майка ми седи там, в сенките. Аз съм на четири годинки и съм си наранил пръста. Втурвам се към нея, като се хвърлям в прегръдките ѝ. Тя не реагира. Едната от нежните ѝ ръце си остава праметната през облегалката на шезлонга, другата лежи неподвижна на възглавницата.

Дръпвам се назад, шокиран от яейната хладна пластичност. Без да ставам от скута ѝ, разгръщам тежките кадифени завеси.

Очите на майка ми са бели, обърнати навътре в главата ѝ. Устните ѝ са леко отворени. Слюнка навлажнява ъгълчетата на устата ѝ и блести върху съвършената ѝ брадичка. Сред златните нишки на косата ѝ – сре-сана в стил гранддама, който тя предпочита – виждам студения стоманен блясък на жицата на стимулатора и по-слабото сияние на черепната ябълка, в която тя я е включила. Костта от двете страни е много бяла. На масата близо до лявата ѝ ръка лежи празната флашбекова спринцовка.

Слугите пристигат и ме дръпват настрана. Майка ми изобщо не трепва. Изнасят ме, докато пища от стаята.

Събуждам се с пищене.

Вероятно отказът ми да използвам отново флашбека е причината за

ускоряването на раздялата ми с Хеленда, но се съмнявам. Аз бях играчка за нея – първобитен човек, който я забавляваше със своето непознаване на един живот, който тя бе приемала за даден в течение на десетилетия. Каквато и да бе причината, моят отказ от флашбека ме остави дни наред без нея; времето, прекарано в спомените, е реално и потребителите на флашбек често умират, след като са проспали повече дни от живота си под въздействието на наркотика, отколкото са прекарвали в съзнание.

Отначало се забавлявах с имплантите и техническите играчки, които ми бяха отказвани като член на старовремска фамилия. Инфосферата беше конструкторско удоволствие през онази първа година – аз почти непрекъснато черпех информация и живеех на границата на едно безумие. Бях се пристрастил към суровите данни, както Еленското стадо – към своите стимулатори и наркотици. Представях си как дон Балтазар се гърчи в своя разтопен гроб, докато аз се отказвах от дългосрочната памет в замяна на преходното удоволствие от имплантното всъзнание. Едва по-късно почувствах загубата – Фицджералдовата «Одисея», «Последният марш» на Ву и още двадесетина епически произведения, които бяха оцелели след мозъчния ми удар, сега се бяха разсеяли като късчета облаци при буря. Много по-късно, освободен от имплантите, мъчително ги научих отново до едно. За пръв и последен път през живота си проявих интерес към политиката. Дни и нощи наред слушах Сената по телонортаторния кабел или лежах включен към Всеобема. Някой веднъж бе пресметнал, че Всеобемът разглежда по около стотина действащи закона на Хегемонията на ден и през месеците, които прекарах прикован в сензориума, не пропуснах нито един от тях. Моят глас и името ми станаха добре известни по каналите за дебати. Нито един закон не бе твърде незначителен, нито един въпрос – твърде прост или твърде сложен за моето включване. Елементарният акт на гласуване всеки няколко минути ми създаваше фалшивото усещане, че съм свършил нещо. Накрая се отказвах от политическата си пристрастеност, но едва след като осъзнах, че редовното включване към Всеобема означава или да си стоя вкъщи, или да се превърна в крачещо зомби. Човек, който е постоянно зает с това да се включва към своите импланти, представлява жалка картинка пред хора и не беше нужен присмехът на Хеленда, за да успее да осъзна, че ако стоях вкъщи, щях да се превърна в сунгер на Всеобема подобно на толкова много милиони други лентяи из Мрежата. Ето защо се отказвах от политиката. Но по това време бях открил една нова страст: религията.

Приобщавах се към всякакви религии. По дяволите, дори спомогнах за създаването на нови религии. Дзен-гностичната църква се разширяваше показателно и аз станах истински вярващ, като се появявах в дискусиите на ХХВ²⁵ и търсех своите места на сила с всеотдайност, при съща на мюсюлманин отпреди Хеджира, тръгнал на поклонение в Мека. Освен това обичах телепортирането. Бях спечелил близо сто милиона марки от хонорарите за «Умиращата Земя» и Хеленда беше инвестирала добре, но някой бе изчислил, че един дом с телепортали като моя струва повече от петдесет хиляди марки на ден само за да се държи в Мрежата, а аз не ограничавах телепортирането си до тридесет и шестте свята на дома си. Издателство «Транслайн» ме бе удостоило със златна вселенска карта и аз я използвах свободно, телепортирайки се до невероятни кътчета на Мрежата, като прекарвах седмици наред в луксозно обзавеждане и наемах ЕМПС-та, за да открия своите места на сила в отдалечените краища на разни необитаеми светове.

Не открих нито едно. Отхвърлих дзен-гностицизма горе-долу по същото време, когато Хеленда се разведе с мен. Дотогава сметките се натрупваха непрекъснато и трябваше да ликвидирам повечето от акциите и дългосрочните инвестиции, които ми останаха, след като Хеленда си бе взела своя дял. (Аз не бях просто наивен и влюбен, когато тя бе хванала своите адвокати да съставят брачния договор... Аз бях глупав.)

В крайна сметка дори при такива икономии, като прекратяването на телепортациите и освобождаването на слугите андроида, се изправих пред финансово бедствие.

Отидох да се видя с Тирена Уингрийн-Фийф“.

– Никой не иска да чете поезия – каза ми тя, докато разлистваше тънкото снопче от „Песни“, които бях написал през последната година и половина.

– Какво искаш да кажеш? – рекох аз. – „Умиращата земя“ беше поезия.

– „Умиращата Земя“ беше една щастлива случайност. – рече Тирена. Ноктите ѝ бяха дълги, зелени и извити според последната мандаринска мода; те се увиخوا около моя ръкопис като огромните нокти на някой хлорофилен звяр. – Тя се продаде, защото масовото съзнание беше подготвено за нея.

– Може би масовото подсъзнание е подготвено и за тази – казах аз. Започвах да се ядосвам. Тирена се разсмя. Това не беше никак приятен

25. ХХП – хегемонийна холовизия – бел. прев.

звук.

– Мартин, Мартин, Мартин – рече тя. – Това е поезия. Ти пишеш за Небесна врата и за Еленското стадо, но онова, което стига до читателите, е самота, неудовлетвореност, болка и едно цинично отношение към човечеството.

– Така че?

– Така че никой не плаща, за да надикне в болката на друг човек – засмя се Тирена.

Отдръпнах се от бюрото ѝ и отидох в другия край на стаята. Нейният офис заемаше целия четиристотин тридесет и пети етаж на върха на издателство „Транслайн“ във Вавилонската секция на Тау Сети Сентър. Нямаше никакви прозорци, кръглата стая беше отворена от пода до тавана, защитена от соларно генерирано задържащо поле, което не показваше наличието на каквото и да било проблясък от светлина. Беше все едно, че стоиш между две сиви плочи, увиснали на половината разстояние между небето и земята. Наблюдавах малиненочервените облаци, които се движеха между по-малките шпилове на сградите половин километър по-долу, и си мислех за високомерието. Офисът на Тирена нямаше врати, стълбища, асансьори или люкове: изобщо никаква връзка с останалите нива. Човек влизаше в офиса ѝ през петфасетовия телепоратор, който проблясваше сред въздуха като някаква абстрактна холоскулптура. Установих, че освен за високомерието си мисля за опожарени кули и за загуба на власт.

– Искаш да кажеш, че няма да ги публикуваш ли? – попитах.

– Ни най-малко – усмихна се моята издателка. – Ти спечели за „Транслайн“ няколко милиарда марки, Мартин. Ще я публикуваме. Единственото, което казвам, е, че никой няма да я купи.

– Грешиш! – извиках. – Не всеки може да разпознае изисканата поезия, но все още има достатъчно хора, които четат, за да я превърнат в бестселър.

Този път Тирена не се засмя, но усмивката ѝ се стрелна нагоре и разкриви зелените ѝ устни.

– Мартин, Мартин, Мартин – рече тя, – още от времето на Гутенберг броят на грамотните хора непрекъснато намалява. През двадесети век по-малко от два процента от хората в така наречените индустриализирани демокрации са четели дори по една книга в годината. А това е било преди умните машини, инфосферите и приятелските спрямо потребителите околни среди. До времето на Хеджира деветдесет и осем процента от населението на Хегемонията не е имало никакво основание да

чете каквото и да било. Ето защо тях не ги е вълнувал въпросът да се научат да правят това. Днес положението е още по-лошо. В Мрежата на световите има повече от сто милиарда човешки същества и по-малко от един процент от тях си правят труда да прегледат каквото и да било печатен материал, камо ли да прочетат някоя книга.

– От „Умиращата Земя“ се разпродадоха почти три милиарда екземпляра – напомних й аз.

– Мм-хмм – рече Тирена. – Това беше ефектът „Пътят на пилигрима“.

– На какво?

– Ефектът „Пътят на пилигрима“. В масачузетската колония на... как беше... старата Земя от седемнайсети век всяка благопристойна фамилия е трябвало да има по една книга в дома си. Но, небеса, никой не е бил длъжен да я чете. Същото е било с „Mein Kampf“ Хитлер, както и с „Видения в околото наедно обезглавено дете“ на Стукацки.

– Какъв е бил Хитлер? – попитах.

Тирена леко се усмихна.

– Един политик от старата Земя, който е пописвал малко. „Mein Kampf“ още не се е изчерпала... „Транслайн“ подновява авторските права на всеки сто тридесет и осем години.

– Добре, виж какво – казах аз, – искам няколко седмици, за да пооправя „Песни“-те и да ги изпирам докрай.

– Прекрасно – усмихна се Тирена. – Предполагам, че ще искаш да я редактираш по същия начин както миналия път?

– Напротив – рече Тирена. – Тъй като този път няма никаква жилка от носталгия, можеш да я напишеш така, както искаш.

Аз трепнах.

– Искаш да кажеш, че този път мога да запазя белите стихове?

– Разбира се.

– И философията?

– Моля те направи го.

– И експерименталните раздели?

– Да.

– И ти ще я отпечаташ така, както съм я написал? – Абсолютно.

– Има ли някакъв шанс да се продаде?

– Няма и най-малката надежда, дявол да го вземе.

Моите „няколко седмици“ да изглежда „Песни“-те се превърнаха в десетмесечен всеотдаен труд. Затворих повечето от помещенията в къщата, като оставих само стаята в кулата на Денеб Драй, залата за

упражнения на Лусус, кухнята и банята за гости на Mare Infinitum. Работех пълни десет часа на ден, правех почивка за малко физически упражнения, последвани от ядене и кратка дрямка, и след това се връщах на писалището си за нов осемчасов упорит труд. Беше като времето преди пет години, когато се възстановявах от мозъчния инсулт, и понякога ми бе нужен цял час или цял ден, за да ми дойде някоя дума или някое понятие да пусне корени в здравата почва на езика. Сега това беше един още по-бавен процес, тъй като агонизирах над свършената дума, прецизната римна схема, най-игривия образ и най-неизказания аналог на най-неуловимата емоция.

След десет стандартни месеца свърших, признавайки древния афоризъм, че никой роман или стихотворение никога не са завършени, а само изоставени.

– Какво мислиш? – попитах Тирена, когато тя прочете оригинала.

Очите ѝ бяха празни, бронзови дискове по модата на онази седмица, но очевидно в тях имаше сълзи. Тя изтри една от тях.

– Красиво е – промълви тя.

– Опитах се да преоткрия гласа на някои от древните – неочаквано скромно казах аз.

– Справил си се блестящо.

– Интерлюдията за Небесна врата е все още грубовато – подхвърлих.

– Свършена е.

– Става дума за самотата – поясних.

– Това е самотата.

– Смяташ ли, че е готова? – попитах.

– Свършена е... един шедьовър.

– Мислиш ли, че ще се продаде?

– По никой начин, дяволите да го вземат.

Те планираха първоначален тираж от седемдесет милиона хардфаксови екземпляра от „Песни“-те. „Транслайн“ пусна реклами из цялата инфосфера, излъчиха търговски рекламни клинове по ХХВ, предадоха софтуерни вкладки, сполучливо раздухани рекламни обяви от автори на бестселъри, осигуриха рецензирането ѝ в книжния раздел на „Новият Ню Йорк Таймс“ и на „ТС2⁶ Ривю“ и изобщо похарчиха цяло състояние за реклама.

26. Съкращение на Тау Сети Сентър – бел.прев.

През първата година от издаването ѝ се разпродадоха двадесет и три хиляди хардфаксови екземпляра. При десет процента хонорар върху коричната цена от 12 марки бях възстановил 13 800 от двата милиона марки аванс от „Транслайн“. През втората година бяха реализирани 638 хардфаксови екземпляра; не бяха продадени никакви права в инфосферата, нямаше никакви литературни четения.

Онова, което не достигаше на „Песни“-те в продажбите, беше наваксано под формата на отрицателни рецензии: "Невъзможно за дешифриране... архаично... без отношение към всички текущи проблеми – пишеше в критичната рубрика на „Таймс“. „Господин Снленъс е постигнал съвършената некомуникативност – пишеше Урбан Кан рай в «ТС2 Ривю», – отдавайки се на една оргия от претенциозно умопомрачение.“ По „Мрежата на Всеобема сега!“ Мармън Хамлит нанесе окончателния смъртоносен удар: „О, поезията на... как му беше името... не можах да я прочета. Не се и опитам.“

Тирена Уингрийн-Фийф не изглеждаше угрижена. Две седмици след като постъпиха първите рецензии и хардфаксови отзиви, един ден след приключването на моя тринадесетдневен запой се телепортирах до нейния офис и се тръшнах на пенопластовото кресло, клекнало по средата на помещението като кадифена пантера. На Тау Сети Сентър вилнееше една от легендарните гръмотевични бури и светкавици с юпитеровски размери раздираха кърваво оцветения въздух непосредствено отвъд невидимото задържащо поле.

– Не се притеснявай – рече Тирена. Тазседмичната модна линия включваше прическа със забодени в косата черни шипове, които стърчаха на половин метър над челото ѝ, и непрозрачно телесно поле, което създаваше променящи се цветови потоци, ту прикриващи, ту разкриващи голотата под тях. – Първият тираж наброяваше само шестдесет хиляди факс-трансмисии, така че там не сме много зле.

– Ти каза, че са планирани седемдесет милиона – обадих се аз.

– Да, само че променихме решението си, след като ИИ резидентът на Транслайн го прочете.

Аз се свих още по-ниско в пенопласта.

– И ИИ ли се отвори от текста?

– ИИ се влюби в него – рече Тирена. – Тъкмо тогава разбрахме със сигурност, че хората няма да го харесат. Изправих се в креслото.

– Не бихме ли могли да продадем екземпляри на Техноцентъра?

– Направихме го – рече Тирена. – Продадохме един. Вероятно

милионите ИИ там са си го споделили реалновремево в минутата, когато е постъпил при тях по вектора. Междувездното авторско право не струва пукната пара, когато имаш насреща си силикон.

– Добре – свих се отново в креслото. – Какво ще правим сега?

Навън светкавици с размера на древните автостради на старата Земя танцуваха между отделните шпилове и кулите от облаци. Тирена се надигна от писалището си и отиде до края на застлания с килим кръг. Телесното ѝ поле трептеше като заредено с електричество масло върху вода.

– Сега – каза тя, – ти решавай дали искаш да бъдеш писател, или най-големият тъпанар в Мрежата на световете.

– Какво?

– Чу ме – Тирена се обърна и се усмихна. Зъбите ѝ се бяха превърнали в златни точки. – Договорът ни позволява да си възстановим аванса по какъвто можем начин. Прекратяването на активите ти в Интербанк, връщането на златните монети, които си скрил на Хоумфрий, и продажбата на онзи отвратителен телепортален дом ще са горе-долу достатъчни за това. И тогава можеш да отидеш и да се присъединиш към останалите творци – дилетанти, неудачници и умопобъркани, които Тъжния Крал Били събира на не знам си кой Необитаем свят, където живее той.

Гледах със зяпнала уста.

– Или пък – рече тя и се усмихна с канибалската си усмивка – можем просто да забравим този временен неуспех и да седнеш да работиш над следващата си книга.

Моята следваща книга се появи пет стандартни месеца по-късно. „Умиращата Земя II“ започваше оттам, където свършваше „Умиращата Земя“, този път в обикновена проза, като дължината на изреченията и съдържанието на главите бяха грижливо направлявани от невро-био-контролирани отзиви от една опитна група от 638 средни читатели на хардфакс. Книгата беше във формата на роман, достатъчно кратка, за да не уплаши потенциалния купувач на касовите шандове в магазините на Фуд Март, а корицата представляваше двадесетсекунден взаимодействие холос, на който високият мургав странник – Амалфи Шварц, предполагам, макар че Амалфи бе дребен и бледолик и носеше коригиращи лещи – разкъсва бодито на съпротивяващата се жена чак до линията на гръдните ѝ зърна, преди протестиращата блондинка да се обърне към зрителя и да изкрещи за помощ е останал без дъх шепот, осигурен от порнохолозвездата Лийда Суон.

От „Умиращата Земя II“ се продадоха деветнайсет милиона екземпляра.

– Не е зле – каза Тирена. – Нужно е известно време, за да се спечели публика.

– От първата „Умираща Земя“ се продадоха три милиарда екземпляра – напомних аз.

– „Пътят на пилигрима“ – рече тя. – „Mein Kampf“. Веднъж на сто години. Може би и по-рядко.

– Но от нея се продадоха три милиарда...

– Виж какво – прекъсна ме Тирена. – През двадесети век на старата Земя една верига от заведения за бързо хранене взела месо от умрели крави, изпържила го в мазнина, добавила канцерогенни вещества, увила го в пенопласт на петролна основа и продала деветстотин милиарда бройки. Човеци. Върви, че ги разбери.

„Умиращата Земя III“ въведе героите Уинона, избягалата млада робиня, която се издига до господарка на своя собствена плантация за фибропапмаса (нищо, че на старата Земя никога не се е отглеждала фибропластмаса), Артуро Редгрейв, стремителния блокадоразбивач (каква блокада?) и Спери Невинния, деветгодишния телепат, който умира от неуточнена болест. Невинния оживя до „Умиращата Земя IX“ и в деня, в който „Транслайн“ ми разрешиха да убия тази фъшкия, излязох да го отпразнувам с шестдневен запой на двадесет свята. Събудих се в белодробна система на Небесна врата, покрит с бълвоч и дихателна маска и изпитвайки най-голямото главоболие в Мрежата и увереността, че скоро ще трябва да започна работа над X том от „Хрониките на умиращата Земя“.

Не е трудно да пишеш халтура. От „Умираща Земя II“ до „Умираща Земя IX“ сравнително безболезнено бяха изминали шест стандартни години. Проучванията ми бяха посредствени, сюжетите – шаблонни, героите – измислени, прозата – изкуствена, а свободното ми време си беше мое собствено. Пътувах. Жених се още два пъти; всяка от съпругите ми ме остави без каквито и да било силни чувства, но отнасяйки значителна част от хонорарите ми от поредната „Умираща Земя“. Изследвах религиите и сериозното пиене и открих в последното повече надежда за дълготрайна утеха.

Запазих дома си, като добавих още шест стаи на пет свята и го напълних с изящно изкуство. Забавлявах се. Сред познатите ми имаше писатели, но през всички епохи ние сме били склонни да не се доверяваме помежду си и да злословим един за друг, като тайно отхвърляме

чуждите успехи и откриваме недостатъци в тяхното творчество. Всеки от нас знаеше в душата си, че той или тя е истински художник на словото, който просто случайно е станал комерсиален; останалите бяха халтурчици.

После, една хладна сутрин, когато спалнята ми леко се полюшваше в горните клони на моето дърво в Храмерския свят, се събудих под сивото небе със съзнанието, че музата ми ме е напуснала.

Бяха изминали пет години, откакто не бях писал поезия. „Песни“-те лежах отворени в кулата на Денеб Драй само с няколко довършени страници, освен онова, което бях публикувал. Използвах мисловни процесори, за да пиша романите си, и един от тях се задейства, когато влязох в кабинета си. „МАЙНАТА МУ, ИЗПИСА ТОЙ, КАКВО НАПРАВИХ С МОЯТА МУЗА?“

Фактът, че музата ми бе успяла да избяга, без аз да забележа, говори нещо за естеството на онова, което пишех. За онези, които не пишат и които никога не са изпитвали вълнението на творческия подтик, приказките за музите им се струват като риторическа фигура, някакъв причудлив образ, но за тези от нас, които живеят чрез Словото, музите ни са толкова реални и необходими, колкото меката глина на езика, която те ни помагат да ваем. Когато един човек пише – наистина пише, – той се чувства така, сякаш му е предоставена векторна връзка с боговете. Нито един истински поет не е бил в състояние да обясни възбудата, която човек изпитва, когато умът се превръща в инструмент – същия като писалката или мисловния процесор, – който командва и изразява откровения, идващи отнякъде другаде.

Моята муза беше избягала. Търсих я в другите светове на дома ми, но от украсените с изкуство стени и празни пространства отекваше само тишина. Телепортирах се и летях до любимите ми места, наблюдавах как слънцата залязват над ветровитите тревни прерии и нощните мъгли замъгляват смолисточерните скални проломи на Невърмор, но макар че изпразних съзнанието си от боклучавата проза на безкрайната „Умираща Земя“, не долавях никакъв шепот от моята муза.

Търсих я в алкохола и във флашбека, завръщайки се към продуктивните дни на Небесна врата, когато нейното вдъхновение представляваше едно непрестанно жужене в ушите ми, което прекъсваше работата ми, събуждаше ме от сън, но в преживените отново чрез спомена часове и дни нейният глас бе все така ням и подправен като повредена аудио-плоча от някой отдавна забравен век. Моята муза бе отлетяла.

Телепортирах се в офиса на Тирена Уингрийн-Фийф точно за

срещата ни. Тирена бе повишена от главен редактор на отдела за хард-факсове в издател. Новият ѝ офис заемаше най-горното ниво на върха на „Транслайн“ в Тау Сети Сентър и да стоиш там, бе като да си качнал на застлания с килим връх на най-високия, най-тънък връх на галактиката; само невидимият купол на леко поляризираното задържащо поле се извиваше дъгообразно отгоре, а килимът свършваше над шесткилометрова пропаст. Чудех се дали други писатели са изпитвали неудържимо желание да скочат.

– Новият опус ли? – посрещна ме Тирена.

Тази седмица модната вселена бе доминирана от Лусус и „доминирана“ бе правилната дума; моята редакторка беше облечена в кожа и желязо, с ръждясали шипове по китките и шията и един масивен патрон-таш през рамото и лявата ѝ гърда. Патроните изглеждаха истински.

– Да – казах и подхвърлих кутията с ръкописа на писалището ѝ.

– Мартин, Мартин, Мартин – въздъхна тя, – кога ще започнеш да изпращаш книгите си, вместо да си правиш труда да ги печаташ и да ги носиш тук лично?

– В това да ги нося има някакво странно удоволствие – обясних. – Особено тази.

– О, така ли?

– Да – кимнах. – Защо не почетеш малко от нея?

Тирена се усмихна и изщрака с черните си нокти по патроните в патронташа.

– Сигурна съм, че отговаря на твоите обичайни високи стандарти, Мартин – рече тя. – Няма нужда да я гледам.

– Моля те направи го – настоях аз.

– Наистина – каза Тирена – няма защо. Винаги се изнервям, като чета някоя нова творба в присъствието на автора.

– С тази няма да бъде така – обещах аз. – Прочети само първите няколко страници.

Тя, изглежда, бе доловила нещо в гласа ми, защото се намръщи леко и отвори кутията. Когато прочете първата страница, се намръщи още повече и прелисти останалата част от ръкописа.

На страница първа имаше едно-единствено изречение: „И тогава, една хубава сутрин през октомври. Умиращата Земя погълна собствените си вътрешности, сви се в последен гърч и умря.“ Останалите двеста деветдесет и девет страници бяха празни.

– Това шега ли е, Мартин?

– Не.

– Тогава някакъв изтънчен намек? Искаш да започнеш нова серия ли?

– Не.

– Не бих казала, че не сме очаквали това, Мартин. Нашите журналисти предложиха няколко вълнуващи идеи за сериали за теб. Господин Субвайзи смята, че ти би свършил идеално работата по романизирането на холосериала „Червеният отмъстител“.

– Можеш да си завреш „Червеният отмъстител“ в корпоративния си задник, Тирена. Свърших с „Транслайн“ и с тая предъвквана каша, която ви наричат художествена проза.

Изражението върху лицето на Тирена не трепна. Този път зъбите ѝ не бяха на точки – днес те бяха от ръждиво желязо, за да съответстват на шиповете по китките и яката около шията ѝ.

– Мартин, Мартин, Мартин – въздъхна тя, – ти нямаш никаква представа, че с тебе ще бъде свършено, ако не се извиниш, не се стегнеш и не летиш в пътя. Но това може да почака до утре. Защо не се прибереш вкъщи да изтрезнееш и да помислиш над тези неща?

Аз се изсмях.

– По-грезв не бих и могъл да бъда, госпожо. Просто ми трябваше известно време докато осъзная, че не само аз пиша глупости... През тази година в Мрежата няма издадена нито една книга, която да не е пълен боклук. Е, аз напускам кораба.

Тирена стана. За пръв път забелязах, че на имитиращия ѝ брезентов паяжина колан висеше военна смъртоносна палка. Надеждата ми беше, че и тя е моделиерски фалшификат както останалият ѝ костюм.

– Слушай, жалък, бездарен драскач – изсъска тя. – „Транслайн“ те притежава от топките ти нагоре. Ако продължиш да ни създаваш неприятности, ще те принудим да работиш в готско-романската фабрика под името Розмари Титмаус. Сега си върви вкъщи, изтрезней и се хващай за работа над „Умиращата Земя X“.

Усмяхнах се и поклатих отрицателно глава. Тирена едва забележимо присви очи.

– Ти все още ни дължиш близо един милион марки аванс – рече тя. – Достатъчно е да кажем една дума бирниците и ще вземем всичките стаи на къщата ти, с изключение на онзи проклет сал, който използваш като клозет на открито. Можеш да си клечиш на него, докато океаните се напълнят догоре с лайна. Изсмях се за последен път.

– Той е помещение за самостоятелно ползване – казах. – Освен това вчера продадох къщата. Чекът за остатъка по аванса трябва вече да ви е

бил препратен. Тирена потупа пластмасовата дръжка на смъртоносната палка.

– Знаеш, че „Транслайн“ притежава авторско право над концепцията на „Умиращата Земя“. Просто ще намерим някой друг да напише книгите. Кимнах.

– Нямам нищо против да го направите. Нещо в гласа на моята бивша редакторка се промени, когато разбра, че говоря сериозно. Някъде, почувствах аз, имаше някакво предимство в нейна полза, ако отанех.

– Слушай – рече тя, – сигурна съм, че можем да оправим тази работа, Мартин. Оня ден казвах на директора, че твоите аванси са твърде малки и че „Транслайн“ трябва да те остави да развиеш нова сюжетна линия.

– Тирена, Тирена, Тирена – въздъгнах аз. – Сбогом.

Телепортирах се на Ренесанс Вектор, а след това на Парсимони, където се натоварих на един вретенен кораб за триседмичното пътуване до Аскуит и претъпканото кралство на Тъжния крал Били.

Кратки бележки за Тъжния крал Били. Негово кралско величество крал Уилям XXIII, суверенен господар на Кралството на Уиндзор в изгнание, е човек, който леко прилича на восъчна свещ, която е била оставена върху гореща печка. Дългата му коса тече на меки струи към превитите рамене, а браздите на челото му се спускат надолу до притоците от бръчки около очите на басет и след това се отправят отново на юг през гънки и смръщени линии към плетеницата от двойни брадички ношията и бузите. Казват, че крал Били напомня на антрополозите за тревожните кукли на необитаемата Киншаса, че кара дзен-гностиците да си припомнят Жалостивия Буда след храмовия пожар на Тай Жин, а историците на средствата за масова информация – да хукнат към своите архиви, за да се ровят за снимки на някакъв древен киноактьор на име Чарлс Лафтън. Нито едно от тези неща не означава нищо за мен; аз гледам крал Били и си мисля за моя отдавна мъртъв учител дон Балтазар след едноседмичен запой.

Репутацията за мрачността на крал Били е преувеличена. Той често се смее; просто неговото нещастие се състои в това, че особеният начин, но който се смее, кара повечето хора да мислят, че ридае.

Човек не може да направи нищо по отношение на физиономията си, но в случая с негово величество цялата му личност сякаш внушава представата за „шут“ или „жертва“. Той се облича, ако това е думата, в нещо, което се доближава до едно непрекъснато състояние на анархия, отхвърляйки вкуса и усета за цвят на своите слуги андроиди, така че в

някои дни се разминава едновременно със себе си и със заобикалящата го среда. Външността му не се дължи само на шивачески хаос – крал Уилям се движи в постоянна униформа от домашно облекло, с незатворен цип на панталона, с окъсана и парцалива кадифена мантия, която като магнит привлича боклуците от пода, маншетът на левия му ръкав е два пъти по-дълъг от десния, който пък – на свой ред – изглежда така, сякаш е бил потопен в мармалад.

Схващате какво искам да кажа, нали?

Независимо от всичко това Тъжния крал Били притежава проникновен ум и страст към изкуствата и литературата, която няма равна на себе си от времето на истинския Ренесанс на старата Земя.

В известен смисъл крал Били е дебелото дете с вечно залепнало на витрината на сладкарницата лице. Той обича и разбира хубавата музика, но не може да я прави. Познавач на балета и на всички грациозни неща, негово величество е един тутлю, една непрекъсната поредица от падания по задник и комични прояви на тромавост. Страстен читател, безпогрешен критик на поезия и покровител на красноречието, в словесното си изразяване крал Били съчетава заекване със срамежливост, която не му позволява да покаже своите стихотворения или проза на който и да било друг.

Заклет ерген в началото на шестдесетте, крал Били обитава полуразрушен дворец и кралство от три хиляди квадратни километра така, сякаш те са още някой комплект измачкани кралски дрехи. Анекдотите изобилстват: един от прочутите живописци на картини с масло, когото крал Били поддържа, среща негово величество да върви с наведена глава, с ръце, кръстосани на гърба, с единия крак на градинската алея, а с другия в калта, видимо потънал в мисли. Художникът поздравява своя покровител. Тъжния крал Били вдига поглед, примигва с очи, оглежда се наоколо, сякаш се пробужда от дълга дрямка. „Извинявайте – казва негово величество на озадачения художник, – н-н-но бихте ли ми казали, ак-к-ко обичате: към палата ли бях тръгнал, или идвам от п-п-палата?“ „Към палата, ваше величество“ – отвърща художникът. „А, д-д-добре – въздъхва кралят, – значи съм обядвал.“

Генерал Хорас Гленън-Хайт беше започнал своето въстание и неопитаемият свят Аскуит лежеше непосредствено на пътя на неговия завоевателен поход. Аскуит не беше обезпокоен – Хегемонията бе предложила един флот на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: космос като щит, – но кралският повелител на Кралство Монако в изгнание изглеждаше по-размекнат от всякога, когато ме повика в палата.

– Мартин – рече негово величество, – ч-ч-чувал ли си за б-б-битката за Фомалхоут?

– Да – отвърнах. – Мисля, че няма защо да се безпокоите. Фомалхоут е точно такова място, към каквото се е стремил Гленън-Хайт: малко, с не повече от няколко хиляди колонисти, богато на минерали и с време-дълг най-малко – колко беше? – двадесет стандартни месеца от Мрежата.

– Двадесет и три – рече Тъжния крал Били. – Значи н-н-не смяташ, че с-с-сме з-з-застрашени?

– Ъ-ъ – отвърнах. – При само три седмици реалнотранзитно време и време-дълг по-малко от година Хегемонията може винаги да докара тук войски от Мрежата по-бързо, отколкото генералът – Фомалхоут.

– Може би – замислено рече крал Били, като понечи да се облегне на един глобус, но след това подскочи и се изправи, тъй като глобусът щеше да се обърне под тежестта му. – Но независимо от това аз реших да започнем наш собствен скромен Хеджир.

Примигнах изненадан. Били от близо две години говореше за преместването на кралството в изгнание, но изобщо не бях допускал, че ще го направи.

– Кос-кос кос... корабите са готови на Парвати – каза той. – Аскуит даде съгласие да дос-дос-дос... да осигури транспорта, от който се нуждаем за пътуването към Мрежата.

– А палатът? – попитах аз. – Библиотеката? Стопанствата и градините?

– Дарени, естествено – рече крал Били, – но съдържанието на библиотеката ще замине с нас.

Седнах на страничната облегалка на дивана от конски косъм и се почесах но бузата. През десетте години, които бях прекарал в кралството, бях израснал от поданик и учител на Били в негов довереник и приятел, но никога не бях претендирал, че разбирам тази рошава загадка. При пристигането ми той незабавно ме бе удостоил с аудиенция.

– Ж-ж-желаете ли д-д-да се присъедините към останалите т-т-талантливи хора в нашата малка колония? – ме бе попитал той.

– Да, ваше величество.

– А щ-щ-ще пишете ли о-о-още книги като „У-у-умиращата Земя“?

– Не, ако бих могъл да не го правя, ваше величество.

– Аз я п-п-прочетох, да ви кажа – бе казал дребният човечец. – Беше м-м-много интересна.

– Изключително любезен сте, сир.

– Г-г-г-глупости, господин Силенъс. Б-б-беше интересна, защото някой очевидно беше изхвърлил нежелателните места от нея и бе оставил вътре всички лоши части.

Аз се бях усмихнал, изненадан от внезапното откритие, че започвам да харесвам Тъжния крал Били.

– Н-н-но „Песни“-те – бе въздъхнал той, – т-т-това беше книга. Вероятно най-хубавият том със с-с-с... поезия, публикуван в Мрежата през последните два века. Как сте успели да я прокарате край полицията на посредствеността, никога няма да разбере. Поръчах двадесет хиляди екземпляра за к-к-кралството. Бях навел леко глава, загубил дар слово за пръв път от времето след мозъчния удар две десетилетия преди това.

– Ще напишете ли още п-п-поезия като „Песни“-те? – Дойдох тук, за да се опитам, ваше величество. – Тогава добре сте дошли – бе рекъл Тъжния крал Били. – Ще живеете в западното крило на п-п-п... крепостта, близо до канцелариите ми и вратата ми ще бъде винаги отворена за вас.

Сега погледнах към затворената врата и към дребния суверен, който – дори и когато се усмихваше – изглеждаше така, сякаш беше готов да се разплаче.

– Хиперион ли? – попитах аз. Той бе споменавал много пъти превърналата се в първобитен свят колония.

– Точно така. Разселническите кораби с андроиди са там от няколко години, М-М-Мартин. Подготвят пътя, така да се каже.

Аз повдигнах вежда. Богатството на крал Били не идше от активите на кралството, а от сериозни инвестиции в икономиката на Мрежата. Независимо от това, ако той е осъществявал тайна реколонизация в продължение на години, разходите сигурно са били зашеметяващи.

– С-с-спомняте ли си защо първите колонисти са нарекли пла-пла-пла... света Хиперион, Мартин?

– Разбира се. Преди Хеджира те са обитавали малко имение на една от луните на Сатурн. Не са могли да преживяват дълго без периодично земно снабдяване, ето защо емигрирали в Необитаемите райони и нарекли намерения свят на тяхната луна.

Крал Били се усмихна тъжно.

– И ти не знаеш защо името е благоприятно за нашето начинание?

Нужни ми бяха десет секунди, за да направя връзката.

– Кийтс – казах аз.

Няколко години преди това към края на една дискусия за същността на поезията крал Били ме бе попитал кой е най-чистият поет, живял

някага.

– Най-чистият ли? – бях попитал аз. – Няма ли предвид най-великия?

– Не, не – рече крал Били, – абсурдно е д-д-да се спори кой е най-великият. Любопитно ми е твоето мнение за това, кой е най-ч-ч-чистият... най-близкият до същността, която описваш ти.

Няколко дни бях размишлявал над въпроса и след това казах своя отговор на крал Били, докато наблюдавахме залязващите слънца от върха на стръмния скат недалеч от палата. Червени и сини сенки се проточаха през янтарната поляна към нас.

– Кийтс – заявих аз.

– Джон Кийтс – уточни Тъжния крал Били. – А-ха – И след това, миг по-късно: – Защо?

И аз му бях разказал онова, което знаех за поета от деветнадесети век на старата Земя; за неговото възпитание, учение и ранна смърт... но най-вече за един живот, посветен почти изцяло на тайнството и красотата на поетичното творчество.

Тогава Били ми изглеждаше заинтригуван; сега сякаш бе изцяло обсебен и като махна с ръка, извика един холомакет, който изпълни почти цялото пространство. Аз се отдръпнах назад, прекрачвайки през хълмовете, сгради и пасящи животни, за да имам по-добър изглед.

– Виж Хиперион – прошепна моят покровител. Както ставаше обикновено, когато беше силно вгълбен, крал Били забрави да заеква. Холосът показа поредица от изгледи: речни градове, пристанища, планински кътчета, един град на хълм, пълен с паметници, които подхождаха на странните постройки в една равнина наблизо.

– Гробниците на времето? – попитах аз.

– Точно така. Най-голямата мистерия в познатата вселена.

Аз се намръщих на хиперболата.

– Те са празни, дявол да го вземе – възкликнах аз. – Празни са били и като са ги открили.

– Те са източник на странно антиентронно силово поле, което все още продължава да съществува – рече крал Били. – Едно от малкото явления, като се изключат единичните случаи, което се осмелява да си прави експерименти със самото време.

– Едва ли е кой знае какво – рекох. – Сигурно е било нещо като насянето на антикорозионно покритие върху метал. Построени са били да траят дълго, но са празни. И откога се заглавичкваме с технологии?

– Не става дума за технология – въздъхна крал Били, като лицето

му се размекна в още по-дълбоки жлеbove. – Мистерия. Странността на мястото, нещо толкова необходимо на някой творчески духове. Една съвършена смесица от класическата утопия и езическата мистерия.

Свих рамене, без това да ми направи каквото и да било впечатление.

Тъжния крал Били пропъди холоса.

– Твоята п-п-поезия стана ли по-добра?

Скръстих ръце пред гърдите си и се загледах в кралското нескопосно джудже.

– Не.

– Върна ли се м-м-музата ти?

Не казах нищо. Ако можеше да се убива с поглед, всички щяхме да крещим „Кралят е мъртъв, да живее кралят!“ преди да е дошла вечерта.

– М-м-много добре – заяви той и показа, че може да изглежда и непоносимо самодоволен освен тъжен. – С-с-стягай си багажа, моето момче. Заминаваме за Хиперион.

(Гласът става унесен.)

Петте разселнически кораба на Тъжния крал Били се носеха като златни глухарчета сред лазурно небе. Бели градове, които се издигаха върху три континента: Кийтс, Ендимион, Порт Романс... самият Град на поетите. Повече от осем хиляди поклонници на Изкуството, търсещи изход от тиранията на посредствеността и стремящи се към обновяване на виждането си за този грубо скроен свят.

Аскуит и Уиндзор-в-изгнание бяха център за андроидно био-производство през века, последвал Хеджира, и сега тези синекожи приятели на човека се трудеха усърдно със съзнанието, че когато този последен мъчителен труд приключи, щяха най-после да бъдат свободни. Белите градове се издигаха. Първозаселниците, уморени да си играят на туземци, излязоха от селата и горите си и ни помогнаха да построим отново колонията, с повече човешки подробности. Технократите, бюрократите и екократите омекнаха и дадоха свобода за действие върху доверчивия свят и мечтата на Тъжния крал Били се приближи с още една крачка до действителността.

По времето, когато ние пристигнахме на Хиперион, генерал Хорас Гленън-Хайт беше умрял и неговият кратък, но жесток бунт вече бе потушен, но нямаше място за връщане назад.

Някои от по-здравите художници и занаятчии се отнесоха презрително към Града на поетите и поведоха тежък, но съзидателен живот в

Джактаун или в Порт Романс, че дори и в разширяващите се граници отвъд тях, но аз останах.

През онези първи години не открих никаква муза на Хиперион. За мнозина увеличаването на разстоянията поради ограничения транспорт – ЕМПС-тата бяха ненадеждни, плъзгачите – рядкост – и свиването на изкуственото съзнание, дължащо се на отсъствието на инфосфера, липсата на какъвто и да било достъп до Всеобема и наличието на един-единствен векторен предавател – всичко това водеше до възобновяване на творческите енергии, до ново разбиране за това, какво означава да си човешко същество и творец.

Или поне така се говореше.

Нямаше никаква муза. Моите стихове продължаваха да бъдат технически изкусни и мъртви като котката на Хък Фин.

Реших да се самоубия.

Но преди това прекарах известно време, най-малко девет години, в изпълнение на една обществена служба, с която осигурявах единствено-то липсващо нещо на новия Хиперион: упадък.

От един биоскулптор, сполучливо наречен Грауман Секирата, се добих с косматите хълбоци, копитата и козите крака на сатир. Пуснах си брада и удължих ушите си. Грауман направи интересни промени в сексуалния ми апарат. Това нещо се разчу. Селски момичета, първозаселнички и съпругите на нашите чистосини градостроители и пионери – всички очакваха или сами си уреждаха визита от единствения постоянно пребиваващ сатир на Хиперион. Научих какво означава наистина „приапски“ и „сатириза“. Освен безкрайните поредици от сексуални състезания дадох възможност на пиянските ми способности да станат легендарни и на речника ми да се върне към състояние, което се доближаваше до някогашните дни след мозъчния удар.

Беше прекрасно шибано. Адски шибано.

И тогава вечерта, когато бях решил да си пръсна черепа, се появи Грендел.

Кратки бележки за гостуващото ни чудовище:

Нашите най-лоши сънища се сбъднаха. Някакво зло затъмни светлината. Сенки от Морбиус и Крела. Поддържай огньовете силни, майко, Грендел пристига тази вечер.

Отначало си мислим, че изчезналите просто отсъстват; по стените на нашия град няма наблюдателници, всъщност изобщо няма стени, пред вратата на нашия тревен чертог няма воини. После някакъв мъж съобщава за жена си, изчезнала по времето между вечерята и

нахранването на двете им деца. След това Хобан Криетъс, абстрактният имплозионист, не се появява на представление в средата на седмицата в Амфитеатъра на поетите – първият му пропуснат номер в течение на осемдесет и две години, прекарани на сцената. Плъзва загриженост. Тъжния крал Били се завръща от работата си като наблюдател на възстановяването на Джактаун и обещава, че охраната ще бъде засилена. Около града е прокарана сензорна мрежа. Офицери от Корабна сигурност претърсват Гробниците на времето и докладват, че навсякъде е празно. Във входа на лабиринта, при основата на Нефритената гробница, са изпратени механични роботи и те докладват, че при проба, взета на шест хиляди километра, няма нищо. Плъзгачи, автоматични и управлявани от хора, прочистват територията между града и Брайдъл Рейндж и не откриват нищо поголямо от горещия отпечатък на скалната змиорка. В течение на една местна седмица няма повече изчезвания.

След това започват смъртните случаи. Скулпторът Пийт Гарсиа е намерен в ателието му... и в спалнята... и в двора. Шефът на Корабна сигурност Труин Хайнс е достатъчно глупав, за да каже на някакъв новинар: „Изглежда така, сякаш е бил разкъсан от зъл хищник. Но никой от хищниците, които съм виждал, не би могъл да стори такова нещо на един човек.“ Всички сме тайно стреснати и повъзбудени. Вярно, диалогът е лош, като излязъл направо от милионите филми и холодрами, от които сме се ужасявали, но сега ние сме част от шоуто. Подозрението се насочва към очевидното: някакъв психопат се е развъртял между нас и вероятно убива с пулсаторен нож или с „дяволски бич“. Този път той (или тя) не е намерил време да се отърве от трупа. Горкият Пийт.

Шефът на Корабна сигурност Хайнс е уволнен и градският управител Прюит получава разрешение от негово величество да наеме, да обучи и да въоръжи един градски полицейски отряд от около двадесетина офицери. Говори се за подлагане на тест за истина на цялото население на Града на поетите, състоящо се от шест хиляди души. Кафенетата по тротоарите жужат от разговори за граждански права... ние бяхме, строго погледнато, във от Хегемонията – имахме ли някакви права?... и се чертаят глупави планове за залавяне на убиеца.

Товага клането започва.

Нямаше никаква закономерност в убийствата. Телата бяха намирани по двойки, по тройки, сами или изобщо не се намираха. Някои от изчезванията бяха безкръвни, други оставяха локви от съсирена кръв. Нямаше никакви свидетели, никакви оцелели от нападенията. Местата като че ли бяха без значение: семейство Уеймонт живееха в една от

вилите извън града, но Сайра Роб никога не мърдаше от кулата на своето студио недалече от центъра на града; две от жертвите изчезнаха сами през нощта, вероятно докато са се разхождали из Градината на Дзен, но дъщерята на канцлера Леман имаше лична охрана и въпреки това бе изчезнала, докато била сама в една баня на седмия етаж в палата на Тъжния крал Били.

На Лусус или в Тау Сети Сентър, или в десетина други свята от старата Мрежа смъртта на хиляда души разнообразява второстепенните новини – теми за злободневната инфосфера или за вътрешните страници на сутрешния вестник, – но в един шестхиляден град, в една колония от петдесет хиляди души десетина убийства – подобно на прочутата сентенция – да те обесят на сутринта – проявяват тенденция да фокусират вниманието много добре.

Аз познавах една от първите жертви. Сисиприс Харис бе едно от първите ми завоевания като сатир и една от най-ентузиазираниите – красива девойка с дълга руса коса, която бе прекалено нежна, за да е истинска, с външност на свежо откъсната праскова, прекалено девствена, за да мечтаеш да я докоснеш, с красота, която е прекалено съвършена, за да може да ѝ се вярва: точно онзи тип, върху който дори и най-плахият мъж мечтае да упражни насилие. Над Сисиприс сега наистина бе упражнено насилие. Намериха само главата ѝ, поставена изправена в центъра на площад „Лорд Байрон“, сякаш бе погребана до шията в порест мрамор. Когато чух тези подробности, разбрах точно с какво същество си имаме работа, тъй като една котка, която имах някога в имението на майка ми, оставяше подобни жертвоприношения в южното вътрешно дворче почти всяка сутрин през лятото – ту главата на някоя мишка, гледаща нагоре от пясъчника с чистото удивление на гризач, ту озъбената усмивка на някоя земна катеричка – ловни трофеи на един горд, но гладен хищник.

Тъжния крал Били дойде да ме посети, докато работех над моите „Песни“.

– Добро утро. Били – поздравих аз.

– Казвай ми ваше величество – изръмжа сърдито негово величество в рядко проявление на кралско неразположение на духа. Той бе престанал да заеква в деня, в който кралският спускателен кораб се приземи на Хиперион.

– Добро утро. Били, ваше величество.

– Хмрх – изръмжа моят господар, отмести някакви листове хартия и сколаса да седне в единствената локвичка от разлято кафе върху иначе

сухата пейка. – Пак пишеш, Силенъс.

Не виждах никаква причина да признавам признанието на очевидното.

– Винаги ли използваш писалка?

– Не – казах аз, – само когато искам да напиша нещо, което си заслужава да се чете.

– Това заслужава ли си?

Той посочи към малката купчинка листове, които бях натрупал в течение на две местни седмици работа.

– Да.

– Да? Просто да?

– Да.

– Ще мога ли скоро да го прочета?

– Не.

Крал Били наведе поглед и видя, че левият му крак е стъпил в локва кафе. Той се намръщи, отмести се и попи чезнещата локвичка с края на мантията си.

– Никога ли? – понита той.

– Никога, освен ако не ме надживееш.

– Което възнамерявам да направя – рече кралят. – Докато ти издъхваш в ролята си на пръч в царството на дзивките.

– Това опит за метафора ли е?

– Ни най-малко – рече крал Били. – Просто констатация.

– Аз не съм спирал вниманието си на нито една дзивка от дните на детството ми във фермата – казах. – Обещах на майка ми в една песен, че няма да си позволя да еба овце, без да поискам нейното разрешение.

Докато крал Били ме гледаше скръбно, изпиях няколко реда от дървената песничка, наречена „Няма никога да има друга дзивка“.

– Мартин – прекъсна ме той, – някой или нещо убива хората ми.

Отместих настрана хартията и писалката си.

– Знам.

– Имам нужда от твоята помощ.

– Как да ти помогна, за Бога? Да не искаш да проследя убиеца като някой детектив от ХХВ? Или да се сражавам до смърт на проклетите Райхенбахски водопади, дявол да го вземе?

– Това би било задоволително, Мартин. Но междувременно няколко мнения и съвети биха били достатъчни.

– Мнение първо – откликнах аз, – глупаво е, че си дошъл тук. Мнение второ, глупаво е да стоиш. Съвет алфа/омега: напусни.

Крал Били кимна печално с глава.

– Да напусна този град или изобщо Хиперион?

Свих рамене.

Негово величество стана и отиде до прозореца на малкия ми кабинет. Той имаше изглед оттатък една малка триметрова уличка към тухления зид на автоматичния рециклиращ завод в съседство. Крал Били огледа пейзажа.

– Ти си запознат – рече той – с древната легенда за Шрайка, нали?

– Чувал съм отчасти за нея.

– Местните хора свързват чудовището с Гробниците на времето – рече той.

– Местните хора си мажат коремите с боя за празника на жътвата и пушат необработен тютюн – казах аз.

Крал Били кимна в знак на потвърждение на мъдростта на това, което казах.

– Първият екип на Хегемонията, кацнал тук – продължи той, – се е отнесъл подозрително към този район. Те настроили своите мултиканални записващи устройства и разположили базите си на юг от Брайдъл.

– Слушай – сонях се аз, – ваше величество... какво искаш? Оправдане за това, че си се прекарал и си построил града тук ли? Оправдан си. Върви и недей да вършиш повече грехове, чадо мое. Сега, ако не възразяваш, ваше величество, адио. Имам да пиша мръсни епиграми. Крал Били не се обърна от прозореца.

– Препоръчваш да евакуираме града ли, Мартин?

Поколебах се само един миг.

– Разбира се.

– А ти? Би ли заминал с останалите?

– Защо да не замина?

Крал Били се обърна и ме погледна в очите.

– Би ли? Не казах нищо. След минута отместих поглед встрани. – Така си и мислех – рече владетелят на планетата. Той хвана пухкавите си ръце зад гърба и отново се вторачи в стената. – Ако бях детектив – продължи, – щях да проявя подозрителност. Най-непродуктивният жител на града започва да пише отново след десет години мълчание, само... колко, Мартин?... два дни след като стават първите убийства. Сега той е изчезнал от обществения живот, в който някога имаше преобладаващо влияние, и прекарва времето си в съчиняване на някаква епическа поема... срамежлив, дори девойките са в безопасност от пръчовската му страст.

Въздъгнах.

– Пръчовска страст, Боже мой?

Крал Били погледна през рамо към мен.

– Добре – казах. – Хвана ме. Признавам си. Аз ги убивах и се къпех в кръвта им. Това ми доставя страхотен литературен афродизиак. Планирал съм още двеста... триста жертви, първокласни... и следващата ми книга ще е готова за публикация.

Крал Били се обърна отново към прозореца.

– Какво има? – попитах го. – Не ми ли вярваш?

– Не.

– Защо?

– Защото – рече крал Били – знам кой е убиецът.

Седяхме в тъмната холовизионна кабина и наблюдавахме как Шрайка убива писателката Сайра Роб и любовника ѝ. Осветлението беше много слабо. Зрялата плът на Сайра сякаш сияеше с бледа фосфоресцентност, докато в мъждивата светлина белите бутове на нейния много по-млад приятел създаваха илюзията, че се носят отделно от останалата част на загорялото му тяло. Тяхното любене приближаваше неистовия върховен момент, когато се случи необяснимото. Вместо заключителните тласъци и внезапната пауза на оргазма младежът сякаш се възнесе нагоре и назад, издигайки се във въздуха, като че ли Сайра го бе изхвърлила по някакъв начин насила от тялото си. Звуковата пътека на дискетата, която до този момент се състоеше от обичайното задъхано дишане, секване на дъха, възгласи на възбуда и наставления, обичайни за подобна дейност, внезапно изпълни холовизионната кабина с писъци – първо от страна на младежа, а след това и на Сайра.

Чу се глух звук, когато момъкът се блъсна в една скрита камера в стената. Тялото на Сайра лежеше в очакване с трагикомична уязвимост – разчекнати крака, разперени ръце, разлати гърди, бледи бедра. Главата ѝ беше отметната назад в екстаз, но сега тя имаше време да я вдигне, при което в този момент потрес и гняв вече изместваха изражението, странно наподобяващо прииждащ оргазъм. Сайра отвори уста, за да изкрещи нещо.

Нямаше думи. Чу се звук като при срязване на диня от остриета, които проникват в плът, от закривени ножове, прерязали кости и сухожилия. Главата на Сайра отхвъркна назад, устата ѝ зина невъзможно широко и тялото ѝ се взриви от гръдната кост надолу. Плътта се отделяше, сякаш някаква невидима брадва цепеше Сайра за подпалки. Невидими скалпели довършиха работата по отварянето ѝ, при което страничните

разрези напомнях отвратителен филм с ускорени движения, показващ побъркан хирург, който прави любимата си операция. Това беше една брутална аутопсия, направена на жив човек, По-скоро, на допреди малко жив човек, тъй като, когато кръвта спря да лети и тялото престана да се гърчи, крайниците на Сайра се отпуснаха безжизнени, при което краката се отвориха отново като отглас от неприличната гледка на вътрешните органи над тях. И тогава – за съвсем кратък миг – край леглото се мярна силует от червено и хром.

– Замрази, разшири и увеличи – нареди крал Били на домашния компютър.

Силуетът се превърна в глава, излязла от кошмара на наркоман, изпаднал в треска: лице, отчасти от стомана и хром, отчасти – череп, със зъби като на механичен вълк, пресечени от парен екскаватор, с очи като рубинени лазери, пламтящи през пълни с кръв скъпоценни камъни, чело, прободено от кривото острие на шип, стърчащ на тридесет сантиметра пред череп от живак и шия, обкръжена от подобни шипове.

– Шрайка? – каза аз.

Крал Били кимна – едва доловимо движение на брадичката и челюстите.

– Какво е станало с момчето? – попитах.

– Когато беше открито тялото на Сайра, от него нямаше и следа – рече кралят. – Никой не знаеше, че изчезнал, докато не беше открита тази дискета. Идентифицираха го като един от младите специалисти по рекреация от Ендимион.

– Сега ли намерихте холоса?

– Вчера – рече крал Били. – Хората от Корабна сигурност откриха отражателя на тавана. На по-малко от милиметър отсреща. Сайра е имала библиотека с подобни дискети. Камерата очевидно е била там само за да записва... ъ-ъ...

– Спалните лудории – помогнах аз.

– Точно така.

Станах и се приближих до висящия образ на съществото. Ръката ми премина през челото, шипа и челюстите. Компютърът беше изчислил размерите му и ги бе представил правилно. Съдейки по главата на съществото, нашият Грендел бе над три метра високо.

– Шрайка – прошепнах аз, по-скоро като поздрав, отколкото като идентифициране.

– Какво можеш да ми кажеш за него, Мартин?

– Защо питаш мен? – троснах се аз. – Аз съм поет, а не

митоисторик.

– Искал си достъп до компютъра на разселническия кораб за справка относно естеството и произхода на Шрайка.

Повдигнах вежда. Предполагаше се, че компютърният достъп е също толкова личен и анонимен, колкото и включването към инфосферата в Хегемонията.

– И какво от това? Сигурно стотици хора са проверили легендата за Шрайка, откакто започнаха убийствата. Възможно е да са хиляди. Това е единствената легенда за чудовище, с която разполагаме, дявол да го вземе.

Крал Били размърда бръчките и гънките си нагоре-надолу.

– Така е – рече той, – но ти си се ровил из архивите три месеца преди първото изчезване.

Въздъхнах и се отпуснах на възглавниците в холовизионната кабина.

– Добре – казах. – Така е. И какво от това? Искан да използвам проклетата легенда в проклетото стихотворение, което ниша, затова я прочух. Арестувай ме.

– Какво научи?

Бях много ядосан. Забих сатирските си копита в мекия килим.

– Само онова, което беше в проклетия архив – извиках. – Какво, по дяволите, искаш от мен. Били?

Кралят почеса челото си и замижа, сякаш, без да иска, си бе бръкнал в окоето с малкия си пръст.

– Не знам – рече той. – Служителите от сигурността искаха да те вземат на кораба и да те подложат на изчерпателен разпит. Аз предпочетох да разговарям с теб.

Трепнах, почувствах някакво странно усещане за нулева гравитация в стомаха си. Изчерпателен разпит означаваше шунтове в мозъчната кора и муфи в черепа. Повечето хора, разпитвани по този начин, се възстановяваха напълно. Повечето.

– Можеш ли да ми кажеш коя страна от легендата за Шрайка възнамеряваше да използваш в стихотворението си? – тихо попита крал Били.

– Разбира се – отвърнах. – Според евангелието на култа към Шрайка, който води началото си от първозаселниците, Шрайка е Господаря на болката и Ангела на последното изкупление, дошъл от място отгъткъ времето, за да възвести края на човешката раса. Хареса ми това странно сравнение.

– Края на човешката раса – повтори крал Били. – Да. Той е архангел

Михаил и Морони, Сатаната и Маскираната ентропия плюс чудовището на Франкенщайн, всички събрани накуп – казах аз. – Той се мотае край Гробниците на времето в очакване да излезе и да изсипе опустошение, когато дойде време човечеството да последва дронта, горилата и кашалота по списъка на хитпарада на унищожението.

– Чудовището на Франкенщайн – измърмори замислено дребничкият дебел мъж в измачкана мантия. – Защо него?

Поех си дъх.

– Защото според култа към Шрайка човечеството по някакъв начин е сътворило чудо – обясних, макар да знаех, че крал Били е не по-зле осведомен от мен, дори по-добре.

– А известно ли е как може да бъде убит? – попита той.

– Не, доколкото знам. Предполага се, че е безсмъртен, неподвластен на времето.

– Някакво божество ли?

Поколебах се.

– Не съвсем – отговорих най-после. – По-скоро един от най-лошите кошмари на вселената, превърнали се в действителност. Нещо като Безпощадния косач, но със склонност да набива души на едно гигантско трънено дърво... докато душите на хората са все още в телата им.

Крал Били кимна с глава.

– Виж какво – предложих му аз, – ако държиш да се задълбочаваш в теологии от стария свят, защо не отлетиш в Джактаун и не попиташ някой от жреците на култа?

– Да – рече кралят, подпрял брадичка на пухкавия си юмрук, видимо отнесен, – те са вече на разселническия кораб и са подложени на разпит. Всичко е толкова объркано.

Надигнах се да си вървя, без да съм сигурен дали щяха да ме пуснат.

– Мартин?

– Да.

– Преди да си тръгнеш, можеш ли да се сетиш за каквото и да било друго нещо, което би могло да ни помогне да проумеем това?

Спрях на вратата и усетих как сърцето ми се блъска в ребрата, искайки да излезе навън.

– Да – отговорих, като с мъка запазах гласа си спокоен. – Мога да ти кажа кой и какво представлява Шрайка в действителност.

– О?

– Той е моята муза – заявих, след което се обърнах и се прибрах в

стаята си да пиша.

Разбира се, че аз бях призовал Шрайка. Знаех това. Бях го призовал, когато започнах поемата си за него.

В началото бе Словото.

Преозаглавих поемата си на „Хиперионски песни“. Тя не се отнасяше за планетата, а за преходността на самородните титани, наречени човечи. Тя беше за безумното високомерие на една раса, която бе дръзнала да убие собствения си роден свят чрез абсолютно безгрижие и след това бе пренесла това опасно високомерие на звездите, единствено за да се изправи пред гнева на бог, за чието създаване сама бе спомогнала. „Хиперион“ беше първата сериозна творба, която бях писал от години насам, и най-доброто, което изобщо бих могъл да създам. Започната като комично-сериозно отдаване на дължимото пред духа на Джон Кийтс, поемата се превърна в последното ми основание за съществуване, в една епична проява на сила в епоха на посредствен фарс. „Хиперионски песни“ бяха написани със сръчност, каквато никога не бих могъл да притежавам, с майсторство, каквото никога не бих могъл да придобия, и изпята с глас, който не беше мой. Преходността на човечеството бе моята тема. Шрайка беше моята муза.

Още двадесетина души умряха, преди крал Били да евакуира Града на поетите. Част от евакуираните отидоха в Ендимион, в Кийтс, или в някои от другите нови градове, но повечето предпочетоха да поемат с разселническите кораби обратно към Мрежата. Мечтата на крал Били за творческа утопия умря, макар че сам кралят продължи да живее в мрачния палат в Кийтс. Управлението на колонията премина в ръцете на автономния съвет, който се обърна към Хегемонията с молба за членство и незабавно създаде Сили за самозащита. СЗС съставени предимно от същите първозаселници, които десетилетие преди това се бяха избивали помежду си, но сега бяха командвани от самозвани Офицери от нашата нова колония – съумяваха единствено да нарушат спокойствието на нощта със своите автоматизирани хидропланинни патрули и да загрозят красотата на завръщащата се пустиня със своите екипирани наблюдателни механични роботи.

За моя изненада не бях единственият, останал на планетата – имаше още най-малко двеста души, макар че повечето избягахме социалните контакти, усмихвайки се любезно, когато се разминавахме по Алеята на поетите или докато се хранехме отделно в кънтящата празнота на трапезния купол.

Убийствата и изчезванията продължиха, като се свеждаха средно до едно на две местни седмици, макар че обикновено бяха откривани не от нас, а от районния командващ СЗС, който изискваше преброяване на населението на всеки няколко седмици.

Образът, който остава в съзнанието ми от онази първа година, е не-обикновено комунален: нощта, когато се събрахме пред Общинската палата, за да гледаме как разселническият кораб си тръгва. Беше в разгара на есенния метеоритен сезон и нощното небе на Хиперион вече пламтеше от златни нишки и червени кръстове от огън, когато двигателите на разселническият кораб избумтяха, блесна едно малко слънце и в продължение на цял час ние наблюдавахме как писателите и останалите колеги творци се отдалечаваха като нишка от разтопен пламък. Тъжния крал Били се присъедини към нас в тази нощ и си спомням, че ме погледна, преди да влезе тържествено в украсената си каляска, за да се прибере в безопасност в Кийтс.

През последвалите десетина години напусках града само няколко пъти; веднъж, за да намеря един биоскулптор, който да ме освободи от сатиричните ми наклонности, останалите пъти, за да си купя хранителни и други припаси. Храмът на Шрайка вече бе подновил поклоненията и по време на пътуванията си използвах на връщане техния утъпкан път към смъртта – пътеката към крепостта Хронос, въздушния трамвай над Брайдъл Рейндж, вятърните гемии и Харонския шлеп по река Хули. По своя обратен път се вирах в поклонниците и се чудех кои щяха да оживеят.

Малцина посещаваха Града на поетите. Нашите наполовина довършени кули започнаха да изглеждат като порутени развалини. Галериите с техните стъкло-метални куполи и покрити аркади натежаваха от лозници; трескот и остра трева се подаваха между плочите. СЗС усиливаха допълнително хаоса, като залагаха мини и минни капани, за да убият Шрайка, но успяваха единствено да опустошат някога красивите части на града. Напоителната система се повреди. Акведуктът се разруши. Пустинята настъпваше. Аз се местех от стая в стая из напуснатия палат на крал Били, работех над своята поема и очаквах своята муза.

Когато мислиш за него, причинно-следствената връзка започва да напомня някаква магическа логическа примка от фактовия художник Каролус или може би гравюра от Ешер: Шрайка се бе появил поради магическата сила на моята Поема, но поемата не би могла да съществува без заплахата/присъствие на Шрайка като муза. Възможно е да съм бил малко луд през онези дни.

В разстояние на десетина години, внезапна смърт отнесе града на дилетантите, докато останахме само Шрайка и аз. Ежегодното минаване на поклонението на Шрайка не ме дразнеше много – някакъв далечен керван, който пресичаше пустинята към Гробниците на времето. Понякога няколко фигури се завръщаха, побягнали през яркочервените пясъци към заслона на крепостта Хронос на двадесет километра на югозапад. По-често не се виждаше никой.

Аз наблюдавах от прикритието на града. Косата и брадата ми бяха пораснали и отчасти покриваха дрипите, които носех. Излизах най-вече през нощта, една прокрадваща се из развалините сянка, и от време на време хвърлях поглед към своята осветена кула в палата като Дейвид Хюм, който наднича в своите собствени прозорци и тържествено решава, че не си е вкъщи. Изобщо не преместих хранителния синтезатор от трапезния купол в жилището ми, тъй като предпочитях да се храня в кънтящата тишина под напуканата катедрала – вмирисан Елой, угояващ се за неизбежния Морлок.

Нито веднъж не видях Шрайка. Много нощи, току преди зори, се будех от дрямка при някой внезапен звук – драскането на метал по камък, стърженето на пясъка под нечии нозе, – но макар често да бях сигурен, че съм наблюдаван, нито веднъж не видях наблюдателя. Понякога отивах на кратък излет до Гробниците на времето, особено нощно време, като избягвах тихите объркани течения на антиентропните приливи, докато се придвижвах през сложно преплетени сенки под крилето на Сфинкса или съзерцавах звездите през изумрудената стена на Нефритената гробница. Именно при завръщането ми от тези нощни скиталчества веднъж заварих в кабинета си неканен гост.

– Впечатляващо, М-М-М-Мартин – рече крал Били тупайки по една от няколкото купчини изписани листа, които лежах из стаята ми. Седнал в огромния за него стол пред дългата маса, претърпелият провал монарх изглеждаше остарял, по-отпуснат от когато и да било. Беше очевидно, че е прекарал няколко часа в четене. – Н-н-н-наистина ли смяташ, че човечеството з-з-заслужава подобен край? – тихо попита той. Бяха минали десетина години, откакто го бях чувал да заеква.

Отместих се от вратата, но не му отговорих. Били ми бе приятел и покровител от повече от двайсет стандартни години, но в онзи момент можех да го убия. Мисълта, че някой е прочел „Хиперион“ без разрешение, ме изпълни с ярост.

– Д-д-датираш ли с-с-с... песните си? – попита крал Били и прелисти Последния сноп завършени страници.

– Как дойде тук? – грубо попитах аз. Това не беше безсмислен въпрос. Плъзгачи, спускателни кораби и хеликоптери нямаха особено голям късмет, прелитайки до Гробниците на времето през последните години. Машините пристигаха без пътници. Това бе направило чудеса в подклаждането на мита за Шрайка.

Дребният мъж в измачканата мантия се размърда на мястото си. Униформата му бе предназначена да е бляскава и царствена, но в нея той изглеждаше просто като някакъв въздебел Арлекин.

– Тръгнах след последната група поклонници – рече той. – А след т-т-това дойдох от крепостта Хронос да те посетя. Забелязвам, че не си написал нищо в продължение на много месеци, М-М-Мартин. Можеш ли да ми обясниш това?

Гледах го сърдито, без да кажа нито дума, докато се придвижвах странишком по-близо до него.

– Може би аз мога да го обясня – каза крал Били. Той погледна към последната завършена страница от „Хиперионски песни“, сякаш в нея се съдържаше отговорът на дълго скриваната загадка. – Последните строфи са написани през същата седмица миналата година, когато изчезна Дж. Т. Телио.

– Е и?

Бях стигнал вече до другия край на масата. Като си придавах незаинтересован вид, дръпнах един малък сноп ръкописни страници по-близо до себе си и ги махнах от обсега на Били.

– Ами т-т-това беше... според наблюдателите на СЗС... д-д-датата на смъртта на последния останал жител на Града на поетите – поясни той. – Последният, като изключим т-т-теб, ето това е, Мартин.

Аз свих рамене и започнах да обикалям край масата. Трябваше да се добера до Били, без ръкописът да стои на пътя ми.

– Знаеш, че не си с-с-свършил, Мартин – рече той със своя дълбок, тъжен глас. – Все още има някакъв шанс човечеството да п-п-преживее Края.

– Не – казах аз и се приближих странично още малко.

– Но ти не можеш да пишеш, нали, Мартин? Ти не м-м-можеш да съчиняваш тази поезия, ако твоята м-м-муза не пролива кръв, нали?

– Глупости.

– Може. Но има едно очарователно съвпадение. Мислил ли си някога защо ти си останал жив, Мартин?

Свих отново рамене и измъкнах още един сноп хартия от обсега му. Аз бях по-висок, по-силен и по-подъл от Били, но трябваше да съм

сигурен, че нито една част ръкописа няма да бъде повредена, ако той се съпротивява, когато го вдигна от мястото му и го изхвърля навън.

– В-в-време е да направим нещо по този въпрос – заяви моят покровител.

– Не – възразих аз, – време е да се махнеш. Избутах настрана последния сноп стихове и вдигнах нагоре ръце, при което с изненада забелязах някакъв месингов свещник в едната от тях.

– Стой там, където си – тихо нареди крал Били и вдигна от скута си пистолет с нервнопаралитични куршуми.

Сгрях само за миг.

След това се изсмях.

– Ах, ти, жалък, долен мошеник. Не би могъл да използваш оръжие дори ако шибаният ти живот зависи от това. Пристъпих напред, за да го набия и да го изхвърля навън.

Бузата ми лежеше опряна на дворния плочник, но едното ми око бе отворено достатъчно, за да видя, че звездите все още продължаваха да светят през счупената решетка на купола на галерията. Не можех да се помръдна. Крайниците и торсът ми бяха изтръпнали и изпълнени с игличките на възвръщащата се чувствителност, сякаш цялото ми тяло е било заспало и сега болезнено се събуждаше. Това извика у мен желание да изкрещя, но челюстта и езикът ми отказваха да се движат. Неочаквано бях вдигнат и поставен да седна на някаква каменна пейка, така че можех да виждам двора и пресъхналия фонтан, конструиран от Ритмет Корбе. Бронзовият Лакоон се бореше с бронзовите змии под проблясващите припламвания на предутринните метеоритни дъждове.

– С-ъ-ъжалявам, Мартин – чу се познат глас, – н-н-но трябва да се сложи край на т-т-тази лудост.

Крал Били се появи в обсега на полезрението ми, понесъл дебел сноп от ръкописа. Други купчини страници лежаха на ръба на фонтана, в подножието на металния троянец. Една отворена кофа с керосин стоеше наблизо.

Успях да примигна. Клепачите ми се раздвижиха като ръждясало желязо.

– Парализата ще изчезне всеки м-м-момент – каза крал Били.

Той бръкна във фонтана, вдигна един сноп изписани листа и го запали, щраквайки запалката си за цигари.

– Не! – сварих да изкрещя аз през стиснатите си челюсти.

Пламъците затанцуваха и замряха. Крал Били пусна пепелта във фонтана и вдигна нова купчина страници, навивайки ги на руло. Съзри

проблеснаха върху издълбаните му страни, осветени от пламъка.

– Ти го и-извика на ж-ж-живот – рече задъхано дребният мъж. – Т-т-трябва да се унищожи.

Помъчих се да стана. Ръцете и краката ми се огъваха като неумело манипулирани крайници на марионетка. Болката беше невероятна. Изкрещях отново и измъченият крясък отекна от мрамора и гранита.

Крал Били вдигна един дебел сноп листа, спря се и зачете от най-горната страница:

Без минало, без никаква опора,
освен с едната слабост, че съм смъртен,
понасях бремето на този вечен мир,
несменната тъма и трите неподвижни силуета,
сковали сетивата ми цял месец.
Че с моя трескав ум пресметнах вярно
сезоните й сребърни, отронени в нощта.
И ден след ден аз мислех си, че ставам
все по-измършавял и призрачен – и често
усърдно молах се Смъртта най-сетне да ме вземе
от тази долина и цялото й време –
задъхано отчаян за промяна,
аз себе си проклинах час по час.

Крал Били вдигна лицето си към звездите и предаде прочетената страница на пламъка.

– Не! – изкрещях отново и направих усилие да сгъна краката си. Надигнах се на коляно, опитах да се закрепя с изтръпналата си ръка и паднах на една страна.

Сянката в мантията вдигна голям сноп, който беше прекалено дебел, за да го навие на руло, и се взря в него под мъждивата светлина.

Тогава зърнах нечий бледен лик,
не смазан от човешки скърби, а силно избелял
от някаква безсмъртна болест, която не убива;
а му донесе непрекъснатата промяна,
която смърт щастлива няма как да спре;
поел към смърт, към несмърт този лик вървеше;
той бе задминал лилията и снега;
а по-нататък от тях да мисля аз сега не бива,
макар че бях съгледал онзи лик.

Крал Били щракна запалката си и тази, както и още петдесетина други страници избухнаха в пламъци. Той пусна горящите листове във фонтана и се пресегна да вземе още.

– Моля те! – изкрещях аз и се надигнах, като с мъка напругах краката си срещу случайните нервни тръпки докато стоях облегнат на каменната пейка. – Моля те.

Третата фигура всъщност не толкова се появи, колкото позволи нейното присъствие да се натрапи на съзнанието ми; сякаш винаги бе стояла там, а ние с крал Били просто бяхме пропуснали да я забележим, докато пламъците не станаха достатъчно ярки. Невероятно висок, четирирък, отлят от хром и хрущяли, Шрайка обърна червения си втрещен поглед към нас.

Крал Били зяпна с уста, отстъпи и след това тръгна напред, за да сложи още песни в огъня. Жар се издигаше над горещия въздух. Ято гълъби излетяха като взрив от задушните от лозници греди на порутения купол със залповия звук от стотици криле.

Аз тръгнах напред с движение, което повече напомняше люлеене, отколкото вървеж. Шрайка не се помръдна, не премести кървавия си поглед.

– Махай се! – изкрещя крал Били, престанал да заеква, с екзалтиран глас, стиснал по един горящ сноп поезия във всяка ръка. – Върни се в ада, от който си дошъл!

Шрайка сякаш наклони глава едва-едва. По ръбестите повърхности блестеше червена светлина.

– Господарю! – извиках аз, макар че тогава не знаех дали на крал Били, или на привидението от ада; не знам това и сега. Изминах, залитайки, последните няколко крачки и и посегнах към ръката на Били.

Него го нямаше там. В един миг старият крал беше на една ръка разстояние от мен, а в следващия беше на десет метра, вдигнат високо над плочите на двора. Пръсти като стоманени шипове пробиха ръцете, гърдите и бедрата му, но той все още продължаваше да се гърчи и моите „Песни“ горяха в юмруците му. Шрайка го държеше като баща, понесъл сина си да го кръщава.

– Унищожи го! – крещеше Били и прикованите му ръце правеха умоляващи движения. – Унищожи го!

Спрях до края на фонтана и се подпрях, треперещ от слабост на ръба. Отначало помислих, че има предвид Шрайка... след това се сетих, че говори за ръкописа... и тогава разбрах, че иска да унищожа и двете. Хиляда и повече страници от поемата лежах измачкани в пресъхналия

фонтан. Вдигнах кофата с керосин.

Шрайка не помръдна, само бавно придърпа крал Били назад към гърдите си с някакво странно, обичливо движение. Били се загърчи и закрепва безмълвно, докато един дълъг стоманен шип се показва през коприната на арлекиновия му костюм непосредствено над гърдната кост. Стоях глупаво там и си мислех за пеперудените колекции, които бях правил като дете. Бавно, машинално залях с керосин разпилените страници.

– Свършвай! – рече задъхано крал Били. – Мартин, ако ти е мил Господ!

Вдигнах запалката от мястото, където я бях изпуснал. Шрайка не се помръдна. Кръвта просмукваше черните кръпки по туниката на Били, докато те се сляха с малиненочервените квадрати, които си бяха на нея. Щракнах веднъж античната запалка, втори път, трети път – излязоха само искри. Виждах през сълзи творението на своя живот, което лежеше в прашния фонтан.

Пуснах запалката.

Били изпищя. Чух неясно остриета, които стържат по кост, докато той се извиваше в прегръдката на Шрайка.

– Свършвай с това! – викаше той. – Мартин... о, Господи!

Тогава се обърнах, направих пет бързи крачки и хвърлих до половина пълната кофа с керосин. Пламъци препречиха вече замъгленото ми зрение. Били и невероятното същество, което го държеше, бяха погълнати като два комикса от някоя фарсова холодрама. Видях как Били трепна и запраща, видях как гладката шлифована паст на Шрайка отразява осветеното от метеори небе и как след това догарящата жар от изгоряла хартия във все още стиснатите юмруци на Били възпламени керосина.

Вдигнах ръце, за да предпазя лицето си – твърде късно, брадата и веждите ми пламнаха и се стопиха, – и тръгнах, залитайки, обратно назад, докато не ме спря ръбът на фонтана.

За миг погребалният огън Представляваше свършена скулптура от пламък, някаква синьо-жълта Пиета с една четириръчка мадона, която държи пламтяща фигура на Христос. След това горящата фигура се сгърчи и се изви, все още прикована от стоманени шипове и от двайсетина остри като скалпели дълги нокти, и се чу вик, за който до ден днешен не мога да повярвам, че се е изтръгнал от човешката половина на онази двойка в смъртна прегръдка. Крясъкът ме повали на колене, отекна от всяка частица повърхност в града и подгони гълъбите във вихрена паника. Викът продължи още няколко минути, след като пламтящото

видение престана да съществува, без да остави след себе си нито пепел, нито образ в ретината. Измина още минута, преди да осъзная, че кръсъкът, който чувах сега, беше мой.

Спадът на напрежението е, разбира се, нишката и състоянието на нещата. Действителният живот рядко предлага прилична развръзка.

Трябваша ми няколко месеца, може би година, за да препиша повредените от керосина страници и да напиша отново изгорелите „Песни“. Сигурно няма да се изненадате, ако научите, че не завърших поемата. Това не зависеше от мен. Музата ми бе отлетяла.

Градът на поетите се разтля в мир. Аз останах още година-две – може би пет, не знам, бях вече съвсем полудял. До ден днешен сведенията от първите поклонници на Шрайка разказват за мършавата фигура, цялата в косми и дрипи и с изпъкнали очи, която ги е изтръгвала от техния гетсимански сън, като крещяла неприлични думи, размахвала юмрук срещу мълчаливите Гробници на времето и предизвиквала страхливеца в тях да се покаже навън.

В крайна сметка лудостта прегоря – макар че въглените винаги ще светят – и аз изминах хиляда и петстотинте километра до цивилизацията с раница, натежала единствено от ръкописа ми, преживявайки от скални змиорки и сняг. Двата и половина века оттогава не си струва да бъдат разказвани, още по-малко – преживявани отново. Пулсенови процедури, за да се поддържа инструментът жив, и чакане. Две дълги студени преспивания при нелегални субфотонни криогенни пътувания; всяко от тях погълнало век или повече, всяко от тях взело своята дан в мозъчни клетки и памет. След това чаках. Все още чакам. Поемата трябва да бъде завършена. Тя ще бъде завършена. В началото бе Словото. Накрая... отвъд честта, отвъд живота, отвъд желанието...

Накрая ще бъде Словото.

4.

„Бенарес“ влезе в Едж малко след пладне на другия ден. Едната от мантите беше умряла във впряга само на двадесет километра разстояние от целта на пътуването им и А. Бетик я бе разпрегнал. Другата бе издържала, докато привързаха шлепа към избелелия кей, след което се катурна в пълно изтощение, изпусайки мехури през двата въздушни отвора. Бетик се разпореди и тази манта да бъде разпрегната, като обясни, че тя има известен шанс да оживее, ако се добере до по-силното течение.

Поклонниците се бяха събудили и наблюдаваха околния пейзаж, който се нижеше покрай тях още отпреди изгрев слънце. Говореха малко и никой не бе намерил какво да каже на Мартин Силенъс. Поетът, изглежда, не беше в настроение... той пиеше вино със закуската си и пееше неприлични песни от изгрев слънце.

Реката се бе разширила през нощта и до сутринта се бе превърнала в широка два километра синьо-сива магистрала, която се връзваше през ниските зелени хълмове на юг от Тревното море. В такава близост до морето нямаше никакви дървета, а кафявите, златни и бежови тонове на гривестите храсти постепенно изсветляваха в яркозеленото на високите два метра северни треви. През цялата сутрин хълмовете се снишаваха все повече и повече, докато накрая се бяха превърнали в ниски ивици тревисти скатове от двете страни на реката. Над хоризонта на североизток беше надвиснала някаква почти невидима сянка и онези от поклонниците, които бяха живели в светове, където има морета, и знаеха, че това е признак за приближаващото се море, трябваше да си напомнят, че единственото море, което беше в близост сега, се състоеше от няколко милиарда акра трева.

Едж никога не е бил голям град и сега беше напълно изоставен. Двадесетината сгради по протежение на изровената от коловози уличка, водеща до пристана, имаха празния поглед на зарязани постройките, а на пристанището се забелязваха признаци, които сочеха, че населението е избягало преди седмици. Построената преди три века странноприемница „Пилигримски отдих“, разположена непосредствено под гребена на хълма, бе изгоряла. А. Бетик ги придружи до върха на ниския скат.

– Какво ще правите сега? – обърна се към андроида полковник Касад.

– Съгласно условията на Храмовото крепостничество след това

пътуване ние сме свободни – рече Бетик. – Ще оставим „Бенарес“, за да го използвате на връщане, и ще се спуснем с лодката надолу по течението. А след това ще поемем по своя си път.

– С общата евакуация ли? – попита Брон Лаmia.

– Не – усмихна се Бетик. – Ние си имаме наши собствени цели и пилигримства на Хиперион.

Групата стигна до закръгления гребен на крайбрежния скат. Зад тях „Бенарес“ изглеждаше като играчка, привързана за прогнилия пристан; река Хули течеше на югоизток в синята мъглявост на далечината под града и завиваше на запад зад него, стеснявайки се към непроходимите Долни водопади на десетина километра от Едж нагоре по реката. На североизток от тях се стелеше Тревното море.

– Господи – пое си дъх Брон Лаmia.

Чувстваха се така, сякаш бяха изкатерили последния хълм в мирозданието. Пред тях пръснати докове, пристани и хангари бележеха края на Едж и началото на морето. Тревата се простираше напред до безкрая, красиво надиплена от лекия бриз, и се плискаше като зелен прибой в основата на крайбрежните скатове. Изглеждаше безкрайна и непрекъснатата, разляла се до всички хоризонти и привидно извисяваща се на абсолютно еднаква височина, докдето поглед стигаше. Нямахме дори намек за снежните върхове на Брайдъл Рейндж, които знаеха, че се намират на около осемстотин километра на североизток. Илюзията, че виждат пред себе си едно зелено море, беше почти пълна, чак до разрошените от вятъра мяркаши се стъбла, които далеч от брега приличаха на медузи.

– Красиво е – каза Лаmia, която го виждаше за пръв път.

– Впечатляващо е при изгрев и при залез слънце – обади се консултът.

– Възхитително – прошепна Сол Уайнтрауб и повдигна детето си, така че да може да види и то. Бебето потръпна от щастие и се съсредоточи в пръстчетата си.

– Добре съхранена екосистема – одобрително рече Хет Мастийн.

– Мавърът би бил доволен.

– Гадост – извика Мартин Силенъс. Останалите се обърнаха да видят какво става.

– Няма никаква вятърна гемия, по дяволите – изруга поетът.

Останалите четирима мъже, жената и андроидът се взираха мълчаливо в изоставените кейове и в пустата тревна равнина.

– Закъсняла е – реши консултът. Мартин Силенъс издаде лаещ смях.

– Или пък вече е заминала. Ние трябва да бъдем тук снощи.

Полковник Касад вдигна енергийния си бинокъл и огледа хоризонта.

– Смятам, че не е вероятно да са заминали без нас – каза той. – Гемията трябваше да бъде изпратена от самите жреци от Храма на Шрайка. Те са сериозно заинтересовани от нашето поклонение.

– Можем да вървим пеша – рече Ленар Хойт. Свещеникът изглеждаше блед и слаб, видимо притиснат в менгемето на болката и наркотиците, и едва можеше да стои на краката си, камо ли да върви.

– Не – отсече Касад. – Това са стотици километри и тревата ще стига над главите ни.

– Компас – предложи отецът.

– Компасът не действа на Хиперион – обясни Касад, все още наблюдавайки през бинокъла си.

– Тогава посокотърсачи – каза Хойт.

– Разполагаме с един ИПТ, но не е там работата – рече консултът. – Тревата е остра. След половин километър от нас ще останат само парчета.

– Освен това тревните змии – добави Касад и свали бинокъла.

– Екосистемата е добре съхранена, но не става за разходка.

Отец Хойт въздъхна и почти се свлече в ниската трева на върха на хълма.

– Добре, връщаме се – с явно облекчение каза той.

А. Бетик пристъпи напред.

– Екипажът ще бъде щастлив да изчака и да ви превози обратно до Кийтс с „Бенарес“, ако вятърната гемия не дойде.

– Не – рече консултът. – Вземайте шлепа и потегляйте.

– Ей, чакайте малко, по дяволите! – извика Мартин Силенъс. – Не си спомням да сме те избирали за диктатор, амиго. Ние трябва да стигнем дотам. Ако проклетата вятърна гемия не дойде, ще се наложи да намерим някакъв друг начин.

Консултът се извърна и погледна по-дребния мъж.

– Как? С кораб ли? Трябва две седмици да плаваме нагоре по течението на Мейн, и покрай Северното крайбрежие до Ото или до някоя от другите военни бази. И то при положение че има кораби. Всички мореплавателни съдове на Хиперион вероятно са включени в евакуационната кампания.

– Тогава с дирижабъл – изръмжа поетът.

Брон Ламия се изсмя.

– О, да. Толкова много дирижабли видяхме през двата дни, докато

пътувахме по реката.

Мартин Силенъс се извъртя и стисна юмруци, сякаш искаше да удари жената. След това се усмихна:

– Добре, госпожо, тогава какво да правим? Може би ако принесем някого в жертва на някоя тревна змия, боговете на транспорта ще ни се усмихнат?

Погледът на Брон Лаmia беше леден.

– Мислех, че ти си падаш повече по жертвоприношенията чрез изгаряне, дребосък.

Полковник Касад застана между двамата и изкоманва.

– Достатъчно. Консултът е прав. Ще стоим тук, докато дойде гемията. Господин Мастийн, госпожо Лаmia, идете с А. Бетик да наглеждате разговарването на снаряжението ни. Отец Хойт и господин Силенъс ще донесат малко дърва да накладем огън.

– Огън ли? – възкликна отецът.

На хълма беше горещо.

– Като се мръкне – поясни Касад. – Така от вятърната гемия ще разберат, че сме тук. А сега на работа.

Групата мълчеше, докато наблюдаваше при залез слънце как моторната лодка се отдалечава надолу по реката. Дори от два километра разстояние консултът още виждаше сините кожи на екипажа. „Бенарес“ изглеждаше стар и изоставен на кея, превърнал се вече в част от напуснатия град. Когато лодката изчезна в далечината, групата се обърна да погледне Тревното море. Дълги сенки пропъзляха от стръмните речни скатове над прибоия и плитчините, както вече бе започнал да ги нарича в себе си консултът. По-навътре морето сякаш променяше цвета си, като тревата избледняваше до аквамарин, преди да потъмнее, превръщайки се в тъмнозелени гълбини. Лазурносиньото небе се разтапяше в червените и златни цветове на залеза, като осветяваше върха на хълма, където стояха поклонниците, и кожата им с течна светлина. Единственият звук, който се чуваше, бе шепотът на вятъра в тревата.

– Имаме адски грамадна купчина багаж за хора, поели на пътешествие, от което няма да се връщат – гръмко отбеляза Мартин Силенъс.

Истина е, помисли си консултът. Багажът им образуваше малка планина на тревистия връх на хълма.

– Някъде там вътре – чу се тихият глас на Хет Мастийн – може би се крие нашето спасение.

– Какво искате да кажете? – попита Брон Лаmia.

– Да – рече Мартин Силенъс, излегна се по гръб, сложи ръце под

главата си и се загледа в небето. – Сетихте ли се да си вземете чифт противошрайкови гащи?

Храмерът бавно поклати глава. Внезапният полумрак скри лицето му в сянка под качулката на робата.

– Нека не банализираме нещата и да не лицемерничим – рече той. – Време е да признаем, че всеки от нас е донесъл на това поклонничество нещо, което той или тя храни надежда, че ще промени неизбежния изход, когато дойде моментът да се изправим Пред Господаря на болката.

Поетът се разся.

– Аз не си взех дори проклетия заешки крак, който ми носи късмет.

Качулката на храмера се помръдна незабележимо.

– Но може би носите ръкописа си?

Поетът не каза нищо.

Хет Мастийн премести невидимия си поглед към високия мъж вляво от него.

– А вие, полковник? Има няколко куфара с вашето име. Може би са оръжия?

Касад вдигна глава, но не каза нищо.

– Разбира се – рече Хет Мастийн, – глупаво е да тръгнеш на лов без оръжие.

– Какво ще кажете за мен? – попита Брон Ламиа и сктъсти ръце. – Можете ли да познаете какво тайно оръжие съм пренесла скришом аз?

Гласът на храмера със странен акцент беше спокоен.

– Още не сме чули вашия разказ, госпожо Ламиа. Би било преждевременно да се правят догадки.

– Ами консула? – попита Ламиа. – О, да, очевидно е какво оръжие има на склад нашият дипломатически приятел.

Консултът се изтръгна от своето съзерцание на слънчевия залез.

– Нося само малко дрехи и две книги за прочит – заяви убедително той.

– Ах – въздъхна храмерът, – но пък какъв красив космически кораб оставихте след себе си.

Мартин Силенъс скочи на крака.

– Проклетият кораб! – изкрещя той. – Вие можете да го извикате, нали? Е, дявол да го вземе, надувайте свирката. Уморих се да седя тук.

Консултът откъсна един стрък трева и го раздели на нишки. След малко каза:

– Дори и да можех да го извикам... а вие чухте, когато А. Бетик каза, че комуникационните спътници и препредавателните станции са

свалени... дори и да имаше как да го извикам, не бихме могли да се приземим на свер от Брайдъл Рейндж. Това беше равнозначно на мигновено бедствие дори още преди Шрайка да започне набезите си южно от планините.

– Така е – махаше оживено с ръце Силенъс, – но бихме могли да прекосим тази проклета... поляна! Извикайте кораба.

– Изчакайте до сутринта – рече консултът. – Ако вятърната гемия не пристигне, ще обсъдим възможностите.

– Майната й на проклетата... – подхвана поетът, но Касад пристъпи напред, загърби го и го измести успешно от кръга.

– Господин Мастийн – обади се консултът, – каква е вашата тайна?

Светлината от гаснещото небе беше достатъчна, за да се види слабата усмивка върху устните на храмера. Той посочи към купчината багаж.

– Както виждате, моят куфар е най-тежък и най-тайнствен от всички.

– Това е куб на Мьобиус – каза отец Хойт. – Виждал съм да пренасят по този начин древни артефакти.

– Или термоядрена бомба – подхвърли Касад.

Хет Мастийн поклати глава.

– Нищо толкова грубо – рече той.

– Ще ни кажете ли? – настоя Ламиа.

– Когато дойде моят ред да говоря – заяви храмерът.

– Вие ли сте следващият? – попита консултът. – Можем да слушаме, докато чакаме.

Сол Уайнтрауб прочисти гърлото си.

– Аз имам номер 4 – каза той, изваждайки листчето хартия. – Но бих бил повече от доволен да се сменя с истинския глас на дървото.

Уайнтрауб вдигна Рахил и я премести от лявото на дясното си рамо, като я потупа нежно по гърба.

Хет Мастийн поклати глава.

– Не, има време. Исках само да подчертая, че в безнадеждността винаги се крие надежда. Научихме много от досегашните истории. При това всеки от нас таи някакво зрънце надежда, скрито много по-надълбоко, отколкото бихме могли да допуснем.

– Аз не виждам... – подхвана отец Хойт, но бе прекъснат от неочаквания вик на Мартин Силенъс.

– Гемията! Проклетата вятърна гемия. Ето я най-после!

Изминаха още двадесет минути, докато вятърната гемия се

привърза към един от пристаните. Плавателният съд се появи от север с бели квадратни платна на фона на тъмната равнина, която губеше цвят. Последната светлинка беше угаснала, когато големият кораб се прислони близо до ниския скат, прибра главните си платна и спря.

Консултът беше впечатлен. Огромното творение беше от дърво, измайсторено от умели ръце – оформено с издутите линии на някой плаващ в открито море галеон от древната история на старата Земя. Единственото гигантско колело, което се намираще в центъра на извития корпус, нормално беше невидимо във високата два метра трева, но консултът успя да зърне дъното, докато пренасяше багажа на пристана. От земята до релинга имаше може би шест-седем метра и повече от пет пъти по толкова до върха на главната мачта. От мястото, където беше застанал, задъхан от усилие, консулт чуваше високо горе трептенето на вимпели и някакво постоянно, почти субзвуково жужене, което идваше или от вътрешния маховик на кораба, или от масивните му жироскопи.

От горния корпус се подаде един трап и се спусна надолу към пристана. Отец Хойт и Брон Ламиа трябваше бързо да отстъпят назад, за да не бъдат премазани.

Вягърната гемия беше по-зле осветена от „Бенарес“; осветлението, изглежда, се състоеше от няколко фенера, които висяха от мачтите. Докато корабът се приближаваше, не се виждаше никакъв екипаж и сега също не се появи никой.

– Хей! – извика консултът от основата на трапа.

Никой не отговори.

– Почакайте тук една минута, моля – рече Касад и с пет крачки изкачи дългата рампа.

Останалите Наблюдаваха как Касад се спря на върха, докосна колана си, където бе пъхната малката смъртоносна палка, и след това изчезна в кораба. Няколко минути по-късно от широките прозорци на кърмата се разля светлина, която хвърляше жълти трапецоиди върху тревата долу.

– Качете се – викна Касад от горния край на рампата. – Празна е.

Групата се заизкачва нагоре с багажа си, като направи няколко курса. Консултът помогна на Хет Мастийн да пренесе тежкия Мьобиусов куфар и почувства през пръстите си едва доловимо, но интензивно вибриране.

– А къде е екипажът, по дяволите? – попита Мартин Силенъс, когато всички се събраха на предната палуба.

Те бяха преминали в индийска нишка през тесните коридори и

каютите, надолу по стръмни стълби и през каюти, не много по-големи от вградените койки в тях. Само най-задната каюта – може би капитанската – се приближаваше по размери и комфорт до стандартните пътнически помещения на „Бенарес“.

– Очевидно е автоматизирана – заключи Касад. Военният посочи фаловете, които се губеха в процепите на палубата, манипулаторите, почти невидими сред такелажа, гредите на рангоута и едва забележимите корабни въжета на половината височина на снабдената с триъгълни платна задна мачта.

– Не видях никакъв център за управление – обади се Ламиа. – Нищо, наподобяващо дисплей или връзка с централен пулт.

Тя измъкна инфотерм от един джоб на гърдите си и се опита да установи връзка на стандартна, комуникационна и биоинженерна честота. Корабът не отговори.

– Корабите бяха с екипажи – обясни консултът. – Посветените от Храма придружаваха поклонниците до планините.

– Е, сега ги няма – рече Хойт. – Но мисля, можем да приемем, че все още има някой останал жив на трамвайната станция или в крепостта Хронос. Те са ни изпратили гемията.

– Или пък всички са мъртви и вятърната гемия се движи по автоматичен график – предположи Ламиа Тя погледна през рамо към въжетата и брезента, които проскърцаха, раздвижени от неочакван порив на вятъра. – По дяволите, странно е да си откъснат от всичко и всички по такъв начин. Все едно че си сляп и глух. Нямам представа как издържат жителите на колонията.

Мартин Силенъс се приближи до групата и седна на релинга. Той отпи от някаква висока зелена бутилка и каза:

Покажете ми Поета? Кой е! Да го видя, музи мои?
Той човек е, със човека равен, пък било той цар
или сетен, низък просяк, или друга дивна твар.
От маймуната до Платон на човека е пределът.
Той е, който всяка птица – от врабеца до орела –
проумява. Той е чувал на лъва рика и знае
неговото страшно гърло за какви неща вещае.
И дори ревът на тигър, ясен и членоразделен,
до ушите му достига като майчиното слово.

– Откъде взехте тази бутилка вино? – попита Касад.

Мартин Силенъс се усмихна. Очите му бяха малки и ярки на

светлината на фенерите.

– Камбузът е пълен догоре и има бар. Аз го обях за открит.

– Трябва да си приготвим нещо за ядене – рече консултът, макар че единственото нещо, което му се искаше в този момент, беше малко вино.

Бяха минали повече от десет часа, откакто бяха яли за последен път.

Чу се звън и някакво бръмчене и шестимата до един се придвижиха към леера на десния борд! Трапът се бе прибрал. Те се извъртяха отново, когато платната се развиха, въжетата се опънаха и някъде в зоната на ултразвука зажува маховик. Платната се издуха, палубата леко се заклати и вятърната гемия бавно се отдели от пристана и се понесе в мрака. Единствените звуци, които се чуваха, бяха плющенето и скърцането на кораба, далечният грохот на колелото и стърженето на тревата по дъното на корпуса.

Шестимата гледаха как сянката на ската остава назад, а незапаленият сигнален погребален огън се отдалечава като слаб отблясък от звездна светлина, отразена от бледа дървесна повърхност, след което останаха само небето, нощта и люлеещите се кръгове светлина от фенерите.

– Аз ще слеза долу и ще се опитам да приготвя нещо за ядене – рече консултът.

Другите останаха за известно време на палубата, усещайки слабото вълнение и грохота под краката си и загледани в тъмнината наоколо. Тревното море се виждаше просто като място, където звездите свършваха и започваше едноизмерният мрак. Касад освети с ръчно фенерче части от платната и такелажа, при което се видя как въжетата се опъваха яко от невидими ръце. След това провери всички ъгли и скрити кътчета от кърмата до носа. Останалите наблюдаваха мълчаливо. Когато той загаси фенерчето, тъмнината изглеждаше по-малко потискаща, светлината от звездите – по-ярка. Някаква силно наситена миризма – по-скоро като от пролетно поле, отколкото от морето – достигна до тях, довяна от бриз, преминал над хиляди километри трева.

Малко по-късно консултът ги повика и те слезоха долу да се нахранят.

Камбузът беше препълнен и нямаше обща маса за ядене, затова използваша просторната каюта в кърмовата част за общо помещение, като наредиха три от куфарите един до друг във формата на импровизирана маса. Четири фенера, закачени на ниските греди, осветяват ха стаята. Хет Мастийн отвори един от високите прозорци над леглото и от него

повя лек ветрец.

Консулт сложи на най-големия куфар чинии, отрупани със сандвичи, и се върна отново с дебелостенни бели чаши и термос с кафе. Наля, докато останалите се хранеха.

– Доста е вкусно – рече Федман Касад. – Къде намерихте ростбифа?

– Хладилникът е пълен догоре. В склада за провизии отзад има още един голям фризер.

– Електрически ли е? – попита Хет Мастийн.

– Не. Двойно изолиран.

Мартин Силенъс подуши някаква кана, взе един нож от чинията със сандвичи и добави обилно количество хрян на сандвича си. Очите му искряха от сълзи, докато се хранеше.

– Обикновено колко време трае това пътуване? – обърна се Ламиа към консула.

Той вдигна поглед от кръгчето черно кафе в чашата си, над което се бе съсредоточил.

– Извинете, какво казахте?

– Пътуването през Тревното море... Колко време ще трае?

– Една нощ и половин ден до планините – отвърна консултът. – Ако ветровете са с нас.

– А после... още колко, докато прекосим планините. – попита отец Хойт.

– По-малко от един ден – рече консултът.

– Ако трамваят върви – добави Касад.

Консулт сръбна от горещото кафе и се намръщи:

– Трябва да приемем, че ще върви. В противен случай...

– В противен случай какво? – настоя Ламиа.

– В противен случай – рече полковник Касад, като отиде до отворения прозорец и сложи ръце на бедрата си, – ще се окажем захвърлени на шестстотин клика от Гробниците на времето и на хиляда клика разстояние от южните градове.

Консулт поклати глава.

– Не – рече той. – Храмовите жреци или онези, които стоят зад това поклонение, които и да са те, са се погрижили да се доберем дотук. Те ще се погрижат да стигнем до края.

Брон Ламиа скръсти ръце и се намръщи.

– Като какви... като жертви ли?

Мартин Силенъс избухна в смях и извади бутилката си:

Кои са тез, към жертвеника дето
вървят? Към кои зелен олтар, о, тайнствен жрец,
повел си таз жена, що вие към небето,
в коприна цялата и с лавъров венец?
Кой град крайречен или в планините скътан,
с кале миролюбиво или край морето,
обезлюдява в тази Божа утрин?
И с улици, отгук нататък мъртви,
без ни една душа, която да докрета.
и да разкаже ориста му клета.

Брон Ламиа бръкна под туниката си и извади оттам един режеш лазер, не по-голям от малкия й пръст. Тя го насочи към главата на поета.

– Слушай, жалко лайно. Ако кажеш само още една дума... кълна се... ще те изпепеля на място.

Неочаквано настъпи пълна тишина, като се изключи грохотещото стениание на кораба под тях. Консултът се приближи към Мартин Силенъс. Полковник Касад пристъпи на две крачки зад Ламиа.

Поетът отпи една дълга глътка и се усмихна на тъмнокосата жена. Устните му бяха влажни.

– О, построй своя кораб на смъртта – прошепна той. – О, построй го!

Пръстите на Ламиа бяха побелели върху лазерния молив. Консултът се промъкна още по-близо до Силенъс, без да знае какво да направи, представяйки си как светкавичният камшичен лъч от светлина пронизва неговите собствени очи. Касад се надвеси над Ламиа като двуметрова плътна сянка.

– Госпожо – рече Сол Уайнтрауб, който бе седнал на една койка до отсрещната стена, – трябва ли да ви напомня, че тук има дете?

Ламиа хвърли поглед надясно. Уайнтрауб беше измъкнал едно дълбоко чекмедже от някакъв корабен шкаф и го бе сложил върху леглото като люлка. Той беше изкъпал детето и бе влязъл безшумно точно преди рецитацията на поета. Сега нежно положи бебето в засланното гнездо.

– Съжалявам – извини се Брон Ламиа и наведе надолу малкия лазер. – Само че той толкова много ме ядосва.

Уайнтрауб кимна и залюля леко чекмеджето. Мекото търкаляне на вятърната гемия, съчетано с непрекъснатия грохот на голямото колело, изглежда, вече бе приспало детето.

– Всички сме уморени и напрегнати – рече ученият. – Може би

трябва да си намерим място за ношуване и да легнем да спим.

Жената въздъхна и напъха оръжието в колана си.

– Аз няма да спя – каза тя, – Нещата са прекалено... странни.

Останалите кимнаха в съгласие. Мартин Силенъс бе седнал на широката издатина под кърмовите прозорни. Той вдигна нагоре краката си, отпи една глътка и каза на Уайнтрауб:

– Разкажете вашата история, старче.

– Да – обади се и отец Хойт. Свещеникът изглеждаше толкова уморен, че приличаше на мъртвец, но трескавите му очи горяха. – Разкажете. Имаме нужда да разкажем историите си и да ни остане време да размислим над тях, преди да пристигнем.

Уайнтрауб прокара ръка по плешивото си теме.

– Моята история е скучна – рече той; – Аз никога не съм бил на Хиперион. Няма никакви сблъсъци с чудовища, никакви героични подвизи. Това е разказ на човек, чиято представа за епическо приключение е да говори пред един клас ученици, без да си е готвил бележки.

– Толкова по-добре – заяви Мартин Силенъс. – Имаме нужда от приспивателно.

Сол Уайнтрауб въздъхна, нагласи очилата си и кимна. В брадата му имаше няколко тъмни косъма, но преобладаваше сивото. Той намали светлината на фенера над леглото на бебето и се премести на един стол в средата на стаята.

Консулт загаси останалите лампи и наля по малко кафе на желаещите. Сол Уайнтрауб говореше бавно, бе внимателен в изразите и точен в думите и не след дълго тихият водопад на неговия разказ се примеси със слабия грохот и плавното люлеене от напредването на вятърната гемия на север.

РАЗКАЗЪТ НА УЧЕНИЯ: ГОРЧИВ Е ВКУСЪТ НА ВОДАТА ОТ ЛЕТА

Сол Уайнтрауб и съпругата му Сара живееха щастливо още преди да се роди дъщеря им; Рахил приближи нещата до съвършенство толкова, колкото съпружеската двойка можеше да си представи.

Когато зачена детето, Сара беше на двадесет и седем години, а Сол – на двадесет и девет. Никой от тях не бе мислил да се подлага на пулсенови процедури, понеже никой не можеше да си го позволи, но и двамата се надяваха, че дори и без тях им остават още петдесетина години здрав живот.

И двамата бяха прекарвали живота си на планетата Бърнард, един от най-старите, но и най-привлекателни членове на Хегемонията. Планетата беше включена в Мрежата, но за Сол и Сара това нямаше значение, понеже те не можеха да си позволят чести пътувания с телепортатора, а и нямаха особено желание за това. Сол неотдавна бе отпразнувал десетата си година в колежа „Найтънхелзър“, където преподаваше история и класически езици и се занимаваше с проучвания върху еволюцията на етическите понятия. „Найтънхелзър“ беше малко учебно заведение с не повече от три хиляди ученика, но имаше изключителна академична слава и привличаше млади хора от цялата Мрежа. Основният повод за недоволство сред учениците беше това, че „Найтънхелзър“ и заобикалящият го Крофорд били един остров на цивилизацията сред океан от царевича. Това беше вярно: колежът се намираще на три хиляди километра от столицата Басард по съвсем равен път и тераформираната земя по цялата тази територия бе раздадена за земеделие. Нямаше нито гори за изсичане, нито хълмове, нуждаещи се от приспособяване за обработване, нито пък планини, които да нарушават монотонността на равните царевични Поля. Поетът левичар Сомад Бреви бе преподавал за кратко в „Найтънхелзър“ преди Глемън-Хайтския бунт и го бяха уволнили оттам; преди да се телепортира за Ренесанс Вектор, той казал на приятелите си, че графство Крофорд в южната част на Синзър на планетата Бърнард е Деветият кръг на отчаянието, разположен върху най-малката пълчица на абсолютния гъз на вселенската география.

Сол и Сара Уайнтрауб си го харесваха. Крофорд, град с двадесет и пет хиляди жители, изглеждаше така, сякаш е бил прекопиран от някакъв средноамерикански модел от деветнадесети век. Улиците бяха

широки и над тях се извисяваха брястове и дъбове. (Планетата Бърнард беше втората колония на Земята извън Слънчевата система, основана столетия преди антигравитационните полети с разселнически кораби и преди Хеджира: по това време разселническите кораби са били огромни.) Къщите в Крофорд бяха строени в различни стилове – от ранния викториански до канадския ренесанс, – но всичките изглеждаха бели и се гушеха далеч в дъното на обширни и добре подкастрени морави.

Сградата на самия колеж беше в стил от епохата на крал Джордж и представляваше група постройки от червени тухли и бели колони, разположени в кръг около яйцевиден вътрешен двор. Кабинетът на Сол се намирал на третия етаж в Плечър Хол, най-старото здание на колежа, и през зимата той можеше да наблюдава от прозореца как оголените ветки разрязват двора на сложни геометрични фигури. Сол обичаше тебеширения прах и мириса на старо дърво – мирис, който не се бе променил от времето, когато беше новодошъл тук – и всеки ден, докато се изкачваше към кабинета си, той разглеждаше с обич дълбоко изтритите стъпала, които го свързваха с двадесет поколения найтънхелзърски ученици.

Сара бе родена в една ферма по средата на пътя между Басард и Крофорд и се бе дипломирала по теория на музиката една година, преди да защити доктората си. Тя беше щастлива и енергична млада жена и ако според общоприетите норми за физическа красота нещо ѝ липсваше, Сара го компенсирала с качествата на личността си; тя запази този свой чар и в по-късна възраст. Сара бе следвала две години в университета в Ню Лайънс на планетата Денеб Драй, но се бе измъчвала от носталгия заради внезапните залези: прехвалените тамошни планини с била, подобни на нащърбена коса направо прорязваха слънчевата светлина, а Сара копнееше за залезите у дома, които траеха с часове – слънцето на Бърнард висеше на хоризонта като голям червен балон, завързан с конец, а от небето лъхаше вечерна прохлада. Липсваше ѝ и съвършено плоската равнина, където – като е взираше от прозореца на стаята си, разположена на третия етаж под триъгълния покрив с остър връх – едно малко момиченце можеше да обхване с поглед петдесет километра набраздени със синори поля и да види как се задава буря, подобна на синкавочерна завеса, зад която проблясват внезапни мълнии. Впрочем Сара също липсваше на семейството си.

Със Сол се срещнаха една седмица, след като тя се бе прехвърлила в „Найтънхелзър“. Три години по-късно той ѝ предложи да се оженият и тя прие. Отначало Сара не забеляза нищо особено в невисокия младеж,

който наскоро се бе дипломирал. По онова време тя все още се облича-ше според модата в Мрежата, задълбочаваше се в постдеструкционист-ки музикални теории, четеше „Obit“²⁷, „Nihil“²⁸ и най-авангардните спи-сания от Ренесанс Вектор и ТС2 и се преструваше, че изпитва интелек-туално отегчение от живота и се бунтува срещу обществото – неща, ко-ито никак не се връзваха с дребничкия, но сериозен специализант по ис-тория, който я заля с плодов коктейл на празненството в чест на декана Мур. Всичко екзотично, което Сол Уайнтрауб можеше да е наследил от своите юдейски предци, веднага се отричаше от произношението му на човек с обществени ангажименти, от дрехите му, закупени от крофордс-кия магазин за мъжка мода, и от факта, че бе пристигнал на празненст-вото с книгата на Детреск „Варианти на самотата“, разсеяно пъхната под мишницата му.

За Сол това беше любов от пръв поглед. Той гледаше с широко от-ворени очи засмяното момиче с румени бузи и не обръщаше внимание на скъпата рокля и претенциозните оранжеви нокти: личността на това момиче сияеше пред самотния млад човек като пътеводна звезда. Преди да срещне Сара, Сол не знаеше, че е самотен, но веднага щом стисна ръ-ката ѝ за пръв път и изля плодовия коктейл върху роклята ѝ, той разбра, че ако не се ожени за нея, целият му живот ще бъде пуст.

Ожениха се една седмица след известието, че Сол е назначен за преподавател в колежа. Прекараха медения си месец на Мауи-Обетова-на (за Сол това бе първото междузвездно пътуване с телепортатор). Там наеха един плаващ остров само за тях двамата и в продължение на три седмици островът ги разхожда из чудесата на Екваториалния архипелаг. Споменът за тези облени от слънце и продухани от вятъра дни остана завинаги в паметта на Сол. А най-скъпият му спомен, запазен в тайна, беше как след едно нощно къпане Сара излиза гола от морето, звездите на Сърцевината блестят над нея, а но тялото ѝ пробягват подобни на съзвездия фосфоресценции от разпенената следа подир плаващия остров.

Те искаха да имат дете веднага, но трябваше да чакат пет години, докато природата склони да им го даде.

Сол си спомняше как люлееше Сара в ръцете си, докато тя се гър-чеше. Родилните мъки бяха тежки, но ето че накрая – невероятно – Ра-хил Сара Уайнтрауб се роди в 2.01 ч. сутринта в медицинския център на

27. Умира (лат.) – бел. прев.

28. Нищо (лат.) – бел. прев.

графство Крофорд.

Присъствието на бебето внесе объркване както в живота на Сол, който беше изцяло погълнат от науката като такава, така и в професионалните изяви на Сара в качеството ѝ на музикален критик на информационната сфера на Бърнард, но никой от тях не възропта. Първите месеци бяха смесица от непрекъсната умора и радост. Късно нощем – между две кърмения – Сол често пристъпваше на пръсти в детската стая просто за да провери как е Рахил, да застане до нея и да я погледа. Обикновено се оказваше, че Сара вече е там; тогава двамата се хващаха за ръце и дълго разглеждаха чудото – едно бебе, спящо по корем с повдигнато нагоре задниче и с глава, заровена в бухналата възглавничка в предната част на креватчето.

Рахил беше от онези рядко срещани деца, които са очарователни без превземки и без съзнателно кокетство. Когато навърши две стандартни години, външният ѝ вид и личността ѝ правеха силно впечатление – тя имаше светлокестенявата коса, ругените бузи и широката усмивка на майка си и големите кафяви очи на баща си. Приятелите на семейството казваха, че детето съчетава най-хубавото от чувствителността на Сара и интелекта на Сол. Един от тях, детски психолог в колежа беше на мнение, че на петгодишна възраст Рахил показва най-сигурните признаци, присъщи на истински даровитите деца – последователна любознателност, непосредственост в общуването, състрадателност и безпогрешен усет за честно и нечестно.

Един ден, докато проучваше в кабинета си документи от старата Земя, Сол се натъкна на нещо за въздействието на Беатриче върху миогледа на Данте Алигиери и остана поразен от един пасаж, написан от някакъв критик от двадесетия или двадесет и първия век:

Единствено тя (Беатриче) все още е била за него нещо реално и е продължавала да олицетворява красотата и смисъла на живота. За него тя се е била превърнала в маяк, както би могъл да се изрази Мелвил, при това много по-естествено, отколкото бихме го сторили ние; била му е като точното време по Гринуич...

Сол спря за момент и поиска информация за понятието „точно време по Гринуич“; получи я и продължи по-нататък. Критикът бе добавил и нещо от себе си:

Вявам, че повечето от нас си имат някое женско същество като Беатриче – било дъщеря, било съпруга, било приятелка, – пред която поради самата ѝ природа, поради нейната сякаш вродена доброта и ум вътре в себе си ние се срамуваме от лъжите си, когато лъжем.

Сол изключи компютъра и се загледа навън към черните геометрични фигури, които образуваха клоните на дърветата в двора.

Рахил не беше непоносимо образцово дете. Когато беше на пет стандартни години, тя грижливо острига косите на петте си най-любими кукли, а после острига още по-късо и собствената си коса. Когато беше на седем, тя реши, че чергаруващите работници, които живееха в разнебитени къщи в южните покрайнини на града, се нуждаят от по-питателна храна, изпразни килерите, големите и малките хладилници и контейнерите със синтетична храна, уговори три свои приятелки да я придружат и раздаде на работниците равностойността на неколкостотин марки от семейния бюджет за храна.

Когато навърши десет години, Рахил, откликвайки на един призив към дръзновение, отправен от Стъби Берковиц, се опита да се покатери на върха на най-стария бряст в Крофорд. Намираше се на четиридесет метра височина и до върха ѝ оставаха по-малко от пет метра, когато един клон се счупи и тя падна, без да има на какво да се задържи на две трети от пътя си към земята. Сол бе извикан по неговия инфотерм: в този момент той разсъждаваше пред учениците върху моралистичните тежнения от епохата на първото ядрено разоръжаване на Земята. Без да каже дума. Сол излезе от залата и измина тичешком дванадесетте преки, които го делеяха от медицинския център.

Рахил си беше счупила левия крак, челюстта и две ребра; белият ѝ дроб също беше засегнат. Когато Сол влетя в болничната стая, тя плаваше във вана с хранителен разтвор, но успя да го погледне през рамото на майка си, да се усмихне слабо и да изговори през жичката, която минаваше през устата ѝ:

– Татко, бях на четири и половина метра от върха. Може би и по-близо. Следващия път ще го стигна.

Рахил завърши средното си образование с отличен успех и получи предложение за стипендия от частни академии на пет планети и от три университета, включително Харвардския на Нова Земя. Тя избра „Найтънхелзър“.

Сол не се изненада много, когато дъщеря му избра да специализира археология. Един от най-милите му спомени за нея бяха дългите следобеди, които Рахил прекарваше пред входната врата на дома им, когато беше на около две години: тя копаяше в глината, без да обръща внимание на паяците и буболечките, втурваше се към къщи да покаже всяка пластмасова чинийка всеки потъмнял пфениг, които беше изровила, и разпитваше откъде са се взели и какви са били хората, които са ги

оставили там. Когато стана на деветнадесет стандартни години, Рахил получи първата си университетска степен, поработи през лятото на фермата на баба си и през есента замина с телепортатора за планетата Свободен дом. Тя прекара там, в университета в Рийкс, двадесет и осем местни месеца; когато се върна у дома, на Сол и Сара им се стори, че над тяхната планета е изгряло слънце.

В продължение на две седмици дъщеря им – вече зрял и напълно развит човек, при това някак, толкова самоуверена, колкото не можеха да бъдат дори двойно по-възрастни от нея хора – си почиваше и се наслаждаваше на това, че е у дома. Една вечер, докато се разхождаше с баща си из двора на колежа точно след залез слънце, тя започна настойчиво да го разпитва за подробности, свързани с произхода му.

– Татко, смяташ ли се още за евреин? Учуден от въпроса. Сол прокара длан по оредяващата си коса.

– Евреин? Да, мисля, че да. Но сега това не означава онова, което е означавало някога.

– Аз еврейка ли съм? – попита Рахил.

Бузите ѝ аленееха в здрачаващата се вечер.

– Ако искаш, бъди – рече Сол. – След гибелта на старата Земя това вече няма същия смисъл.

– Ако бях момче, щеше ли да искаш да ме обрежат? Сол се засмя, едновременно развеселен и объркан от въпроса.

– Говоря сериозно – каза Рахил.

Той намести очилата си.

– Струва ми се, че да, моето момиче. Никога не съм мислил за това.

– Ходил ли си в синагогата в Басард?

– Не съм ходил от моя бар мизвах²⁹ – каза Сол и си спомни деня, в който преди петдесет години баща му взе назаем викеновото ЕМПС на вуйчо Ричард и цялото семейство отлетя за столицата, за да присъства на ритуала.

– Татко, защо евреите мислят, че... че всичко е станало по-маловажно, отколкото преди Хеджира?

Сол разпери ръце – силни ръце, по-скоро на каменар, отколкото на учен.

– Умен въпрос, Рахил. Може би защото толкова много от мечтите са мъртви. Израел е загинал. Новият Храм издържа по-малко време, отколкото първият и вторият. Бог престъпи словото си, като разруши

29. Бар мизвах (староевр.) – свещен празник по случай обрязването – бел. прев.

Земята за втори път – Той направи точно това. И тази диаспора е... завинаги.

– Но на някои места евреите държат на своята етническа и религиозна идентичност – продължи да упорства дъщеря му.

– О, разбира се. На планетата Хеброн и в някои изолирани райони на галактиката човек може да намери цели общности – наричат ги хазидически, ортодоксални, хасмодейски... но те са някак нежизнени, декоративни... сякаш гледат само да привличат туристи.

– Като парковете с изкуствени приспособления ли?

– Да.

– Съгласен ли си да ме заведеш утре в храма Бет-ел?

Аз мога да взема назаем стратоплана на Каки.

– Няма нужда – каза Сол. – Ще използваме совалката на колежа.

После помълча малко и добави:

– Да, иска ми се утре да те заведа в синагогата. Под старите брястове притъмняваше. Тук-там по широката улица, която водеше към техния дом, пламваха нощни лампи.

– Татко – обади се Рахил, – сега ще те питам нещо, за което съм те питала около един милион пъти, откак съм станала на две години. Вярваш ли в Бога?

Сол не се усмихна. Нямахше какво друго да й отговори, освен да повтори онова, което бе казвал един милион пъти:

– Чакам да повярвам.

Следдипломните занимания на Рахил бяха свързани с чуждия разум и артефактите от епохата преди Хеджира. В продължение на три стандартни години момичето от време на време гостуваше на родителите си, а в промеждутъците между тези гостувания Сол и Сара получаваха холоси от пейзажи на екзотични планети, които се намираха близо до Мрежата, но не влизаха в нея. И тримата знаеха, че теренната й работа, по време на която тя трябваше да си определи тема за дисертация, скоро ще я отведе далече от Мрежата, в Покрайнините, където време-дългът подяжда живота на тези, които сме оставили, и замъглява спомена ни за тях.

Веднъж – беше през последната ваканция на Рахил преди отпътуването на експедицията – Сара попита:

– Къде, по дяволите, е този Хиперион? Името му звучи като щемпел за качество върху някаква стока.

– Това е забележително място, мамо! Там има повече нечовешки артефакти, отколкото където и да било, с изключение на Армагаст.

– Тогава защо не отидеш на Армагаст? – рече Сара. – Той е само на няколко месеца път от Мрежата. Защо избираш второто, а не най-доброто?

– Хиперион все още не е станал голяма туристическа атракция – отговори Рахил. – И въпреки това туристите започват да се превръщат в проблем. Хората, които имат пари, сега са по-склонни да пътуват извън Мрежата.

– Ще ходиш ли до Лабиринта? Имам предвид артефактите, които се наричат "Гробниците на времето – попита Сол и забеляза, че гласът му внезапно е станал дрезгав.

– Да, татко. Гробниците на времето. Ще работя с д-р Мелио Арундес, който знае за Гробниците повече от всеки друг жив човек.

– Не са ли опасни? – попита Сол, като се помъчи въпросът му да изглежда колкото е възможно по-нехаен, но чу, че гласът му трепери.

– Заради легендата за Шрайка ли? – усмихна се Рахил. – Не. В продължение на две стандартни столетия никой не е пострадал точно от тази легенда.

– Но аз съм виждал документи за нещастията, които са се случили там по време на втората колонизация... – подхвана Сол.

– Аз също, татко. Но тогава хората не са знаели за големите скални змии, които слизат в пустинята да търсят плячка. Вероятно неколцина са станали жертва на змиите, а останалите са изпаднали в паника. Нали знаеш как се създават легендите. Освен това скалните змии са напълно изтребени.

– Но космическите кораби не могат да кацат там – упорстваше Сол. – Ще трябва да отидеш до Гробниците с кораб. Или на екскурзия. Или някаква друга проклета глупост.

Рахил се засмя и каза:

– В стари времена онези, които са летели дотам, не са знаели за въздействието на антиентропните полета и затова са станали няколко злополуки. Сега обаче има летище за дирижабли, а при чупката, от която планините завиват на север, е построен голям хотел, който се казва „Крепостта Хронос“ – там всеки ден отсядат стотици туристи.

– Ти там ли ще отседнеш? – попита Сара.

– За част от времето. Ще бъде вълнуващо, мамо.

– Надявам се да не бъде прекалено вълнуващо – рече Сара.

И тримата се усмихнаха.

През четирите години, докато Рахил пътуваше (за нея това бяха няколко седмици, прекарани в сомния), Сол установи, че тя му липсва

много повече, отколкото ако пак не е при него, но е някъде по работа в пределите на Мрежата. Мисълта, че шеметно се отдалечава със скорост, по-голяма от скоростта на светлината, обвита в изкуствен квантов пашкул заради антигравитацията, му изглеждаше противоестествена и злокобна.

Той и жена му бяха вечно заети. Сара се отказа от работата си като музикален критик, за да посвети повече време на местните екологични проблеми; Сол пък преживяваше един от най-грескавите периоди в живота си. Излязоха втората и третата му книга. Втората – „Кризите на нравствеността“ – предизвика такъв жив отзвук, че той нямаше мира от непрекъснати покани за междупланетни конференции и симпозиуми. На няколко от тях отиде сам; на още няколко – заедно със Сара, но макар че и на двамата им харесваше идеята да пътуват, реалният сблъсък с необходимостта да ядат странни храни, да сменят гравитацията и да гледат светлината на странни слънца "скоро изтича тази идея изцяло на заден план. Сол забеляза, че отново прекарва по-голямата част от времето си у дома в проучване на материала за следващата си книга; когато трябваше да участва в някоя конференция, използваше двустранния хολовизорен канал на колежа.

Бяха изминали почти пет години, откакто Рахил замина на експедиция, когато Сол сънува сън, който промени живота му.

В този сън Сол бродеше из някакъв голям архитектурен комплекс с колони колкото малки мамутови дървета и таван, който се губеше от погледа високо над него. От този таван се спускаха гъсти струи червена светлина. От време на време той успяваше да зърне в мрака някакви очертания далече отляво или отдясно; веднъж различи два каменни крака, извисяващи се в тъмнината като две масивни здания; после видя нещо, което приличаше на кристален бръмбар – то се въртеше високо над главата на Сол, а от вътрешността му блестяха студени светлини.

Накрая Сол спря да си почине. Далече зад него се чуваше шум като от огромен пожар, сякаш горяха цели градове и гори. Пред него блестяха светлините, към които се бе запътил – два тъмночервени овала.

Той изтриваше потта от челото си, когато някакъв страховит глас му каза:

– Сол! Вземи дъщеря си, твоята единствена дъщеря, която обичаш, и отиди на планетата, наречена Хиперион, и там я принеси в жертва чрез изгаряне на едно от местата, за които аз ще ти кажа.

И в съня си Сол спря и рече:

– Вие не говорите сериозно.

И продължи да върви из мрака, а червените кълба заблестяха като кървави луни над равнината, чиито очертания се губеха. И когато той спря да почине, страховитият глас каза:

– Сол! Вземи дъщеря си, твоята единствен дъщеря, която обичаш, и отиди на планетата, наречена Хиперион, и там я принеси в жертва чрез изгаряне на едно от местата, за които аз ще ти кажа.

И Сол не зачете сериозността на гласа, и ясно изрече в тъмнината:

– Чух ви първия път... отговорът продължава да бъде не.

Сол знаеше, че в този момент сънува, и част от съзнанието му се забавляваше от помпозния декор, но друга част желаше само едно – да се събуди. Вместо това той се озова на нисък театрален балкон, от който се виждаше някакво помещение, в което Рахил лежеше гола върху голям каменен блок. Тази сцена се осветяваше от блясъка на двете червени кълба. Сол погледна надолу към дясната си ръка и видя, че държи дълъг крив нож. И острието, и дръжката му изглеждаха като изработени от кост.

Гласът, който все повече и повече звучеше за Сол така, както би звучал гласът на Бога според плиткоумния замисъл на някой режисьор на долнопробна холодрама, се чу отново:

– Сол! Слушай добре. Бъдещето на човешкия род зависи от това дали сега ще ме послушаш. Ти трябва да вземеш твоята дъщеря Рахил, която обичаш, и да отидеш на планетата, наречена Хиперион, и там да я принесеш в жертва чрез изгаряне на едно от местата, за които аз ще ти кажа.

И Сол, измъчен от целия този сън, а и донякъде уплашен от него, се обърна назад и хвърли ножа в тъмнината. Когато се обърна да види дъщеря си, сцената беше изчезнала. Червените кълба висяха вече съвсем близо и Сол можа да види, че те представляват многофасетни скъпоценни камъни с размерите на малки планети.

Гласът – още по-силен – се чу отново:

– Така ли ме слушаш? Дадох ти шанс. Сол Уайнтрауб. Ако промениш решението си, знаеш къде да ме намериш.

И Сол се събуди – наполовина разсмян, наполовина вледенен от съня. Забавляваше го мисълта, че целият Талмуд и целият Стар Завет могат да се вместят в някакъв плосък космически виц.

По времето, по което Сол сънува този сън, Рахил беше на Хиперион. Наближаваше краят на първата ѝ изследователска година на планетата. Членовете на експедицията – деветима археолози и шестима физици – бяха очаровани от хотел „Крепостта Хронос“, но той бе пренаселен

с туристи и мними поклонници на Шрайка така че след първия месец, през който изследователите всяка вечер се връщаха да спят там, те се установиха на постоянен лагер между разрушения град и малкия каньон, от другата страна на който се намираха Гробниците на времето.

Докато половината от екипа продължаваше разкопките в поредния район на града, двама други колеги на Рахил й помагаша да състави каталог на всички особености, свързани с Гробниците на времето. Физиките бяха очаровани от антиентропните полета и прекарваха голяма част от времето си в поставяне на разноцветни флагчета, които отбелязваха границите на т. нар. времеви приливи.

Екипът на Рахил бе съсредоточил усилията си върху артефакта, наречен Сфинкса. Всъщност това каменно изображение не беше нито на човек, нито на лъв; възможно бе то изобщо да не е изображение на живо същество, макар че вълнисто-гладките очертания в горната част на монолита внушаваха идеята за одушевеност, а едни полегати висулки караха всекиго да мисли за криле. За разлика от другите Гробници, които бяха отворени и леснодостъпни, Сфинкса представляваше струпване от тежки каменни блокове, прорязани във всички посоки от тесни коридори; някои от тях се стесняваха дотолкова, че бе невъзможно човек да премине през тях, а други ставаха широки като аудитории, но никой не водеше до друго място освен до нов коридор. Нямаше крипти, съкровищници, ограбени саркофази, стенописи или тайни ходове – това беше просто някаква плетеница от безсмислени каменни коридори, чиито стени се потяха.

Рахил и любовникът ѝ Мелио Арундес се заеха да правят карта на Сфинкса по един метод, използван в практиката поне от седем столетия и приложен за пръв път при проучването на египетските пирамиди някъде през двадесетия век. Те поставяха в най-долната част на Сфинкса чувствителни към радиацията детектори на космически лъчи и фиксираха времето, в което космическите частици преминават през каменната грамада отгоре, както и системните отклонения в траекторията им. Така можеха да се открият скрити зали или тайни ходове, неуловими дори за дълбокорадарните устройства. Понеже туристическият сезон беше в разгара си, Автономният съвет на Хиперион смяташе, че подобен начин на изследване може да повреди Гробниците. Рахил и Мелио редовно пристигаха на обекта в полунощ, изминавайки половинчасовото разстояние до точното място ту с вървене, ту с пълзене из лабиринта от коридори в светлината на синкави лампи, поставени там от самите тях. Те прекарваха времето до сутринта със стотици хиляди тонове камък над

главите си, като се взираха в показанията на приборите и се вслушваха в наушниците си, където се разнасяше писъкът на частици, подет в утробата на умиращи звезди.

Приливите на времето не създаваха затруднения при посещенията на Сфинкса. Измежду всички Гробници той изглеждаше най-малко защитен от антиентропните полета, а физиците бяха изчислили грижливо периодите, когато приборът на времето можеше да представлява заплаха. Приливът настъпваше в 10.00 часа и само елед двадесет минути се отегляше в посока към Нефритената гробница, разположена на половин километър на юг. Достъпът на туристи до Сфинкса беше забранен до 12.00 часа; пак заради сигурността туристите трябваше да са напуснали местността преди 09.00 часа. Физиците бяха поставили хронотропни сензори на много места по пътеките и туристическите алеи между Гробниците за да задействат мониторите в случай на промяна в режима на времевите приливи и да предупредят посетителите.

Една нощ – само три седмици преди да изтече изследователската ѝ година на Хиперион – Рахил се събуди, остави любовника си да спи в лагера, качи се на един специално пригоден за терена джип и го подкара към Гробниците. Тя и Мелио бяха решили, че е глупаво и двамата едновременно да наблюдават приборите всяка нощ, затова се редуваха, като единият ходеше на обекта, а другият обобщаваше данните и ускоряваше осъществяването на крайния проект – радарна карта на дюните между Нефритената гробница и Обелиска.

Нощта беше студена и прекрасна. По цялото небе блестяха огромен брой звезди, четири или пет пъти повече, отколкото Рахил бе свикнала да гледа по небето на родния Бърнард. Ниските дюни си шушнеха и се полюшваха под силния бриз, който духаше откъм южните планини.

Рахил завари местността все още осветена. Групата физици тъкмо си бе свършила работата за деня и товареше джипа си. Тя си побъбри с тях, а когато те си заминаха, изпи чаша кафе, намести раницата на гърба си и измина двадесет и пет минутното разстояние до търбуха на Сфинкса.

За стотен път Рахил се чудеше кой и с каква цел е построил Гробниците. Датирането по строителните материали се бе оказало неосъществимо поради въздействието на антиентропните полета. Единствено анализът на самите Гробници, отнесен към ерозионните процеси на каньона и някои други геологически данни от околността, бе показал, че Гробниците са най-малко на половин милион години. Предполагаше се, че строителите на Гробниците на времето са били хуманоиди, макар

това да не личеше по нищо освен по широкия размах на строежите. Във всеки случай от проходите вътре в Сфинкса не можеше да се разбере много – някой от тях по форма и големина изглеждаха сякаш пригодени за хора, но само няколко метра по-нататък същият коридор можеше да се смали до размерите на средна по големина водопроводна тръба, а след това – да се превърне в нещо по-голямо и по-внушително от естествена пещера. Изходните врати – ако можеха да бъдат наречени така, тъй като не водеха кажи-речи към нищо – бяха ту триъгълни, ту трапецовидни, ту десетоъгълни, но нерядко се случваха и правоъгълни.

Рахил измина пълзешком последните двадесет метра по един стръмен склон, като хлъзгаше раницата пред себе си. Студената светлина на лампите придаваше на скалата синкав и безкръвен вид. „Търбухът“, когато стигна до него, изглеждаше като щастлив оазис на човешки безпорядък и миризми. Няколко сгъваеми стола запълваха центъра на неголямото пространство, а зад тяхната маса до северната стена бяха наредени детектори, осцилоскопи и други прибори. Върху една дъска, поставена на две трупчета до срещуположната стена, имаше чаши за кафе, шах, недоядена поничка, две книги с меки корици и една пластмасова играчка, изобразяваща нещо като куче, облечено в поличка с цвета на зелена трева.

Рахил се разположи, постави термоса с кафе до играчката и провери детекторите на космическите лъчи. Данните изглеждаха същите: нямаше тайни помещения и ходове, а само няколко ниши, които дори дълбочинният радар беше пропуснал. На сутринта Мелио и Стефан щяха да заложат дълбинни сонди, да включат топлинни предаватели и да вземат проби от въздуха в нишите, преди да проникнат в тях с микроманипулатори. За около една дузина такива ниши се бе оказало, че не представляват никакъв интерес. Из лагера се носеше шегата, че следващата кухня, не по-голяма от човешки юмрук, ще разкрие миниатюрни саркофази, урни колкото топлийки и микроскопична мумия – един супермини Тутанкамончо, както бе казал Мелио.

За разлика от друг път Рахил провери радиовръзката по инфотерма. Нищо. Четиридесетте метра каменен масив и друг път бяха нарушавали връзката. Изследователите мислеха да прокарат жичен телефон от повърхността до „търбуха“, но това не беше чак толкова необходимо, а и годината им беше почти изтекла. Рахил настрои инфотерма си за прием, за да контролира данните на детектора, и се приготви да прекара дълга и отегчителна нощ.

На старата Земя се е разказвала чудна история за един фараон.

Доколкото си спомняше Рахил, името му е било Хеопс. Той заповядал да му построят огромна пирамида, а самата гробница според обичая трябвало да бъде в дълбоко подземие точно под върха на пирамидата. Години наред фараонът лежал буден по цели нощи, обзет от клаустрофобична паника, и си представял как всички тези тонове камък ще тегнат над него до края на вечността. Накрая фараонът заповядал гробницата да се премести по-близо до върха на пирамидата, на една трета от разстоянието между върха и основите. Във висша степен нетрадиционно. Рахил влизаше в положението на този владетел. Тя се надяваше, че където и да се намира сега фараонът, сънят му е по-лек.

Почти се беше приспала с тези мисли, когато – 02.15 – инфотермът ѝ зацвърча, детекторите записукаха и тя скочи на крака. Според данните на сензорите Сфинксът внезапно се бе разраснал с една дузина нови стаи, някои от които по-големи от цялата постройка. Рахил започна да настройва изображенията и въздухът пред очите ѝ се замъгли от непрекъснатото движение по екраните. Очертания на коридори се гърчеха и се изви-ваха около оста си като въртящи се Мьобиусови кръгове. Според външните сензори горната част на постройката се гърчеше и се огъваше като ветропоказател... или като крила.

Рахил знаеше, че това е някаква серийна повреда, но дори след като се опита да регулира инфотерма, той продължи да бълва данни и изображения. После едновременно се случиха няколко неща.

Тя чу провлачени стъпки в коридора над главата си.

Всички изображения мигновено изчезнаха от екраните.

Някъде из лабиринта от коридори алармената инсталация започна да тръби за времеви прилив.

Всички светлини угаснаха.

Последното беше необяснимо. Всеки комплект уреди бе снабден с автономно енергийно захранване, което можеше да издържи на ядрено нападение. Лампите в „търбуха“ съвсем наскоро бяха заредени с енергия за десет години. Осветлението в коридорите беше биолуминесцентно и не се нуждаеше от захранване.

И въпреки това светлината беше угаснала. Рахил измъкна от колениния джоб на комбинезона си един лазерен пистолет и натисна спусъка. Нищо не се случи.

За първи път през живота си Рахил Уайнтрауб бе обзета от ужас – сякаш нечия ръка я стискаше за сърцето. Тя не можеше да си поеме дъх. За десет секунди се застави да остане абсолютно неподвижна, без дори да диша, за да излезе от състоянието на паника. Когато успя да се свести

дотолюкова, че да може да диша, без да се задъхва, тя стигна опипом до приборите и ги включи. Те не реагираха. Рахил повдигна инфотерма си и натисна с палец ключа на дисплея. Нищо... но това, разбира се, беше невъзможно, като се вземе под внимание неговата неуязвимост при удар и надеждността на енергийното му хранване. И все пак резултатът бе нулев.

Чуваше добре колко силно бие сърцето ѝ, но отново си наложи да преодолее паниката и затърси опипом пътя към единствения изход. При мисълта, че ще трябва да премине през лабиринта в абсолютна тъмнина, направо ѝ се искаше да запищи, но друго решение нямаше.

Момент. По-рано навсякъде из коридорите на Сфинкса бяха инсталирани стари лампи, но изследователският екип ги подмени с наниз от биолуминесцентни кълба. С наниз. Всички те висяха на едно перлоново въже, което стигаше до повърхността.

Прекрасно. Рахил тръгна опипом към изхода и почувства студенината на камъка под пръстите си. Дали и по-рано бе толкова студен?

Чу се отново звук от нещо остро, което със стържене се придвижваше надолу по шахтата, която слизаше до „търбуха“.

– Мелио? – извика Рахил в черния мрак. – Таня? Курт?

Стърженето се чу съвсем наблизо. Рахил се отмести заднешком, като събори в тъмнината някакъв прибор и един стол. Нещо докосна косата ѝ; тя ахна и вдигна ръка.

Таванът се бе спуснал надолу. Масивният каменен блок от пет квадратни метра се плъзна още по-надолу, когато Рахил вдигна и другата си ръка, за да го пипне. В този момент се намираше по средата на пътя до коридора. Тя тръгна към изхода, като залиташе и размахваше ръце пред себе си, сякаш бе сляпа. Мина покрай един сгъваем стол, намери масата с уредите, повървя покрай нея, стигна до края на стената и напипа дъното на коридорната шахта, което тъкмо изчезваше, докато таванът се спускаше надолу. Успя да дръпне пръстите си секунда преди да бъдат отрязани.

Рахил седна на пода в тъмното. Един осцилоскоп изскърца под тежестта на тавана, а масата изпука и се разпадна под него. Отчаяна, Рахил правеше къси дъгообразни движения с глава. На по-малко от метър се чу метално стържене – звук, който беше почти като дишане. Тя заотстъпва, хлъзгайки се заднишком по пода, който внезапно се оказа целият покрит с изпочупени предмети. Дишането се усили.

Нещо остро и безкрайно студено я хвана за китката.

Най-сетне Рахил изпищя.

По онова време на Хиперион нямаше векторен преподавател. Вретенният кораб „Фаро Сити“ също не разполагаше с възможности за векторна връзка. Така че Сол и Сара научиха за пръв път, че с дъщеря им е станала злополука, едва когато консулството на Хегемонията на Парвати изпрати холограмно послание до колежа. В него се казваше, че Рахил е пострадала, че е във от опасност, но се намира в безсъзнание, и че пътува с медицински конвой от Парвати за намиращата се в границите на Мрежата планета Ренесанс Вектор. Полетът щеше да продължи малко повече от десет дни корабно време с пет месеца време-дълг. За Сол и жена му тези пет месеца бяха мъчителни. В момента, в който медицинският кораб пристигна в разпределителния телепортатор на

Ренесанс, те вече хиляди пъти си бяха помислили най-лошото. Не бяха виждали Рахил от осем години.

Медицинският център в Да Винчи представляваше свободно рееща се кула, която се храняваше непосредствено от енергията на радиовълните. Гледката от кулата към езерото Комо беше зашеметяваща, но нито Сол, нито Сара имаха време за нея, докато търсеха дъщеря си от етаж на етаж. Д-р Сингх и Мелио Арундес ги посрещнаха в интензивното отделение. Разговорът започна без формалности:

– Рахил? – попита Сара.

– Спи – отговори д-р Сингх. Тя беше висока жена с аристократична осанка, но очите ѝ излъчваха доброта. – Доколкото сме в състояние да преценим, Рахил не е получила никакво... хм... физическо увреждане. Прекарала е в безсъзнание около седемнадесет стандартни седмици нейно време. Едва преди десетина дни от мозъчните ѝ импулси разбрахме, че вече не е в кома, а спи дълбок сън.

– Не разбирам – рече Сол. – Станала ли е злополука на онова място? Има ли травма?

– Нещо се е случило – обади се Мелио Арундес, – но не може да се разбере какво. Рахил беше във вътрешността на един от артефактите... сама... нейният инфотерм и останалите прибори не бяха регистрирали нищо извън обичайното. Обаче там има едно явление, което се нарича „антиентропни полета“... и е настъпило завихряне...

– Времето приливи – каза Сол. – Знаем за тях. Продължавайте.

Арундес кимна и разтвори ръце, сякаш искаше да хване нещо от въздуха.

– Имало е... завихряне на полето... повече прилича на цунами, отколкото на прилив... Сфинкстът... артефактът, в който е била Рахил... е бил изцяло обхванат от завихрянето. Искам да кажа, че тя не е

пострадала физически, но когато я намерихме, беше в безсъзнание... – той погледна към д-р Сингх, търсейки помощта ѝ.

– Дъщеря ви беше в кома – поясни лекарката. – В това състояние за нея беше невъзможно да понесе криогенната сомния...

– Следователно, тя е била подложена на квантов шок без сомния? – попита Сол. Той беше чел за психическите поражения, които причинява директната антигравитация.

– Не, не – успокои го д-р Сингх. – Самото състояние на безсъзнание я е защитило не по-зле, отколкото ако е била в сомния.

– Осакатена ли е? – попита Сара.

– Не знаем – отвърна д-р Сингх. – Всички жизнени функции при нея са възстановени и са почти в рамите на нормалното. Мозъчните ѝ импулси показват, че скоро ще дойде в съзнание. Лошото е, че тялото ѝ, изглежда, е абсорбирало... по-точно като че ли е била облъчена от анти-ентропното поле.

Сол потърка челото си.

– Нещо като лъчевата болест ли? Д-р Сингх се поколеба.

– Не, не точно така... О, това е абсолютно безпрецедентен случай. Днес следобед очакваме да пристигнат специалисти но възрастови аномалии от Тау Сети Сентър, Лусус и Метаксас.

Сол улови погледа на жената срещу него.

– Значи според вас на Хиперион Рахил е получила аномалия във възрастовото си развитие? – той млъкна за миг, за да порови из паметта си. – Докторе, да не е нещо като синдрома на Метусалем или болестта Алцхаймер от ранната епоха?

– Не – рече д-р Сингх. – Всъщност заболяването на дъщеря ви няма име. Лекарите тук го наричат болестта на Мерлин. Разбирате ли... при дъщеря ви възрастовите изменения протичат нормално... но... доколко то ние можем да кажем, вървят в обратна посока.

Сара пристъпи напред и се взря в д-р Сингх така, сякаш я смяташе за ненормална.

– Искам да видя дъщеря си – каза тя спокойно, но много твърдо. – Искам да видя Рахил сега.

Рахил се събуди, преди да бяха изминали и четиридесет часа от пристигането на Сол и Сара. Минути след това тя седеше в леглото и бърбореше, докато лекари и лаборанти се суетяха около нея.

– Мамо! Татко! Какво правите тук? Преди някой от тях да отговори, Рахил се огледа и примигна:

– Чакайте, чакайте! Къде е това тук? В Кийтс ли сме?

Майка й я хвана за ръката:

– Ние сме в една болница в Да Винчи, скъпа. На Ренесанс Вектор.

Очите на Рахил се разшириха почти комично:

– Ренесанс ли? Значи сме в Мрежата? Тя се огледа в пълно недоумение.

– Рахил, кое е последното нещо, което си спомняш? – попита д-р Сингх. Младата жена погледна лекарката, без да разбира.

– Последното нещо, което си спомням, е, че отивах да спя при Мелио след...

Тя погледна родителите си и докосна бузите си с връхчетата на пръстите си.

– А Мелио и другите? Да не би...

– Всички членове на експедицията се чувстват отлично – успокои я д-р Сингх. – С тебе стана една малка злополука. Оттогава минаха седемнадесет седмици. Ти си отново в Мрежата. Няма нищо опасно. Всички твои приятели са добре.

– Седемнадесет седмици...

Избледнелият загар на Рахил не можеше да скрие колко много е пребледняла. Сол я хвана за ръката:

– Как си, моето момиче?

Натискът, с който му отвърнаха пръстите й, бе толкова слаб, че го заболя сърцето.

– Не знам, татко – успя да отговори тя. – Уморена съм. Вие ми се свят. Объркана съм.

Сара седна на леглото и я прегърна.

– Всичко е наред, миличка. Всичко ще бъде наред. Мелио влезе в стаята. Той беше небръснат и с коса, която се бе разрешила, докато бе дрямал отвън във фойето.

– Рахил! – извика той.

Рахил погледна към него иззад сигурното укритие на майчината прегръдка.

– Здравей – каза тя почти плахо. – Върнах се.

Сол винаги бе смятал – и продължаваше да смята, – че всъщност медицината не се е променила много от времето на пиявиците и компресите. Според него нямаше голяма полза от това, че сега докторите въртяха жертвите си в центрофуги, преустройваха магнитното поле на тялото им, бомбардираха ги със звукови вълни, бърникаха из клетките им, за да установят наследствеността, понеже накрая се оказваше, че не разбират случая, но не го признават открито и не поемат отговорност.

Единствената промяна беше, че сметките бяха станали по-гльсти.

Сол дремеше на стола, когато го събуди гласът на Рахил.

– Татко?

Той се понамести, посегна към ръката ѝ и каза:

– Тук съм, моето момиче.

– Къде съм, татко? Какво се е случило?

– Ти си в една болница на Ренесанс Вектор, миличка. На Хиперион стана злополука. Сега си добре, като се изключи това, че паметта ти е малко засегната. Рахил се вкопчи в ръката му.

– Болница? В Мрежата? Как съм попаднала тук? От колко време съм тук?

– От около пет седмици – прошепна Сол. – Кое е последното нещо, което си спомняш, Рахил?

Тя се облегна на възглавниците и като докосна челото си, усети, че към него са прикрепени малки сензори.

– Мелио и аз бяхме на заседанието. Обсъждахме с колегите как да внесем оборудването в Сфинкса. О Татко! Не съм ти казала за Мелио... той е...

– Да – каза Сол и подаде на Рахил инфотерма ѝ. – Чуй този запис, моето момиче.

И излезе от стаята, а Рахил натисна копчето и когато чу собствения си глас, примигна от учудване.

– Здравей, Рахил, ти току-що се събуждаш. Ти объркана. Ти не знаеш как си попаднала тук. И така момиче, с тебе е станало нещо. Изслушай ме!

Правя този запис на десетия ден от десетия месец, година 457 след Хеджира, или 2739 по старото летоброене. Да, знам, че последното нещо, което помниш, е от преди половин стандартна година. Слушай.

Нещо се е случило в Сфинкса. Ти си била заварена там от времеви прилив. Това те е променило. Колкото и тъпо да звучи, ти остаряваш в обратна посока. С всяка минута тялото ти става все по-младо, макар че в момента това не е най-важното, Когато спиш... когато ние спим... ти забравяш. Губиш от паметта си още един ден преди злополуката и всичко, което се е случило по-нататък. Не ме питай защо. Лекарите и експертите не знаят. Ако искаш аналогия, спомни си за компютърния вирус... онзи от едно време... който изяжда данните в заразения инфотерм... в посока назад от сегашния момент, след последното вкарване на информация.

Не се знае и защо загубата на паметта настъпва именно когато

спиш. Опитаха се да те държат будна с допинг, но след тридесетина часа силите ти отслабват и вирусът пак си свършва работата. Това е ад.

Знаеш ли какво? Това, че ти говоря за самата тебе така, сякаш аз съм някоя друга, е нещо като терапия. В момента аз лежа тук и чакам да дойдат да ме вземат за изследванията; зная, че когато ме върнат, ще заспя... зная, че пак ще забравя всичко... и от страх ми щръква лайното.

Добре, стига. Сега натисни ключа на дисплея и за няколко минути инфотермът ще ти изпее всичко, което е станало след злополуката. А... мама и татко са тук и двамата знаят за Мелио. Обаче аз вече не зная толкова, колкото по-рано. Кога за първи път правихме любов с него, а? На втория месец на Хиперион? Тогава са ни останали само няколко седмици, Рахил, и после ще бъдем само познати. Радвай се на спомените, докато още можеш, момиче!

Това е Рахил от вчера. Край на записа! Сол влезе и завари дъщеря си да седи в леглото, все още стиснала силно инфотерма. Лицето ѝ беше бледо и изплашено.

– Татко...

Той седна до нея и я остави да се наплаче... за двадесети пореден ден без прекъсване.

Осем стандартни седмици след пристигането на Рахил на Ренесанс Сол и Сара помахаха с ръка за сбогом на Рахил и Мелио от централния телепортатор на Да Винчи и заминаха за родния Бърнард.

– Мисля, че тя не бива да напуска болницата – прошепна Сара, когато двамата се качиха на вечерната совалка за Крофорд. Под тях беше континентът, целият разчертан на правилни участъци, покрити с избуяли жита.

– Майко – рече Сол и докосна коляното ѝ, – докторите биха я задържали там завинаги. Но те го правят вече само от любопитство. Опитаха всичко, което им бе по силите, за да ѝ помогнат, но нищо не се получи... А тя трябва да изживее живота си.

– Но защо да замине с... с него? – попита Сара. – Тя едва го познава.

Сол въздъхна и се облегна назад върху възглавничките на седалката.

– След две седмици тя изобщо няма да си спомня за него – каза той, – или поне за нея той няма да бъде това, което е сега. Постави се на нейно място, майко. Да се бориш всеки ден за ориентир в един полудял свят. Тя е на двадесет и пет години и е влюбена. Остави я да бъде щастлива.

Сара обърна лице към прозореца и двамата мълчаливо се загледаха в слънцето, което висеше в притъмняващата вечер като червен балон, завързан с въже.

Когато Рахил се обади, Сол вече започваше втория семестър. Тя изпрати едностранно послание от Свободен дом по вектора и образът ѝ увисна в средата на старата холографска кабина като семейно духче.

– Здравей, мамо, здравей, татко! Простете ми, че през последните седмици нито съм ви писала, нито съм се обаждала. Сигурно се досещате, че напуснах университета. Също и Мелио. Беше тъпо да се опитвам да изучавам материал от по-горен курс в университета. Просто щях да забравям във вторник това, за което е ставало дума в понеделник. Дори със записи и при наличието на всички възможности на инфотерма това би било предварително загубена битка. Мога пак да кандидатствам за студентка... Помня целия материал от кандидатстудентските изпити! Направо голям майтап.

С Мелио също беше много трудно. Или поне така научавам от бележките си. Не е по негова вина, сигурна съм. Той беше мил и търпелив и ме обичаше до края. Работата е там, че... човек не може всеки ден да започва една връзка от нищо. Апартаментът ни беше пълен с наши снимки, с мои бележки за нас двамата, с наши холографии от Хиперион, обаче... нали разбирате. Всяка сутрин той беше един абсолютно чужд човек. Някъде следобед започвах да вярвам в това, което е било между нас, макар че не можех да си спомня. Вечер плачех в ръцете му... а после, рано или късно, заспивах. Така е по-добре.

Образът на Рахил избледня, поизмести се, сякаш ей сега щеше да прекъсне контакта, но след това се стабилизира. Тя им се усмихна.

– С една дума, напуснах университета за известно време. От Медицинския център на Свободен дом искат от мен да стоя при тях по цял ден, обаче нямат голям шанс... Получих от Института за медицински изследвания на Тау Сети Сентър такова предложение, че е трудно човек да откаже. Предлагат ми... мисля, че се наричаше „изследователска помощ“... това е повече от всички пари, които сме похарчили за четири години в „Най тънхелзър“ и в университета в Рийкс.

Отказах предложението. Продължавам да посещавам Медицинския център като приходящ пациент, но от серията трансплантации на генни клетки имам синини и съм в депресия. Разбира се, депресията може да е и от това, че никоя сутрин не мога да си спомня от какво са ми синините. Ха-ха.

Във всеки случай мисля да постоя при Таня, а после може би...

може би ще си дойда за известно време у дома. След два месеца имам рожден ден... навършвам двадесет и две години за втори път. Страхничко е, нали?

Така или иначе, за мен е по-леко да съм сред хора, които познавам, а с Таня се запознахме точно когато пристигнах тук и бях на двадесет и две години... Мисля, че ме разбирате.

Добре... Мамо, старата ми стая още ли е на мястото си, или сте я превърнали в зала за игра на китайски шах, както винаги сте ме заплашвали? Пишете ми или се обадете. Следващия път ще се изръся и ще поръчам разговор с двустранна връзка, за да можем да си поговорим истински. Всъщност... струва ми се... нещо ми мина през ум.

Рахил помахаше с ръка:

– Всичко хубаво. Доскоро! Обичам ви и двамата.

Сол отлетя за Басард Сити една седмица преди рождения ден на Рахил, за да я вземе от единствения телепортатррен терминал на планетата. Той пръв я забеляза. Тя стоеше с багажа си до часовника, покрит с орнаменти, наподобяващи цветя. Изглеждаше по-млада, отколкото в деня, когато се сбoguваха на Ренесанс Вектор, но не много. И все пак Сол забеляза, че в осанката ѝ имаше някаква неувереност. Той тръсна глава, за да прогони тези мисли, извика ѝ се затича да я прегърне.

Когато я пусна, по лицето ѝ беше изписан толкова силен шок, че той не можа да се сдържи да не попита:

– Какво има, сладката ми? Какво не е наред?

Това беше един от много редките случаи, когато виждаше дъщеря си да загуби ума и дума.

– Аз... ти... бях забравила – измънка тя, тръсна глава с привичен жест и започна да се смее и да плаче едновременно. – Татко, ти изглеждаш малко по-различно – това е всичко. Аз помня, че заминах оттук... буквално вчера... така е. И като видях... косата ти... – Рахил прикри устата си с ръка.

Сол прокара ръка по черепа си.

– О, да – рече той, внезапно готов също да плаче и да се смее едновременно. – Докато ти учеше и пътешестваше, минаха повече от единадесет години и аз остарях. И оплешивях – той отново разтвори ръце: – Добре дошла, миличката ми!

Рахил се пхна в закрилящата му прегръдка.

В продължение на няколко месеца всичко вървеше добре. Рахил се чувстваше по-спокойна благодарение на познатата обстановка, а за Сарамъката, която причиняваше болестта на дъщеря ѝ, бе временно

приглушена от радостта, че я вижда у дома.

Всяка сутрин Рахил ставаше рано и изучаваше своята лична „ориентационна експозиция“. Сол знаеше, че там стоят неговата снимка и снимката на жена му, каквито бяха сега – дванадесет години, по-стари, отколкото тя си ги спомняше. Той се опитваше да си представи какво ли изпитва Рахил, когато се събужда в собственото си легло на двадесет и две години и със свежа памет, прекарваща последна ваканция у дома, преди да замине да следва на друга планета – и миг след това открива, че родителите ѝ са остарели, стотици дребни неща са се променили въкъщи и в града, новините са съвсем други... и покрай нея са минали години от историята.

Сол не можеше да си представи това.

Първата им грешка беше, че отстъпиха пред желанието на Рахил да покани старите си приятели на празненството по случай двадесет и втори ѝ рожден ден. Беше същата компания, както при първото честване – неукротимата Ники, Дон Стюарт и приятелят му Хауард, Кейти Обег, Марта Тин и най-добрата приятелка на Рахил, Лина Маккайлър – всички току-що завършили колежа, измъкнали се от пашкула на детството и готови да полетят към живота.

Рахил се бе срещала с всички след завръщането си. Но беше спала... и бе забравила. А Сол и Сара точно този път не се досетиха, че тя ще забрави.

Ники беше на тридесет и четири стандартни години, майка на две деца – все още енергична и все още неукротима, но – според представите на Рахил – стара. Дон и Хауард разговаряха за капиталовложенията си, за спортните постижения на децата си и за предстоящите отпуски. Кейти бе объркана – тя заговори с Рахил само два пъти, при това така, сякаш говореше с някаква натрапница. Марта открито завиждаше на младостта на Рахил. Лина, която междувременно бе станала ревностна последователка на дзен-гностицизма, се разплака и си тръгна рано.

Когато гостите си отидоха, Рахил седна сред опустошения от празненството хол и се загледа в недоядената торта. Не заплака. Преди да се качи в своята стая, тя прегърна майка си и прошепна на баща си:

– Татко, моля те, не ме оставяй друг път да правя като тази вечер.

След това отиде да спи.

През пролетта Сол отново сънува същия сън. Той бродеше сред някаква обширна мрачна местност, осветена само от две червени кълба. Не се учуди, когато равният глас каза:

– Сол! Вземи дъщеря си, твоята единствена дъщеря Рахил, и отиди

на планетата, наречена Хиперион, и там я принеси в жертва чрез изгаряне на едно от местата, за които аз ще ти кажа.

И Сол изкрещя в мрака:

– Нали вече я имаш, кучи сине! Защо трябва пак да я връщам там? Кажи ми! Кажи ми, дявол да те вземе!

И Сол Уайнтрауб се събуди плувнал в пот и с насълзени очи, а в сърцето му бушуваше гняв. Той чувстваше, че докато дъщеря му спи в съседната стая, огромният червей я гризе.

През следващите месеци Сол почти маниакално събираше информация за Хиперион, за Гробниците на Времето и за Шрайка. Като опитен изследовател той бе Удивен, че по толкова интересен въпрос е налице толкова малко позитивна информация. Разбира се, съществуваше Църквата на Шрайка, която имаше много храмове в Мрежата, макар че на Бърнард нямаше нито един. Сол скоро установи, че да търсиш точни сведения за Шрайка в култовата литература е все едно да се опиташ да начертаеш географската карта на Сарнат, като посетиш някой будистки манастир. В учението на Църквата на Шрайка се споменаваше и времето, но само във връзка с това, че Шрайка се смятал за „Ангел на възмездието от отвъдното време“ и че за човешката раса истинското време се било свършило с гибелта на старата Земя, а четирите столетия след това събитие били „лъжовно време“. Според Сол тези трактати бяха обичайната за повечето религии комбинация от иносказания и празни приказки. Въпреки това той реши да посети някой храм на Шрайка веднага щом изчерпи по-сериозните възможности да събере информация.

Мелио Арундес организира още една експедиция на Хинерион, която се спонсорираше и от университета в Рийкс. Там си бяха поставили за цел да проучат и да разгадаят феномена „времеви приливи“, който бе поразил Рахил с болестта на Мерлин. Освен това Комисията на Хегемонията по протекторатите реши да изпрати заедно с експедицията и един телепортатор, който да бъде инсталиран в консулството на Хегемонията в Кийтс. Но въпреки това трябваше да минат повече от три години вселенско време, преди експедицията да стигне до Хинерион. Първата мисъл на Сол беше да тръгне заедно с екипа на Арундес. Щеше да стане като в някоя холодрама, според чиито закони основните действащи лица накрая се появяват заедно на сцената. Сол само за няколко минути успя да потисне този порив. Той беше историк и философ – ползата, която би могъл да принесе в експедицията, в най-добрия случай щеше да бъде незначителна. Рахил все още притежаваше интереса и уменията, присъщи на една добре подготвена студентка, която смята да се занимава с

археология, но тези умения намаляваха с всеки изминат ден, така че Сол не виждаше смисъл тя да се връща на мястото на нещастieto. За нея щеше да бъде истински шок всяка сутрин да се събужда в един непознат свят и да върши работа, която не ѝ е по силите. Сара също нямаше да допусне подобно нещо.

Сол изостави книгата, над която работеше (един анализ на етическата теория на Киркегор в качеството ѝ на морален компромис и във връзка с това, че някои нейни положения бяха залегнали в законите на Хегемонията), и съсредоточи усилията си в събиране на укрити данни за времето, за Хиперион и за историята на Авраам.

Месеците, прекарани в неспирен труд – както обикновено – и в събиране на информация, почти не уталожиха неговата потребност от действие. От време на време той намираше отдушник за мъката си, като се нахвърляше върху лекарите и другите специалисти, които идваха да прегледжат Рахил, подобно на рояци поклонници, привлечени от някоя свещена реликва.

– По дяволите, как е възможно такова нещо! – изкрещя веднъж той на някакъв дребничък на ръст специалист, който бе имал неблагоприятното да се държи с бащата на своята пациентка едновременно самодоволно и снизходително. Главата на лекаря беше дотолкова лишена от коса, че чергите на лицето му изглеждаха като нарисувани върху билиардна топка. – Тя е започнала да става по-малка! – изрева Сол, като буквално хвана за ревера учения мъж, който заотстъпва назад. – Човек не може да го забележи веднага, но костната ѝ маса намалява. Как е възможно тя отново да започне да става дете? Как ще свържете това със закона за запазване на материята, дявол да го вземе?

Ученият помръдна с устни, но бе прекалено стреснат, за да може да отговори. Вместо него думата взе брадатият му колега:

– Господин Уайнтрауб – рече той, – сър. Вие ще трябва да разберете, че вашата дъщеря непрекъснато се намира в... е... представете си го като строго ограничено място с обърната ентропия.

Сол рязко се обърна към другия мъж.

– Да не би да искате да кажете, че тя чисто и просто е пхнната в мекхур с обратно време?

– А... не... – отвърна колегата и нервно заразтрива брадичката си. – Навярно аналогията би била по-сполучлива... поне биологически... ако кажем, че механизъмът на обмяната на веществата при нея е бил... обърнат... хм.

– Глупости – сръза го Сол. – Да не би да се храни в обратна посока

или пък да изхвърля храната си? А какво ще кажете за дейността на нервната ѝ система? Обърнете наопаки електрохимичните импулси и ще получите безсмислици. Нейният мозък работи, господа! Обаче паметта ѝ изчезва... Защо, господа? Защо?

Най-сетне специалистът си възвърна дар словото и каза:

– Не знаем защо, господин Уайнтрауб. От математическа гледна точка тялото на вашата дъщеря може да се оприличи на континуум, в който времето тече в обратна посока... или може би на тяло, преминало през бързо въртяща се черна дупка. Ние не знаем нито как е станало това, нито защо в този конкретен случай е налице физически невъзможното, господин Уайнтрауб. Ние просто не знаем достатъчно.

Сол стисна ръка и на двамата.

– Чудесно. Това е всичко, което исках да разбера, господа. Желая ви приятно пътуване.

На двадесет и първия си рожден ден Рахил почука на вратата на Сол един час, след като всички си бяха легнали.

– Татко?

– Какво има, моето момиче? – Сол наметна халата си и я посрещна на вратата. – Не ти ли се спи?

– Не съм спала от два дни – прошепна тя. – Вземах допинг и така успях да проуча всичко, което съм вкарала в моя файл за лична информация.

Сол кимна.

– Татко, искаш ли да се качим горе и да пийнем по чаша? Ще ми се да поприказвам с теб за някои неща.

Сол взе очилата си от нощното шкафче и тръгна след нея.

Това бе първият и последният път, когато Сол пожела да се напие заедно с дъщеря си. Не беше шумно пиене. Най-напред си побъбриха, после започнаха да се шегуват и да правят каламбури и накрая така се разкилиха, че не можеха да продължат. Рахил започна да разказва някаква история, сръбна от чашата си на най-смешното място и се разсмя толкова силно, че от носа ѝ полетяха пръски. И на двамата им се струваше, че никога не се е случвало нищо по-весело.

– Ще отида да взема още една бутилка – каза Сол, когато Рахил спря да плаче от смях. – Деканът Мур ми подари малко шотландско уиски миналата Коледа... ако не се лъжа.

Когато се върна, пристъпвайки внимателно, той завари Рахил, седнала на кушетката, да пригладжа с пръсти косите си назад. Наля ѝ малко уиски и няколко минути двамата пиха в мълчание.

– Татко?

– Да?

– Аз разбрах всичко. Гледах се, слушах се и разучих холографиите на Лина и на останалите, всички на средна възраст...

– Едва-едва на средна възраст – възрази Сол. – Лина ще навърши тридесет и пет години идния месец.

– Е, стари са, ти разбираш какво имам предвид. Така или иначе, прочетох медицинските заключения, видях снимките от Хиперион и знаеш ли какво?

– Какво?

– Аз не вярвам нищо от това, татко.

Сол остави чашата и се вгледа в дъщеря си. Лицето ѝ бе станало попълничко, а изражението му – не така задълбочено. Тя изглеждаше дори още по-красива.

– Искам да кажа, че всъщност вярвам във всичко това – каза тя със слаб, боязлив смях. – Невъзможно е мама и ти да си правите с мен толкова жестока шега. Освен това вашата... вашата възраст... пък и новините, и всичко останало. Знам, че е истина, но не вярвам в това. Разбираш ли ме, татко?

– Да – кимна Сол.

– Тази сутрин например се събудих и си помислих: „Колко е хубаво! Утре е изпитът по палеонтология, а аз съм учила здраво.“ Имах намерение и да покажа едно-две неща на Роджър Шърман, непрекъснато се мисли за много умен.

Сол отпи от чашата си и каза:

– Роджър почина преди три години при една самолетна катастрофа на юг от Басард.

– Зная – въздъхна Рахил и придърпа колене до брадичката си. – Потърсих всички, които познавам. Грем е мъртъв. Професор Айкхърд вече не чете лекции. Ники се е омъжила за някакъв... търговски пътник. За четири години се случват куп неща.

– Повече от единадесет – поправи я Сол. – Пътуването до Хиперион и обратно те направи шест години по-млада от всички, които бяхме тук.

– Но това е нормално! – извика Рахил. – Хората непрекъснато пътуват извън Мрежата и нищо им няма!

Сол кимна.

– Да, моето момиче, но твоят случай е друг. Рахил успя да се усмихне, допи уискито си и каза:

– Наистина си много деликатен!

Тя остави чашата с рязко хлопване – знак, че е приключила с пиенето – и продължи:

– Слушай, ето какво реших. Потрудох се два дни и проучих всичко, което ти... или аз... съм подготвила, за да зная какво се е случило и какво става... но просто няма няма никаква полза.

Сол седеше напълно неподвижно и не смееше дори да диша.

– Искам да кажа – продължи Рахил, – че след като всеки ден ставам все по-млада и забравям хора, с които всъщност още не съм се срещала... искам да кажа: какво ще стане после? Просто ще продължа да ставам все по-млада и все по-малка и все по-негодна да се справям – докато някой ден просто ще изчезна. Господи, татко – Рахил обхвана още поплътено коленете си с ръце. – Много е весело, нали?

– Не – спокойно каза Сол.

– Не. Не е – каза Рахил. Очите ѝ, винаги големи и тъжни, бяха навлажнени. – За теб и за мама това трябва да е най-големият кошмар на света. Всеки ден да ме гледате как слизам надолу по стълбите... объркана... събудила се със спомена от вчерашния ден, но узнала от собствения си глас, че това вчера е било преди години. Узнала, че съм имала любов с някакъв млад мъж на име Амелио...

– Мелио – прошепна Сол.

– Все едно. Просто няма полза, татко. До момента, когато вече съм в състояние да възприемам всичко това, съм толкова изтощена, че трябва да заспя. И поцле... знаеш какво става после.

– Какво... – започна Сол, но трябваше да си прочисти гърлото. – Какво искаш да направим ние с майка ти, мъничката ми?

Рахил го погледна в очите и се усмихна. Беше същата усмивка, с която го даряваше, откакто бебешката ѝ възраст бе достигнала пет седмици.

– Не ме питай това, татко – твърдо каза тя. – Не ме карай и аз да се питам. Просто ме боли. Искам да кажа, че аз не съм преживяла всички онези събития – тя млъкна и докосна челото си. – Ти разбираш какво искам да кажа, татко. Тази Рахил, която е ходила на друга планета, която се е влюбила и с която се е случило някакво нещастие... тя е била една друга Рахил! Аз не съм длъжна да изтърпя нейните страдания! – тя вече плачеше. – Разбираш ли? Разбираш ли?

– Да – рече Сол, разтвори обятията си и почувства топлината на разплаканото момиче до гърдите си. – Да, разбирам.

През следващата година от Хиперион редовно пристигаха

съобщения по вектора, но всичките бяха отрицателни. Естеството на антиентропните полета и техният източник оставаха непознати. Около Сфинкса не бе регистрирана необичайна активност на времевите приливи. Опитите с животни в този район и близо до него завършиха с внезапната смърт на някои от тях, но болестта на Мерлин не се повтори. Мелио завършваше всяко послание с думите: „Нека Рахил знае, че я обичам.“

Сол и Сара взеха пари назаем от университета в Ринкс и се подложиха на ограничен курс пулсенови процедури в Басард Сити. Те вече бяха твърде възрастни и процедурите не можеха да продължат живота им с по още едно столетие, но все пак имаше полза – Сол и Сара вече изглеждаха като двойка приближаваща петдесетте, а не седемдесетте. Те разгледаха стари семейни снимки и установиха, че не е чак толкова трудно да се обличат както преди петнадесетина години.

Шестнадесетгодишната Рахил изтрополи надолу по стълбите. В едната си ръка държеше инфотерма си, настроен на вълната на радиостанцията на колежа.

– Може ли да ям оризова каша?

– Нима не ядеш всяка сутрин от нея? – усмихна се Сара.

– Ям – ухили се Рахил. – Просто си помислих, че може да се е свършила или нещо такова. Чух телефона. Ники ли беше?

– Не – каза Сол.

– Дявол да го вземе – рече Рахил и погледна родителите си. – Извинявам се. Тя обеща да ми се обади веднага щом станат известни точните ни бележки. Минаха вече три седмици от проверочните изпити. Затова чакам телефона.

– Не се притеснявай – успокои я Сара, донесе кафеничето и наля една чаша на Рахил, а после и на себе си. – Не се притеснявай, мила. Аз ти обещавам, че ще имаш достатъчно добри бележки, за да те приемат в каквото училище пожелаеш.

– Мамо – въздъхна Рахил, – ти не знаеш. Този свят е станал съвсем свински – тя се намръщи. – Виждала ли си някъде транспортира ми? Цялата ми стая е потънала в боклуци! Нищо не можах да намеря.

Сол си прочисти гърлото:

– Днес няма да ходиш на училище, моето момиче.

– Да не ходя на училище? – встрещи се Рахил. – Във вторник? Шест седмици преди края на годината? Какво се е случило?

– Ти беше болна, Рахил – твърдо каза Сара. – Можеш да си останеш въкъщи един ден. Именно днес.

Рахил се намръщи още повече.

– Болна ли? Не се чувствам болна. Чувствам се така, сякаш съм омагьосана. Сякаш нещата... някак не са наред. Например защо кушетката е преместена в средната стая? И къде е Чипс? Толкова пъти го виках, а той не идва!

Сол докосна китката на дъщеря си.

– Ти беше болна няколко дни – рече той. – Лекарят каза, че като се събудиш, може би ще си забравила някои неща. Нека да си поговорим, докато се разходим из двора на колежа. Искаш ли?

Рахил грейна.

– Да не ходя на училище, а да идем с теб на разходка? Разбира се! – тя се престори на загрижена. – Само дано не срещнем Роджър Шърман! Той непрекъснато взема решенията на задачите от новите ученици и е страшен досадник.

– Няма да срещнем Роджър – обеща Сол. – Готова ли си?

– Почти – каза Рахил и прегърна майка си с всичка сила. – Алигаторе, доскоро!

– Крокодиле, жив и здрав! – отвърна Сара.

– А така! – ухили се Рахил и разгърси дългата си коса. – Готова съм.

Понеже пътуваше често до Басард Сити, Сол си бе купил едно ЕМПС. Един студен ден той пак полетя към столицата, като избираше най-обиколния път, далече от претоварените въздушни коридори, за да може да се наслади на гледката и на аромата от ожънатите поля отдолу. Доста мъже и жени, които работеха на полето му махаха с ръка.

От времето, когато Сол беше дете, Басард се бе разраснал внушително, но синагогата си стоеше на същото място, на едно от първите градски кръстовища. Храмът беше стар и Сол също се чувстваше стар; дори кръглата шапчица, която си сложи на влизане, изглеждаше овехтяла и износена от десетилетията, но пък равинът бе млад. Сол разбираше, че в действителност човекът е най-малко на четиридесет години – от двете страни на челото му косата оредяваше и тъмната шапчица подчертаваше това, – но в очите на Сол той беше почти момченце. Сол изпита облекчение, когато младият мъж предложи да довършат разговора си в парка срещу синагогата.

Седнаха на една пейка. Сол се учуди, че все още държи шапчицата, и я прехвърли от едната в другата си ръка. Денят бе изпълнен с мириса на есенни листа и влага от снощния дъжд.

– Не ви разбрах добре, господин Уайнтрауб – каза равинът. – Какво

ви смущава – дали сънят, който сте сънували, или фактът, че дъщеря ви се е разболяла, след като сте сънували този сън?

Сол повдигна нагоре лицето си, за да усети слънчевата светлина.

– Съвсем точно казано, нито едно от двете – отвърна той. – Просто не мога да се освободя от мисълта, че тези неща са свързани по някакъв начин.

Равинът прокара пръст по долната си устна.

– На колко години е дъщеря ви? – попита той.

– На тринадесет – отвърна Сол след незабележима пауза.

– А болестта й... сериозна ли е? Заплашва ли живота й?

– Не го заплашва – отвърна Сол. – Засега. Равинът скръсти ръце върху големия си корем.

– Нали не мислите, че... впрочем мога ли да ви наричам Сол?

– Разбира се.

– Сол, нали не мислиш, че след като си сънувал този сън, ти... по някакъв начин си станал причина за болестта на твоята дъщеричка. Нали не си мислиш това?

– Не – отвърна Сол и за момент изпита дълбоко вътрешно съмнение дали е казал истината. – Не, учителю, не го мисля.

– Наричай ме Морт, Сол.

– Чудесно, Морт. Не идвам с мисълта, че аз съм причината за болестта на Рахил. Нито пък сънят ми. Обаче мисля, че моето подсъзнание се опитва да ми каже нещо.

Морт се поклащаше леко напред-назад.

– Може би някой невролог или психиатър ще ти помогне повече от мен, Сол. Не разбирам добре с какво аз...

– Интересува ме историята на Авраам – прекъсна го Сол. – Бих казал, че до известна степен съм запознат с различните етически системи, но ми е трудно да разбере тази система, която започва със заповед към един баща да заколи сина си.

– Не, не, не! – извика равинът и размаха пред лицето на Сол пръсти, които приличаха на бебешки. – Когато настъпил моментът, Бог възпя ръката на Авраам. Той не би позволил в Негово име да бъде принесен в жертва човек. Важното е било покорството пред Божията воля...

– Да – рече Сол. – Покорството. Но в Библията е написано: „Тогаво Авраам простря ръката си, та взе ножа, за да заколи сина си.“ Бог сигурно е погледнал вътре в душата му и е видял, че Авраам наистина е бил готов да заколи Исаак. Едно външно покорство без вътрешна решимост не би удовлетворило Господ – поне такъв, какъвто е в книгата Битие.

Какво е щяло да се случи, ако Авраам е обичал сина си повече от Бога?

Морт забарабани с пръсти по коляното си, пресегна се и хвана ръката на Сол над лакътя.

– Сол, виждам, че си разстроен от болестта на дъщеря ти. Обаче не бива да смесваш тази болест с един текст, създаден преди осем хиляди години. Каж ми още нещо за твоето момиченце. Ако не се лъжа, в наше време децата вече не умират от болести. В Мрежата е така.

Сол стана, усмихна се и отстъпи назад, за да се освободи от ръката на равина.

– Бих искал още да си поговорим, Морт. Желая го. Но трябва да се връщам, защото тази вечер имам лекция.

– Ще дойдеш ли в храма идната събота? – попита равинът и за последен път го докосна с късите си шишкови пръсти.

Сол пхна шапчицата си в ръцете на по-младия мъж.

– Може би тия дни, Морт. Тия дни ще намина.

Малко по-късно същата есен Сол погледна през прозореца на кабинета си и видя тъмната фигура на някакъв мъж, който стоеше под оголелия бряст пред къщата. „Медиите“, помисли си Сол и сърцето му се сви. В продължение на десетина години се бе страхувал от деня, в който тайната ще излезе наяве, понеже знаеше, че това ще бъде краят на техния обикновен живот в Крофорд. Той излезе навън и усети вечерния хлад.

– Мелио! – извика, когато видя лицето на високия мъж.

Археологът стоеше с ръце, пхнати в джобовете на дългото му синьо палто. Макар че от последната им среща бяха изминали десет стандартни години, възрастта на Арундес се бе променила съвсем малко. Според преценката на Сол той още нямаше тридесет. Ала силно загорялото лице на младия мъж бе набраздено от страдание.

– Сол – изрече той и почти плахо протегна ръка. Сол сърдечно я разтърси.

– Не знаех, че си се върнал. Ела да влезем.

– Не – археологът отстъпи половин крачка назад. – От един час стоя тук. Сол. Нямам смелост да се приближа до вратата.

Сол отвори уста, за да каже нещо, но пак я затвори и просто кимна.

За да се предпази от студа, той също пхна ръце в джобовете си. Над триъгълните кулички по покрива започнаха да се показват първите звезди.

– В момента Рахил не е у дома – каза най-сетне Сол. – Отиде в библиотеката, понеже... понеже мисли, че има да пише съчинение по история.

Мелио на пресекулки си пое дъх и също кимна.

– Сол – рече той с плътен глас, – ти и Сара трябва да разберете, че направихме всичко възможно. Екипът прекара на Хиперион почти три стандартни години. И щяхме да стоим още, ако университетът не бе престанал да плаща. Не открихме нищо...

– Знаем това – увери го Сол. – Благодарни сме ти за обажданията по вектора.

– Аз прекарах сам в Сфинкса няколко месеца – продължи Мелио. – Според показанията на уредите той представлява просто една инертна купчина камъни, но понякога ми се струваше, че усещам... нещо... – той отново поклати глава. – Изпуснах я, Сол.

– Не си – Сол хвана младия мъж за рамото през вълненото палто. – Искам да ти задам един въпрос. Ние се свързахме с нашите сенатори... разговаряхме дори с директорите на Научния съвет, но никой не можа да ни обясни защо Хегемонията не е отделила повече време и средства за проучване на феномените на Хиперион. На мен ми се струва, че тази планета отдавна е трябвало да бъде приобщена към Мрежата, ако ще и само заради научното ѝ значение. Как е възможно да не се обръща внимание на една загадка като Гробниците на времето?

– Разбирам мисълта ти. Сол. Дори преждевременното спиране на средствата за нас беше подозрително. Нещата изглеждат така, сякаш Хегемонията умишлено се старее да държи Хиперион настрана.

– Смяташ ли, че... – подхвана Сол, но в този момент Рахил се приближи до тях в есенния здрач. Ръцете ѝ бяха пъхнати дълбоко в джобовите на червеното ѝ яке, косата ѝ беше късо подстригана според младежката мода, която бе възприета повсеместно от десетилетия, а пълничките ѝ бузи бяха зачервени от студа. Рахил се намираще на самата граница между детството и ранната младост: с дългите ѝ крака, обути в дънки и спортни обувки, и бухналото ѝ яке силуетът ѝ можеше да бъде и на момче.

– Здравсти, татко! – усмихна се тя, а като ги приближи още в мъждивата светлина, кимна плахо и на Мелио: – Извинете, не исках да прекъсвам разговора ви.

Сол си пое дъх.

– Няма нищо, моето момиче. Рахил, това е д-р Арундес от университета в Рийкс на Свободен дом. Д-р Арундес, дъщеря ми Рахил.

– Приятно ми е да се запозная с вас – каза Рахил, сияейки от искрена радост. – Ехей, Рийкс! Чела съм техните каталози. Бих била щастлива да отида там някой ден.

Мелио кимна вдървено. Сол забеляза колко неподвижни са раменете и торсът му.

– Ти... – започна Мелио. – Искам да кажа, какво би желала да следваш там?

Сол си помисли, че Рахил е доловила мъката в гласа на мъжа, но тя само сви рамене и се засмя.

– О, всичко. Старият господин Айкхърд – той преподава палеонтология и археология на една група напреднали, в която съм и аз – та той казва, че там има страхотна катедра по класическа филология и древни артефакти.

– Вярно е – успя да изрече Мелио.

Рахил поглеждаше плахо ту към баща си, ту към непознатия и явно усещаше напрежението, макар и да не знаеше причината.

– О, аз тук ви преча на разговора. Трябва да се прибирам и да си лягам. Май съм се заразила от онзи странен вирус... мама каза, че е нещо като менингит. Изглежда, че от него ставам малко тъпа. Както и да е. Беше ми приятно да се запозная с вас, д-р Арундес. Надявам се някой ден да се срещнем в Рийкс.

– Аз също се надявам – каза Мелио, гледайки я с огромно напрежение в тъмното. Сол си помисли, че той се опитва да запомни всичко от този миг.

– Е, довиждане и лека нощ. До утре, татко – рече Рахил и си тръгна. Чуваше се как гумените ѝ подметки скърцат по пътеката.

– Лека нощ, Рахил.

Пред пътната врата тя се спря. Синкавата светлина, която се лееше над моравата, я правеше да изглежда на много по-малко от тринадесет години.

– Алигаторе, доскоро! – извика Рахил.

– Жив и здрав, Крокодиле! – отвърна Сол и чу, че Мелио шепне същите думи заедно с него.

Те постоянно известно време в мълчание, наблюдавайки как малкият град изчезва в нощта. Край тях мина едно момче на велосипед. Чуваше се как под гумите шумолят листа, а когато момчето прекосяваше светлия кръг под някоя от старите улични лампи, спиците проблясваха.

– Влез у дома – покани Сол умълчания мъж до себе си. – Сара много ще се радва да те види. Рахил ще е заспала.

– Не сега – каза Мелио. Ръцете му все още бяха пъхнати в джобовете и той приличаше на сянка. – Имам нужда да... това беше грешка, Сол.

Той понечи да си тръгне, после се обърна и рече:

– Ще се обадя, щом пристигна на Свободен дом. Ще успеем да организираме нова експедиция.

Сол кимна и си помисли: „Три години. Ако заминат веднага, когато се върнат, тя ще бъде на по-малко от десет години.“

След това каза:

– Добре.

Мелио се спря, вдигна ръка за сбогом и сви зад ъгъла, без да чува скърцането на есенните листа под краката си.

Сол никога повече не го видя.

Най-големият храм на Шрайка в Мрежата се намиреше на планетата Лусус. Сол замина затам няколко седмици преди десетия рожден ден на Рахил. Самата сграда не беше много по-голяма от някоя катедрала на старата Земя, но изглеждаше внушителна благодарение на устремените към висините колони, наподобяващи, църковните, на усуканата конструкция на последния етаж и на подпорните стени от оцветено стъкло. Сол беше в лошо настроение и мъчителната гравитация на Лусус не допринесе с нищо то да се подобри. Макар че имаше среща с епископа, трябваше да чака повече от пет часа преди да го пуснат да влезе във вътрешната част на храма. Той прекара по-голямата част от това време в наблюдение на бавно въртящата се двадесетметрова стоманено-полихромна скулптура, която трябваше да представлява изображение на легендарния Шрайк... и която можеше да мине за абстрактно изображение на всяко остро оръжие, което е било изобретявано някога. Сол бе най-силно заинтригуван от двете червени кълба, реещи се в едно кошмарно пространство, което би могло да се приеме за череп.

– Господин Уайнтрауб?

– Ваше превъзходителство – отвърна Сол и забеляза, че послушниците, заклинателите на зли духове, четците и пазачите, правили му компания по време на дългото чакане, се бяха проснали по очи върху тъмните плочи около входа на светилището, където стоеше висшият свещенослужител.

Сол му се поклони дълбоко.

– Моля ви, моля ви, господин Уайнтрауб! Влезте – каза облеченият в роба свещенослужител и с широк жест му посочи вратата, която водеше към светилището на Шрайка.

Сол влезе и се озова сред тъмно и ехтящо място, което доста приличаше на сцената от неговия повтарящ се сън. Епископът му посочи стол и той седна. Докато висшият свещенослужител отиваше към

собственото си място – нещо като малък трон, разположен зад покрито със сложни резби, но напълно модерно писалище – Сол се досети, че той е роден на Лусус: беше доста затлъстял и с натежали челюсти, но имаше същото атлетическо телосложение, което, изглежда, бе присъщо на обитателите на тази планета. Одеянето му правеше силно впечатление с червения си цвят... един ярък червен цвят, наподобяващ рукнала кръв: робата изглеждаше по-скоро направена от съгъстена течност, отколкото от коприна, кадифе и хермелинови кожи, украсени с оникс. На всичките си пръсти епископът носеше пръстени, червени и черни през един, и това подтискаше Сол.

– Ваше превъзходителство – започна той, – извинете ме предварително за всяко нарушение на църковния протокол, което съм допуснал... или бих могъл да допусна. Признавам, че зная малко за Църквата на Шрайка, но тъкмо това, което зная, ме доведе тук. Моля ви да ми простите, ако, без да искам, покажа невежеството си чрез неточно титулуване или други грешки.

Епископът стрелна пръсти към Сол и червените и черни камъни блеснаха на слабата светлина.

– Титлите са без значение, господин Уайнтрауб. Обръщайки се към нас с „ваше превъзходителство“, вие постъпвате напълно приемливо, като невярващ. Все пак трябва да ви предупредим, че официалното име на скромната ни група е „Църква на Крайното изкупление“, а божеството, което непосветените така фриволно наричат Шрайка... ние го наричаме... ако е нужно да споменем пълното Му име... Господаря на болката или – по-често – Аватара³⁰. Моля да пристъпите към важното запитване, което казахте, че имате към нас. Сол леко се поклони.

– Ваше превъзходителство, аз съм учител...

– Извинете ни, че ви прекъсваме, господин Уайнтрауб, но вие сте нещо много повече от учител. Вие сте учен. Ние сме много добре запознати с вашите трудове по нравствена херменевтика³¹. Разсъжденията, които излагате, имат някои пукнатини, но са изпълнени с предизвикателство. Ние редовно ги използваме в нашите курсове по апологетика на вървата. Моля, пристъпете към вашето запитване.

Сол примигна. Освен в най-гесен академичен кръг трудовете му бяха почти неизвестни и този комплимент го поразя. Нужни му бяха пет секунди, за да дойде на себе си, и през това време той съобрази, че е

30. Аватара (санскр. – пришествие на бога); в иидузма възплъщение на бог Вишну в облика на героите Кришна, Рама и пр., извършващи подвизи на земята – бел. прев.

31. Теория и умение да се тълкува стар текст – бел. пр.

най-разумно да приеме, че епископът на Шрайка е искал предварително да разбере с кого ще разговаря и че разполага с превъзходни сътрудници.

– Ваше превъзходителство, причината за идването ми е нематериална. Поисках да се срещнем, защото детето ми... дъщеря ми... е болна и причината за това може да са били нейните изследвания в един район, който има известно значение за вашата Църква. Естествено, имам предвид така наречените Гробници на времето на планетата Хиперион.

Епископът бавно кимна. Сол се чудеше дали той не знае и за Рахил.

– На вас сигурно е известно, господин Уайнтрауб, че тези места, за които споменахте... ние ги наричаме Обетованите кивоти... неотдавна бяха забранени за посещаване от така наречените изследователи по решение на Автономния съвет на Хиперион?

– Да, ваше превъзходителство. Чух за това. Разбирам, че вашата Църква е спомогнала за приемането на този закон.

Епископът остави тези думи без отговор. Тихи съзвучия звъннаха далече, в мрака, където тамянт се стелеше на талози.

– Ваше превъзходителство, аз се надявах, че някой от аспектите на учението на вашата Църква би могъл да хвърли светлина върху болестта на дъщеря ми.

Епископът наведе глава напред така, че единствената струя светлина, която падаше върху него, да остане на челото му, а очите му да бъдат в сянка.

– Желаете ли да получите религиозни напътствия относно тайнствата на Църквата, господин Уайнтрауб? Сол докосна с пръст брадата си.

– Не, ваше превъзходителство, освен ако по този начин бих могъл да подобря състоянието на дъщеря ми.

– А дъщеря ви желае ли да се посвети на Църквата на крайното изкупление? Сол се поколеба за миг.

– Ваше превъзходителство, тя всъщност желае да бъде добре. Ако въстъпването във вашата Църква може да я излекува или да подобри състоянието ѝ, това би било много важно съображение.

Епископът се облегна назад и одеждите му прошумоляха. Изглеждаше, че червенината струи от него и изтича в мрака.

– Вие говорите за физическо благополучие, господин Уайнтрауб. Нашата Църква е крайният съдник за духовното спасение. Известно ли ви е, че първото безусловно произтича от второто?

– Известно ми е, че това схващане открай време се радва на голямо уважение – отвърна Сол. – Цялостното благополучие на дъщеря ни е

грижа както за жена ми, така и за мен.

Епископът подпря масивната си глава с юмрук.

– Какво е естеството на заболяването на дъщеря ви, господин Уайнтрауб?

– То е... заболяване, свързано с времето, ваше превъзходителство.

Внезапно настръхнал, епископът се наведе напред.

– И на кое от светите места, казахте, че се е разболяла дъщеря ви, господин Уайнтрауб?

– В артефакта, наречен „Сфинкса“, ваше превъзходителство.

Епископът стана така бързо, че част от книгата, натрупани върху писалището му, изпопадаха на пода. Той беше толкова масивен, че сигурно дори без одеждите си тежеше два пъти повече от Сол. Изправен в целия си ръст и облечен в развяна червена роба, жрецът на Шрайка се извисяваше над Сол като алено възплъщение на смъртта.

– Можете да си вървите! – измуча грамадният мъж. – Дъщеря ви е най-благословеното и най-прокълнатото измежду човешките създания. Няма нищо, което вие или Църквата... или който и да било в този живот... може да направи за нея.

Сол се опита да прояви настоятелност:

– Ваше превъзходителство... ако има някаква възможност...

– Не! – извика епископът с яркочервено лице, заприличал на призрак, придобил плът. И почука по писалището.

На вратата се показаха заклинателите и четците. Черните им роби с червени ивици по ръбовете злоещо хармонираха с робата на епископа. Пазачите, облечени изцяло в черно, се сливаха с мрака.

– Аудиенцията приключи – каза епископът по-тихо, но безкрайно категорично. – Дъщеря ви е избрана от Аватара да страда за изкупление така, както някой ден ще страдат всички грешници и невярващи. Някой ден... много скоро.

– Ваше превъзходителство, ако ми предоставите само още пет минути от времето си...

Епископът щракна с пръсти и заклинателите пристъпиха напред, за да ескортират Сол. Те бяха лусусианци – всеки от тях бе в състояние да се справи с петима учени мъже с ръста на Сол.

– Ваше превъзходителство! – извика Сол, успял да се измъкне от ръцете на първия заклинател. Други трима му се притекоха на помощ. Наблизо кръжаха четци чиито дрехи изглеждаха кафеникави. Епископът беше обърнал гръб на всички и сякаш се взираше в мрака.

Външната част на светилището се огласи от пышкане скърцане на

обувки и поне едно тежко стенание, когато кракът на Сол влезе в досег с най-малко святата част от тялото на първия заклинател. Краят на дискусията съвсем не приличаше на шега – Сол се приземи на улицата. Последният пазач, покрай когото прелетя, изхвърли след него смачканата му шапка.

Следващите десет дни на Лусус не донесоха на Сол нищо освен преумора от голямата гравитация. Храмовата бюрокрация не отговаряше на запитванията му. Съдебните власти не можеха да му окажат съдействие. Заклинателите го дебнеха още на входа.

Сол отиде до Нова Земя и Ренесанс Вектор, до Фуджи и ШЦ2, до Денеб Драй и Денеб Виър, но храмовете на Шрайка бяха затворени за него навсякъде.

Изчерпан, измамен в надеждите си и останал без пари, Сол се прибра на родния Бърнард, взе своето ЕМПС от хангара за дългосрочно паркиране и пристигна у дома един час преди рождения ден на Рахил.

– Носиш ли ми нещо, татко? – развълнувано попита десетгодишното дете.

Същия ден Сара й беше казала, че баща й е заминал някъде и ще се върне.

Сол извади пакета с подаръка. Това бе пълната поредица книжки „Анна от зелената къща с триъгълния покрив“. Не беше онова, което тя бе искала да й донесе.

– Може ли да го отворя?

– По-късно мъничката ми. Заедно с другите подаръци.

– О, моля те, татко! Нека отворя сега само един подарък, преди Ники и другите деца да са дошли! Сол улови погледа на Сара. Тя поклати глава. Рахил си спомняше, че само преди няколко дни е поканила на празненството Ники, Лина и останалите си приятелки. Сара още не беше измислила обяснение защо те няма да дойдат.

– Добре, Рахил – каза той. – Отвори само този подарък сега.

Докато Рахил разкъсваше обвивката на малкия подарък, Сол забележа в хола един грамаден пакет, привързан с червена панделка. Новото колело, разбира се. Рахил си беше поискала ново колело една година преди десетия си рожден ден. Сол уморено се зачуди дали утре тя няма да се стресне, ако види новото колело един ден преди рождения си ден. Всъщност най-добре беше да махнат колелото, докато Рахил спи.

Сол рухна на кушетката. Червената панделка му беше напомнила за одеждите на епископа.

За Сара всяка раздяла с миналото беше много мъчителна. Всеки

път, когато почистваше, сгъваше и прибираще някое бебешко костюмче на Рахил, тя тайно проливаше сълзи и Сол по някакъв начин бе узнал това. Сара съхраняваше като съкровище всеки ден от детството на Рахил и се наслаждаваше на всекидневната нормалност на нещата – тя спокойно възприемаше тази нормалност като най-хубавото нещо в живота. И винаги бе смятала, че същественото в човешкото битие не е в моментите на върховно напрежение, в дните на сватбени церемонии и на големи успехи, които стоят отбелязани с червено в стари календари и се помият завинаги: според нея важното беше течението на дребните неща в живота, които човек дори не осъзнава – съботния следобед, когато всеки член на семейството е зает с нещо свое, случайните мигновени съприкосновения, отронените думи, които се забравят веднага – но сборът от подобни часове създаваше нещо цялостно, ценно и вечно.

Сол завари Сара да плаче тихо на тавана, докато ровеше из разни кутии. Това не бяха благодатните сълзи, които бе ронила в миналото, прощайки се с тази или онази дреболия. Сара Уайнтрауб беше изпълнена с гняв.

– Какво правиш, Майко?

– Рахил има нужда от дрехи. Всичко вече й е голямо. Каквото става на осемгодишно дете, не става на седемгодишно. Тука някъде имам още нейни неща.

– Остави това – каза Сол. – Ще й купим нещо ново.

Сара поклати глава.

– За да се чуди всеки ден къде са отишли всичките й любими дрешки? Не. Аз съм запазила някои работи. Някъде тук са.

– Потърси ги после.

– Дявол да го вземе, няма после! – извика Сара, след това се обърна с гръб към Сол и покри лицето си с ръце. – Извинявай.

Сол я прегърна. Въпреки ограничения курс пулсеново лечение той не си спомняше някога голите й ръце да са били толкова тънки, с жили и възли под голата кожа. Той я притисна плътно до себе си.

– Извинявай – повтори тя, хлипайки вече открито. – Това просто не е честно.

– Не – съгласи се Сол. – Не е честно. Слънчевата светлина, която проникваше през прашните тавански прозорци, навяваше някаква тъга, каквато човек би могъл да изпита в катедрала. Сол винаги бе обичал мизмизмата на таваните, понеже в техния топъл и застоен въздух витаеше надеждата, че едно толкова слабо използвано помещение някой ден може да се напълни със съкровища. Днес тази надежда рухна. Той се

наведе над една кутия и каза:

– Ела, скъпа. Ще потърсим заедно.

Рахил продължаваше да бъде щастлива и изпълнена с живот и само малко се объркваше от несъответствията, с които се сблъскваше всяка сутрин след събуждане. Колкото по-малка ставаше, толкова по-лесно бе да ѝ се обяснят промените, които я изненадваха сутринта – изчезването на стария бряст пред къщата, новата жилищна сграда на ъгъла, където някога беше къщата на господин Незбит в колониален стил, отсъствието на приятелките ѝ. Сол започна да разбира както никога по-рано колко жилави са децата. Той си представяше, че Рахил живее на пенестия гребен на вълната на времето, без да вижда мрачните морски глъбини под себе си, запазва равновесие само благодарение на мъничкия си запас от спомени и зависи изцяло от дванадесетте или петнадесетте часа сегашно време, които ѝ се отпускаха всеки ден.

Нито Сол, нито Сара искаха дъщеря им да бъде изолирана от другите деца, но беше трудно да се намират начини за контакт. Рахил беше възхитена, когато можеше да си поиграе с „новото момиче“ или „новото момче“ от махалата – деца, които уж учеха при други учители, а всъщност бяха внуци на приятелски семейства; известно време тя си игра и с дъщерята на Ники. Но другите деца трябваше да свикват с това, че Рахил се запознава с тях отново всяка сутрин и не помни какво са правили заедно предишния ден – малко бяха онези, които бяха готови да проявят толкова сърдечност и такт заради едно другарче по игра.

Разбира се, уникалното заболяване на Рахил не беше никаква тайна в Крофорд. Новината се бе разпространила в колежа през първата година след завръщането ѝ и скоро след това целият град я знаеше. Крофорд реагира така, както малките градчета реагират от незапомнени времена – на някои хора езиците мелеха непрекъснато, други не можеха да не покажат с поглед и с тон съжалението и удоволствието, което изпитваха при гледката на чуждото нещастие, но в повечето случаи общността закриляше семейство Уайнтрауб така трогателно, както птица би прикрила малкото си с майчини криле.

Все още им бе позволено да живеят, както намерят за добре, и дори когато на Сол му се наложи да пропуска лекции, а после да се пенсионира предсрочно заради пътуванията, при които търсеше изцеление за Рахил, истинската причина не бе спомената от никого.

Това, разбира се, не можеше да продължава вечно. Един пролетен ден, когато Сол излезе на верандата и видя, че седемгодишната му

дъщеря се връща разплакана от парка, погната и обкръжена от глутница репортери с протегнати в ръце инфотерми и камери с блеснали обективи, разбра, че този етап от живота им е отминал завинаги. Той скочи от верандата и се затича към Рахил.

– Господин Уайнтрауб, вярно ли е, че дъщеря ви се е разболяла от болест на времето, свързана с определен СРОК. Какво ще стане след седем години? Дали тя просто ще изчезне?

– Господин Уайнтрауб! Господин Уайнтрауб! Рахил казва, че според нея Рейбън Доул е президент на Сената и че сега е 2711 година след Рождество Христово. Дали тези тридесет и четири години са безвъзвратно загубени за нея, или това е халюцинация, причинена от болестта на Мерлин?

– Рахил! Спомняш ли си, че си била голяма жена? Как се чувства човек, когато стане отново дете?

– Господин Уайнтрауб! Господин Уайнтрауб! Моля ви, само още една неподвижна поза! Бихте ли се съгласили да донесете някой портрет на Рахил от времето, когато е била по-голяма, и заедно с детето да застанете до него и да го разглеждате?

– Господин Уайнтрауб! Вярно ли е, че това е проклятието на Гробниците на времето? Рахил видяла ли е чудовището, наречено Шрайка?

– Хей, Уайнтрауб! Сол! Хей, Соли! Какво ще правите двамата с твоята женичка, когато детето изчезне?

Един репортер се бе изправил пред Сол и бе препречил пътя му към входната врата. В опитите си да разгледа Рахил отблизо, той се бе навел толкова много, че лещите сякаш щяха да изскочат от очите му. Сол сграбчи дългата му коса, удобно вързана на опашка, и го отхвърли встрани.

Глутницата рева и ръмжа отвън в продължение на седем седмици. Сол разбра за много малките общности нещо, което знаеше, но го беше забравил: те често са отегчителни, винаги тесногръди, понякога любопитно надничат в прозореца на съседа, но никога не са прие мали порочната идея за така нареченото „право на обществото да знае“.

Но Мрежата умираше за това право. Вместо да остави семейството си в постоянния плен на обсаждащите го репортери, Сол премина в настъпление. Той си уреди интервюта по най-гледаните информационни програми в Мрежата, взе участие в дискусии за Всеобема и лично говори пред Конклава за медицински изследвания. В продължение на десет стандартни месеца той поиска помощ за дъщеря си от осемдесет планети.

От десет хиляди места се изсипаха предложения, но по-голямата част от писмата идваха от лечители без дипломи, от хора, които искаха да прокарат свои проекти, от институти и частни лица, занимаващи се със свободни изследвания (те предлагаха услугите си срещу реклама), от следовници на култа към Шрайка и на други религии, според които Рахил бе заслужила наказанието си; освен това имаше предложения името на Рахил да се включи в рекламата на разни стоки и посреднически предложения за връзка със съответните агенции; имаше и писма на съчувствие от обикновени хора, в които често се намираше пъхнат по някой чек; имаше писма от учени, които изразяваха недоверие; имаше предложения от продуценти на холодрами и от книгоиздатели, които искаха да откупят пълните права над биографията на Рахил; имаше и цял водопад от предложения за покупки на недвижими имоти.

Университетът в Рийкс отпусна средства на един екип от експерти, които да сортират предложенията и да преценяват дали нещо може да бъде полезно за Рахил. Повечето от писмата бяха отхвърлени. Неголям брой предложения за терапия и изследвания бяха сериозно проучени. Накрая се оказа, че никое от тях не съдържа нито лечебен метод, нито идея за изследване, които да не са били вече изпробвани в университета в Рийкс.

Една тъничка холографна бланка привлече вниманието на Сол. Тя беше от председателя на кибуца К'фар Шалом на планетата Хеброн и съдържаше само следното:

АКО ВИ СТАНЕ МНОГО ТЕЖКО, ЕЛАТЕ.

Скоро наистина стана много тежко. След първите няколко месеца обществен интерес изглеждаше, че журналистическата обсада отслабва, но това беше само прелюдия към следващото действие. Разпространявани в огромни тиражи таблоиди представяха Сол като „скитника евреин“, като отчаян баща, тръгнал на далечно странстване, за да намери лек за странната болест на дъщеря си. Това бе почти подигравка с нежеланието да пътува, което бе съпътствало Сол през целия му живот. Сара беше неизменно наричана „страдащата майка“, а Рахил – „осъденото дете“; дори имаше едно вдъхновено заглавие, което гласеше: „Девствената жертва на проклятието на Гробниците на времето.“ Никой от семейството не можеше да излезе вън от къщи, без да се натъкне на някой репортер или на скрит в храстите оператор.

В Кроффорд разбраха, че от нещастieto на семейство Уаинтрауб могат да се спечелят пари. Отначало градът се придържаше към приличието, но след като в него настъпиха предприемачи от Басард Сити с

магазини за подаръци, сергии с тениски, екскурзионни бюра и изпъстрени с реклами павилиони за туристите, които прииждаха на все по-големи и по-големи вълни, местните бизнесмени най-напред потръпнаха, после се раздвижиха и накрая единодушно решиха, че щом може да се прави търговия, няма защо печалбата да отива у външни хора.

След четиристотин тридесет и осем стандартни години на относителна изолация град Крофорд се сдоби с телепортаторен терминал. Посетителите му вече нямаше да изпитват досадата от двадесетминутния полет до Басард Сити. Тълпите туристи растяха.

В деня на заминаването валеше проливен дъжд и улиците бяха пус-ти. Рахил не плака, но през целия ден очите ѝ бяха широко отворени и тя говореше с примирение. До шестия ѝ рожден ден оставаха десет дни.

– Татко, защо трябва да се местим?

– Просто трябва, миличкото ми.

– Но защо?

– Това е нещо, което трябва да направим, мъничката ми. На Хеброн ще ти хареса – там има много паркове.

– Но защо никога не сте ми казвали, че ще се местим?

– Казвали сме ти, пиленце. Сигурно си забравила.

– Но какво ще стане с Грем и неговото семейство, и с чичо Ричард и леля Тета, и с чичо Саул и другите?

– Те винаги ще могат да ни идват на гости.

– Ами Ники и Лина, и моите приятелки? Без да отговори нищо. Сол занесе последния багаж в своето ЕМПС. Къщата беше продадена и изпразнена; част от мебелите също бяха продадени, а други – изпратени предварително на Хеброн. В продължение на една седмица в дома на Сол не бе секвал потокът от гости – стари семейни приятели, преподаватели от колежа и дори неколцина от членовете на медицинския екип от университета в Рийкс, който се бе занимавал с Рахил цели осемнадесет години, – но сега улицата беше пуста. Дъждът браздеше прозрачния покрив на старото ЕМПС и се стичаше надолу в чудновати ручейчета. Тримата поседяха малко вътре, загледани в къщата. Миришеше на влажна вълна и на влажни коси.

Рахил се вкопчи в плюшеното мече, което Сара беше изровила на тавана преди половин година.

– Не е честно – каза тя.

– Да – съгласи се Сол. – Не е честно.

Хеброн беше пустинна планета. Четирите столетия благоустройствени работи бяха направили въздуха годен за дишане и няколко

милиона акра земя – обработваеми. Местните животни бяха дребни, жиливи и безкрайно предпазливи. Такива бяха и животните, пристигнали от старата Земя, включително и видът „хомо сапиенс“.

– Ах – изпъшка Сол в деня, в който пристигнаха в окъпаното от слънце село до окъпания в слънце кибуц К'фар Шалом, – какви мазохисти сме ние, евреите! В началото на Хеджира е имало двадесет хиляди планети, подходящи за нашата раса, но тези хубостници са избрали точно тази!

Ала в действителност не мазохизмът бе довел тук първите колонисти, както и Сол и семейството му. Хеброн беше в по-голямата си част пустиня, но плодородните райони бяха наистина невероятно плодородни. Университетът в Синай беше на почит в цялата Мрежа, а болницата му привличаше богати пациенти и даваше солиден приход на кооператива. Хеброн имаше единединствен телепортаторен терминал в Нови Йерусалим и забраняваше изграждането на телепортали където и да било другаде. Планетата не се числеше нито към Хегемонията, нито към Протекторатите и вземаше висока такса от пътниците, за да ги пропусне да пристигнат през телепортатора. Достъпът на туристи извън Нови Йерусалим бе забранен. За един евреин, който търси убежище, вероятно това бе най-подходящото място измежду всичките триста планети, обитавани от хора.

Кибуцът беше кооператив по-скоро по традиция, отколкото на практика. Семейство Уайнтрауб бяха приветствани с „Добре дошли“ в собствения им дом – една скромна къщичка, покрита с изсушени на слънце керемиди. Ъглите ѝ не бяха прави, а заоблени; подът беше дървен и гол. В замяна на това от върха на хълма се откриваше изглед към портокалови и маслиненни горички, зад които се разстиляше безкрайна пустиня. На Сол му се струваше, че слънцето изгаря всичко, дори грижите и лошите сънища. Светлината беше нещо осезаемо. Вечер, след залез слънце, къщата им по цял час излъчваше розова светлина.

Всяка сутрин Сол седеше до леглото на дъщеря си, докато се събуди. Първите минути, в които тя беше объркана, винаги бяха мъчителни за него, но искаше да е сигурен, че Първото нещо, което Рахил вижда всеки ден, е той самият. Докато тя му задаваше въпроси, Сол я държеше в ръце.

– Къде сме, татко?

– На едно възшебно място, пиленце. След закуска ще ти разкажа всичко за него.

– Как сме дошли тук?

– Първо през телепортатора, после малко полетяхме и малко пооходихме – отговаряше той. – Не е толкова далече... но е достатъчно далече, за да бъде приключение.

– Но леглото ми е тук... и препарираните ми животни... защо не си спомням кога сме дошли?

Тогавя Сол леко я хващаше за раменете, поглеждаше в кафявите ѝ очи и казваше:

– С теб стана злополука, Рахил. Помниш ли как в „Жабата, която иска да се върне у дома“ Терънс си удря главата и за няколко дни забравя къде живее? С тебе стана нещо такова.

– По-добре ли съм?

– Да – казваше Сол, – сега си много по-добре. И къщата се изпълваше с мириса на закуската, а те отиваха на терасата, където ги очакваше Сара.

Рахил имаше повече другарчета за игра от когато и да било. Кооперативът на кибуца имаше училище, в което тя всеки ден отново и отново бе приветствана като новодошла. През дългите следобеди децата играеха в овощните градини и изследваха скалистите хълмове.

Авнер, Робърт и Ефраим, старейшините на кибуца принудиха Сол да продължи работата върху книгата си. Планетата Хеброн се гордееше с броя на учените, артистите, музикантите, философите, писателите и композиторите, които бе приютила като граждани или като гости за продължително време. Старейшините обърнаха внимание на Сол, че къщата му е дар от държавата. Пенсията на Сол, макар и малка по стандартите на Мрежата, беше повече от достатъчна за скромните им нужди в К'фар Шалом. Така или иначе, за изненада на самия Сол, той откри, че физическият труд му доставя удоволствие. Като работеше в овощните градини, изхвърляше камъните от нераздадените парцели и поправяше една стена недалеч от града, Сол откри, че се чувства по-бодър и в подобро настроение от много години насам. Той разбра, че докато чака хоросанът да изсъхне може да се сражава с Киркегор, а докато проверява грижливо ябълката за червеи, може да вникне по нов начин в Кант и Вандьор. На седемдесет и три стандартни години Сол получи първите си мазоли.

Вечер той играеше с Рахил, а после се разхождаше със Сара в подножието на близкия хълм, докато Джуди или някое друго съседско момиче пазеше заспалото им дете. Една съботна вечер те отидоха до Нови Йерусалим – само Сол и Сара, за пръв път заедно сами, откакто преди цели седемнадесет стандартни години Рахил се бе върнала, за да живее

заедно с тях.

Но не всичко беше идилия. Много често се случваше Сол да се събуди нощем, да не може повече да заспи и да слезе бос долу в стаята, където Сара бдеше над съня на Рахил. Също така често в края на дългия ден, докато къпеха Рахил в старата вана с плочки или я завиваха вечер в затъмнената розова стая, детето казваше:

– Татко, тук ми харесва, но не може ли утре да си отидем у дома?

И Сол кимваше. А след приказката за лека нощ, след приспивната песен и след целувката, когато той тръгваше на пръсти към вратата, сигурен, че детето спи, от покритата с одеяло фигурка на леглото се разнасяха приглушените думи:

– Алигаторе, доскоро!

И той беше длъжен да отговори:

– Жив и здрав, крокодиле!

А когато си легнеш и той самият, близо до равномерно дишащото и може би спящо очертание на жената, която обичаше, Сол дълго гледаше как ивиците бледа светлина от едната или от двете луни на Хеброн се движат из пространствата, огласяни от стенанията на вятъра, и разговаряше с Господ.

Сол бе започнал да разговаря с Господ няколко месеца, преди да разбере, че го прави. Мисълта за това го развеселяваше. Тези диалози в никакъв случай не бяха молитви, а по-скоро гневни монолози; като се изключат случаите, когато се превръщаха в диатриби, те преминаваха в ожесточени спорове със самия себе си. И все пак не само със себе си. Един ден Сол разбра, че темите на разгорещените дискусии са толкова дълбоки, залозите, които се нравеха, толкова сериозни, а обхватът на проблемите – толкова широк, че единственият, когото можеше да упрекне за всичко това, бе самият Господ. И понеже идеята за един персонафициран Бог, който от грижа за човешките същества не спи по цели нощи и дори се намесва в живота им, в очите на Сол винаги бе изглеждала като абсурд, мисълта за тези диалози го караше да се съмнява в здравия си разум. Но диалозите продължаваха. Сол искаше да разбере как е възможно една етическа система – и то една толкова устойчива религия, преживяла всички изпитания, на които е била подлагана – да прозгича от заповедта на господ към Авраам да заколи сина си. За Сол нямаше значение и това, че тази заповед е била изпитание на покорството. Въсщност самата идея, че покорството на Авраам го е възвисило до родоначалник на всички родове на Израел, докарваше Сол до пристъпи на бесен гняв.

След като бе посветил петдесет и пет години от живота си на занимания с историята на етическите системи. Сол Уайнтрауб бе стигнал до едно-единствено и непоклатимо заключение: всяко сляпо обвързване с божество, идея или всеобщ принцип, поставящи покорството по-горе от почтеното поведение спрямо едно невинно човешко същество, е зло.

– Но как ще дефинираш „невинен“? – изрече донякъде развеселено, донякъде заядливо гласът, с когото Сол смяташе, че води тези спорове.

Децата са невинни, помисли си Сол. Исаак е бил невинен. Както и Рахил.

– Невинен просто поради факта, че е дете?

– Да.

– А не съществува ли положение, при което кръвта на някой невинен трябва да се пролее за една велика кауза?

Не, помисли си Сол. Не съществува.

– Но според мен не само децата са невинни. Нали? Сол се поколеба, предчувствайки някаква уловка, и се опита да отгатне в каква посока ще го поведе събеседникът в подсъзнанието му. Това не му се удаде.

Така е, помисли си той. Има и други невинни освен децата.

– Например Рахил? На двадесет и четири години? Нали невинните не бива да се принасят в жертва на никаква възраст? Така е.

– Може би това е част от урока, който Авраам е трябвало да разбере, преди да стане баща на единствения благословен народ измежду народите на земята?

Какъв урок? помисли си Сол. Какъв урок? Но гласът в съзнанието му беше заглъхнал и той чуваше само песента на нощните птици навън и лекото дишане на жената до себе си.

На петгодишна възраст Рахил все още можеше да чете. На Сол му беше трудно да си припомни кога се бе научила да чете – струваше му се, че винаги е можела да го прави.

– На четири стандартни години – каза Сара. – Беше в началото на лятото... три месеца след рождения ѝ ден. Бяхме на пикник на поляната над колежа, Рахил разглеждаше книжката „Мечо Пух“ и внезапно прочете: „Чувам глас в главата си.“

Тогавя Сол си спомни.

Той си спомни и колко се бяха радвали със Сара, че на тази възраст Рахил така бързо усвоява нови умения. Спомни си го, понеже сега се сблъскваха с пълната противоположност на този процес.

– Татко – обади се Рахил, докато седеше на пода в стаята си и грижливо оцветяваше една картинка с боички, – колко време мина от

рождения ден на мама?

– Беше в понеделник – отвърна Сол, погълнат от онова, което четеше. Рожденият ден на Сара още не беше минал, но Рахил го помнеше.

– Зная. Но колко време мина оттогава?

– Днес е четвъртък – каза Сол. Той четеше един дълъг талмудски трактат относно покорството.

– Зная. Но колко дни?

Сол остави трудното четиво.

– Можеш ли да кажеш дните на седмицата? На планетата Бърнард използваша стария календар.

– Разбира се – отвърна, Рахил. – Събота, неделя, понеделник, вторник, сряда, четвъртък, петък, събота...

– Ти вече каза събота.

– А, да. Но колко дни има от тогава?

– Можеш ли да преброиш от понеделник до четвъртък?

Рахил се намръщи и устните ѝ се раздвижиха. След това направи нов опит, като този път броеше на пръсти.

– Четири дни?

– Точно така – кимна Сол. – Можеш ли да ми кажеш колко прави десет минус четири, моето момиче?

– Какво значи „минус“?

Сол се насили да погледне отново към четивото си.

– Нищо – каза той. – Нещо, което ще учиш в училище.

– Когато утре си отидем у дома, нали?

– Да.

Една сутрин, когато Рахил и Джуди бяха излезли да играят навън с другите деца (Рахил беше вече много малка, за да ходи на училище), Сара каза:

– Сол, трябва да я заведем на Хиперион.

– Какво? – сепна се Сол и я погледна втренчено.

– Ти чу. Не бива да чакаме, докато стане толкова малка, че да не може нито да ходи, нито да говори. Освен това ние остаряваме – Сара се изсмя сухо и безрадостно. – Звучи странно, нали? Но наистина е така. След една-две години от пулсеновите процедури няма да остане нищо.

– Сара, нима си забравила? Всички лекари казват, че Рахил не би могла да преживее състоянието на криогенна сомния. Никой не може да извърши междузвездно пътуване без сомния. Антигравитационният ефект може да предизвика безумие... и дори нещо по-лошо.

– Няма значение – заяви Сара. – Рахил трябва да се върне на

Хиперион.

– За какво говориш, дявол да го вземе? – раздражено каза Сол.

Сара го хвана за ръката.

– Да не мислиш, че само ти си сънувал онзи сън?

– Сън? – успя да изрече Сол. Тя въздъхна и седна до бялата кухненска маса. Утринната светлина падаше върху саксиите по перваза на прозореца като лъч на театрален прожектор.

– Тъмното място – заговори тя. – Червените светлини горе. Гласът, който ни казва... да отидем на Хиперион... и да направим... жертвоприношение...

Сол облиза устните си, но те бяха сухи. Сърцето му биеше силно.

– Чие име си чула? – попита той. Сара го погледна със странен поглед.

– И твоето, и моето. Ако ти не беше там... заедно с мен в този сън... нямаше да мога да издържа през всичките тези години.

Сол тежко се отпусна на стола си. Той се загледа в странната ръка, която беше положена на масата. Кокалчетата на пръстите бяха започнали да се разширяват от артрит; нагоре вените бяха силно изпъкнали, а кожата беше покрита с кафеникави петна. Разбира се, това беше неговата ръка. Той се чу да казва:

– Никога не си ми казвала за това. Нито дума... Този път в смеха на Сара не звучеше горчивина. – Имаше ли някакъв смисъл? Толкова пъти сме се събуждали едновременно през нощта. Ти – целият в пот. Още от първия път разбрах, че това не е просто сън. Трябва да заминем. Татко. Трябва да отидем на Хиперион.

Сол помръдна ръката си. Още не я чувстваше своя.

– Защо? За Бога, Сара, защо? Ние не можем да... принесем Рахил в жертва.

– Разбира се, че не, Татко. Не си ли помисли за това? Ние трябва да отидем на Хиперион... на мястото, на което ни вика сънят... и вместо нея да принесем в жертва себе си.

– Да принесем себе си – повтори Сол и се зачуди дали в момента нямаше сърдечна криза. Изпитваше толкова силна болка в гръдния кош, че не можеше да си поеме дъх. Той седя мълчаливо цяла минута, понеже беше убеден, че ако се опита да изговори дори една дума, ще се разплаче. След още една минута каза:

– От колко време мислиш за това, Майко?

– Искаш да разбереш откога зная какво трябва да направим ли? Година или малко повече. Веднага, след като Рахил стана на пет години.

– Година! И защo не си ми казала нищo?

– Чаках те. Ти трябваше да разбереш. Да проумеем. Сол поклати глава. Струваше му се, че помещението е отишло много далече и леко се е наклонило.

– Не. Искам да кажа, не мисля, че... Трябва да помисля, Майко.

Сол гледаше странната ръка, която потупваше познатата ръка на Сара. Тя кимна.

Сол прекара три дни и три нощи в безводните планини, като се хранеше само с дебелокория хляб, който си беше взел, и пиеше вода от термоса си.

Десет хиляди пъти през последните двадесет години той бе пожелавал да поеме болестта на Рахил върху себе си; ако някой трябваше да страда, това трябваше да бъде бащата, а не детето. Всеки родител би разсъждавал така и всеки родител наистина разсъждава така, когато детето му е пострадало или лежи болно. И въпреки това изглеждаше, че не всичко е толкова просто.

В горещината на третия следобед, докато лежеше полузадрямал в сянката на една плоска скална издатина, Сол разбра, че нещата наистина не са прости.

Възможно ли е отговорът на Авраам към Господ да е бил, че иска той да бъде жертвата, а не Исаак? Възможно е, но това не може да бъде твоят отговор. Защо?

Сякаш вместо думи през треската си Сол видя как голи мъже и жени вървят под конвой към запалени пещи, а майките се мъчат да скрият децата си под купчини дрехи. Той видя как мъже и жени, от които висяха изгорели меса, изнасят зашеметени деца от пепелищата на онова, което някога е било град. Сол знаеше, че тези видения не са сън, а отразяват действителни събития от времето на Първия и Втория Холокост. Още преди гласът да проговори, той знаеше какъв е отговорът. Знаеше смисъла му.

– Родителите са предложили себе си. Тази жертва вече е била приета. Ние сме стигнали по-далече. Тогава какво? Какво?

Отговорът беше мълчание. Сол стоеше под изгарящото слънце и всъщност почти падаше. Струваше му се, че над главата му кръжи черна птица. Той размахва юмрук към небето с цвят на стомана.

Ти използваш нацистите като свои оръдия. Те са ненормални и изроди. Ти самият си проклет изрод.

Земята се наклони и Сол се строполи върху остриите камъни. Той си помисли, че това падане по нещо прилича на катерене по неравна стена.

Един камък с големината на юмрук раздра бузата му.

За Авраам верният отговор е бил покорството, мислеше си Сол. От етическа гледна точка самият Авраам е бил дете – по онова време всички хора са били деца. Верният отговор на потомците на Авраам е бил да се превърнат в големи хора и да предложат в жертва себе си. Но кой е верният отговор за нас?

Отговор нямаше. Земята и небето спряха да се въртят. След малко Сол се изправи със залитане, изтри кръвта и песъчинките от бузата си и пое към града в долината.

– Не – каза Сол на Сара, – няма да ходим на Хиперион. Това не е вярното решение.

– Тогава сигурно не искаш да правим нищо – отговори Сара. Устните ѝ бяха побелели, но гласът ѝ беше твърд и равен.

– Не. Просто не искам да направим нещо погрешно. Сара със съскане издиша въздуха, който беше поела. Тя посочи с ръка към прозореца, който гледаше към задния двор. Там тяхната четиригодишна дъщеря играеше с дървените си кончета.

– Мислиш ли, че тя има безкрайно много време да чака, докато ние направим нещо погрешно... или каквото и да било?

– Седни, Майко.

Сара остана права. Тя носеше кафеникава памучна РОКЛЯ на съвсем ситни бели точки, които приличаха на разпилени кристалчета захар. Сол си спомни за младата жена, която бе излязла гола от фосфоресциращата вода след плаващия остров на Мауи-Обетована.

– Трябва да направим нещо – настоя тя.

– Водихме я при повече от сто лекари и експерти. Две дузини научни екипи я изследваха, вземаха ѝ проби, разкарваха я нагоре-надолу и я мъчиха. Аз обиколих храмовете на Църквата на Шрайка на всички светове от Мрежата, но не ме искат. Мелио и другите специалисти по Хиперион от университета в Рийкс твърдят че в учението на култа към Шрайка не се споменава нищо за болестта на Мерлин, а местните жители на Хиперион не знаят нито предания за тази болест, нито лек за нея. Трите години проучвания на Хиперион не доведоха до нищо. Сега проучванията там са извън закона. Достъпът до Гробниците на времето е разрешен единствено на така наречените поклонници. Става почти невъзможно да получиш дори туристическа виза за Хиперион. А ако вземем Рахил, пътуването може да я убие.

Сол млъкна, за да си поеме дъх, и отново докосна ръката на Сара.

– Мъчно ми е да ти повтарям всичко това, Майко. Но някои неща

сме направили.

– Не е достатъчно – отвърна Сара. – Какво ще кажеш да отидем като поклонници?

Сол скръсти ръце в отчаяние.

– Църквата на Шрайка подбира своите свещени жертви измежду хиляди доброволци. Цялата Мрежа е пълна с глупави хора и неврастежници. Малцина от поклонниците се завръщат.

– Дали това не означава нещо? – припряно прошепна Сара. – Може би някой или нещо дебне тези хора и те стават жертва?

– Разбойници? – рече Сол. Сара поклати глава.

– Не, истуканът.

– Шрайка ли имаш предвид?

– Не, истукана – настоя Сара. – Същия истукан, който видяхме на сън. Сол се притесни.

– Аз не виждам истукан в моя сън. Какъв истукан?

– Червените очи, които гледат – поясни Сара. – Това е същият истукан, който Рахил е чула през онази нощ в Сфинкса.

– Откъде знаеш, че е чула нещо?

– Имаше го в съня – рече Сара. – Преди да влезем на онова място, където чака истуканът.

– Не сме сънували един и същ сън – каза Сол. – Майко, Майко...
Защо не ми каза по-рано?

– Мислех, че полудявам – прошепна Сара.

Сол си спомни за тайните си разговори с Господ и прегърна жена си.

– О, Сол – изхълца тя в лицето му, – всичко ме измъчва. И освен това тук съм толкова самотна...

Сол я задържа в прегръдката си. Те бяха направили пет-шест опита да си отидат у дома – за тях дом завинаги си оставаше планетата Бърнард – и да се видят с роднини и приятели, но всеки път тези посещения се проваляха от нашествието на репортери и туристи. Никой не беше виновен. Всички новини се разпространяваха почти мигновено по информационната система на Мрежата и ставаха известни на сто и шестдесет планети. Всеки, който страдаше от любопитство, трябваше само да пъхне вселенската си карта в съответния прорез на някой терминал и да премине през телепортатора. Сол и Сара се бяха опитвали да пътуват инкогнито и без предварително обаждане, но хич ги нямаше като конспиратори и резултатът беше плачевен. Достатъчно бе да минат двадесет и четири стандартни часа от пристигането им в Мрежата и обсадата

започваше. Когато пътуваха до някой научен институт или голяма болница, те ги предпазваха от журналистите; но при гостуванията у приятели и роднини това бе невъзможно. НОВИНАТА беше Рахил.

– Бихме могли пак да поканим Тета и Ричард... – подхвана Сара.

– Имам по-добра идея – заяви Сол. – Иди ти, Майко. Ти искаш да видиш сестра си, но искаш да видиш и Бърнард... да го помиришеш и да послушаш звуците му... да погледаш някой залез без игуани... да се разходиш из полето. Иди.

– Да замина? Точно аз? Не мога да оставя Рахил... – Глупости – рече Сол. – Два пъти за двадесет години, дори почти четиридесет години, ако сложим в сметката и доброто старо време – но, както и да е, да отсъстваш два пъти за двадесет години не значи, че си изоставила детето си. Направо е чудо, че всеки от двамата ни може да понесе другия, след като сме били заедно в един кафез толкова дълго време.

Унесена в мисли, Сара гледаше към масата. – Мислиш ли, че журналистите няма да ме усетят?

– Обзалагам се, че няма – отвърна Сол. – Мисля, че тях ги интересува само Рахил. Ако те подгонят, прибирай се у дома. Но все пак се обзалагам, че ще имаш на разположение една седмица и ще се видиш с всички, преди онези копои да тръгнат по дирите ти.

– Една седмица – изпъшка Сара. – Не бих могла...

– Разбира се, че можеш. Всъщност си длъжна да го направиш. Така аз няколко дни ще прекарвам повече време с Рахил, а когато се върнеш у дома отпочинала, егоистично ще поработя известно време върху книгата.

– Книгата за Киркегор ли?

– Не. Поиграх си с една друга тема и тя се казва „Авраамовият проблем“.

– Тромаво заглавие – рече Сара.

– Самият проблем е трмав – отвърна Сол. – Сега иди да си приготвиш багажа. Утре ще те изпратим до Нови Йерусалим, така че ще можеш да заминеш преди началото на съботата.

– Ще си помисля – каза тя, но тонът ѝ не беше много убеден.

– Ти ще си приготвиш багажа – наблегна Сол и отново я прегърна. Когато я пусна, беше я обърнал с гръб към прозореца и с лице към коридора, който водеше към спалнята. – Върви. Като се върнеш от Бърнард, аз ще съм измислил нещо, което ще можем да направим.

Сара се спря.

– Обещаващ ли ми? Сол я погледна.

– Обещавам ти, че ще бъда готов, преди времето да е разрушило всичко. Като баща на Рахил ти се кълна, че ще открия някаква възможност.

Сара кимна. За пръв път от месеци изглеждаше по-спокойна.

– Отивам да си приготвя багажа – каза тя.

На другия ден, след като се върна от Нови Йерусалим заедно с детето. Сол излезе навън да полее хилавата морава, а Рахил кротко си играеше вътре. Когато Сол се върна, розовото сияние на залеза се бе просмукало през стените и създаваше атмосфера на топлина и покой. Но Рахил не беше нито в спалнята си, нито на някое от другите обичайни места.

– Рахил! – извика той.

Като не получи отговор. Сол обиколи задния двор и пустата улица.

– Рахил!

Той се втурна вкъщи, за да телефонира на съседите но внезапно чу един много тихичък звук откъм дълбокия килер, който Сара използваше като склад. Сол полекичка отвори вратата, която беше съвсем тънка.

Рахил седеше под висящите над нея дрехи, а между краката ѝ се виждаше отворена старата кутия за карфици на майка ѝ. Подът беше осеян със снимки и малки холографии на Рахил като ученичка в последните класове, Рахил в деня, когато замина за колежа, Рахил на фона на един скалист пейзаж на планетата Хиперион. Изследователският инфотерм на Рахил лежеше в скута на четиригодишната Рахил и тихо шепнеше. Когато Сол чу познатия, глас на уверената в себе си млада жена, сърцето му се сви.

– Татко – каза седналото на пода дете, чието гласче беше като слабо, уплашено ехо на гласа, който идваше от инфотерма – никога не сте ми казвали, че имам сестра.

– Ти нямаш сестра, мъничката ми. Рахил се намръщи.

– Да не би това да е мама, когато е била... не толкова голяма? А-а, не може да бъде! Нейното име също е Рахил! Тя казва така. Как може...

– Добре – рече той. – Ще ти обясня... В същия миг осъзна, че векторният приемник във всекидневната звъни. Че звънеште от доста време.

– Само един момент, пиленце. Веднага ще се върна. Формираният се над апарата образ беше мъж, когото изобщо не познаваше. Сол не включи собственото си изображение във връзката, понеже искаше час по-скоро да се отърве от натрапника.

– Да? – рязко изрече той.

– Господин Уайнтрауб ли е? Господин Уайнтрауб, който по-рано е

живял на планетата Бърнард, а понастоящем – в село Дан на планетата Хеброн?

Сол понечи да изключи връзката, но се спря. Кодът за връзка с него не беше регистриран. Случваше се някой рекламен агент да се обади от Нови Йерусалим, но междупланетните повиквания бяха редки. И още в мига, когато си даде сметка за това, той усети как нещо ледено пронизва стомаха му – беше събота вечер. Обажданията по вектора бяха разрешени единствено по спешност.

– Да, аз съм – потвърди Сол.

– Господин Уайнтрауб – каза мъжът, вирайки се с невидящ поглед някъде встрани от Сол, – случи се ужасно нещастие.

Когато Рахил се събуди, баща ѝ бе седнал до леглото ѝ. Той имаше уморен вид. Очите му бяха зачервени, а бузите – посивели и недоизбръснати.

– Добро утро, татко.

– Добро утро, пиленце.

Рахил се озърна и примигна. Някои от нейните кукли, играчки и вещи бяха в стаята, но това не беше нейната стая. Светлината беше различна. Въздухът миришеше различно. Баща ѝ изглеждаше различно.

– Къде сме, татко?

– Заминахме на пътешествие, миличката ми.

– Къде?

– Точно сега това няма значение. Хайде, скачай от леглото, пиленце. Банята ти е готова, а после трябва да се облечем.

До леглото ѝ беше поставена една тъмна рокличка, което никога не беше виждала. Рахил я погледна, после отново погледна баща си.

– Татко, какво става? Къде е мама? Сол потърка бузата си. Беше третият ден след нещастieto – денят на погребението. Той ѝ бе казвал истината всеки предходен ден, понеже изобщо не би могъл да си представи, че ще я излъже – струваше му се, че това би било върховно предателство и спрямо Сара, и спрямо Рахил. Не смяташе да лъже и сега.

– Струва ми, че се случило нещастие, Рахил – произнесе той с глас, в който мъката стържеше като пила. – Мама умря. Днес отиваме да ѝ кажем сбогом.

Сол млъкна. Вече знаеше, че трябва да мине една минута, за да може Рахил да възприеме факта за смъртта на майка си като нещо реално. Първия ден той не беше сигурен дали едно четиригодишно дете наистина може да осмисли представата за смъртта. Сега знаеше, че Рахил може.

По-късно, докато държеше на ръце разхлипаното дете, Сол се опита да разбере как е станала злополуката, която той ѝ бе описал толкова песеливо. ЕМПС бяха най-безопасното лично транспортно средство, създадено някога от човечеството. Понякога моторът им можеше да спре, но дори тогава остатъчният енергиен заряд в електромагнитните генератори стигаше, за да може въздушното возило да се приземи от каквато и да било височина. Схемата на безотказното устройство за предотвратяване на сблъскванията на тези превозни средства не се бе променяла от столетия. Но в този случай всичко бе отказало. Двойка юноши бяха откраднали едно ЕМПС за развлечение и го бяха подкарали с непозволена скорост във въздушните коридори. За да не ги засекат, бяха загасили светлините и бяха изключили всички средства за връзка. Същото ЕМПС, въпреки всички очаквания, се сблъска със стария викен на леля Тета, който се спускаше към пистата на операта в Басард Сити. Освен Тета, Сара и младежите бяха загинали още трима души, улучени от падащите парчета от катастрофиралите въздушни превозни средства, които се изсипаха над претъпкания с хора площад пред самата опера. Сара.

– Ще видим ли някога мама пак? – попита хълцащата Рахил. Тя всеки път питаше за това.

– Не зная, пиленце – отговори искрено Сол.

Погребението бе извършено в семейното гробище в графство Кейтс на Бърнард. Пресата не проникна в самото гробище, но копоите ѝ се навъртаха зад оградата и прииждаха към черната желязна врата като прилив по време на буря.

Ричард искаше Сол и Рахил да останат няколко дни при него, но Сол знаеше какви страдания очакват кроткия фермер, ако пресата продължи атаките си. Затова той му се извини, взе Рахил на ръце, каза няколко лаконични думи на журналистите, които, вдигаха врява зад оградата, и замина за Хеброн с една зашеметена и умълчана Рахил, за която трябваше да се грижи.

Репортерите ги следваха до Нови Йерусалим, а след това се опитаха да ги последват и до Дан, но военната полиция ограда привилегированите им ЕМПС, арестува десетина от тях за назидание и анулира телепортаторните визи на останалите.

Вечерта, докато Джуди пазеше заспалото му дете, Сол се поразходи из подножието на хълмовете, които започваха близо до селото. Изпитваше нужда пак да си поговори с Господ; но потисна желанието си да размаха юмрук към небето, да закрещи гнусни думи и да захвърля камъни. Вместо това зададе куп въпроси, който до един завършваха с думата

„защо“?

Отговор нямаше. Слънцето на Хеброн залезе зад далечните планински зъбери и нажежените скали светиха известно време, докато изстинат. Сол седна на един валчест камък и разтри с длан слепоочията си.

Сара.

Те бяха изживели един пълноценен живот, макар че трагичното заболяване на Рахил ги беше потискало. Прекалено жестока ирония на съдбата беше, че при първата възможност, която бе имала да си отдъхне при сестра си, Сара... Сол силно изстена.

Капанът, разбира се, беше в тяхната пълна ангажираност с болестта на Рахил. Никой от двамата не беше готов да се изправи пред едно бъдеще след... изчезването... или смъртта на дъщеря им. За тях светът бе изцяло обвързан с Рахил, а тя живееше ден за ден; изобщо не бяха мислили, че може да стане нещастие, каквато е извратената антилогика на безмилостната вселена. Сол беше сигурен, че Сара е имала същото отношение към самоубийството, каквото и той самият; никой от двамата никога не би изоставил другия. Или Рахил. Сол никога не си бе представял, че е възможно да остане сам с Рахил, когато...

Сара!

В този момент той разбра, че диалогът – често пъти яростен, – който неговият народ бе водил с Господ в продължение на хилядолетия, не е завършил със смъртта на старата Земя... нито пък с новата Диаспора... а още продължава. Сол, Рахил и Сара бяха част от този диалог – както в миналото, така и сега. Той се остави мъката да го обземе. Тя го изпълваше с безмилостна решителност.

Сол стоеше в подножието на хълмовете и плачеше. Смрачаваше се.

На сутринта той беше до леглото на Рахил, когато стаята се изпълни със слънчева светлина.

– Добро утро, татко.

– Добро утро, пиленце.

– Къде сме, татко?

– Заминахме на пътешествие. Тук е хубаво място.

– Къде е мама?

– Днес мама е при леля Тета.

– Ще я видим ли утре?

– Да – каза Сол. – Хайде сега да се облечем, а аз ще приготвя закуската.

Сол започна да пише молби до Църквата на Шрайка, когато Рахил стана на три години. Пътуванията до Хицирион бяха строго ограничени,

а достъпът до Гробниците на времето – почти невъзможен. Само понякога Поклонничеството на Шрайка изпращаше някого по тези места.

Рахил бе огорчена, че трябва да прекара рождения си ден без майка си, но гостуването на няколко дечица от кибуца я поразява. Най-големият ѝ подарък беше една книга с приказки и картинки, която Сара бе купила в Нови Йерусалим още преди няколко месеца.

Сол четеше тези приказки на Рахил преди лягане. Бяха изминали седем месеца, откакто тя вече не можеше да прочете сама нито дума. Но обичаше приказките – особено „Спящата красавица“ – и дори караше баща си да ѝ я чете по два пъти.

– Когато се върнем у дома, ще покажа книжката на мама – прозина се тя. Сол загаси нощната лампа.

– Лека нощ, моето момиче – нежно каза той, спирайки се на вратата.

– Ей, татко!

– Какво?

– Алигаторе, доскоро!

– Крокодиле, жив и здрав!

Рахил се изкикоти във възглавницата.

През последните две години Сол си мислеше, че няма голяма разлика дали наблюдава как любимата му жена остарява, или наблюдава Рахил. Но второто беше по-лошо. Хиляди пъти по-лошо.

Постоянните зъби на Рахил бяха изпадали постепенно между осмия и втория ѝ рожден ден. На тяхно място се появиха млечни зъби, но към единадесетмесечната ѝ възраст половината от тях се прибраха в челюстта.

Косата на Рахил – единственото нещо, което я правеше донякъде суетна – ставаше все по-къса и по-рядка. Когато бебешката пълнота разми очертаванията на скулите и волевата брадичка, лицето ѝ загуби привичния си израз. Двигателната ѝ координация полека-лека отслабваше – това пролича, когато внезапно започна да държи несръчно ту вилицата, ту молива. В деня, когато вече не можеше да ходи, Сол я сложи да спи по-рано, отиде в кабинета си и там на спокойствие се напи до козирката.

Най-голямата му мъка беше загубата на говора. Обедняването на речника ѝ беше като изгаряне на мост помежду им, като провал на последна надежда. Малко след като бе минал вторият ѝ рожден ден, Сол я сложи да спи, спря се на вратата и каза:

– Алигаторе, доскоро!

Рахил се изкикоти.

– Ти ще кажеш: „Крокодиле жив и здрав!“ – обясни ѝ Сол.

– К'окодиле жив и зд'ав! – засмя се Рахил.

На сутринта беше забравила.

Без да обръща внимание на журналистите, Сол вземаше Рахил със себе си, когато пътуваше из Мрежата, за да моли Църквата на Шрайка за правото да стане поклонник, да търси връзки в Сената за получаване на виза и достъп до забранените места на Хиперион. Той обикаляше всички научни институти или клиники, които можеха да помогнат с нещо. След няколко месеца повечето лекари признаха, че са безсилни. Когато се завърнаха на Хеброн, Рахил беше на петнадесет стандартни месеца; изразено в старинните мерки, които се използват там, тя тежеше единадесет килограма и бе дълга 77 сантиметра. Вече не можеше да се облича сама. Речникът ѝ се състоеше от двадесет и пет думи, най-любимите от които бяха „мама“ и „татко“.

Сол обичаше да носи дъщеря си. Имаше моменти, когато главичката ѝ, притисната до бузата му, топлината на тялото ѝ до гърдите му и мирисът на кожата ѝ му въздействаха толкова успокоително, че той забравяше парещата несправедливост в живота си. В такива моменти Сол щеше да се чувства временно примирен със света, стига само Сара да беше до него. Но дори и без нея в гневните му диалози с един Бог, в Когото той не вярваше, понякога наставаше кратко примирие.

Възможно ли е да има някакво основание за това?

– Нима за всички страдания, понесени от човешкия род, има основание?

„Точно така е“, – помисли си Сол, като се чудеше дали пък този път не е спечелил точка. Не му се вярваше.

– Фактът, че нещо не е видимо, не означава, че то не съществува.

Мисълта ти е тровава. Не е хубаво да се изказва съждение, в което има три отрицания, особено ако това съждение е толкова плоско.

– Точно така, Сол. Започваш да схващаш всички тези неща.

– Какво?

Мислите му останаха без отговор. Сол лежеше в дома си и слушаше воя на пустинния вятър.

Последната дума на Рахил беше „мама“. Произнесе я, когато беше на малко повече от пет месеца.

Тя се събуждаше в креватчето си и не питаше – не можеше да пита

– къде се намира. Животът ѝ се свеждаше до хранене в определено време, поспивания и играчки. Когато плачеше, Сол понякога се питаше дали не търси майка си.

При обиколките си из магазинчетата на Дан, за да купи пелени, бебешки храни и някоя нова играчка, той вземаше със себе си и детето.

През последната седмица, преди Сол да замине за Тау Сети Сентър, Ефраим и другите двама старейшини дойдоха при него да поговорят. Свечеряваше се и чезнещата светлина проблясваше по плешивата глава на Ефраим.

– Сол, загрижени сме за теб. Следващите няколко седмици ще ти бъде трудно. Жените искат да ти помогнат. Ние също искаме да ти помогнем.

Сол сложи ръка върху рамото на по-възрастния мъж.

– Благодаря ти, Ефраим. Благодарен съм за всичко, което направихте през последните години. Сега нашият дом е тук. Сара... Сара също би искала да ви благодари. Но в неделя ние ще отпътуваме. Рахил има изгледи за подобрение.

Тримата мъже на дългата пейка се спогледаха.

– Намерихте ли цар?

– Не – каза Сол, – но намерих основание да се надявам.

– Надеждата е хубаво нещо – предпазливо се обади Робърт.

Сол се усмихна широко. Имаше бели зъби, макар че брадата му беше сива.

– Можеше да бъде и нещо по-хубаво – рече той. – Но понякога на човек не му е дадено нищо друго освен надежда.

Холокамерата в студиото рязко се приближи, за да улови в едър план Рахил. Сол я люлееше на ръце. Предаването се наричаше „Срещи и разговори“.

– И така – каза Девън Уайтшир, третият по популярност шоуведещ в цялата информационна сфера на Мрежата, – вие твърдите, че отказът на Църквата на Шрайка да ви допусне до Гробниците на времето... и бавенето на визата от властите на Хегемонията... тези две неща осъждат вашето дете на... угасване?

– Точно така – отговори Сол. – Пътуването до Хиперион отнема не по-малко от шест седмици. Рахил в момента е на дванадесет седмици. Всяко по-нататъшно забавяне от страна на Църквата на Шрайка или на бюрокрацията на Мрежата ще убие това дете.

Гостите в студиото зашумяха. Девън Уайтшир даде знак на най-

близкия оператор и собственото му лице, радушно и грубовато, изпълни целия екран.

– Този човек не знае дали ще може да спаси детето си – каза Уайтшир. Гласът му бе силен и изпълнен с чувство. – Единственото, което той иска, е да му се даде шанс. Как смятате, дали той... и детето... заслужават този шанс? Ако смятате, че го заслужават, тогава обърнете се към вашите представители в Мрежата и съобщете мнението си в най-близкия до вас храм на Църквата. Кодът на най-близкия до вас храм сега ще се появи на екрана.

Той се обърна отново към Сол:

– Желаем ви щастие, господин Уайнтрауб! И още – едрата ръка на Уайтшир докосна бузката на Рахил, – Бог да то помага, малка приятелко.

Изображението на Рахил се задържа на фокус върху екрана и след това настъпи тъмнина.

Хокинговият ефект причиняваше гадене, виене на свят, главоболие и халюцинации. Първият етап от пътуването представляваше транзитен полет до Парвати с принадлежащия на Хегемонията фотонен кораб „Непоколебим“.

Сол държеше Рахил на ръце и търпеше. На борда на военния кораб само те двамата бяха в пълно съзнание. Отначало Рахил плачеше, но след няколко часа се успокои в ръцете на Сол и заляпа в него с големите си тъмни очи. Сол си спомни деня, когато тя се роди. Лекарите я бяха взели за миг от Сара и му я бяха подали. В този момент тъмната ѝ коса бе малко по-къса, но погледът ѝ беше не по-малко изразителен.

Накрая те заспаха от изтощение.

Сол сънува, че броди из някакъв архитектурен комплекс с колони колкото мамутови дървета и с таван, който се губеше от погледа му далече във висините. Червена светлина обливаше студените празни пространства. Сол забеляза с учудване, че продължава да носи Рахил в ръцете си. Никога преди не се появявала в съня му като дете. Тя гледаше нагоре, право към него, и Сол почувства контакта с нейното съзнание така сигурно, сякаш тя му бе проговорила.

Внезапно някакъв друг глас, страховит и студен, проехтя из пуста:

– Сол! Вземи дъщеря си, твоята единствена дъщеря Рахил, която обичаш, и отиди на планетата наречена Хиперион, и там я принеси в жертва чрез изгаряне на едно от местата, които аз ще ти кажа.

Сол се поколеба и отново сведе поглед към Рахил. Бебето гледаше нагоре към баща си с дълбоки лъчисти очи. Сол почувства неизреченото да. Той здраво обгърна дъщеря си, пристъпи напред в мрака и извиси глас в тишината:

– Слушай! Вече няма да има жертвоприношения нито на деца, нито на родители. Вече никой няма да се жертва за никого освен за ближния си. Времето на покорство и изкупление е в миналото.

Сол млъкна и се заслуша. Усещаше силните удари на сърцето си и топлината на Рахил в ръцете си. Някъде във висините над него се чуваше шумоленето на вятъра, проникващ през невидими цепнатини. Сол сви ръка на фуния пред устата си и извика:

– Това е всичко! Сега или ни остави, или ела при нас не като този, който приема жертви, а като баща. Ти ще избираш като Аврам!

Изпод каменния под се чу тътен и Рахил се размърда в ръцете му. Колоните се тресяха. Червената дрезгавина се сгъсти и след това изчезна, оставяйки само мрак.

От много далече се чу шум от гигантски стъпки. Задуха силен вятър и Сол притисна Рахил към себе си.

Проблясна светлина. Сол и Рахил се събудиха в момента, в който фотонният кораб „Непоколебим“ навлезе в атмосферата на Парвати. Беше време да се прехвърлят на дърволета „Игдразил“, който щеше да ги отведе на планетата Хинернон. Сол се усмихна на дъщеря си, която беше на седем седмици. Тя отговори на усмивката му.

Това бе последната от първите ѝ усмивки.

Когато старият учен завърши разказа си, в салона на вятърната гемия се възцари тишина. Сол се изкашля и отпи вода от една кристална чаша. Рахил – поради липса на кошче – спеше в едно извадено чекмедже. Вятърната гемия леко се поклащаше. Тътенът на голямото кормило и жуженето на главния жироскоп навяваха унес като приспивна песен.

– Боже мой – тихо възкликна Брон Ламиа. Тя понечи да каже още нещо, но само поклати глава.

– Май че ми се иска да се кача на палубата да подишам чист въздух преди лягане – рече консултът. – Някой желае ли да дойде с мен?

Всички желаеха. Полъхът на въздуха ги освежи, докато стояха на кърмата и гледаха притъмнялото Тревно море, което с тътен се движеше под тях. Небето приличаше на огромен купол, осеян със звезди и от време на време раздиран от някоя метеорна следа. Платната и корабните въжета издаваха скърцащ звук като при едновременните първи

човешки кораби.

– Мисля, че тази вечер трябва да сложим постове – обади се полковник Касад. – Един бодърства, останалите спят. На два часа.

– Съгласен съм – рече консултът. – Нека аз бъда пръв.

– Утре сутрин... – подхвана Касад.

– Вижте! – извика отец Хойт.

Те погледнаха натам, накъдето сочеше ръката му. Сред светещите съзвездия проблясваха разноцветни огнени кълба – зелени, виолетови, оранжеви и отново зелени – и осветяваха огромната тревна равнина отдолу като мълнии. При внезапните им избухвания звездите и метеорните следи бледнееха така, че едва се виждаха.

– Експлозии ли са? – осмели се да попита поетът.

– Сражение в космоса – отвърна Касад. – Отсам луната. Ядрено оръжие. И бързо слезе долу.

– Дърволетът – каза Хет Мастнйн и посочи едно светло петънце, което все още можеше да се различи на фона на гърмящия фойерверк от експлозиите.

Касад се върна с мощния си бинокъл и го даде на другите.

– Прокудените ли са? – попита Ламиа. – Това нашествие ли е?

– Почти сигурно е, че са прокудените – отвърна Касад. – Но също така почти сигурно е, че е само разузнавателен рейд. Виждате ли онези гроздовидни неща? Това са снарядите на Хегемонията, които се взривяват от прикриващата артилерия на прокудените.

Бинокълът стигна до консула. Проблясванията бяха вече много ярки и приличаха на бързо растящи огнени езици. Той различи движещите се точки и дългите сини следи на най-малко два разузнавателни кораба, които бягаха от изстребителите на Хегемонията.

– Аз мисля, че... – поде Касад, но замлъкна, когато вятърната гемия, платната ѝ и Тревното море се озариха от ярка оранжева светлина.

– Милостиви Боже – прошепна отец Хойт. – Улучиха дърволета!

Консултът изтри стъклата на бинокъла, който се намираше у него. Растящият огнен ореол се виждаше дори с просто око, но през бинокъла той успя да различи целия еднокилометров дънер на „Игдразил“ заедно с клоните в мига, в който корабът се запали и лумна в пламъци. При разгерметизирането на всеки отсек кислородът избухваше и дълги огнени мустачки се протягаха с гърч надалече в пространството. Оранжевият облак се разрасна, потъмня и накрая се сви в себе си, а тлеещият дънер остана видим за една последна секунда и избухна като едра главня в умиращ огън. Беше изключено някой да е останал жив. Дърволетът

„Игдразил“ бе мъртъв заедно с екипажа, отряда от клонинги и техните полуразумни ерг-машинисти.

Консулт със закъснение се обърна към Хет Мастийн и му подаде бинокъла.

– Толкова ми е мъчно... – прошепна. Високият храмер не го пое. Той бавно сведе поглед надолу, нахлупи монашеската качулка над очите си и заслиза по стълбите, без да каже дума.

Дърволетът умря със заглъхването на последната експлозия. Когато изминаха десет минути, без нито едно принламване да смугне нощта, Брон Ламиа проговори:

– Мислите ли, че нашите са ги настигнали?

– Да настигнат прокудените ли? – рече Касад. – Вероятно не. Разузнавателните кораби са бързи и специално приспособени за отбрана. В момента те се намират на няколко светлинни минути разстояние.

– А дали нападнаха дърволета нарочно? – попита Силенъс. Гласът на поета звучеше напълно трезво.

– Не мисля – отвърна Касад. – Просто случайно изникнала цел.

– Случайно изникнала цел – поде като ехо Сол Уайнтрауб и поклати глава. – Ще ида да поспя малко, преди да се е съмнало – добави той.

Един по един и останалите слязоха долу. Когато на палубата останаха само Касад и консулт, консулт попита:

– Къде трябва да застана на пост?

– Направете обход – отвърна полковникът. – От главния коридор в подножието на стълбата ще контролирате вратите на всички каюти и входовете на столовата и кухнята. После се качете горе и огледайте палубите и проходите. Оставете осветлението да гори. Имате ли оръжие?

Консулт поклати глава.

Касад му подаде смъртоносната си палка.

– Настроена е на къс радиус – каза той, – от половин до десет метра разстояние. Не я използвайте, освен ако сте сигурен, че на кораба има чужд човек. Грапавата пластинка, която се движи напред, е предпазителят. Сложен е.

Консулт кимна, като внимаваше пръстът му да не докосва бутона за стрелба.

– Ще ви сменя след два часа – рече Касад и погледна инфотерма си. – Преди да свърши моята смяна, ще е съмнало.

Касад погледна към небето, сякаш се надяваше „Игдразил“ да се появи отново и да продължи по пътя си като светулка. Но там примигваха само звезди. На североизток се кълбяха тъмни облаци, които

предвещаваха буря.

Касад поклати глава.

– Каква загуба! – каза той и слезе долу. Консулт постоя още малко там, вслушвайки се във вятъра, който шумеше в платното, в скърцането на въжетата и тътена на маховика. После застана до парапета и замислено се взря в тъмнината.

5.

Изгревът над Тревното море беше красива гледка. Консулт съзерцаваше великолепието му от най-високото място на задната палуба. Той се бе опитал да носни след дежурството си, после се отказа и се качи на палубата да наблюдава как нощта преминава в ден. Фронтът на бурята бе покрил небето с ниски облаци и изгряващото слънце заливаше света с искрящо злато, което се отразяваше отгоре и отдолу. Платната, въжетата и закалените от времето дъски на вятърната гемия блестяха под краткотрайната благодат от светлина през няколкото минути, преди слънцето да се скрие зад тавана от облаци и цветовете отново да се оттекат от света. Вятърът, който последва това спускане на завесата, бе хладен, сякаш дошъл от снежните върхове на Брайдъл Рейндж, която се виждаше неясно като някакво тъмно нетно на североизточния хоризонт.

Брон Ламиа и Мартин Силенъс се присъединиха към консула на задната палуба, всеки понесъл чаша кафе от камбуза. Вятърът плющеше и блъскаше такелажа. Гъстата къдрава коса на Брон Лампа се развяваше край лицето ѝ като тъмен ореол.

– Добро утро – промърмори Силенъс и примижа над чашата кафе срещу надипленото от вятъра Тревно море.

– Добро утро – отвърна консулт, учуден от това колко бодър и освежен се чувстваше, след като изобщо не бе спал предишната нощ. – Имаме насрещен вятър, но като че ли въпреки това гемията поддържа добра скорост. Определено ще стигнем до планините преди да се стъмни.

– Ххррнн – изкоментира Силенъс и навря носа си в чашата с кафе.

– Аз изобщо не спях през нощта – обади се Брон Ламиа, – защото размишлявах над разказа на господин Уайнтрауб.

– Аз не мисля, че... – подхвана поетът, но млъкна, тъй като Уайнтрауб се появи на палубата с бебето си, което надничаше през ръба на една детска носилка, препасана на гърдите му.

– Добро утро на всички – поздрави Уайнтрауб, като се оглеждаше наоколо и вдишваше дълбоко. – Ммм, студенко, нали?

– Гадно смразяващо – рече Силенъс. – На север от планините ще бъде още по-лошо.

– Ще слеза долу да си взема един жакет – каза Ламиа, но преди да беше успяла да се помръдне, от долната палуба долетя рязък, самотен

вик:

– Кръв!

Наистина имаше кръв – навсякъде. Каютата на Хет Мастийн беше учудващо спретната – леглото не беше оправяно за спане, куфарът и други кутии бяха подредени в единия ъгъл, робата му бе сгъната на стола – като се изключи кръвта, която покриваше големи участъци от пода, шпангоута и тавана. Шестимата поклонници се струпаха от вътрешната страна на входа с нежелание да влязат по-навътре.

– Минавах на път към горната палуба – каза отец Хойт със странно монотонен глас. – Вратата беше леко открената. Съгледах бегло... кръвта по стената.

– Наистина ли е кръв? – намеси се Мартин Силенъс.

Брон Лаmia влезе в помещението, прекара ръка през едно гъсто петно на шпангоута и поднесе пръсти към устните си.

– Кръв е.

Тя се огледа наоколо, отиде до гардероба, погледна набързо между празните рафтове и закачалки и след това се приближи до малкия илюминатор. Той беше залостен с резе отвътре.

Ленар Хойт изглеждаше по-зле от обикновено и се приближи със залитане до един стол.

– В такъв случай той мъртъв ли е?

– Нищо не знаем, по дяволите, освен че капитан Мастийн го няма в стаята му, но за сметка на това има много кръв – рече Лаmia. Тя избърса ръка в крачолата на панталона си. – Това, което трябва да направим сега, е да претърсим щателно кораба.

– Точно така – каза полковник Касад. – И ако не намерим капитана?

Брон Лаmia отвори илюминатора. Свежият въздух разсея миризмата на кръв като в кланица и довя тътена на колелото и съсъка на тревата под корпуса.

– Ако не намерим капитан Мастийн – рече тя, – ще приемем, че той или е напуснал кораба по собствено желание, или е бил отвлечен.

– Но кръвта... – подхвана отец Хойт.

– Не доказва нищо – довърши Касад. – Госпожа Лаmia е права. Ние не знаем нито кръвната, нито генната група на Мастийн. Някой да е чул или видял нещо!

Последва мълчание, като се изключат отрицателните цъкания и поклащания на глави.

Мартин Силенъс се огледа наоколо.

– Хора, нима не можете да познаете, че това е работа на нашия

приятел Шрайка, като виждате това тук?

– Не е ясно – срязва го Ламиа. – Възможно е някой да е искал да си помислим, че това е дело на Шрайка.

– Няма логика – рече Хойт, който все още изпитваше недостиг на въздух.

– Независимо от това – заключи Ламиа – ще търсим по двойки. Кой освен мен има оръжие?

– Аз – рече полковник Касад. – Имам и в повече, ако трябва.

– Не – каза Хойт. Поетът поклати глава.

Сол Уайнтрауб бе излязъл обратно в коридора с детето си. Сега отново надникна вътре и обяви:

– Аз нямам нищо.

– Нямам – добави консултът. Той беше върнал смъртоносната палка на Касад, когато смяната му свърши два часа преди разсъмване.

– Добре – кимна Ламиа. – Отчето ще дойде с мен на долната палуба. Силенъс, вървете с полковника. Претърсете средната палуба. Господин Уайнтрауб, вие и консултът прегледайте всичко горе. Търсете нещо, което е необичайно. Какъвто и да било признак на борба.

– Един въпрос – обади се Силенъс.

– Какво има?

– Кой, по дяволите, те е избирал за царица на бала?

– Аз съм частен детектив – заяви Ламиа и прониза с поглед поета.

Мартин Силенъс сви рамене.

– Хойт например е свещеник на някаква забравена религия. Това не значи, че ние трябва да коленичим, когато той си казва молитвите.

– Добре – въздъхна Брон Ламиа. – Ще ти дам по-добро основание.

Жената се придвижи толкова бързо, че консултът за миг не можа да разбере какво става. В един миг тя се намираще до отворения илюминатор, а в следващия бе прекосила наполовина помещението и бе вдигнала Мартин Силенъс от пода с една ръка, сграбчила с масивната си длан тънкия врат на поета.

– Защо – каза тя – не правиш това, което е логично, защото е логично да се прави именно то?

– Хрхъхр – успя да изхъхри Мартин Силенъс.

– Добре – рече Ламиа, без да влага никакви чувства, и пусна поета на пода.

Силенъс измина, залитайки, един метър и едва не седна върху отец Хойт.

– Ето – каза Касад, който влезе отново с два малки

невропаралитични зашеметителя. Той подаде единия на Сол Уайнтрауб. След това се обърна към Ламиа:

– Вие с какво разполагате?

Жената бръкна в един от джобовете на широката си туника. Касад гледа известно време реликвата и след това кимна.

– Дръжте се до партньора си – каза той. – Не стреляйте по нищо, освен ако не го идентифицирате с положителност и не се окаже, че представлява несъмнена заплаха.

– Това е точно описание на кучката, която възнамерявам да застрелям – заяви Силенъс, все още масажирайки гърлото си.

Брон Ламиа направи половин крачка към поета. Федман Касад извика:

– Млъквайте. Хайде да свършваме с тази работа. Силенъс последва полковника във от стаята. Сол Уайнтрауб се приближи до консула и му подаде зашеметителя.

– Не искам да държа това нещо заедно с Рахил. Качваме ли се горе? Консултът взе оръжието и кимна.

На вятърната гемия нямаше никакъв друг признак за храмерския глас на дървото Хет Мастийн. След едночасово търсене групата се събра в каютата на изчезналия. Кръвта там изглеждаше по-тъмна и по-засъхнала.

– Възможно ли е да сме пропуснали нещо? – попита отец Хойт. – Тайни проходи? Скрити отсеци?

– Възможно е – рече Касад, – но аз проверих с топлинни и двигателни сензори. В случай че на кораба има каквото и да било друго нещо, по-голямо от мишка не мога да го откроя.

– Щом като имате такива сензори – намеси се Силенъс, 197 защо, дявол да го вземе, ни накара да пълзим през боклуци и непознати места в продължение на цял час?

– Защото съответното оборудване или облекло могат да скрият човек от топлиннопулсаторното издирване.

– Следователно в отговор на моя въпрос – обади се отец Хойт, като млъкна за миг и тялото му се разлюля видимо – със съответното оборудване или облекло капитан Мастийн би могъл да се крие някъде в някой таен отсек.

– Възможно е, но не е вероятно – каза Брон Ламиа. – Аз мисля, че той вече не е на кораба.

– Шрайка – произнесе с отвращение Мартин Силенъс. Това не беше въпрос.

– Може би – вметна Ламиа. – Полковник, вие и консултът бяхте на пост през онези четири часа. Сигурни ли сте, че не сте чули и не сте видели нищо?

И двамата мъже кимнаха утвърдително.

– На кораба беше тихо – рече Касад. – Щях да чуя ако имаше борба, още преди да бях застъпил на пост.

– Аз също не съм спал, след като смяната ми свърши – добави консултът. – Моята каюта е в съседство с тази на Мастийн. Не съм чул нищо.

– Е – каза Силенъс, – чухме двамата, които са пълзели въоръжени наоколо в тъмното, когато горкото копеле е било убито. Те казват, че са невинни. Да влезе убитият!

– Ако Мастийн е бил убит, това не е било извършено със смъртоносна палка – заяви Касад. – Нито едно съвременно безшумно оръжие от тези, които познавам, не би предизвикало такова кръвотечение. Не сме чули никакви изстрели с огнестрелно оръжие, наоколо не се виждат никакви дупки от куршуми – ето защо аз приемам, че автоматичният пистолет на госпожа Ламиа е във от подозрение. Ако това е кръвта на капитан Мастийн, тогава, предполагам, е било използвано хладно оръжие.

– Шрайка е хладно оръжие – каза Мартин Силенъс. Ламиа се приближи до малката купчина багаж.

– Споровете няма да разрешат нищо. Нека да видим дали има нещо във вещите на Хет Мастийн.

Отец Хойт вдигна колебливо ръка. – Те са... хм, лична собственост, нали така? Мисля, че нямаме право.

Брон Ламиа скръсти ръце на гърдите си.

– Виджте, отче, ако Мастийн е мъртъв, това е без значение за него. Ако е все още жив, огледът на тези неща би могъл да ни даде някаква представа, къде може да е отишъл. И в двата случая трябва да се опита-ме да намерим някакво решение.

Хойт изглеждаше неубеден, но кимна в знак на съгласие. В крайна сметка нахлуването в личната сфера не беше кой знае какво. Първият куфар на Мастийн съдържаеше само няколко смени бельо и един екземпляр от Книгата на живота на Мавъра. В другата чанта имаше сто поотделно завити фиданки, изсушени и положени във влажна почва.

– Храмерите трябва да засадят най-малко сто издънки на Вечното дърво във всеки свят, който посещават – обясни консултът. – Присадките рядко се прихващат, но това е ритуал.

Брон Лаmia се приближи до голямата метална кутия, която беше най-отдолу.

– Не пипайте това! – викна консултът.

– Защо?

– Това е куб на Мьобиус – отговори вместо консултът полковник Касад. – Карбоново-карбонова обшивка, поставена около задържащо поле с нулев импеданс, прегъната назад върху самата себе си.

– Е и? – обади се Лаmia. – Кубовете на Мьобиус запечатват в себе си артефакти и материали. Те не експлодират или нещо такова, нали?

– Не – съгласи се консултът, – но онова, което съдържат, може да експлодира. Всъщност може вече да е експлодирало.

– Куб с тези размери би могъл да държи под контрол един килотон ядрен взрив, стига да е бил затворен по време на наносекундата на възпламеняването – допълни Федман Касад.

Лаmia се усмихна накриво срещу сандъка.

– Тогава как бихме могли да сме сигурни, че нещо от онова, което е там вътре, не е убило Хет Мастийн?

Касад посочи една слабо проблясваща зелена лента по протежение на единствения ръб на кутията.

– Запечатан е. Веднъж запечатан, кубът на Мьобиус трябва да бъде реактивиран на място, където могат да бъдат генерирани задържащи полета. Каквото и да има там вътре, то не е навредило на капитан Мастийн.

– Значи няма никакъв начин да се разбере? – замислено промърмори Лаmia.

– Мисля, че се досещам – каза консултът. Останалите го погледнаха. Рахил се разплака и Сол се зае да стопли едно шише с храна.

– Спомняте ли си – продължи консултът, – когато вчера в Едж господин Мастийн направи голям въпрос по повод на куба? Той говореше за него така, сякаш е някакво тайно оръжие.

– Оръжие ли? – възкликна Лаmia.

– Разбира се! – неочаквано се намеси Касад. – Ерг!

– Ерг ли? – Мартин Силенъс се взря в малкия сандък. – Мисля, че ерговете бяха онези твари, които храмерите използват на своите дърволети.

– Така е – потвърди консултът. – Тези същества били открити преди около три века на астероидите ло Алдебаран. Телата им наподобяват малко котешки гръбнак, с преобладаващо пиезоелектрична нервна система, напъхана в силиконов хрущял, но те се хранят с... и

манипулират... силови полета, големи колкото полето, генерирано от малък вретенен кораб.

– И как се побира всичко това в една толкова малка кутия? – попита Силенъс, вторачен в куба на Мьобиус. – С огледала ли?

– В известен смисъл – рече Касад. – Полето му сигурно е потиснато... нито гладува, нито се подхранва. Доста подобно на криогенната сомния по отношение на нас. Плюс това този сигурно е малък. Сукалче, така да се каже.

Ламиа прокара ръка по металната обшивка.

– Храмерите управляват ли тези неща? Общуват ли с тях?

– Да – кимна Касад. – Никой не знае точно как. Това е една от тайните на Братството. Но Хет Мастийн сигурно е вярвал, че ергът ще му помогне пред...

– Шрайка – завърши Мартин Силенъс. – Храмерът е смятал, че това енергийно дяволче ще бъде неговото тайно оръжие, когато се изправи пред Господаря на болката.

Поетът се изсмя. Отец Хойт си прочисти гърлото.

– Църквата е приела постановлението на Хегемонията, че... тези същества... ерговете... не са чувстващи същества... и като такива не са кандидати за спасение.

– О, достатъчно чувстващи са, отче – каза консултът. – Те възприемат нещата много по-добре, отколкото изобщо бихме могли да си представим. Но ако имате предвид разумни... съзнателни... в такъв случай имате работа с нещо от рода на умен скакалец. Скакалците кандидати за спасение ли са?

Хойт не отговори. Брон Ламиа рече:

– Ами очевидно капитан Мастийн е смятал, че това нещо ще бъде неговото спасение. Нещо се е объркало – тя огледа изпоцапания с кръв шпангоут и съхнещите петна по пода. – Хайде да се махаме оттук.

Вятърната гемия напредваше срещу все по-усилващите се ветрове, докато бурята се приближаваше от североизток. Бели раздърпани знамена от облаци препускаха под ниския сив таван на фронта на бурята. Тревите плющяха и се огъваха под пристъпите на студения вятър. Бразди от светкавици прерязаха хоризонта, последвани от грохота на гръмотевици, които отекнаха като предупредителни изстрели пред носа на вятърната гемия. Поклонниците наблюдаваха мълчаливо, докато първите ледени капки дъжд ги прогониха долу в просторната капитанска каюта в кърмовата част на кораба.

– Това беше в джоба на робата му – каза Брон Ламиа и показа едно

листче хартия, на което се виждаше изписано числото 5.

– Значи Мастийн е трябвало да бъде следващият, който да разкаже своята история – прошепна консултът.

Мартин Силенъс наклони стола си назад, докато гърбът му се допря до високите прозорци. От светлината на бурята сатирските му черти изглеждаха леко демонични.

– Има и друга възможност – обади се той. – Може някой, който още не е говорил, да е бил пети поред и да е убил храмера, за да си разменят местата.

Ламиа се втренчи в поета.

– Това би трябвало да е консултът или аз – уточни тя с равен глас.

Силенъс сви рамене. Брон Ламиа извади още едно листче от туниката си.

– Аз съм номер 6. Какво щях да постигна? Така или иначе, е моят ред.

– Тогава може би онова, което Мастийн щеше да каже, е трябвало да бъде заглушено – рече поетът. Той отново сви рамене. – Лично аз мисля, че Шрайка е започнал да ни коси. Защо смятахме, че ще бъдем оставени да стигнем до Гробниците на времето, при положение че това нещо покосява хората на половината път от тук до Кийтс?

– Различно е – възрази Сол Уайнтрауб. – Това е поклонението на Шрайка.

– Е и?

Консултът се приближи до прозореца в настъпилата тишина. Носеният от вятъра пороен дъжд скриваше морето и трополеше по оловните стъкла. Гемията проскърца и се наклони тежко на десния борд, поемайки следващия етап от курса си.

– Госпожо Ламиа – обади се полковник Касад, – искате ли да ни разкажете сега своята история?

Ламиа скръсти ръце и погледна към прорязаните от дъждовните струи стъкла.

– Не, нека да почакаме, докато слезем от този проклет кораб. Тук вони на смърт.

Вятърната гемия стигна до пристанището на „Пилигримски отдиш“ следобед, но поради бурята и вълата светлина на изнурените пътници им се струваше, че е вечер. Консултът бе очаквал тук, в началото на предпоследния етап от тяхното пътуване, да ги посрещнат представители на Храма на Шрайка, но „Пилигримски отдиш“ изглеждаше също така пуст, както и Еди преди това.

Приближаването до подножието на планините и първият изглед от Брайдъл Рейндж бяха вълнуващи като всяко дългоочаквано приближаване до суша и шестимата поклонници излязоха до един на палубата въпреки студения дъжд, който не преставаше да вали. Пред-планината беше повехнала и чувствена, с кафяви гънки и неочаквани възвишения, които рязко контрастираха със зелената едноцветност на Тревното море. Върховете с височина девет хиляди метра отсреща изглеждаха само загатнати като сиви и бели равнини, които скоро се прекъсваха от ниски облаци, но дори и отсечепо този начин, представляваха величествена гледка. Снежната покривка се спускаше надолу чак до изгорелите схлупени постройки и евтини хотели, които някога са били „Пилигримски отдиш“.

– Ако са разрушили въжената линия, с нас е свършено – прошепна консултът. При мисълта за това, досега не бе допускал, стомахът му се обърна наопаки.

– Виждам първите пет кули – каза полковник Касад, загледан през енергийния бинокъл. – Изглеждат невредими.

– Вижда ли се някакъв вагон?

– Не... момент, да. Има един при входа на площадката на станцията.

– Някакво движение? – попита Мартин Силенъс, който очевидно разбираше колко отчаяно щеше да бъде тяхното положение, ако въжената линия не беше здрава.

– Не.

Консултът поклати глава. Дори и при най-лошо време, когато нямаше никакви пътници, вагоните бяха в движение, за да се поддържат дебелите кабели гъвкави и да не се покриват с лед.

Шестимата бяха качили багажа си на палубата още преди вятърната гемия да прибере платната си и да спусне трапа. Сега всички бяха облечени с дебели горни дрехи, за да се предпазят от стихииите – Касад беше с топла военна пелерина; Брон Ламиа носеше дълга дреха, наречена тренчкот по отдавна забравени причини; Мартин Силенъс беше увит с дебели кожи, които се диплеха, преливайки ту в черно, ту в сиво под напорите на вятъра; отец Хойт бе навлякъл дълга черна дреха, в която повече от всякога приличаше на плашило; Сол Уайнтрауб носеше дебело яке до над коленете, което покриваше и него, и детето, а консултът беше с изтънелия, но здрав балтон, даден му от неговата съпруга преди няколко десетилетия.

– Какво да правим с нещата на капитан Мастийн? – попита Сол,

когато застанаха на горния край на трапа. Касад бе отишъл напред да разузнае положението в селото.

– Аз ги качих горе – рече Ламиа. – Ще ги вземем с нас.

– Това не ми се струва съвсем правилно – отбеляза отец Хойт. – Да продължим просто така. Би трябвало да... отслужим някаква служба; Да отдадем някакво признание, че е умрял един човек.

– Може би е умрял – напомни Ламиа, като повдигна леко една четиридесеткилограмова раница с една ръка.

Хойт гледаше с недоверие.

– Наистина ли смятате, че е възможно господин Мастийн да е жив?

– Не – отвърна Ламиа. В черната ѝ коса кацаха снежинки.

Касад им помахаше откъм края на пристана и те свалиха багажа от притихналата вятърна гемия. Никой не се обърна да погледне назад.

– Празно ли е? – извика Ламиа, докато се приближаваха към полковника. Пелерината на високия мъж не се виждаше поради черно-сивата защитна окраска.

– Празно е.

– Има ли трупове?

– Не – рече Касад. Той се обърна към Сол и консула: – Взехте ли нещата от камбуза? Двамата мъже кимнаха утвърдително.

– Какви неща? – попита Силенъс.

– Храна, която ще ни стигне за една седмица – по-ясни Касад, като се обърна и погледна нагоре към ма, на който беше станцията на въжената линия. Едва сега консулт забеляза дългото нападателно оръжие в извивката на ръката на полковника, почти невидимо под пелерината. – Не знаем със сигурност дали оттук нататък ще има някакви провизии.

Дали ще бъдем живи след една седмица? помисли си консултът. Но не каза нищо.

Пренесоха багажа до станцията на два пъти. Вятърът свиреше през отворените прозорци и порутените сводове на тъмните сгради. При втория курс консулт държеше единия край на куба на Мьобиус на Мастийн, докато Ленар Хойт пхтеше и дишаше тежко под другия.

– Защо вземаме този ерг с нас? – отвори широко уста Хойт, когато стигнаха до основата на металното стълбище, което водеше до станцията. Резки и петна от ръжда покриваха площадката като оранжеви лишеи.

– Не знам – каза консултът, също задъхан от усилието.

От площадката за качване пред тях се откриваше гледка навътре в Тревното море. Вятърната гемия си стоеше там, където я бяха оставили, с прибрани платна – един тъмен неодоушевен предмет. Снежни шквалове

духаха през прерията и създаваха илюзията за поникнали печурки върху безбройните стъбла висока трева.

– Качвайте багажа – извика Касад. – Аз ще проверя дали двигателните механизми могат да бъдат задействани отново от операторската кабина там горе.

– Това нещо не е ли автоматично? – попита Мартин Силенъс, чиято малка глава почти се бе загубила между дебелите кожи. – Като вятърната гемия?

– Мисля, че не – рече Касад. – Вървете, ще видя дали мога да го задействам.

– Ами ако потегли без вас? – извика Ламиа на полковника, докато той се отдалечаваше в обратна посока.

– Няма.

Вътрешността на вагона на въжената линия беше студена и празна, с изключение на металните пейки в предното купе и десетината груби койки в по-малката, задна част. Вагонът беше голям – най-малко осем метра дълъг и пет метра широк. Задното купе беше отделено от предното с тънка метална преграда с отвор, но без врата. Единият ъгъл в дъното му бе зает от шкаф с големина на гардероб. Прозорци на височина от кръста нагоре до покрива опасваха Предното купе.

Поклонниците струпяха багажа си в средата на пода и започнаха да тупат с крака, да махат с ръце и да подскачат, за да се стоплят. Мартин Силенъс легна в цял ръст върху една от пейките, като само краката и темето на главата му се подаваха от кожата.

– Забравил съм... Как, по дяволите, се включваше отоплението в това нещо? – попита той.

Консулт погледна тъмните светлинни табла.

– С електричество. Ще се включи, когато полковникът ни подкара.

– Ако полковникът ни подкара – подхвърли Силенъс.

Сол Уайнтрауб беше сменил пелените на Рахил. Сега той я уви отново в една бебешка грейка и я залюля на ръцете си.

– Аз със сигурност не съм бил тук никога преди – рече той. – А вие двамата били ли сте, господа?

– Да – отвърна поетът.

– Не – каза консулт. – Но съм виждал снимки на въжената линия.

– Касад каза, че веднъж се е върнал в Кийтс по този начин – обади се Брон Ламиа от другото помещение.

– Аз мисля... – подхвана Сол Уайнтрауб, но беше прекъснат от силно стържене на чаркове и от някакъв силен тласък, при което вагонът

неприятно се разклати и след това се полюшна напред под внезапно задвижилия се кабел. Всички се втурнаха към прозореца откъм страната на площадката.

Касад бе хвърлил багажа си във вагона, преди да се изкачи по дългата стълба в кабината на оператора. Сега той се появи на входа на кабината, плъзна се надолу по дългата стълба и се затича към вагона, който вече задминаваше площадката за качване.

– Няма да успее – прошепна отец Хойт. Касад пробяга със спринт последните десет метра, при което краката му изглеждаха невъзможно дълги, като на карикатурен човек-тояга.

Вагонът излезе извън площадката за качване и се залюля, освободен от станцията. Между вагона и станцията зина празно пространство. Имаше осем метра до скалите отдолу. Основата на площадката беше покрита с лед. Касад тичаше с все сили напред, въпреки че вагонът, беше потеглил.

– Хайде! – изпищя Брон Ламиа.

Останалите подеха вика. Консулт погледна нагоре към обшивката от лед, която се пукаше и се ронеше от кабела, докато вагонът се движеше нагоре и напред. След това погледна назад. Разстоянието беше прекалено голямо. Касад в никакъв случай нямаше да може да го преодолее.

Федман Касад се движеше с невероятна скорост, когато стигна до края на площадката. Консулт си спомни за втори път за ягуара от старата Земя, който беше видял в една зоологическа градина на Лусус. Той почти очакваше да види как ходилата на полковника се подхлъзват, дългите крака литват хоризонтално и човекът безшумно пада долу върху покритите със сняг морени. Вместо това Касад сякаш полетя във въздуха в разстояние на един безкраен миг, разперил дългите си ръце, с развята назад пелерина. Той изчезна зад вагона.

Чу се тъп удар, последван от дълга минута, през която никой не проговори и не помръдна. Вече бяха на четиридесет метра височина и се изкачваха към първата кула. Миг по-късно Касад се появи в тъгъла на вагона, промушвайки се през плетеница от лед и дръжки в метала. Брон Ламиа отвори вратата на кабината. Десет ръце помогнаха да издърпат Касад вътре.

– Благодаря ти. Господи – рече отец Хойт. Полковникът си пое дълбоко дъх и се усмихна мрачно.

– Някакъв умрял се беше запречил като спирачка. Наложил се да освободя лоста с баласт. Не исках да връщам вагона обратно и да опитвам

отново.

Мартин Силенъс посочи към бързо приближаващата се подпорна кула и към тавана от облаци непосредствено зад нея. Кабелът се беше опънал нагоре до безкрая.

– Мисля, че вече пресичаме планините, все едно дали искаме, или не.

– Колко време ще ни отнеме този преход? – попита Хойт.

– Дванадесет часа. Може и малко по-малко. Понякога операторите спираха вагоните, ако излезеше прекалено силен вятър или ледът станеше прекалено лош.

– Този път няма да спираме – рече Касад.

– Освен ако кабелът не е прекъснат някъде – вметна поетът. – Или ако не се блъснем в някой клон.

– Млъкни – сръза го Ламиа. – Някой иска ли да стоплим нещо за ядене?

– Вижте – извика консултът.

Те отидоха до предните прозорци. Вагонът се издигаше на сто метра над последната кафява гънка на хълмовете. Километри по-долу и назад зърнаха за последен път станцията, прозрачните съборетини на „Пигримски отдиш“ и неподвижната вятърна гемия.

Снегът и гъстите облаци ги погълнаха.

Вагонът на въжената линия нямаше истински готварски прибори, но в задния отсек имаше хладилник и една микровълнова печка за подтопяне. Ламиа и Уайнтрауб забъркаха разнообразни видове месо и зеленчуци от камбуза на вятърната гемия и приготвиха приличен гювеч. Мартин Силенъс бе донесъл няколко бутилки вино от „Бенарес“ и от вятърната гемия и сега избра хиперионско бургундско, за да полетят гювеча.

Бяха почти приключили с вечерята, когато мракът, който притискаше прозорците, просветля и след това се вдигна напълно. Консултът се обърна на пейката, където седеше, и видя как слънцето, внезапно появило се отново, изпълни вагона с необикновено красива златиста светлина.

Групата въздъхна като един човек. Струваше им се, че тъмнината се бе настанила часове преди това, но сега, след като се издигнаха над морето от облаци, сред което се извисяваше островна верига от планини, имаха възможността да се насладят на един прекрасен залез. Небето на Хиперион бе сменило сиво-зеления си дневен отблясък и бе придобило бездънното лазурно синьо на вечерта, докато едно червено-златно слънце бе подпалило облачните грамади и огромните върхове от лед и

скали. Консултът се огледа. Спътниците му, които изглеждаха сиви и дребни в мъждивата светлина преди миг, сега сияеха под златото на слънчевия залез. Мартин Силенъс вдигна чашата си.

– Така е по-добре. Бога ми.

Консултът отмести поглед към пътя им, където дебелият кабел изтъняваше като конец далече напред и накрая изчезваше напълно. На един връх, няколко километра по-нататък, златната светлина блестеше върху следващата подпорна кула.

– Сто деветдесет и два пилона – рече Силенъс с монотонния отегчен тон на екскурзовод. – Всеки пилон е конструиран от устойчива сплав и графит от нишковиден кристал и се издига на височина осемдесет и три метра.

– Сигурно сме високо – каза Брон Лаmia.

– Горната точка на деветдесет и шест километровото пътешествие с въжената линия се намира над връх Маунт Драйдън, петия измежду първенците на Брайдъл Рейндж, висок девет хиляди двеста четиридесет и шест метра – промърмори отново Мартин Силенъс.

Полковник Касад се огледа наоколо.

– Кабината е херметизирана. Преди малко усетих промяната.

– Вижте! – възкликна Брон Лаmia.

Слънцето се бе задържало на линията от облаци на хоризонта продължително време. Сега се гмурна под тях и се видя как подпали глъбините на буреносните облаци отдолу и разпиля пищна палитра от цветове по протежение на целия западен край на света. Корнизи от снежни блокове и искрящ лед все още блестяха по западната страна на върховете, които се извисяваха на километър или повече над набиращия височина вагон. На потъмняващия небесен купол се появиха няколко по-ярки звезди.

Консултът се обърна към Брон Лаmia:

– Защо не ни разкажете сега вашата история, госпожо Лаmia? По-късно ще трябва да поспим, преди да пристигнем в крепостта.

Лаmia допи последната глътка от виното си.

– Всички ли искате да чуete историята сега? Те закимаха дружно с глава в розовия полуздрач. Мартин Силенъс сви рамене.

– Добре – каза Брон Лаmia.

Тя остави празната чаша, качи крака на пейката, подпря лакти на колене и подхвана своя разказ.

РАЗКАЗЪТ НА ДЕТЕКТИВА: ДЪЛГОТО СБОГУВАНЕ

В мига, в който той влезе в офиса ми, разбрах, че случаят ще бъде особен. Той беше прекрасен. Не искам да кажа „женствен“ или пък „красавец“ като за някоя стандартна мъжка холовизионна звезда, а просто... прекрасен.

Беше нисък мъж, не по-висок от мен, а аз съм родена и отраснала в условията на Лусус, където гравитацията е 1,3 g. В един миг ми стана ясно, че посетителят ми не е от Лусус – здравата му фигура беше съразмерна според стандартите на Мрежата, атлетична, но стройна. Лицето му заслужаваше да се съзерцава: с целенасочен и енергичен израз, с ниско чело, остри скули, масивен нос, едри челюсти и голяма уста, която загатваше за чувственост и някакво упорство. Очите му бяха големи и с цвят на лешник. Изглеждаше някъде на тридесет стандартни години.

Разбира се, в момента, в който влезе, не можах да си дам сметка за всички тези неща. Първата ми мисъл беше: „Дали е клиент?“, а втората: „Божичко, това момче е прекрасно.“

– Госпожа Ламиа?

– Да.

– Госпожа Ламиа от Службата за разследвания из цялата Мрежа?

– Да.

Той се огледа, сякаш не можеше да ми повярва напълно. Разбрах погледа му. Офисът ми се намира на Двадесет и третото ниво на един стар индустриален кошер в квартал „Старите бърлоги“ на Чугунения район на Лусус. Имам три големи прозореца, които гледат към Транспортен изкоп 9, където винаги е мрачно и винаги ръми заради един голям влажен филтър от кошера, който се намира отгоре. Гледката ми всъщност е към изоставена автоматична товарна линия и купища Ръждясали подпорни греди.

Какво пък, по дяволите, нали е евино? Освен това повечето ми клиенти не ме посещават лично, а се обаждат.

– Мога ли да седна? – понита той, очевидно без да отхвърля възможността една почтена детективска агенция да си върши работата дори в такова затънтено място.

– Разбира се – казах аз и му посочих един стол. – Господин... ммм...

– Джони – представи се той.

Не приличаше на човек, към когото се обръщат на малкото му име. Нещо в него лъхаше на пари. Усещането не идваше от дрехите му – съвсем обикновена конфекция в черни и сиви тонове, макар че платът беше с качество над средното – просто чувствах, че това момче притежава класа. Имаше нещо в произношението му. Добра съм в разпознаването на диалекти – това помага в професията ми, но не можех да позная дори от коя планета е младежът, камо ли пък от коя област.

– С какво мога да ви помогна, Джони? – попитах аз и му подадох бутилката скоч, която тъкмо се канех да прибера, когато той влезе.

Младият мъж поклати глава. Може би си беше помислил, че го камам да пие направо от бутилката. По дяволите, класата ми не е чак толкова ниска! Горещо до хладилничето държа мукавени чаши.

– Госпожо Ламиа – започна той, – имам нужда от детектив.

Изисканото му произношение продължаваше да ми се изплъзва, което ме притесняваше.

– Това ми е работата.

Той млъкна. Беше плах. Мнозина от клиентите ми се колебаят дали да ми кажат за какво става дума. Нищо чудно, щом като деветдесет и пет процента от случаите ми са разводи и домашни неразбории.

– Да, господин... Джони... По-голямата част от работата ми е именно от такъв характер. Аз изпълнявам законите на Мрежата и всичко свързано с клиентите ми попада под действието на Закона за закрила на личния живот. Всичко е поверително, дори това, че разговаряме сега. Дори и да решите да не ме наемете.

Това си беше дърта лъжа, понеже властите, стига да поискаха, можеха да проникнат до документацията ми за една минута. Но аз чувствах, че трябва да успокоя момчето по някакъв начин. Господи, той беше прекрасен.

– Аха – рече Джони и отново се огледа. После се наведе напред и продължи:

– Госпожо Ламиа, бих искал да разследвате едно убийство.

Това ме заинтригува. Бях се изтегнала назад, с крака върху писалището, но сега седнах нормално и се наведох напред.

– Убийство? Сигурен ли сте? Какво казват ченгетата?

– Те не са в течение.

– Не е възможно – отсякох аз и сърцето ми се сви, сякаш разговарях не с клиент, а с някой побъркан. – Укриването на убийство от властите е престъпление.

Това, което си мислех, беше: Джони, ти ли си убиецът?

Той се усмихна и поклати глава:

– Не и в този случай.

– Какво искате да кажете?

– Искам да кажа, госпожо Ламиа, че има извършено убийство, но полицията – и местната, и тази на Хегемонията – нито знае за него, нито пък то е под нейната юрисдикция.

– Невъзможно е – казах отново аз. Отвън в изкопа се изсипаха искри от една огромна машина за заваряване и се смесиха с ръждивия дъжд. – Обяснете.

– Убийството е извършено извън Мрежата. Извън протектората. Там не е имало местни власти.

Това звучеше смислено. Донякъде. Честна дума – въпреки всичко не можех да си представя за какво място ставаше дума. Дори в населените места из покрайнините и на колониалните планети има ченгета. На борда на някакъв космически кораб? Хайде, хайде. Там юрисдикцията е на Междувездната транзитна служба.

– Разбирам – казах аз. Не бях имала случай няколко седмици. – Отлично, разкажете ми подробностите.

– Но разговорът остава поверителен дори ако не се заемете със случая, нали?

– Безусловно.

– А ако се заемете с него, ще докладвате ли само на мен?

– Разбира се.

Евентуалният ми клиент се поколеба, потърка с пръсти брадичката си и накрая каза:

– Отлично.

– Започнете отначало – предположих. – Кой е убитият?

Джони се изправи на стола като послушен ученик. Не се съмнявах в неговата откровеност.

– Аз – каза той.

Десет минути ми бяха достатъчни, за да го накарам да ми разкаже всичко. Когато свърши, вече не мислех че е луд. Аз бях лудата. Или поне щях да бъда, ако се заемех с тази работа.

Джони – истинското му име беше код от еднозначни числа, букви и цифрови комбинации, по-дълги от ръката ми – беше киборг.

Бях слушала за киборгите. Кой не е слушал? Дори веднъж казах на първия ми съпруг, че е киборг. Но никога не съм предполагала, че ще стоя в една стая с киборг. Нито пък че той ще ми се стори така дяволски

привлекателен.

Джони беше ИИ. Неговото съзнание – или неговото „его“, или неговото и аз не знам какво – се реши свободно някъде из мегаинфосферата на Техноцентъра и там контактуваше със себеподобните си. Като всеки човек – с изключение може би на президента на Хегемонията и на боклукчиите, които почистваха на ИИ – аз нямах никаква представа, къде се намира Техноцентърът. Повече от три столетия преди да се родя, ИИ по мирен начин се бяха освободили от човешкия контрол. Те продължаваха да правят услуги на Хегемонията като съюзници – даваха съвети на Всеобема, подхранваха ни с информация, и понякога използваша способностите си да прогнозираш, подсказвайки ни как да избегнем особено големи грешки или природни бедствия. Но самият Техноцентър в повечето случаи вършеше своите неразгадаеми и очевидно нечовешки дела, без да ги съгласува с нас.

Това ми изглеждаше напълно почтено. Обикновено ИИ си вършат работата с хората или с техните машини посредством информационната равнина. Ако им е необходимо, могат да си създават видими и осезаеми холографни изображения – спомням си, че когато се подписваше приемането на Мауи – Обетована в Мрежата, посланиците на Техноцентъра подозрително приличаха на старата холовизионна звезда Тайрън Батуейт.

Киборгите са нещо съвсем различно. Те са съшити от генетично създадени човешки части, които се съхраняват в банки, и имат много повече човешки черти във външния вид и в поведението, отколкото е позволено за андроиди. Споразуменията между Техноцентъра и Хегемонията допускат съществуването на съвсем ограничен брой киборги.

Погледнах към Джони. От гледна точка на един ИИ това прекрасно тяло и интригуващата личност пред писалището ми вероятно не бяха нищо повече от някакво винтче, чаркче с дистанционно управление – малко по-сложно, но не по-важно от десетина хиляди подобни сензори, манипулатори и автономни единици или други чаркчета с дистанционно управление, които един ИИ би могъл да използва през работния си ден. Да-изхвърли „Джони“ на боклука, вероятно не би причинило повече съжаление у един ИИ, отколкото бих се развълнувала аз, когато си режа някой нокът.

„Колко жалко“, помислих си аз. И казах:

– Киборг.

– Да. С разрешително. Имам виза за Мрежата на световете.

– Добре – чух се да казвам. – Значи някой... е убил вашия киборг и

вие искате да открия кой.

– Не – отвърна младият мъж. Къдриците му бяха кестеняво-рижи. Също като произношението и тази прическа ми убягваше. Изглеждаше малко старомодна, но я бях виждала някъде. – Не само онова тяло е било убито. Нападателят уби мен.

– Вас?

– Да.

– Вас в качеството ви на... самия ИИ?

– Точно така.

Не разбирах. Изкуствените интелекти не могат да умират. Поне в Мрежата никой не беше чувал за такова нещо.

– Не разбирам – казах аз. Джони кимна.

– За разлика от човешката личност – заобяснява той, – която... струва ми се, че така е прието да се казва... може да бъде разрушена до степен да настъпи смърт... моето съзнание не може да има край. Но въпреки това – в резултат от нападението – се получи едно... прекъсване. Макар че притежавам... ах... нека го наречем резервни записи на спомените, на личността и т. н., появи се пробив. При нападението някои данни бяха заличени. В този смисъл нападателят е извършил убийство.

– Разбирам – излъгах аз и си поех дъх. – А какво ще кажете за властите на ИИ... ако такива съществуват... или за киберченгетата на Хегемонията? Не би ли трябвало те да се заемат с това?

– По лични съображения – рече привлекателният млад мъж, когото се стараех да възприемам като киборг – е важно – и дори необходимо – да не прибягвам до техните услуги.

Повдигнах едната си вежда. Тези негови думи приличаха на онова, което говореха редовните ми клиенти.

– Уверявам ви – продължи той, – че тук няма нищо незаконно. Нито неетично. Просто... нещо, което ме смущава по такъв начин, че не мога да ви го обясня.

Скръстих ръце на гърдите си и казах:

– Вижте какво, Джони. Това е чудесна история за глупаци. Имам предвид, че вие само ми казахте, че сте киборг. Според мен може да сте просто един измамник.

– Не бях помислил за това – промърмори той с изненадан вид. – Как бихте искали да ви докажа, че съм това, за което се представих?

Не се поколебах нито миг:

– Прехвърлете един милион марки на сметката ми в Банката на

Мрежата.

Джони се усмихна. В същия момент векторният ми приемник иззвъня и образът на някакъв стреснат мъж, зад когото потрепваше светлинният код на Банката на Мрежата, изрече:

– Извинете ме, госпожо Ламиа, но ние се чудехме... ах... такава голяма сума... дали бихте се заинтересували от нашите условия за дългосрочен влог, или ще предпочетете да насърчите пазарите, за което предлагаме взаимна осигуровка?

– Друг път – отрязах аз.

Банковият агент кимна и изчезна.

– Това може да е някаква измама – заявих. Усмивката на Джони беше чаровна.

– Да, но все пак ви показах нещо задоволително, нали?

– Не непременно. Той сви рамене:

– Ако допуснем, че съм това, което твърдя, ще се заемете ли със случая?

– Да, да – въздъхнах аз. – Но има още нещо. Таксата ми не е един милион марки. Вземам петстотин дневно плюс разносните.

Киборгът кимна.

– Това означава ли, че ще се заемете със случая? Станах, сложих си шапката и си наметнах едно старо палто, което висеше на закачалката до прозореца. Наведох се над долното чекмедже на писалището и леко пхнах пистолета на баща ми в един от джобовете на палтото си. Казах:

– Да вървим.

– Добре – отзова се Джони. – Къде отиваме?

– Искам да видя мястото, където са ви убили.

Динамичният стереотип на човека, роден на Лусус, е такъв, че той мрази да напуска кошера: случи ли му се да попадне на някое място, което е по-открито за въздуха и слънцето от кварталната алея с дюкянчета, той веднага получава пристъп на агорафобия. Интересното в случая е, че по-голямата част от моята работа идва от... и води към... други планети! Аз тичам по следите на смъртно уплашени хора, които се опитват да променят своята самоличност, да избягат чрез телепортаторната система и да започнат нов живот. Откривам лекомислени съпруги, които си мислят, че като си правят любовните срещи по други планети, ще останат неразкрити. Намирам и връщам загубени деца и изчезнали родители.

И въпреки това, след като преминахме през залата на телепортатора в Чугунения район и стъпихме върху едно пусто каменно плато, което

се простираше сякаш до безкрайност, бях толкова изненадана, че за миг се поколебах. С изключение на бронзовия четириъгълник на телепортала, там нямаше никакъв признак на цивилизация. Въздухът миришеше на развалени яйца. Небето беше като жълто-кафяв котел със скръбни облаци. Земята около нас беше сива, напукана и не се забелязваше никаква растителност – нямаше дори мъх. Не можех да преценя колко далече е хоризонтът в действителност, но се чувстваше, че стоим нависоко и той изглежда далечен... – ала нито по-близо, нито в далечината имаше и следа от дървета, храсти или животни.

– По дяволите, къде се намираме? – попитах. Дотогава бях сигурна, че познавам всички светове в Мрежата.

– На Мадиа – отвърна Джони, произнасяйки нещо като „Мъдий“.

– Никога не съм чувала за нея – казах аз, пъхнах ръка в джоба и напипах обшития с перли кобур на татковия автоматичен пистолет.

– Официално планетата още не е приобщена към Хегемонията – поясни киборгът. – Официално е колония на Парвати. Но само на няколко светлинни минути оттук има база на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, а телепортаторните връзки са прокарани, преди Мадиа да влезе в протектората.

Огледах пустинния пейзаж. Зловонието на серен двуокис направо ме разболяваше и се страхувах, че ще съсипе и костюма ми.

– Има ли колонии наблизко?

– Не. Има няколко малки градчета от другата страна на планетата.

– Кое е най-близкото обитаемо място?

– Нанда Деви. Град с около триста жители. Намира се на повече от две хиляди километра в южна посока.

– Тогава защо тук стои телепортал?

– Предполага се, че има рудни залежи – отговори Джони и посочи към сивото плато. – Тежки метали. Консорциумът е разрешил изграждането на повече от сто телепортала в това полукълбо, за да се осигури лесен достъп, когато започне експлоатацията.

– Прекрасно – казах аз. – Хубаво място за убийство. Защо сте дошли тук?

– Не зная. Тази част от паметта ми е заличена.

– С кого сте дошли?

– И това не зная.

– А какво знаете?

Младият мъж пъхна изящните си ръце в джобовете.

– Този, който... или онова, което... ме е нападнало, е използвало

тип оръжие, известно в Техноцентъра като вирус на СПИН II.

– Какво е това?

– СПИН II е било човешко заболяване, подобно на чумата дълго преди Хеджира – обясни Джони. – Поразявало е имунната система. То-зи... вирус... уврежда един ИИ по същия начин. За по-малко от секунда той прониква в защитните системи и привежда в действие смъртоносни програми, които унищожават клетките на засегнатия организъм... на самия ИИ. Всъщност моите клетки.

– Значи не е възможно да сте се заразили с този вирус по естествен начин?

– Изключено – усмихна се Джони. – Все едно да попитате някоя жертва на нападение с огнестрелно оръжие дали случайно не се е спънала в куршума.

Свих рамене.

– Вижте какво, ако ви трябва експерт по ИИ или специална информация, сбъркали сте адреса. За разлика от двадесет милиарда катуни, които се включват в инфосферата, аз нямам никакво понятие от света на призраците.

Нарочно си послужих с този стар израз, за да видя какво впечатление ще му направи.

– Зная – съвсем спокойно отвърна Джони. – Не това искам от вас.

– Тогава какво искате от мен?

– Да откриете кой ме е довел тук и ме е убил. И защо.

– Отлично. Защо смятате, че убийството е било извършено тук?

– Защото тук си възвърнах контрола над моя киборг, когато бях... възстановен.

– Искате да кажете, че вашият киборг е бил изваден от строя, когато вирусът ви е поразил?

– Да.

– И колко време е продължило това?

– Смъртта ми ли? Почти една минута преди резервната ми личност да влезе в действие. Не можах да се съдържа и се разсмях.

– Какво ви е смешно, госпожо Ламиа?

– Вашата представа за смъртта.

Очите с цвят на лешник ме гледаха тъжно.

– На вас може да ви е забавно, ала нямате представа, какво означава една минута... разграденост... за един елемент от Техноцентъра. Това е цяла вечност инфовреме. Хилядолетна липса на комуникация.

– Да, да – казах аз и успя да съдържа собствените си сълзи без

прекалено голямо усилие. – Кажете ми какво е правило тялото ви – вашият киборг, – докато сте подменяли лентите със записа на вашата личност – или каквото и да е там.

– Предполагам, че е бил в кома.

– Не е ли в състояние да функционира автономно?

– О, да, но не и когато цялата система е претърпяла авария.

– Тогава вие откъде идвате?

– Моля?

– Когато реактивирахте киборга, къде беше той?

Джони кимна, че е разбрал, и посочи към един голям валчест камък на но-малко от пет метра от телепортатора.

– Лежеше ето там.

– От тази страна или от другата?

– От другата.

Приближих се до камъка и огледах мястото. Нямаше кръв. Нямаше следи. Нямаше оръжие, с което да е било извършено убийство. Нямаше дори стъпки или някакъв знак, че тялото на Джони е лежало тук през вечността, продължила една минута. Някой екип полицейски експерти вероятно биха могли да изпишат томове с данни от микроскопски и биологични анализи, но аз не виждах нищо друго освен гола скала.

– Ако наистина сте загубили паметта си – обадох се аз, – откъде знаете, че с вас е имало още някой?

– Направих справка в регистъра на телепортатора.

– А направихте ли си труда да потърсите онова лице – или името на лицето – в общия списък?

– Да, но двамата сме пътували с моята лична карта – поясни Джони.

– Имало е само още едно лице, така ли?

– Да.

Кимнах. Телепортаторните регистри щяха да разкриват всички междузвездни престъпления, ако през техните портали се извършваше истинско телепортиране – тогава по транспортните данни щяхме да можем да пресъздаваме индивида до последния грам и последната молекула. Но същността на телепортатора е друга. Той представлява просто една дупка в пространството и времето, издълбана на принципа на фазовата изключителност. Ако телепортаторният престъпник (или престъпница) не е използвал собствената си карта, единствените данни, които получаваме за него, са откъде тръгва и къде отива.

– Откъде сте тръгнали заедно с другия човек? – попитах аз.

- От Тау Сети Сентър.
- Имате ли кода на портала?
- Разбира се.
- Хайде да приключим с този разговор и да идем там – казах аз. –

Това място смърди до небесата.

ТС2, както от незапомнени времена наричат Тау Сети Сентър, несъмнено е най-гъсто населената планета в Мрежата. Освен петте милиарда население, което се боричка за място върху площ, по-малка от половината суша на старата Земя, планетата има и един екологичен орбитален пръстен, който дава подслон на още половин милиард души. Освен че е столица на Хегемонията и седалище на Сената, ТС2 е и главен търговски център на Мрежата. Разбира се, порталният номер, който имаше Джони, ни доведе до терминал с шестстотин портала в един от най-високите небостъргачи в Ню Лондон, един от най-старите и най-големи квартали на града.

- Дявол да го вземе – казах, – нека да пийнем по нещо.

Близо до терминала имаше голямо изобилие от кръчми и аз избрах една сравнително спокойна – беше в стил моряшка таверна, мрачна, прохладна, с много фалшиво дърво и фалшив бронз. Поръчах си бира. Никога не пия концентрати и не използвам флашбек, когато правя разследване. Понякога си мисля, че това, което ме задържа в този занаят, е нуждата от самодисциплина.

Джони също си поръча бира – тъмно германско питие, което се вари и се бутилира на Ренесанс Вектор. Улових се, че се чудя какви ли пороци би могъл да има един киборг, и попитах:

– Какво друго открихте, преди да ме посетите? Младият мъж разпери ръце:

- Нищо.

– Вие ме занаяте – изрекох почтително, – това е някаква шега. При положение че разполагате с всички възможности на един ИИ, да не можете да проследите къде е бил и какво е правил вашият киборг няколко дни преди да ви се случи... нещастieto?

– Не мога – каза Джони и си сръбна от бирата. – Всъщност бих могъл, но има важни причини, поради които не желая други ИИ да разберат, че правя разследване.

– Подозирате ли някого от тях? Вместо отговор Джони ми подаде едно тънко листче от вселенската си кредитна карта.

– Тъмното петно е причинено от убийството ми и тук се вижда, че в продължение на пет дни не е отчитано нищо. Ето мястото.

– Струва ми се, казахте, че сте останали разграден само за една минута.

Джони се почеса с пръст по бузата.

– Имах късмет, че са се заличили данните само за пет дни – отвърна той.

Магнах с ръка на келнера, който беше човек, и си поръчах още една бира.

– Вижте какво, Джони – рекох, – каквото и да представлявате, аз никога няма да успея да вникна във вашия случай, ако не узная повече за вас и за нещата, свързани с вас. Защо някой ще иска да ви убие, след като е известно, че ще бъдете възстановен – или нещо подобно, дявол да го вземе!

– Виждам два възможни мотива – каза Джони над бирата си.

Кимнах и подех:

– Единият е да се предизвика тъкмо това заличаване на паметта, което е налице. Ако е така, от това би следвало, че всичко, което някой е искал да забравите, ви се е случило – или сте го узнали горе-долу през миналата седмица. Кой е вторият мотив?

– Да ми се изпрати послание – отвърна Джони, – само че не зная нито какво е то, нито от кого е.

– Знаете ли кой би искал да ви убие?

– Не.

– Съвсем нищо ли не ви идва наум?

– Нищо.

– Повечето убийства – отбелязах аз – са резултат от състояние на внезапен и неразумен гняв от страна на човек, когото жертвата познава добре. Някой член на семейството. Някой приятел или любовник. По-голямата част от предумишлените убийства обикновено се извършват от някой близък на жертвата.

Джони не отговори. В израза на лицето му имаше нещо, което ми се стори изключително привлекателно – някаква мъжка сила, съчетана с женски усет за нещата. Може би това се четеше в очите му.

– Изкуствените интелекти имат ли семейства? – попитах. – Кръвни вражди? Спечквания? Скандали между любовници?

Той леко се усмихна и отвърна:

– Не. Съществуват общности, които приличат на семейства, но в тях – за разлика от човешките семейства – няма изисквания нито за чувства, нито за отговорност. „Семействата“ на ИИ всъщност се свеждат до групи със специален общ код, благодарение на който тенденциите на

някои процеси се проследяват по-лесно и от самото им начало.

– Значи не смятате, че ви е нападнал друг, ИИ?

– Възможно е – отвърна Джони, като въртеше чашата си с две ръце.

– Но просто не виждам защо е трябвало да ме нападат чрез моя киборг.

– Може би така достъпът е по-лесен?

– Може би. Обаче това усложнява нещата за нападателя. Едно нападение, извършено в самата информационна равнина, би било несравнимо по-смъртоносно. Освен това наистина не виждам какъвто и да било мотив за друг ИИ. Няма смисъл. Аз не представлявам заплаха за никого.

– А защо имате киборг, Джони? Ако разбере с какво се занимавате, възможно е да се досетя и за някакъв мотив.

Той взе една хрускава бисквита и започна да си играе с нея.

– Имам киборг... до някаква степен съм киборг, понеже моята... функция... е да наблюдавам човешките същества и да реагирам на техните действия. В известен смисъл и аз самият съм бил някога човек.

Намръщих се и поклатих глава. Не виждах никаква логика в тези думи.

– Чували ли сте за проектите за възстановяване на личността? – попита той.

– Не.

– Ами за този преди една стандартна година, когато специалистите от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ създадоха повторно личността на генерал Хорас Гленън-Хайт, за да разберат защо е бил толкова велик военачалник? По новините непрекъснато говореха за това.

– А, да.

– И така, аз съм... или бях... един по-ранен и много по-сложен проект за възстановяване. Моята личност беше пресъздаден от Техноцентъра поет от старата Земя още отпреди Хеджира. Древен. Роден в края на осемнадесети век по Стария календар.

– По дяволите, как може да се реконструира личност от толкова старо време?

– По писмени данни – отвърна Джони. – Писмата му. Дневниците му. Критични биографии. Свидетелства на приятели. Но най-вече стиховете му. Възпроизвеждащите устройства пресъздават обстановката, включват в действие познатите фактори и се стремят да постигнат максимална прилика с творческите възможности на някогашния индивид. И voilà – възниква нов елемент от Техноцентъра. Отначало подобие то е било доста грубо, но към момента, в който бях създаден, стана

сравнително сполучливо. Първият ни опит беше един поет от двадесети век на име Езра Паунд. Съответният елемент от Техноцентъра се държеше самоуверено до абсурд, страдаше от невероятни предразсъдъци и на практика беше безумен. Трябваше да се пипкаме цяла година, докато разберем, че елементът е в изправност, просто човекът е бил смахнат. Гений, но смахнат.

– И после? – попитах. – Вашата личност е била изградена от един умрял поет. И после какво?

– Той е шаблонът, по който е създаден моят ИИ – отвърна Джони. – Киборгът ми дава възможност да изпълнявам моята функция в общността на информационната равнина.

– Като поет ли?

Джони се усмихна отново и отвърна:

– По-скоро като поема.

– Поема ли?

– Като живеещо свой живот произведение на изкуството... но не в човешкия смисъл. Може би като някаква загадка. Променящ се ребус, който понякога предлага неочаквани подходи при решаването на много по-сериозни задачи.

– Не разбирам – казах.

– Може би това няма значение – рече той. – Много, много се съмнявам, че причината за нападението е било моето... предназначение.

– Според вас каква е причината?

– Нямам представа.

Струваше ми се, че се въртим в кръг. Казах:

– Отлично. Ще се опитам да открия какво сте правили и с кого сте били през тези пет дни, които се губят. Има ли нещо друго освен листчето от кредитната ви карта, което смятате, че може да ни помогне?

Джони поклати глава.

– Нали разбирате защо за мен е важно да разбера кой и по какви причини е искал да ме убие?

– Естествено – заявих аз. – Защото може да последва нов опит.

– Точно така.

– Как бих могла да се свържа с вас, ако е необходимо?

Джони ми подаде един чип за достъп.

– Линията сигурна ли е?

– Много.

– Чудесно – казах. – Ще ви се обадя, ако... и когато... се добера до някаква информация.

Излязохме от кръчмата и тръгнахме към терминала. Тъкмо се разделихме, когато внезапно се сетих за нещо, догоних го и го улових за ръката. Това-беше първото ми докосване до него.

– Джони, как е името на поета от старата Земя, когото са възкресили...

– Възстановили.

– Все едно. Онзи, по когото са ви изградили като ИИ?

Привлекателният киборг се колебаеше. Забелязах, че миглите му са много дълги.

– Какво значение има това? – попита той.

– Кой знае какво може да има значение? Джони кимна и отговори:

– Кийтс. Роден през 1795 г. Умрял от туберкулоза през 1821 г.

Джон Кийтс.

Да проследите някого, който сменя телепортатор след телепортатор, е дяволски трудно, почти невъзможно. Особено ако желаете да останете незабелязани. Ченгетата на Мрежата могат да го правят, тъй като за подобна задача се командироваат по петдесетина агенти, снабдени с екзотични и дяволски скъпи високотехнологични играчки, да не говорим за съдействието на транспортните власти. За сам човек задачата е почти невъзможна.

Но въпреки това за мен беше изключително важно да разбера къде отива новият ми клиент.

Джони пресече площада на терминала, без да се обръща. Аз се придвижих до една будка наблизко и през джобния си видеонъкъл видях как набра някакъв код на ръчното управление, пхна картата си в процепа и пристъпи през пламтящия четиригълник.

Използването на ръчното управление може би означаваше, че ще излезе през някой обществен портал, понеже частните телепортаторни кодове обикновено са нанесени върху микроелементи, които се задействат само с поглед. Превъзходно. По този начин кръгът се стесняваше – Джони можеше да отиде до не повече от два милиона портала, разположени из сто и петдесетината планети на Мрежата и седемдесетината техни луни.

С едната си ръка обърнах палтото си с червената „подплата“ навън, а с другата натиснах копчето на видеонъкъла и поисках повторение. Вгледах се в окуляра, където наедряваше изображението на кода, набран от Джони. Измъкнах едно червено кепе, което хармонираше с новото ми червено яке, и го нахлупих ниско над челото си. Пресякох бързо площада и поисках от инфотерма да ми разшифрова деветцифрения код,

който се бе появил в окуляра. Знаех, че първите три цифри обозначават планетата Цингтао Ксишуанг Панна – бях наизустила префиксите на всички планети, – и след миг бях осведомена, че порталният код е за един от кварталите на Града на първото поселение на планетата Уансийн.

Устремих се към първата свободна телепортаторна кабина, преминах през портала и се озовах на малък терминален площад, застлан с овехтели тухли. Старинни източни магазинчета се гушеха едно в друго, а стрехите на покривите им в стил пагода висяха над тесните улички. Хората се тълпяха по площадчето и стояха пред вратите. Макар че повечето от физиономииите, които виждах, бяха явно на потомци на изгнаниците от Дългото бягство, които се бяха заселили на ЦКП, имаше и мнозина гости от други планети. Въздухът миришеше на чужда растителност, на канализация и на манджа с ориз.

– Дявол да го вземе! – прошепнах аз. Пред мен имаше още три телепортала: Джони можеше веднага да е прекрачил през някой от тях.

Вместо да се върна на Лусус, прекарах няколко минути в претърсване на площадчето и уличките, които започваха от него. В този момент таблетката за почерняване, която бях погълнала, подейства. Превърнах се в млада чернокожа жена... или мъж, не беше лесно да се каже с това мое модно червено яке, което приличаше на балон, и с отразяващата светлината козирка над очите ми. Заразхождах се лениво, като правех снимки с туристическия си видеонокъл.

Капсулата за проследяване, която бях разтворила във втората германска бира на Джони, бе имала достатъчно време, за да подейства. Сега ултравиолетово позитивните микрочастици направо висяха във въздуха – почти можех да следвам оставената от тях опашата следа. Но стана друго – намерих върху някаква тъмна стена един яркожълт отпечатък от ръка (яркожълт за специално приспособената ми козирка, но, разбира се, невидим извън ултравиолетовия спектър) и чак след това тръгнах по следата. Тя се състоеше от мътни петънца, останали там, където дрехите на Джони се бяха допрели до пазарските сергии или до някой камък.

Джони се хранеше в един кантонски ресторант на по-малко от две преки от площадчето на терминала. Пърженото миришеше възхитително, но аз се въздържах да вляза. Изучих цените на книгите по сергиите и се попазарих. Мина почти час, докато той свърши. После се върна на площадчето и отново замина през телепорта-тора. Този път си послужи с код, нанесен върху микроелемент – очевидно отиваше до някой частен портал, а може би и в някой частен дом. Поемах двоен риск, ако

използвах картичката, наречена „риба-лоцман“, за да го проследя. Двоен риск, защото, първо, тази картичка е изцяло незаконна и в случай че някой ден ме хванеха, това щеше да ми коства разрешителното със същата сигурност, както ако продължавах да използвам неприлично скъпите, ала естетически съвършени микроелементи за промяна на външността на татко Силва. И, второ, рискувах извънредно много да попадна направо в дневната в дома на Джони – ситуация, за която трудно бих намерила подходящо извинение.

Не попаднах в дневната. Още преди да прочета името на улицата, разпознах привичната за мен добавъчна гравитация, мъждивата бронзова светлина, мириса на машинно масло и озон във въздуха и разбрах, че съм у дома, на Лусус.

Джони беше пристигнал в една частна жилищна кула, обезопасена в средна степен против престъпници и разположена в един от Бергсоновите кошери. Може би точно затова бе избрал моята агенция – бяхме почти съседни. Деляха ни по-малко от шестстотин метра.

Моят киборг не се виждаше. Престорих се, че отивам някъде с някаква цел, за да не ме улови елемент от охраната, програмиран да регистрира празносчитачи. Нямаше указател на обитателите; по вратите на апартаментите не се виждаха нито номера, нито табелки; инфотермът ми също не можеше да се добере до никакви данни. Предполагах, че в Източния Бергсонов кошер има около двадесет хиляди подобни квартирки.

Беше минало доста време и микрочастиците, по които следях Джони, бяха започнали да избледняват, но претърсих само два радиални коридора, преди да намеря следата. Джони живееше просторно – в едно крило на кулата, което беше със стъклен под, а наблизо имаше метаново езеро. Върху бравата на квартирата му, която се отваряше чрез докосване, слабо светеше отпечатъкът от дланта му. Използвах шперца, наречен „котенце“, с нех шифъра на бравата и след това се прибрах.

Бях успяла всичко на всичко да проследя как клиентът ми отива да се нахрани в китайски ресторант, а после се връща у дома си, за да пренощува там. За един ден – толкова.

Биби Сърбринджър беше моят експерт по изкуствени интелекти. Той работеше в Службата за статистика и контрол на информацията на Хегемонията и прекарваше по-голямата част от времето си полегнал на един въртящ се диван с половин дужина кабели, висящи от черепа му – така той общуваше с други бюрократи в информационната равнина. Познавах го още от колежа. Там той си беше чист киберманиак,

двадесето поколение компютърен разбойник, който пъхаше електроди в мозъчната си кора още на възраст дванадесет стандартни години. Истинското му име беше Ърнест, а прякора си Биби беше получил, откакто тръгна с една моя приятелка на име Шийла Тойо. При втората им среща Шийла го видяла гол и се смяла, без да може да се спре, в продължение на половин час. Ърнест беше – и е – висок почти два метра, но теглото му е под петдесет килограма. Шийла каза, че онази му работа приличала на биберон и – както най-често се случва с жестоките шеги – прякорът му се залепи.

Посетих го в една от монолитните работнически сгради без прозорци на ТС2. За Биби и хората от неговата черга няма външен свят.

– А, Брон – посрещна ме той. – Как смяташ да придобиеш грамотност по информатика на твоята преклонна възраст? Много си стара, за да научиш нещо като хората.

– Просто ми трябва известни познания относно ИИ, Биби.

– Това е само един от най-сложните проблеми в познатата ни вселена – каза Биби, въздъхна и погледна с копнеж към изключения неврален шунт и метакортикалните кабели. Киберманиаците никога не си почиват, но държавните служители са длъжни да спрат работа, за да похапнат. Биби си приличаше с повечето киберманиаци по това, че му беше досадно да обменя информация по какъвто и да било друг начин, освен като препуска из информационната сфера, яхнал някоя вълна. – И така, какво искаш да знаеш? – примири се той.

– Защо И И са се отцепили? – попитах. Все трябваше да започна отнякъде.

Биби направи с двете си ръце жест, наподобяващ кръг, и отвърна:

– Казали са, че имат свои проекти, които не са съвместими с една пълна общност между тях и проблемите на Мрежата. Разбирай, човешките проблеми. Истината е, че никой не знае.

– Но те са още сред нас. И все още вършат разни неща.

– Разбира се. Без тях нашата система не би могла да работи. Ти го знаеш, Брон. Дори и Всеобемът не би могъл да работи, ако И И не поддържат реалното време чрез Шварцшилдовите модели...

– Чудесно – прекъснах го аз, преди да е преминал изцяло на киберманиашки. – Но какви са тези техни проекти?

– Никой не знае. Бранър и Суейц от Института по изкуствен интелект смятат, че ИИ целят да постигнат развитие на съзнанието в галактичен мащаб. Знаем, че техните сонди са проникнали много по-надълбоко в покрайнините, отколкото...

– А какво ще кажеш за киборгите?

– Киборгите ли? – Биби се поизправи и за първи път бе заинтригуван. – Защо си се сетила за тях?

– А ти защо се учудваш, Биби?

Той разсеяно потърка шунтовия щекер на главата си.

– Хм, преди всичко повечето от хората са забравили, че те съществуват. Преди две столетия около тях се е вдигнал голям шум, разни квачки са протестирали и така нататък, но сега никой не се сеща за киборгите. Освен това тъкмо завчера попаднах на една текуща информация за аномални явления, според която киборгите са на изчезване.

– На изчезване ли?

Беше мой ред да се изправа на стола.

– Изключват ги, ако разбираш какво искам да кажа. По-рано ИИ поддържаха около хиляда киборга в Мрежата. Близо половината от тях бяха точно тук, на ТС2. Преброяването от миналата седмица показва, че около две трети от тях са били отзовани през последния месец или нещо такова.

– Какво става, когато някой ИИ отзове своя киборг?

– Не знам. Предполагам, че ги унищожават. ИИ не обичат да прехосват нищо, така че според мен генетичният материал със сигурност се рециклира по някакъв начин.

– А защо ги рециклират?

– Никой не знае, Брон. Всъщност и без това повечето от хората не знаят защо И И нрвят повечето от нещата, които правят.

– А смятат ли експертите, че ИИ представляват някаква заплаха?

– Шегуваш ли се? Преди шестстотин години, може би. Преди два века отцепването ни направи подозрителни. Но ако тези твари са искали да навредят на човечеството, могли са да го направят много по-рано. Да се тревожиш, че И И могат да се обърнат срещу нас, е точно толкова смислено, колкото да се опасяваш, че животните от някоя ферма може да се разбунтуват.

– Само дето И И са по-умни от нас.

– Да, вярно, има нещо такова.

– Биби, а чувал ли си за проектите за възстановяване на личности?

– Като онзи случай с Гленън-Хайт? Разбира се. Всеки е чувал. Дори преди няколко години работих по един такъв проект в университета в Рийкс. Но тези неща са демодет. Никой вече не се занимава с тях.

– Защо?

– Господи, ти наистина не знаеш абсолютно нищо, прав ли съм,

Брон? Всички проекти за възстановяване на личността завършиха с пълен провал. Дори при най-строг контрол на възстановителните устройства... а в работата бяха включени и всички високи технологии, с които разполагат ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ... не е възможно променливите величини да бъдат изцяло и правилно предвидени. Личността, която се моделира, получава самосъзнание... но нямам предвид истинско самосъзнание, каквото имаме ти и аз. Тя съзнава, че е личност с изкуствено самосъзнание, и това води накрая до поведенчески аберации и лабиринт от дисхармония, чийто изход е право в Ешеровото пространство.

– Преведи – казах аз.

Биби въздъхна и хвърли поглед към стенния часовник със синьо-златен циферблат. До края на задължителната му почивка за хранене оставаха пет минути. Тогава той щеше да се върне в своя истински свят.

– В превод – отвърна той – това означава, че възстановената личност рухва. Побърква се. Става психа. За лудницата. За боклука.

– Всички ли?

– Всички.

– Но ИИ продължават да се интересуват от този експеримент.

– О, така ли? Кой го казва? Те никога не са участвали в него. Всички опити за възстановяване, за които съм чувал, са извършени от хора... най-вече нескопосани университетски проекти. Академични глави с умрели мозъци, които харчат луди пари, за да събудят други умрели академични мозъци.

Насилих се да се усмихна. Оставаха му още три минути преди да се включи отново в инфосферата.

– А дали всички възстановени личности са били снабдени с дистанционно управляеми киборги?

– Какво? Как можа да ти хрумне, Брон? Нито един не е получавал киборг – той не би могъл да функционира.

– Защо?

– Това просто би разрушило ефекта от възстановителните процеси. Освен това би бил нужен безукорен материал за клониране и отново околна среда, възпроизведена с точност до последния детайл. Когато си имаш работа с възстановена личност, тя трябва да живее в своя свят, а той е стопроцентова имитация. Разбираш ли, момиченце? Сценарият, който ѝ въздейства, трябва да бъде съвършен. Да извадиш една личност от имитирания свят и да я хвърлиш ей така в бавното време...

Моля за извинение, но това е прастарият израз, който киберманияците използват, за да назоват... реалния свят.

– ...това означава просто да я изхвърлиш на боклука възможно най-бързо – довърши той.

Поклатих глава и тръгнах към вратата:

– Добре, Биби. Благодаря ти.

Оставаха тридесет секунди до момента, в който някогашният ми колега щеше да получи възможност да се отърве от „бавното време“. Помислих малко и казах:

– Биби, чувал ли си някога за възстановяването на личността на Джон Кийтс, един поет от старата Земя?

– Кийтс? О, разбира се, в текста на дипломната ми работа има подробен анализ на този случай. Марти Керълз е извършил възстановяването преди около петдесет години в Ню Кеймбридж.

– И какво е станало?

– Обикновеното. Личността е имала поведенчески аберации. Но преди да се разпадне, той е починал от смърт, изцяло предизвикана от възпроизвеждащите устройства. От някаква старинна болест – Биби хвърли поглед към часовника, усмихна се и повдигна кабела;

Преди да пхне шунта в щекера на черепа си, отново погледна към мен. Погледът му изразяваше почти блаженство. – Сетих се – каза той със замечтана усмивка: – От туберкулоза.

Ако нашето общество някой ден избере модела на върховенството на някой Голям брат като описания от Оруел, то би трябвало да се спре на следата, която човек оставя чрез кредитната си карта като инструмент за тоталитарен контрол. При икономика, напълно отхвърлила разплащането в брой и с незначителен остатъчен черен пазар, който почива на принципа на размяната, действията на един човек в реалното време могат да се проследят по сведенията, които оставя неговата (или нейната) вселенска разплащателна карта. Може да има строги закони, които защитават тайната на картата; но когато едно обществено брожение се превърне в тоталитарна буря, законите по принцип или се игнорират, или се отменят.

Следата от разплащателната карта на Джони през петте дни преди убийството показваше, че е човек с редовен живот и скромни разходи. Преди да проследя нишките, които се проточваха от листчето, глупаво бях пропиляла два дни да следя самия Джони.

Ето данните. Той живееше сам в Източния Бергсонов кошер. Една рутинна проверка показва, че живее там от около седем местни месеца – това прави по-малко от пет стандартни. Сутрин закусваше в близкото кафене и след това се отправяше през телепортатора към Ренесанс

Вектор, където работеше около пет часа в архива за печатни издания. Навярно събираше материали за някакво проучване. След това хапваше нещо от една сергия в двора, прекарваше час-два в библиотеката и накрая прекрачваше през теленортатора, за да се върне на Лусус или да отиде в някое любимо ресторантче на друга планета. В двадесет и два часа вече беше в квартирката си. Пътуваше през теленортатора повече от средностатистическия лусуски еснаф, но като се изключи това, в начина му на живот нямаше нищо забележително. Листчето от разплащателната карта показваше, че през седмицата преди убийството се бе придържал към обичайния си режим. Беше направил незначителни извънредни разходи – единия ден си бе купил обувки, на другия беше пазарувал в бакалията, а в деня на убийството се беше отбил в един бар на Ренесанс Вектор.

Срещнахме се на вечеря в малкия ресторант на улица „Червеният дракон“ близо до портала на Цингтао Ксихуанг Панна. Храната беше много гореща, с много подправки и много вкусна.

– Как вървят работите? – попита той.

– Превъзходно. По-богата съм с хиляда марки, отколкото в деня на нашата среща, и открих един чуден кантонски ресторант.

– Радвам се, че парите ми отиват за нещо смислено.

– Като стана дума за парите ви... какъв е техният източник? Висенето в някаква библиотека на Ренесанс Вектор едва ли ви носи голям доход.

Джони повдигна едната си вежда.

– Живея от едно малко... наследство.

– Надявам се, че не е прекалено малко. Имам нужда да ми се плаща.

– За нашите цели то ще бъде достатъчно, госпожо Ламия. Открихте ли нещо, което да заслужава интерес?

Свих рамене.

– Кажете ми какво правите в библиотеката?

– Дали това има отношение към нашите проблеми?

– Е, би могло да има.

Той ме погледна странно. Нещо в погледа му накара коленете ми да омекнат.

– Вие ми напомняте някого – тихо каза той.

– Така ли? Кого?

Във всеки друг случай ухажване от този род би ме накарало да се отдръпна.

– Една жена, която познавах някога... много отдавна
Прокара пръсти през челото си, сякаш бе почувствал внезапна умо-
ра или виене на свят.

– Как се казва?

– Фани.

Той изрече това име почти шепнешком. Знаех за кого говори. Джон Киитс е имал годеница на име Фани. Тяхната любовна история представлява низ от романтични страдания, които почти са подлудили поета. Когато бил на смъртния си одър в Италия, придружен от един-единствен спътник, Киитс се почувствал изоставен от приятелите си и от любимата и поръчал няколко неразпечатани писма от Фани и една къдрица от косата ѝ да бъдат изгорени заедно с тялото му.

Преди началото на тази седмица изобщо не бях чувала за Джон Киитс. До всички тези глупави сведения се бях добрала с помощта на инфотерма. Попитах:

– И така, какво правите в библиотеката? Киборгът се поизкашля.

– Издирвам едно стихотворение. Търся фрагменти от оригинала.

– Нещо от Киитс ли?

– Да.

– Не е ли по-лесно да се поръча по каталога?

– Разбира се. Но за мен е важно да видя оригинала... да го докосна.

Замислих се над това.

– За какво става дума в стихотворението? Той се усмихна – поне с уста. Очите с цвят на лешник продължаваха да изглеждат смутени.

– Нарича се „Хиперион“. Трудно е да се каже... за какво става дума в него. Струва ми се, че е творческа несполука. Киитс не е успял да го завърши.

– Да не би да искате да кажете, че вие не сте могли да го завършите?

Изражението му на стъписване изглеждаше съвършено истинско... освен ако изкуствените интелекти не са и съвършени артисти. Доколкото зная, биха могли да бъдат.

– Мили Боже – възкликна той, – аз не съм Джон Киитс. Това, че моята личност е възстановена по модела на Джон Киитс, не ме прави повече Киитс, отколкото името Лампа би превърнало вас в митично чудовище. Милион странични въздействия са ме отдалечили от този беден и тъжен гений.

– Казахте, че ви напомням Фани.

– Като спомен от съновидение. Дори по-слабо. Вие сте вземали

рибонуклеинови препарати за запаметяване, нали?

– Да.

– Нещо такова е и това, което помня. Спомени, които сякаш са...
кухи.

Един келнер, който беше човек, донесе кифлички с късмети.

– Би ли представлявало интерес за вас да посетите истинския Хиперион? – попитах аз.

– Какво е това?

– Една планета в покрайнините. Струва ми се, че е някъде отвъд Парвати.

Джони изглеждаше озадачен. Той беше разчупил кифличката, но още не бе прочел късмета си.

– Обикновено я наричат Планетата на поетите – казах аз. – Там дори има един град, наречен на ваше име... на името на Киитс.

Младият мъж поклати глава.

– Съжалявам, не съм чувал за това място.

– Как е възможно? Нима ИИ не знаят всичко? Той се изсмя кратко и рязко каза:

– Точно този знае много малко. След това прочете късмета си:
ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ВНЕЗАПНИ ПОРИВИ. Скръстих ръце.

– Вижте какво, като се изключи онзи трик с холографското изображение на банковия чиновник в офиса ми, нямам друго доказателство, че сте това, за което се представяте.

– Дайте си ръката.

– Ръката ли?

– Да. Която и да е. Благодаря ви. Джони обхвана дясната ми ръка с две ръце. Пръстите му бяха по-дълги от моите. Моите бяха по-силни.

– Затворете очи – нареди той.

Послушах го. Нямахше преход, В един миг бях седнала в „Синият дракон“ на улица „Червеният дракон“, а в следващия миг бях... никъде. Някъде. Стрелках се мълниеносно през сиво-синята инфоравнина, прелитах над хромовожълти информационни потоци и минавах над, под и между големи сияещи информационни банки, подобни на градове, ален небостъргачи, напъхани в черни ледове като в ножници, и обикновени информационни единици, съпоставими с лични записки или файлове, съдържащи частна документация. Те грееха в нощта като пламтящи петролни рафинерии. Над всичко това, почти недостъпни за погледа ми и сякаш уравновесени в изкривено пространство, висяха гигантските тегла на изкуствените интелекти – най-простите им средства за

комуникация. Те пулсираха като нажежени мълнии над безкрайния хоризонт. Някъде в далечината, почти неразличими в лабиринта от триизмерни неонов светлини, осветяващи за секунда мъничката планета с дъгоцветната светлина на информационната равнина, по-скоро чувствах, отколкото виждах нежните очи с цвят на лешник, които ме чакаха.

Джони пусна ръката ми. После разчупи моята кифличка и извади листчето с късмета. Там беше написано:

ИНВЕСТИРАЙТЕ ВНИМАТЕЛНО В НОВИ НАЧИНАНИЯ.

– Господи! – прошепнах аз.

Биби и по-рано ме бе водил в информационната равнина, но без да ми включва кабела, и усещането ми беше само сянка от това, което изпитвах в този момент. Има разлика, дали гледаш някое празненство с фойерверки на черно-бяло холовизионно филмче, или се намираш там.

– Как го правите?

– Утре ще имате ли напредък в разследването? – попита той.

– Утре – заявих аз – смятам да го приключа.

Е, може би не чак да го приключа, но поне да пораздвижи нещата. Последният разход, отбелязан в листчето от кредитната карта на Джони, беше сметката в бара на Ренесанс Вектор. Естествено, бях проучила този бар още първия ден и бях разговаряла с неколцина от постоянните посетители, понеже там нямаше барманчовек. Не бях попаднала на никой, който да си спомня за Джони. Бях ходила още два пъти, без да постигна по-голям успех. Ала на третия ден отидох отново, решена да стоя там, докато не излезе нещо наяве.

Барът определено не беше от класата на заведението с интериор от дърво и бронз, в което бяхме ходили с Джони на ТС2. Той беше сбутан на втория етаж на една рушаща се сграда, заобиколена от други постройки в окаяно състояние. Намираше се съвсем близо до библиотеката на Ренесанс Вектор, в която Джони прекарваше времето си. Не беше барът, където би се отбил на път към гелепортаторния площад, но бе тъкмо мястото, където би попаднал, ако срещнеш някой в библиотеката или близо до нея – някой, който би искал да поговори с него насаме.

Бях прекарала в бара шест часа и започвах да се чувствам ужасно измъчена от солените ядки и изветрялата бира, когато влезе един изпаднал старец. Разбрах, че е редовен клиент, по това, че не се спря на входа и не се огледа, а се насочи право към една малка масичка в дъното на салона и си поръча уиски още преди келнерътробот да беше спрял напълно пред него. Когато се настаних на неговата маса, забелязах, че не е чак толкова изпаднал, а по-скоро е от онези сломени от живота мъже и

жени, които бях виждала из вехтошарските магазинчета и около уличните сергии в квартала. Той повдигна уморен поглед към мен.

– Може ли да седна?

– Зависи, сестро. Какво продаваш?

– Купувам – отвърнах аз и седнах. Сложих халбата си с бира на масата и плъзнах към стареца една двуизмерна снимка на Джони. На нея се виждаше как той влиза във телепортаторната будка на ТС2. – Виждал ли си този тип?

Старецът хвърли поглед към снимката и отново съсредоточи цялото си внимание в уискито.

– Може би – рече той.

Махнах към келнера да дойде при нас и казах:

– Ако наистина си го видял, днес е щастлив ден за теб.

Старецът изпръхтя и потърка с длан сивата небръсната четина по бузите си.

– Ако е вярно, ще е за пръв път от дяволски дълго време – рече той и ме загледа втренчено. – Колко? И за какво?

– Информация. Колко – ще зависи от информацията. Виждал ли си го?

Измъкнах от джоба на туниката си една чернорборсаджийска банкнота от петдесет марки.

– Ами да.

Банкнотата се плъзна напред по масата, но остана в ръката ми.

– Кога?

– Миналия четвъртък. В четвъртък сутринта. Денят наистина съвпаднаше. Бутнах банкнотата към него и извадих още една.

– Сам ли беше?

Старецът облиза устни.

– Чакай да помисля... Струва ми се, че... не, ето там беше – той посочи към една маса в дъното. – Беше с още двама души. Единият... всъщност точно той е причината да си спомня.

– Какво искаш да кажеш?

Старецът потри палец о показалеца си. Жестът му беше стар като алчността.

– Разкажи за другите двама – ласкаво го подканих аз.

– Младият... твоят човек... беше с един от онези... знаеш ги... болните на тема природа, дето ходят с рокли. Непрекъснато ги показват по холовизията заедно с проклетите им дървета. Дървета?

– Храмер ли? – попитах учудено.

Какво би могъл да прави един храмер в този бар на Ренесанс Вектор? Ако е преследвал Джони, защо е бил облечен с роба? Това е все едно някой убиец да тръгне да си върши работата, облечен в клоунски дрехи.

– Да, храмер. С кафява роба и донякъде ориенталска външност.

– Мъж ли беше?

– Да, вече ти казах.

– Можеш ли да го опишеш по-подробно?

– Не. Храмер. Високо копеле. Не можах да видя лицето му много добре.

– А другият?

Старецът сви рамене. Извадих още една банкнота и сложих и двете близо до чашата си.

– Заедно ли дойдоха? – подсказах. – Тримата?

– Не знам... не мога... Не, чакай. Твоят тип и храмерът влязоха първи. Спомням си, че мярнах робата, преди другият да седне.

– Как изглеждаше другият мъж?

Старецът помахна на механичния робот и си поръча трето питие. Аз използвах картата си и келнерът се отдалечи, като се плъзгаше на шумните си отгласквачи.

– Като теб – рече той. – По някакъв начин приличаше на теб.

– Нисък ли беше? Със силни ръце и крака? Лусусианец?

– Да. Мисля, че да. Никога не съм ходил там.

– Нещо друго?

– Нямаше никаква коса – допълни старецът. – Само с... как се казваше... моята племенница носеше такава. Конска опашка.

– Плитка – казах аз.

– Да. Нещо такава.

Той понечи да се присегне за банкнотите.

– Още няколко въпроса. Караха ли се?

– Не. Мисля, че не. Разговаряха съвсем тихо. Мястото е доста празно но това време на деня.

– По кое време беше?

– Сутринта. Около десет часа. Това съвпадна с информацията от кредитната карта.

– Чу ли нещо от разговора?

– Тъ-ъ.

– Кой говореше най-много?

Старецът отпи от питието си и смръщи чело в размисъл.

– Отначало храмерът. Твоят човек сякаш отговаряше на въпросите му. В един момент изглеждаше изненадан.

– Шокиран ли?

– Ъ-ъ, просто изненадан. Сякаш мъжът с робата бе заявил нещо, което той не е очаквал.

– Каза, че отначало е говорел предимно храмерът. След това кой говореше? Моят човек ли?

– Ъ-ъ, оня с конската опашка. След това си тръгнаха.

– И тримата ли?

– Не. Твоят човек и конската опашка.

– Храмерът остана след тях ли?

– Да. Струва ми се, че да. Така мисля. Аз отидох до тоалетната. Когато се върнах, май вече го нямаше.

– Как си тръгнаха другите двама?

– Не знам, дявол да го вземе. Не съм им обръщал кой знае какво внимание. Аз си пиех, не съм си играл на шпионин!

Кимнах с глава. Механичният робот се приближи отново на колелата си, но аз го отпратих. Старецът го погледна сърдито в гърба.

– Значи не се караха, когато си тръгнаха? Никакъв признак за неразбирателство или за това, че единият принуждава другия да си тръгне?

– Кой това?

– Моят човек и плитката.

– Ъ-ъ. По дяволите, не знам – той погледна към банкнотите в мръсната си ръка, след това – към уискито в сервитьорския поднос на механичния робот, като вероятно съзнаваше, че няма да получи от мен повече нито от едното, нито от другото. – Всъщност защо ти е да знаеш всичката тая гадост?

– Търся този мъж – казах аз. Огледах бара. На масите седяха около двадесетина клиенти. Повечето от тях имаха вид на постоянни местни посетители. – Има ли тук някой, който може да ги е видял? Или някой друг, за когото да си спомняш, че е бил тук?

– Ъ-ъ – рече с досада той.

Тогава осъзнах, че очите на стареца бяха точно с цвета на уискито, което бе пил.

Станах и сложих една последна банкнота от двадесет марки на масата.

– Благодаря ти, приятел.

– Винаги си добре дошла, сестро. Механичният робот се търкаляше

към него още преди да бях стигнала до вратата.

Поех обратно към библиотеката, спрях се за малко на оживения телепортаторен площад и останах известно време там. Сценарият дотук: Джони се бе срещнал с храмера или храмерът го беше намерил – или в библиотеката, или навън, – когато е пристигнал късно сутринта. Двамата са отишли някъде да поговорят насаме – в бара – и нещо, което е казал храмерът, е изненадало Джони. Някакъв мъж с плитка – вероятно лусусианец – се е появил там и се е намесил в разговора. Джони и Плитката са си тръгнали заедно.

Известно време след това Джони се теленортира на ТС2, а после оттам се теленортира с някакъв друг човек – вероятно Плитката или храмера – на Мадиа, където някой е направил опит да го убие. Наистина го убива.

Твърде много неща липсват. Прекалено често употребявах израза „някакъв мъж“. Не можех да се похваля с кой знае какво, след като бях работила цял ден.

Размишлявах дали да се телепортирам обратно на Лусус, когато инфотермът ми изчурулика на запазената честота, която бях дала на Джони. Гласът му беше напрегнат.

– Госпожо Ламиа. Елате бързо, моля ви. Мисля, че току-що отново се опитаха. Да ме убият.

Координатите, които последваха, бяха на Източния Бергсонов кошер.

Хукнах към телепортатора.

Вратата на жилището на Джони бе леко открената. В коридора нямаше никой, от апартамента не се чуваха никакви звуци. Каквото и да се бе случило, то още не бе привлякло вниманието на властите.

Извадих автоматичния пистолет на баща ми от джоба на самото си, заредих един патрон в затвора и щракнах лазерния лъчев мерач с еднодннствено движение.

Влязох вътре приведена, насочила двете си ръце напред. Червената точка зашари по тъмните стени, мина покрай някаква евтина гравюра отсреща и попадна в един но-тъмен коридор, който водеше към жилището. Той беше празен. Дневната и холът също.

Джони лежеше на пода в спалнята с опряна до леглото глава. Чаршафът беше подгизнал от кръв. Той направи усилие да се изправи на крака, но падна назад. Плъзгачата се врата зад него беше отворена и от откритата се уличка отвъд нея духаше неприятно влажен изкуствен вятър.

Проверих единствения килер, тесния хол, кухненския бокс и се върнах, за да изляза на балкона. Гледката беше забележителна от височина около двеста метра върху извитата стена на кошера с изглед надолу към десетдесеткилометровата дълбочина на Транспортния изкоп. Покривът на кошера представляваше тъмна маса от греди на още стотина метра по-нагоре. Откъм главната улица проблясваха хиляди светлини, рекламни холоси и неоновы лампи, преливайки се в неясната далечина в искряща, пулсираща електрическа мъглявина.

По тази стена на кошера имаше стотици подобни балкони, които бяха до един празни. Най-близкият беше на двадесет метра. Тези балкони бяха от нещата, които наемните агенти изтъкваха като преимущество – Джони вероятно плащаше солидна допълнителна сума за външно пространство, – но те бяха абсолютно непрактични поради силния вятър, който духаше нагоре от вентилаторите и носеше обичайния прахотък и боклуци, както и неизменната кошерна миризма на петрол и озон.

Прибрах пистолета и се върнах да видя какво става с Джони.

Разрезът започваше от линията на косата му и стигаше до веждата. Раната беше повърхностна, но замърсена. Той беше седнал, когато се върнах от банята и притиснах срязаното място с един стерилен тампон.

– Какво се случи? – попитах.

– Двама души... чакаха в стаята, когато влязох. Бяха заобиколили алармените инсталации на балконската врата.

– Трябва да ви върнат парите, които плащате за данък охрана – казах аз. – Какво стана после?

– Бихме се. Те сякаш ме дърпаха към вратата. Единият имаше спринцовка, но аз успях да я избия от ръката му.

– Какво ги накара да си тръгнат?

– Задействах вътрешната алармена инсталация.

– Но не и охраната на кошера?

– Не. Не исках те да се намесват.

– Кой ви удари?

Джони се усмихна глупаво.

– Сам се подредих. Те ме пуснаха, аз се втурнах подире им, спънах се и се ударих в нощното шкафче.

– Не особено красива схватка и от двете страни – отбелязах.

Запалих една лампа и се заех да оглеждам килима, докато намерих ампулата, която се бе търкулнала под леглото.

Джони я погледна така, сякаш беше усойница.

– Какво предполагате? – попитах. – Пак ли СПИН II?

Той поклати отрицателно глава.

– Знам едно място, където можем да поискаме да й направят анализ – казах аз. – Предполагам, че е само хипнотичен транквилант. Искали са просто да ви отвлекат... не да ви убият.

Джони махна тампона и направи гримаса. Кръвта продължаваше да тече.

– Защо му е притрябвало на някого да отвлича един киборг?

– Вие ми кажете. Започвам да си мисля, че така нареченото убийство е било просто нескопосан опит за отвличане.

Джони отново поклати глава.

– Единият от мъжете имаше ли плитка? – попитах.

– Не знам. Носеха кепета и осмозни маски.

– Някой от тях беше ли достатъчно висок, за да е храмер или достатъчно силен, за да е лусусианец?

– Храмер ли? – Джони бе изненадан. – Не. Единият беше на ръст около средния в Мрежата. Она с ампулата би могъл да е лусусианец. Беше доста силен.

– Значи сте се хвърлили срещу един лусусиански главорез с голи ръце. Да не би да имате някакви биопроектори или увеличаващи силата импланти, за които да не знам?

– Не. Просто бях побеснял.

Помогнах му да се изправи на крака.

– Изкуствените интелекти могат ли да побесняват?

– Аз да.

– Хайде – казах, – знам една автоматизирана медицинска клиника, която оправя пострадали. След това ще дойдеш при мен за известно време.

– При вас? Защо?

– Защото сте надхвърлили нуждата само от детектив – заявих аз. – Сега имате нужда от бодигард.

Жилището ми не бе регистрирано в схематичната зоналност на кошера като апартамент; бях пренаела обновения горен етаж на едно складово помещение от един мой приятел, който се бе изпокарал с лихварите. Приятелят ми беше решил да емигрира на някоя колония в покрайнините и аз бях направила добра сделка, снабдявайки се с жилище само на един клик разстояние надолу по коридора от офиса ми. Околността бе малко сурова и понякога шумът от товарните докове заглушаваше разговора, но за сметка на това разполагах с десет пъти по-голямо пространство, отколкото има една нормална квартира, и можех да използвам

гирите и фитнесмашината у дома си.

Джони изглеждаше искрено заинтригуван от мястото, а аз се укорявах, че това ми доставя удоволствие. Оставаше само да започна да си слагам червило и руж заради този киборг.

– Та защо живеете на Лусус? – попитах го. – Повечето чужденци намират гравитацията мъчителна и пейзажа еднообразен. Освен това материалите, които проучвате, са в библиотеката на Ренесанс В. Защо сте тук?

Забелязах, че гледам и слушам много внимателно, докато той ми отговаряше. Косата му беше вдигната нагоре, разделена по средата и падаше на червеникавокафяви къдрици върху яката му. Имаше навика да обляга буза на юмука си, когато говори. Порази ме това, че неговият диалект бе всъщност пълната липса на диалект у човек, който е научил съвършено един нов език, но без тромавите недостатъци, присъщи на тези, за които езикът е матерен. А се долавяше и някакъв ритъм, който ми напомняше за обертоните на един крадец на котки, когото познавах, който бе израснал на Аскуит, тих свят в покрайнините на Мрежата, основан от преселници от някогашните Британски острови по време на Първата експанзия.

– Аз съм живял на много светове – рече той. – Моята цел е да наблюдавам.

– Като поет ли?

Той поклати отрицателно глава, примижа и внимателно докосна ръбовете на раната си.

– Не, аз не съм поет. Той е бил.

Независимо от обстоятелствата Джони притежаваше някаква енергия и виталност, каквито бях виждала при малцина мъже. Трудно е да се опише, но съм била на места, препълнени с много по-значителни личности, които се пренареждат така, че да кръжат в орбита около хора като него. Въпросът не бе само в неговата мълчаливост и чувствителност, имаше някаква сила, която той излъчваше дори и когато просто наблюдаваше.

– Вие защо живеете тук? – попита той.

– Аз съм се родила тук.

– Да, но сте прекарали детството си на Тау Сети Сентър. Баща ви е бил сенатор.

Не казах нищо.

– Много хора очакваха да влезете в политиката. Самоубийството на баща ви ли ви разубеди?

– Не беше самоубийство – възразих аз.

– Така ли?

– Всички журналистически репортажи и следствието съобщиха, че е самоубийство – допълних безизразно, – но това не бе вярно. Баща ми никога не би посегнал сам. на живота си.

– Значи е било убийство?

– Да.

– Независимо от факта, че не е имало никакъв мотив или сянка на подозрение срещу някого?

– Да.

– Разбирам – рече Джони. Жълтият отблясък от лампите на товарния док влизаше през прашните прозорци и правеше косата му да блести като нова мед. – Харесва ли ви да сте детектив?

– Когато се справям добре – казах аз. – Гладен ли сте?

– Не.

– Тогава хайде да поспим малко. Можеш да легнеш на кушетката.

– Често ли се справяте добре? – попита той. – С това да сте детектив?

– Утре ще видим.

На сутринта Джони се телепортира на Ренесанс Вектор горе-долу по обичайното време, почака за миг на площада и след това се телепортира в Музея на старите заселници на Сол Дракони Септем. Оттам отскочи до главния терминал на Нордхолм, а после се телепортира на храмерския свят Божията горичка.

Двамата бяхме изчислили времето предварително и аз го чаках на Ренесанс В., застанала в прикритието на сенките от колонадата.

Третият, който премина след Джони, бе мъж с плитка. Нямахме никакво съмнение, че е лусусианец – по кошерната бледност, масивността на мускулите и тялото и високомерната походка, би могъл да бъде моят отдавна загубен брат.

Той изобщо не погледна към Джони, но видях, че се изненада, когато киборгът направи кръг около порталите за междузвездни пътувания. Останах в прикритието си и успях само набързо да зърна неговата карта, но бих могла да се обзаложа на каквото и да било, че беше на агент за откриване на загубени вещи.

Плитката се държеше предпазливо в Музея на старите заселници – държеше Джони под око, но в същото време проверяваше дали някой не го следи. Аз бях облечена в джемпър за медитация на дзен-гностик, с изолационен визьор и всичко останало и изобщо не погледнах към тях,

когато завих към портала за междузвездни пътувания на музея и се телепортира директно на Божията горичка.

Чувствах се напрегната, че бях оставила Джони сам в музея и на Нордхолмския терминал, но това бяха обществени места и рискът беше пресметнат.

Джони дойде през портала за пристигащи на Светодървото точно навреме и си купи билет за екскурзията. Сянката му трябваше да тича, за да го догони, когато напусна прикритието си, за да се качи на борда на омнибусния плъзгач, преди да е заминал. Аз вече се бях настанила на задната седалка на горната палуба, а Джони намери едно място близо до предната част точно според плана ни. Сега бях облечена с обичайното туристическо облекло и видеонокълът ми бе един от десетината, които бяха включени, когато Плитката побърза да заеме мястото си три реда пред Джони.

Екскурзията из Светодървото е винаги забавна. Татко за пръв път ме заведе там, когато бях едва на три стандартни години – но сега, когато хидропланът са издигна над клони с размерите на скоростна автомагистрала и закръжи още но-нависоко около огромното стъбло, установих, че реагирам на беглите погледи на качулатите храмери с нещо близко до страх.

Двамата с Джони бяхме обсъждали разнообразни умни и безкрайно хитри начини да проследим Плитката, ако се появи, да го проследим до леговището му и да пожертваме, ако трябва, и седмици, докато разкрием неговата игра. Накрая аз избрах нещо ро-скромно от нашия хитър подход.

Омнибусът ни бе разтоварил близо до Мавърския музей и хората се трупаха на площада, разкъсвани от избора дали да похарчат десет марки за един билет да се образуват, или да отидат направо в магазина за сувенири, когато аз се приближих до Плитката, сграбчих го над лакътя и казах с разговорна интонация:

– Здравсти. Имаш ли нещо против да ми кажеш какво, но дяволите, искаш от моя клиент?

Една стара поговорка гласи, че лусусианците са ловки като стомашна сонда и горе-долу толкова приятни. Ако аз бях дала своя принос за първата част от токущо казаното, Плитката направи много, за да подсили втория предразсъдък.

Той беше бърз. Въпреки че моята привидно случайна хватка беше парализирала мускулите на дясната му ръка, ножът в лявата се развъртя нагоре и настрани за по-малко от секунда.

Паднах на дясната страна, при което ножът разреза въздуха на сантиметри от бузата ми; стоварих се на пважа, претърколих се, измъкнах неврозашеметителя и станах на едно коляно, за да посрещна заплахата.

Нямаше никаква заплаха. Плитката бе побягнал. От мен. От Джони. Той разблъска туристите настрана, скри се зад тях, устремен към входа на музея.

Прибрах зашеметителя обратно в калъфката му на китката на ръката си и също се затичах. Зашеметителите с невропаралитично въздействие са страхотно оръжие на близко разстояние – толкова лесни за прицелване, колкото и обикновените пистолети, без зловещите резултати, в случай че в зоната на попадение се окажат невинни хора, стоящи наблизо, – но не струват нищо на разстояние повече от осем-десет метра. При пълно разреждане можех да докарам на половината от туристите на площада отвратително главоболие, но Плитката бе вече твърде далеч, за да го поваля. Затичах се след него.

Джони изтича насреща ми.

Махнах му с ръка да се върне.

– Чакай ме вкъщи! – извиках. – Използвай връзката!

Плитката беше стигнал до входа на музея и погледна назад към мен; ножът все още беше в ръката му.

Той прескочи един турникет и разблъска туристите настрана, за да премине през вратите. Аз го последвах.

Едва когато стигнах до сводестата вътрешност на Голямата зала и го видях как си проправя път нагоре по претъпкания ескалатор към екскурзионния мецанин, разбрах накъде се е запътил.

Баща ми ме бе водил на храмерската екскурзия, когато бях на три години. Теленорталите бяха постоянно отворени; нужни бяха около три часа, за да се обходят всички маршрути с екскурзоводи из тридесетте свята, където храмерските еколози бяха съхранили малка част от природата, смятайки, че това ще удовлетвори Мавъра. Не можех да си спомня със сигурност, но ми се струваше, че пътеките представляваха затворени кръгове, като порталите бяха относително близо един до друг за лесно преминаване от страна на храмерските екскурзоводи и хората по поддръжката.

По дяволите!

Един униформен пазач близо до екскурзионния портал видя суматохата, когато Плитката влетя вътре, и пристъпи напред, за да пресече пътя на грубия нашественик. Дори от петнадесет метра успях да видя шока и неверието, изписани върху лицето на стария пазач, когато

залитна назад с щръкналата от гърдите му дръжка на дългия нож на Плитката.

Старият пазач – очевидно пенсионирано местно ченге – погледна надолу с пребледняло лице, докосна предпазливо кокалената дръжка, сякаш това бе някаква шега, и рухна но очи върху плочите на мецанина. Туристите се разпищяха. Някой извика за лекар. Видях как Плитката блъсна настрана един храмерски екскурзовод, и се хвърли през светещия портал.

Работата не вървеше така, както я бях замислила. Затичах се на скокове към портала, без да се бавя. Минах през него и почти с пързалане се озовах върху хлъзгавата трева на склона на някакъв хълм. Небето над нас бе лимоненожълто. Тропически аромати. Видях озадачени лица, обърнати към мен. Плитката беше преполовил разстоянието до другия телепортатор, преминавайки през грижливо подредени цветни лехи и грижливо подкастрирани градински храсти. Разпознах света Фуджи и се спуснах надолу по хълма, после отново се заизкачвах през цветните лехи, като следвах дирята на опустошение, оставена от Плитката.

– Спрете този човек! – изкрещях и осъзнах колко глупаво прозвуча.

Никой не се помръдна, с изключение на някаква японска туристка, която вдигна видеонокъла си и засне една серия.

Плитката погледна назад, промъкна се през група туристи, зяпнали с широко отворени очи, и пристъпи през телепортала.

Извадих отново зашеметителя и го размахвах срещу тълпата.

– Назад! Назад!

Те бързо направиха място.

Минах уморено през тях с вдигнат зашеметител. Плитката беше останал без нож, ала не знаех какви други играчки носи със себе си.

Искряща светлина върху вода. Виолетовите вълни на Mare Infinitum. Пътеката представляваше тесен дървен проход на десет метра височина над поддържащите я буйове. Тя водеше надалече в открито море, лъкатушейки над приказан коралов риф и островче от жълти саргасови водорасли, преди да завие обратно, но в края на пътеката едно тясно мостче водеше право към портала. Плитката бе минал през арката с надпис ВХОД ЗАБРАНЕН и бе преполовил мостчето.

Пробягах десетте крачки до края на платформата, настроих зашеметителя на пътен лъч и го превключих на пълен автомат, след което размахвах невидимия лъч на всички страни, сякаш пръсках с градински маркуч.

Плитката като че ли се препъна на половин крачка, но след това

измина последните десет метра до портала и се гмурна през него. Изругах и се качих до арката, без да обръщам внимание на виковете на един храмерски екскурзовод зад мен. Мярнах с поглед някакъв знак, който напомняше на туристите да наметнат термично облекло, и в следващия миг вече бях минала през портала. При прекосяването на телепортаторния екран изпитах едва доловимо усещане като от пръскане на душ.

Ревна виелица, шибача срещу извитото в дъга защитно поле, което превърна туристическата пътека в тунел през неистова белота. Сол Дракони Сеитем – най-северните райони, докдето влиянието на храмерите върху Всеобема беше ограничило колониалния проект за затопляне, с цел да се спасят арктическите призраци. Усещах стандартната гравитация 1,7 g на раменете си като тежестта на фитнесмашината. Срамота беше, че Плитката също е лусусианец; ако беше с физическите стандарти на Мрежата, нямаше да усетя никаква съпротива, ако го хванех тук. Сега щеше да се види кой е в по-добра форма.

Плитката се намираще на петдесет метра надолу по пътеката и поглеждаше назад през рамо. Другият телепортатор бе някъде наблизко, но виелицата поради виелицата всичко встрани от пътеката бе невидимо и недостъпно. Затичах с подскоци след него. От уважение към гравитацията това бе най-кратката от храмерските екскурзионни пътеки, която завиваше обратно само след около стотина метра. Чувах задъханото дишане на Плитката, докато го настигах. Беше ми лесно да тичам, нямаше никакъв начин той да ме изпревари до следващия телепортатор. Не виждах по пътеката други туристи и досега никои не ни бе проследил. Помислих си, че мястото не е лошо да го подложа на разпит.

Плитката беше на тридесет метра от изходния портал, когато се обърна, сниши се на едно коляно и се прицели с енергиен пистолет. Първият изстрел бе къс вероятно поради необичайната тежест на оръжието в гравитационното поле на Сол Дракони, но бе достатъчно близо, за да остави изпепелена следа от обгоряла пътека и разтопена вечна замръзналост на метър от мен.

Той се прицели отново.

Излязох във защитното поле, като си пробивах път с рамо през еластичното съпротивление и се препъвах в пресни до над кръста ми. Студеният въздух изгаряше дробовете ми и подгонен от вятъра сняг облени лицето и ръцете ми за секунди. Виждах Плитката, който ме търсеше от зоната на осветената пътека, но сумракът на виелицата вече работеше в моя полза, докато се хвърлих насреща му през пресните.

Плитката прокара силом главата, раменете и дясната си ръка през

стената на полето, примижавайки пред преградата от ледени частици, които в един миг покриха бузите и челото му. Вторият му изстрел беше високо и аз усетих горещината на куршума, когато премина над мен. Сега бях на десет метра от него; настроих зашеметителя на най-широк обхват и го изпразних в лицето му, без да си вдигам главата от снежната преспа, където бях паднала.

Плитката изпусна енергийния пистолет, който тупна в снега, и падна назад през защитното поле.

Изкрещях победоносно, но викът ми се загуби сред воя на вятъра. Поех със залитане към стената на полето. Чувствах ръцете и краката си като далечни предмети, нендовласти на болката и студа. Страните и ушите ми горяха. Избих от главата си мисълта за измръзване и се хвърлих срещу защитното поле.

Беше трета класа поле, конструирано да удържа навън стихииите и всичко с големина на арктически призрак, като в същото време да позволява на случайно заблудил се турист или верен на дълга си храмер да влезе обратно в пътеката, но както бях изнемощяла от студ, се блъсках в него около половин секунда като муха на пластмаса, а ходилата ми се подхлъзваха върху снега и леда. Накрая се хвърлих напред, тежко и тромаво се приземих и издърпах краката си вътре.

От внезапната топлина на пътеката започнах да треперя, без да мога да се спра. Когато се напрегнах да се изправа на колене и след това на крака, от мен се посипаха парчета ледена кора.

Плитката пробяга последните пет метра до изходния портал, дясната му ръка се люлееше като счупена. Болката от невропаралитичния изстрел на зашеметителя ми беше позната и не му завиждах. Той погледна още веднъж назад, когато се затичах към него, и след това премина отатък.

Мауи – Обетована. Въздухът беше тропически и миришеше на океан и растителност. Небето бе синьо като на старата Земя. Веднага видях, че пътеката ме бе отвела до един от няколкото плаващи острова, които храмерите бяха спасили от опитомяване от Хегемонията. Островът бе просторен, може би половин километър от единия до другия край, и от командния пункт на входния портал на една широка палуба, обкръжаваща главното стъбло на плавателното дърво, успях да видя широките плавателни листа, които се издуваха от вятъра, и индиговите кормилни лози, чиято опашата следа се проточваше далече назад. Изходният портал се намираще само на петнадесет метра по-надолу по някаква стълба, но веднага видях, че Плитката беше побягнал в противоположната

посока, по главната пътека, към една купчина от колиби и сергии недалеч от края на острова.

Само тук, на половината път по храмерския екскурзионен маршрут, разрешаваха човешки постройки да подслоняват изнурени пътници, докато си купуват нещо за освежаване или сувенири в полза на Храмерското братство. Затичах се надолу по широката стълба към пътеката, която беше под нея, все още треперейки, с дрехи, подгизнали от бързо топящия се сняг. Защо Плитката се бе затичал към хората, които се бяха скупчили там?

Видях ярките килими, изложени за даване под наем, и разбрах. Хокингвите килимчета бяха нелегални в повечето от световите на Мрежата, но все още бяха традиция на Мауи – Обетована поради легендата за Сайри; древните играчки с по-малко от два метра дължина и ширина един метър лежаха готови да понесат туристите над открито море и да ги върнат отново на плаващия остров. Ако Плитката се добереше до някое от тях... Спуснах се с пълен спринт, догоних лусусианеца на няколко метра от мястото, където бяха хокингвите килимчета, и го ударих точно под коленете. Претърколихме се на площадката, където бяха сергиите, и неколцината туристи там се развикаха и се разпръснаха.

Баща ми ме е научил на едно нещо, което за нещастие всяко дете забравя: добре обученият едър човек винаги е в състояние да надвие добре обучен дребосък. В случая и двамата бяхме приблизително равностойни. Плитката се отскубна и скочи на крака, като зае стойка за ориенталска борба, с изнесени навън ръце и разперени пръсти. Сега щеше да се разбере кой е по-добрият.

Плитката посрещна първия удар, имитирайки лъжливо движение с изпънатите пръсти на лявата си ръка, и като се завъртя, нанесе вместо това удар с крак. Аз се наведох, но стъпалото му ме удари достатъчно силно, за да парализира лявото ми рамо и горната част на ръката ми.

Плитката направи танцова стъпка назад. Последвах го. Той нанесе десен удар със свит юмрук. Блокирах. Нанесе саблен удар с лявата длан. Блокирах го с дясната. Плитката отстъпи назад, завъртя се и нанесе ритник с левия крак. Аз се наведох, хванах крака му, докато минаваше отгоре ми и го тръшнах на пясъка.

Плитката скочи. Аз го повалих с къс ляв прав. Той се претърколи и се надигна на колене. Ритнах го зад лявото ухо, възпирайки удара, колкото да го оставя в съзнание.

Прекалено много в съзнание, установих миг по-късно, когато той проби с четири пръста под гарда ми и се опита да ми нанесе удар в

сърцето. Вместо това нарани пластове мускули под дясната ми гърда. Халосах го с все сила в устата, при което той се търкулна близо до водата, разплиска кръвта си наоколо и остана да лежи неподвижен. Зад нас хората тичаха към изходния портал и крещяха на неколцината, които бяха останали, да повикат полиция.

Повдигнах евентуалния убиец на Джони за плитката, завлякох го до края на острова и натопих лицето му във водата, докато дойде на себе си. След това го преобърнах по гръб и го повдигнах за скъсаната му и изцапана предница на ризата. Разполагахме само с минута-две, докато дойдеше някой.

Плитката се втрени в мен със стъклен поглед. Аз го разтърсих и се наведох по-близо.

– Слушай, приятел – прошепнах, – ще си поговорим кратко, но откоровено. Ще започнем с това, кой си ти и защо безпокоиш човека, когото преследваш.

Почувствах вълната електричество, преди да видя синьото. Изругах и пуснах предницата на ризата му. Електрическата нимба сякаш изведнъж опасва цялото тяло на Плитката. Отскочих назад, но едва след като собствената ми коса се изправи нагоре и възбудените контролни аларми на инфотерма ми запищяха тревожно. Плитката отвори устата си, за да извика, и аз видях синьото вътре в нея като зле направен холосен специален ефект. Предницата на ризата му се сгърчи със съсък, почерня и избухна в пламък. Под нея на гърдите му се появиха сини петна като върху прегарящ дъвен филм. Петната се разшириха, съединиха се, отново се разшириха. Погледнах в гръдната му кухня и видях как органите му се стапят в син пламък. Той изкрещя отново, този път с глас, и видях как зъбите и очите му се разляха в син пожар.

Направих още една крачка назад.

Сега Плитката гореше, а синьото тлеене се бе сменило с оранжево-червени пламъци. Плътта му експлодира навън в огън, сякаш костите му се бяха запалили. След минута представляваше димяща карикатура на овъглена плът. Извърнах се настрани, сложих ръка на устата си и загърсих да видя лицата на малцината свидетели, за да проверя дали някой от тях би могъл да е направил това. В отговор срещнах широко отворени, изплашени очи. Далече над тях, от телепортала внезапно изскочиха сиви униформи на службата за сигурност.

По дяволите. Дървоплатната се раздвижиха и се развълнуваха над главата ми. Лъчисти паяжини, красиви дори на дневна светлина, пропърхваха между тропическата растителност със стотици цветове

оттенъци. Слънчевата светлина танцуваше по повърхността на синия океан. Пътят и към двата портала беше блокиран. Служителят от охраната, който предвождаше групата, извади оръжие.

С три крачки се добрах до хокинговото килимче, като се опитвах да си спомня от единственото ми пътуване две десетилетия преди това как се задействаха нишките за управление на полета. В отчаяние погалих шарките.

Килимчето се втвърди и се издигна на десет сантиметра от плажа. Вече чувах виковете на приближаващите се служители от сигурността, които бяха стигнали до тълпата. Някаква жена, облечена в крещящо облекло от Малкия Ренесанс, посочи към мен. Скочих от хокинговото килимче, събрах останалите седем килимчета и скочих обратно на своето. С мъка успях да намеря шарките за управление на полета под купчината килими и започнах да пляскам по ходовите лостове, докато килимчето полетя, като за малко не ме отхвърли от себе си, набирайки височина.

Петдесет метра по-нататък на тридесет метра височина изхвърлих останалите килимчета в морето и се обърнах, за да видя какво става на плажа. Неколцина от хората със сиви униформи се бяха скупчили около изгорелите останки. Един от тях насочи към мен сребърна палка.

Тънки болезнени иглички пропъльзяха по ръката, раменете и шията ми. Клепачите ми натежаха и за малко не се изхлузих от десния край на килимчето. Сграбчих отсрещния край с лявата си ръка, наведох се напред и с вдървени пръсти потупах шарката за набиране на височина. Докато се издигах отново, опипах десния си ръкав, търсейки собствения си зашеметител. Препаската на ръката ми беше празна.

Минута по-късно се изправих в седнало положение и се отърсих от повечето ефекти от зашеметяването, макар че пръстите ми продължаваха да горят и имах жестоко главоболие. Подвижният остров бе останал далече назад и с всяка секунда ставаше все по-малък. Преди един век островът щеше да се придвижва от отрядите делфини, докарани първоначално тук но времето на Хеджира, но умиротворителната програма на Хегемонията по време на въстанието на Сайри беше изстребила повечето от водните бозайници и сега островите бродеха вяло, понесли своя товар туристи от Мрежата и собственици на курорти.

Огледах хоризонтите за други острови, за някакъв признак, че някой от редките материци е наблизо. Нищо. Или по-точно – синьо небе, безкраен океан и нежни щрихи от облаци далече на запад. Или може би на изток?

Откачих инфотерма от токата на колана си и натиснах клавишите

за включване в общ достъп към инфосферата, след това спрях. В случай че властите ме бяха проследили дотук, следващата им стъпка щеше да бъде да установят местоположението ми и да изпратят след мен някой плъзгач или ЕМПС на службата за сигурност. Не бях сигурна дали биха могли да проследят моя инфотерм, когато се включех, но не виждах никаква причина да ги улеснявам. Натиснах клавиша за комуникационна линия на стендбай и отново се огледах наоколо.

Добра скорост, Брон. Рейнала се на двеста метра височина, на някакво тривековно хокингово килимче, с Бог знае колко много... или колко малко!... часа енергия в нишките му за полет, на може би хиляда или повече клика разстояние от каквато и да било суша. И без никаква ориентация. Страхотно. Скръстих ръце и седнах да помисля.

– Госпожо Ламиа?

Тихият глас на Джони ме накара почти да скоча от килимчето.

– Джони? – възрях се в инфотерма. Все още беше на стендбай. Индикаторът за обща комуникационна честота бе тъмен. – Джони, вие ли сте?

– Разбира се. Мислех, че никога няма да включите инфотерма си.

– Как ме открихте? На каква вълна се обаждате?

– Това няма значение. Накъде отивате? Засмях се и му казах, че нямам ни най-малка представа.

– Можете ли да ми помогнете?

– Почакайте – последва най-кратката секунда пауза. – Добре, хванал съм ви на един от спътниците за изготвяне на синоптични карти. Ужасно примитивно нещо. Хубаво е, че вашето хокингово килимче има пасивен повторител на импулси.

Взрях се в килимчето, което беше единственото нещо между мен и една дълга, ярка бездна до морето.

– Наистина ли? Другите могат ли да ме проследят?

– Биха могли – рече Джони, – но аз заглушавам специално този сигнал. Кажете сега къде искате да отидете?

– У дома.

– Не съм сигурен дали това е разумно, след смъртта на... а-а... нашия заподозрян.

Присвих очи, внезапно станала подозрителна.

– Откъде знаете? Аз не съм казвала нищо.

– Бъдете сериозна, госпожо Ламиа. Предавателите на службите за сигурност говорят само за това в поне шест свята. Те разполагат с прилично описание на вашата външност.

- По дяволите!
- Точно така. И тъй, къде бихте желали да отидете?
- Ви къде сте? – попитах аз. – Вкъщи ли?
- Не. Махнах се оттам, когато чух службите за сигурност да съобщават за вас по радиото. Намирам се... близо до някакъв телепортал.
- Точно там трябва да отида.

Огледах се отново наоколо. Океан, небе, едва забележими облаци. Поне не се виждат флотилии от ЕМПС-та.

- Добре – каза лишеният от плът глас на Джони.
- На по-малко от десет клика от мястото, където е сегашното ми местоположение, има един военен мултипортал с намален разход на енергия.

Засенчих очи и се завъртях на триста и шестдесет градуса.

- Има вятър – заявих аз. – Не знам на какво разстояние е хоризонтът на този свят, но сигурно е най-малко на четиридесет клика и не мога да видя нищо.

– Потопяема база – поясни Джони. – Поддържайте връзката. Аз ще поема управлението.

Хокинговото килимче отново се наклони, гмурна се веднъж и след това започна устремно да пада. Аз се държах с двете си ръце за него и потисках силното си желание да изкрещя.

– Потоняема – извиках срещу порива на вятъра, – на какво разстояние?

– Искате да кажете на каква дълбочина ли?

– Да!

– На осем фатома.

Превърнах древната мярка в метри. Този път наистина изкрещях:

– Това означава почти четиринадесет метра под водата!

– Къде другаде очаквате да бъде една потопяема база?

– Какво, но дяволите, очаквате да направя, да не дишам ли?

Океанът се втурна насреща ми.

– Не е необходимо – обади се инфотермът ми. – Хокинговото килимче има примитивно аварийно поле. То би трябвало лесно да издържи някакви си осем фатома. Моля ви останете на връзка.

Останах.

Джони ме чакаше, когато пристигнах. Потопяемата база беше тъмна и противно влажна от потта на изоставеността, телепортаторът беше от военна разновидност, каквато не бях виждала никога до този момент. За мен бе облекчение да се озова на слънце и на някаква градска улица,

където ме чакаше Джони.

Разказах му случилото се с Плитката. Вървахме из празни улици, покрай стари сгради. Небето бе бледосиньо и започваше да се свечерява. Наоколо не се виждаше никой.

– Ей – казах аз и се спрях, – къде сме? Това беше един невероятно подобен на Земята свят, но небето, гравитацията, структурата не приличаше на никое от местата, които бях посещавала. Джони се усмихна.

– Ще ви оставя да се досетите. Хайде да се разходим още малко.

Вляво от нас се виждаха развалини, докато се разхождахме по една широка улица. Спрях и се вгледах внимателно.

– Това е Колизеумът – отбелязах. – Римският колизеум на старата Земя – огледах старите сгради наоколо и калдъръмените улици, дърветата, които се полюшваха слабо под нежния ветрец. – Това е някаква реконструкция на град Рим от старата Земя – опитах се да съържа удивлението в гласа си. – Нова Земя?

В същия момент разбрах, че не е тя. Бях ходила безброй пъти на Нова Земя и небесните цветове, миризмите и гравитацията не бяха такива.

Джони поклати отрицателно глава.

– Тази планета не е в Мрежата.

Заковах се на място.

– Невъзможно.

По дефиниция всеки свят, който можеше да се достигне с телепортор, беше в Мрежата.

– Независимо от това не е в Мрежата.

– Къде е тогава?

– Това е Старата Земя.

Продължихме разходката си. Джони посочи към други развалини.

– Форумът – слизайки но едно дълго стълбище, той каза: – Пред нас е Piazza di Spagna, където ще пренощуваме.

– Старата Земя – изрекох първия си коментар след двадесет минути аз. – Пътуване във времето ли?

– Това не е възможно, госпожо Ламиа.

– В такъв случай тематичен парк? Джони се засмя. Смехът му беше приятен, без каквото и да било смущение, спокоен.

– Може би. Наистина не знам предназначението и функцията му. Това е... аналог.

– Аналог – примижах с очи срещу червеното залязващо слънце, което точно в този момент се виждаше в дъното на една тясна уличка. –

Прилича ми на холосите, които съм виждала от старата Земя. Изглежда истински, макар никога да не съм била там.

– Много е точен.

– Къде се намира? На коя звезда, имам предвид?

– Не й знам номера – рече Джони. – В звездния куп МЛЗ на съзвездие Херкулес.

Успях да не повтора казаното от него, но спрях и седнах на едно от стъпалата. С помощта на хокинговата тяга човечеството бе изследвало, колонизирало и свързало с телепортатори светове, отдалечени на много хиляди светлинни години. Но никой не се бе опитал да стигне до експлодиращите слънца на Сърцевината. Ние едва бяхме изпъзтели от люлката на един спирален ръкав. Съзвездие Херкулес.

– Защо Техноцентърът е построил дубликат на Рим в съзвездие Херкулес? – попитах.

Джони приседна до мен. И двамата погледнахме нагоре, тъй като в този момент вихрено ято от гълъби излетя като взрив и закръжи над покривите.

– Не знам, госпожо Ламиа. Има толкова много неща, които не съм научил... поне отчасти, тъй като не са ме интересували досега.

– Брон – подхвърлих аз.

– Моля?

– Наричай ме Брон.

Джони се усмихна и наклони глава.

– Благодаря ти, Брон. Искам да ти кажа нещо все пак. Не вярвам това да е дубликат само на Рим. Мисля, че е цялата стара Земя.

Сложих двете си ръце върху стопления от слънцето камък на стъпалото, на което седях.

– Цялата стара Земя? С всички нейни... континенти, градове?

– Така смятам. Не съм излизал от Италия и Англия, с изключение на едно пътешествие по море между тях, но мисля, че аналогът е пълен.

– Защо, за Бога?

Джони бавно кимна с глава.

– Сигурно наистина е така. Защо не влезем вътре да се нахраним и да поговорим още за това? Възможно е да има някаква връзка с въпроса, кой се опита да ме убие и защо?

„Вътре“ представляваше апартамент в една просторна къща в подножието на мраморното стълбище. Прозорците бяха с изглед към онова, което Джони наричаше „piazza“, и виждах нагоре по стълбата до просторната жълто-кафява църква на върха и надолу до площада,

където фонтан във формата на кораб пръскаше вода във вечерната неподвижност. Джони каза, че фонтанът е бил построен от Бернини, но името не означаваше нищо за мен.

Стаите бяха малки, но с високи тавани, с груби, но изящно изработени мебели от някаква епоха, която не ми бе позната. Нямаше никаква следа от електричество или съвременни уреди. Къщата не реагира, когато ѝ проговорих на вратата и отново в апартамента горе. Щом здрачът покри площада и града отгатакъ високите прозорци, единствените светлини бяха няколко улични лампи с газ или някакво още по-примитивно гориво.

– Това е от миналото на старата Земя – заключих аз и докоснах дебелите възглавници. Вдигнах ръката си, озарена от внезапно просветление. – Кийтс е умрял в Италия. В началото на... деветнадесети или двадесети век. Значи... тук сега е...

– Да. Началото на деветнадесети век. За да бъдем точни, 1821 година.

– Целият свят е един музей ли?

– О, не. Различните райони са си различни райони, разбира се. Зависи от аналога, който е бил търсен.

– Не разбирам.

Бяхме се преместили в претъпкана с тежки мебели стая и аз седнах на някаква причудливо изработена кушетка до един от прозорците. Тънък слой златна вечерна светлина все още докосваше шпила на червеникавокаменелата църква в горния край на стълбите. Гълъбите изпълваха с бели кръгове синьото небе.

– Милиони хора... киборги... ли живеят на тази фалшива стара Земя?

– Не вярвам – поклати Джони. – Само толкова, колкото са необходими за специфичния аналогов проект – той видя, че пак не разбирам, и си пое дъх, преди да продължи: – Когато се... събудих тук, имаше киборгови аналози на Джоузеф Севърн, на д-р Кларк, на стопанката на дома Анна Ангелети, на младия лейтенант Елтън и на някои други. Италиански собственици на магазини, собственикът на пивницата отгатакъ площада, който ни носеше храна, минавач, от тоя род. Не повече от двадесетина в най-добрия случай.

– Какво стана с тях?

– Вероятно са били... рециклирани. Като мъжа с плитката.

– Плитката... – Изведнъж се втрених в Джони през изпълващата се с мрак стая. – Той киборг ли беше?

– Без съмнение. Саморазрушението, описано от теб, напълно съвпада с начина, по който аз самият бих се отървал от този киборг, ако ми се наложеше.

Умът ми препускаше. Осъзнах колко глупава съм била, колко малко бях научила за каквото и да било.

– Значи някой друг ИИ се е опитвал да те убие?

– Така изглежда.

– Защо?

Джони направи неопределен жест с ръце.

– Вероятно за да изтрие някакъв квант знание, което би умряло с моя киборг. Нещо, което съм бил научил едва наскоро и за което другият ИИ... другите ИИ са знаели, че ще бъде унищожено при разрушаването на моите системи.

Станах, закрачих напред-назад и спрях до прозореца. Мракът се бе настанил вече напълно. В стаята имаше лампи, но Джони не се помръдна да ги запали и аз предпочитах полумрака. От него нереалността на онова, което чувах, бе още по-нереална. Надникнах в спалнята. Западните прозорци пропускаха последните остатъци от светлина; постелите сияеха в бяло.

– Ти си умрял тук – казах.

– Той – поправи ме Джони. – Аз не съм той.

– Но ти притежаваш неговите спомени.

– Полузабравени сънища. Има празноти.

– И все пак знаеш какво е чувствал.

– Спомням си онова, което конструкторите са смятали, че е чувствал.

– Разкажи ми.

– Какво?

Кожата на Джони беше много бледа в тъмното. Късите му къдри изглеждаха черни.

– Какво означава да умреш. Какво означава да се родиш отново.

Джони ми разказа с много нежен, почти мелодичен глас, като понякога преминаваше на английски – твърде архаичен, за да бъде разбран, но далече по-красив за ухото от хибридният език, на който говорим днес.

Разказа ми какво значи да бъдеш поет, обзет от стремеж към съвършенство, много по-суров към своите собствени усилия, отколкото и най-злостните критици. А критиците са били злостни. Неговото творчество е било отхвърляно, осмивано, описвано като вторично и глупаво. Твърде беден, за да може да се ожени за жената, която обичал, заема

пари на брат си в Америка и по този начин губи последната възможност за финансова обезпеченост... и след кратката слава, когато постига пълната зрелост на своите поетични сили, веднага става жертва на „туберкулозата“, отнела живота на майка му и на брат му Том. После – изпратен в изгнание в Италия, както се говори, „заради здравето му“, като е знаел през цялото време, че това означава самотна, мъчителна смърт на двадесет и шест годишна възраст. Говореше ми за страданието да вижда почерка на Фани върху писмата, чието отваряне за него е било прекалено болезнено; говореше за верността на младия художник Джоузеф Севърн, избран за придружител на Кийтс по време на пътуването от „приятели“, които накрая изоставили поета; за това, как Севърн се е грижил за умиращия и е стоял край него през сетните му дни. Разказа ми за кръвоизливите нощем, за д-р Кларк, който му правел кръвопускания и му предписвал „упражнения и чист въздух“, и за крайното религиозно и лично отчаяние, което довело Кийтс дотам да настоява собствената му епитафия да бъдат издяланите на камък думи:

„Тук лежи човек, чието име бе написано върху вода.“

Единствено крайно мъждивата светлина отдолу осветяваше високите прозорци. Лицето на Джони изглеждаше така, сякаш плуваше в наситения с нощни аромати въздух. Той разказваше как се събудил в леглото си след своята смърт, в леглото, където бил умрял, все още под грижите на д-р Кларк, за това, как си спомнил, че е поетът Джон Кийтс, така както човек си спомня самоличност от бързо избледняващ сън, докато през цялото време знае, че е нещо друго.

Разказа ми за продължилата илюзия, за пътуването обратно до Англия, за срещата с Фани, която не била Фани, и за почти умственото разстройство, породено от това. Разказа ми за своята неспособност да пише повече поезия, за нарастващото отчуждение от киборговите самозванци, за неговото оттегляне в нещо наподобяващо кататония, съчетана с „халуцинации“ от действителното му битие на И И в почти неразбираемия (за един поет от деветнадесети век) Техноцентър. И за окончателното рухване на илюзията и изоставянето на „проекта Кийтс“.

– В действителност – рече той – цялата проклета шарада ме караше да не мисля за нищо друго освен за един откъс в някакво писмо, написано от мен... от него... до брат му Джордж известно време преди да се разболе. Кийтс казва:

„Възможно ли е да няма по-висши същества, които се наслаждават на всяко грациозно, макар и инстинктивно положение, в което може да се озове умът ми, така както аз се забавлявам от бдителността на някой

хермелин или от страха на някой елен? Макар че уличната свада е нещо ненавистно, енергиите, които се проявяват по време на нея, са прекрасни. Чрез някое висше същество нашите разсъждения могат да придобият същия характер – макар и погрешни, те може да са прекрасни. Това е самото онова нещо, в което се състои поезията.“

– Смяташ, че... „проектът Кийтс“... е бил зло ли? – попитах аз.

– Убеден съм, че всичко, което мами, е зло.

– Може би ти си повече Джон Кийтс, отколкото желаш да приемеш.

– Не. Липсата на поетически инстинкт се прояви другояче дори и в хода на най-усърдно измислената илюзия.

Погледнах тъмните очертания на формите в тъмната къща.

– Изкуствените Интелекти знаят ли, че сме тук?

– Вероятно. Почти сигурно. Няма място, където бих могъл да отида, на което Техноцентърът да не може да ме проследи и да ме открие. Но ние избягахме от властите и от разбойниците в Мрежата, нали?

– Но сега ти знаеш, че твоят нападател е бил някой... някакво разузнаване в Техноцентъра.

– Да, но само в Мрежата. Подобно насилие не би било търпяно в Техноцентъра.

От улицата се чу шум. Надявах се, че е някой гълъб. Или може би вятърът, понесъл боклук над калдъръма.

– Как ще реагира Техноцентърът на моето присъствие тук?

– Нямам никаква представа.

– Сигурно това място е тайна.

– То е... нещо, което според тях няма отношение към човечеството.

Поклатих глава, безполезен жест в тъмното.

– Пресъздаването на старата Земя... възкресяването на... колко?... човешки личности като киборги на този пресъздаден свят... И И, които убиват ИИ... да е без значение! – аз се разсмях, но успях да овладеем смеха си. – Дявол да го вземе, Джони.

– Почти сигурно.

Отидох до прозореца, без да се интересувам, че бих могла да бъда мишена на някого от тъмната улица под нас, и извадих пипнешком една цигара. Бяха влажни от следобедното преследване из снежните преспи, но една се запали.

– Джони, преди малко, когато каза, че аналогът на старата Земя е пълен, аз възкликнах: „Защо, за Бога?“ и ти отвърна нещо от рода на: „Сигурно наистина е така.“ Това просто остроумна забележка ли беше,

или имаше нещо предвид?

– Имам предвид, че е възможно това наистина да е за Бога.

– Обясни ми.

Джони въздъхна в тъмното.

– Аз не разбирам точното предназначение на „проекта Кийтс“, нито на другите аналози на старата Земя, но подозирам, че това е част от някакъв проект на Техноцентъра отпреди поне седем стандартни века за осъществяване на Абсолютния Интелект.

– Абсолютния Интелект – повторих аз и издухах дим от устата си. – А-ха. Значи Техноцентърът се опитва да... какво... да създаде Бог?

– Да.

– Защо?

– Няма прост отговор, Брон. Точно толкова, колкото има прост отговор на въпроса, защо човечеството е търсило Бог в милиони образи в течение на десет хиляди поколения. Но при Техноцентъра интересът е по-скоро в търсенето на по-голяма резултатност, на по-надеждни начини за боравене с... променливите величини.

– Но Техноцентърът може да разчита на себе си и на мегаинфосферата на още двеста свята.

– И пак ще има празноти в... прогностичните възможности.

Изхвърлих цигарата си през прозореца, наблюдавайки как огънчето пада в нощта. Ветрецьт неочаквано стана студен. Сгуших се в себе си.

– По какъв начин всичко това... старата Земя, възкресителните проекти, киборгите... по какъв начин води това до създаването на Абсолютния Интелект?

– Не знам, Брон. Преди осем стандартни века, в началото на Първата информационна ера, един човек на име Норбърт Винер пише: „Може ли Бог да играе някаква смислена игра със своето собствено творение? Може ли който и да било творец, дори и да е ограничен, да играе някаква смислена игра със своето собствено творение?“ Човечеството се е занимавало неубедително с това чрез своите първоначални ИИ. Техноцентърът се бори с възкресителните си проекти. Може би програмата за ИИ е била завършена и всичко това остава функция на абсолютното Творение-Творец, една личност, чиито мотиви са толкова далече от схващанията на Техноцентъра, колкото тези на Техноцентъра – от схващанията на човечеството.

Раздвижих се из тъмната стая, блъснах една ниска масичка с коляно и останах нрава.

– И нищо от всичко това не ни дава отговор на въпроса кой се

опитва да те убие – заключих аз.

– Да.

Джони стана и се разходи до отсрещния край на стаята. Пламна клечка кибрит и той запали една свещ. Сенките ни заиграха по стените и тавана.

Джони се приближи и нежно сграбчи ръцете ми над лактите. Мека-та светлина оцветяваше къдриците и клепачите му в бакърено, очертаваше високите му скули и волевата брадичка.

– Защо си толкова упорита? – понита той. Взрях се в него. Лицето му беше само на сантиметри от моето. Бяхме еднакви на ръст.

– Пусни ме – казах.

Вместо това той се наклони напред и ме целуна. Устните му бяха нежни и топли, а целувката сякаш продължи часове. „Той е една машина – помислих си. – Човек, но отвътре машина.“ Затворих очи. Нежната му ръка докосна страната ми, шията, тила.

– Слушай – прошепнах аз, когато се разделихме за момент.

Джони не ме остави да довърша. Вдигна ме на ръце и ме отнесе в другата стая. Високото легло. Мекият дюшек и дебелият юрган. Светлината на свещта от другата стая трепкаше и танцуваше, докато ние се разсъблякохме един друг с някаква неочаквана неотложност.

Любихме се три пъти през онази нощ, отговаряйки всеки път на бавните, сладостни новели на докосването, топлината и близостта и на нарастващата сила на усещането. Спомням си, че втория път гледах надолу към него; очите му бяха затворени, косата му бе паднала свободно над челото, свещта осветяваше избилата но бледите му гърди червенина, неговите изненадващо силни ръце се издигаха нагоре, за да ме държат на място. В онзи миг той бе отворил очите си, за да ме погледне, и аз видях в тях отразени само чувството и страстта на момента.

Някъде призори заспахме и точно когато се обръщах настрани и се отдръпвах, почувствах хладното докосване на дланта му върху бедрото си с някакво покровителствено, случайно движение, без каквото и да било чувство за притежание.

Нападнаха ни точно преди разсъмване. Бяха петима, не лусусианци, но със здрави мускули, и петимата – мъже, които действаха добре заедно като екип.

Първият миг, в който ги чух, бе когато вратата на апартамента се блъсна и се отвори. Изгърколих се от леглото, застанах със скок встрани от вратата на спалнята и ги наблюдавах как влязоха вътре. Джони седна на леглото и извика нещо, когато първият насочи един зашеметител.

Джони си бе нахлузил памучни гащета преди да заспи, аз бях гола. Вярно е, че е неизгодно човек да се бие гол, когато противниците му са облечени, но най-големият проблем е психологически. Ако си в състояние да превъзмогнеш чувството за уязвимост, останалото е лесно да се компенсира.

Първият мъж ме видя, въпреки това реши да зашемети Джони и заплати за грешката си. Избих с крак оръжието от ръката му и го повалях на пода с един удар зад лявото ухо. Още двама нахълтаха в стаята. Този път и двамата бяха достатъчно умни, за да се заемат най-напред с мен. Другите двама се нахвърлиха срещу Джони.

Аз блокирах първия удар със стегнати пръсти, парирах един действително опасен ритник и отстъпих встрани. Вляво имаше висок скрин – горното чекмедже излезе лесно и беше тежко. Едрият мъж пред мен прикри лицето си с две ръце, вследствие на което дебелият дърво стана на трески, но инстинктивната му реакция го остави за секунда открит и аз се възползвах от мига, нанасяйки ритник с цялото си тяло. Мъж номер две изръмжа и падна по гръб върху своя партньор.

Джони се съпротивляваше, но един от нападателите го бе хванал за гърлото с душеща хватка, докато в това време другият го държеше за краката. Аз се надигнах от пода до клекнало положение, парирах удара от моя номер две и прескочих леглото. Типът, който държеше краката на Джони, излетя през стъклото и дървенията на прозореца, без да каже нито дума.

Някой се хвърли върху гърба ми и аз се претърколих заедно с него през леглото и пода, изправяйки го до стената. Този си го биваше. Той пое удара с рамо и се опита да ме улучи в нервния център под ухото. Допълнителните пластове мускули там го притесниха за момент, аз забих лакът дълбоко в стомаха му и се изтърколих настрани. Мъжът, който държеше Джони, го пусна и ми нанесе един ритник в ребрата като по учебник. Поех наполовина удара и почувствах, че поне едно от ребрата ми излезе от строя. После се завъртях и без да се стремя към каквато и да било елегантност, използвах лявата си ръка, за да размажа левия му тестикул. Мъжът изпищя и напусна играта.

Нито за миг не бях забравила зашеметителя, който беше на пода, нито пък последният от противниците го беше забравил. Той се обърна, втурна се към отдалечения край на леглото и се просна на четири крака, за да сграбчи оръжието. Вече определено усещайки болката от счупеното ребро, аз повдигнах масивното легло, както си беше с Джони върху него, и го стоварих върху главата и раменете на мъжа.

Пъхнах се под леглото откъм моята страна, измъкнах зашеметителя и се оттеглих в ъгъла.

Един от мъжете бе излязъл през прозореца. Намирахме се на втория етаж. Първият, който бе влязъл в стаята, продължаваше да лежи на прага. Онзи, когото бях изритала, беше успял да се изправи на едно коляно и на лакти. По кръвта от устата и брадичката му се досетих, че някое от ребрата му е пробил бяла дроб. Той дишаше много неравномерно. Леглото беше премазало черепа на другия мъж на пода. Типът, който душеше Джони, се бе свил близо до прозореца, държеше се за чатала и повръщаше. Зашеметих го, за да не вика, приближих се към другия, когото бях ритнала, и го повдигнах за косата.

– Кой ви изпрати?

– Оди се еби.

Той изплю малко кървава слюнка в лицето ми.

– Може би по-късно – казах аз. – Още веднъж, кой ви изпрати?

Допрях три пръста до страната му, където гръдният кош изглеждаше хлътнал, и натиснах.

Мъжът изкрещя и страшно преbledня. Когато се закашля, кръвта му изглеждаше прекалено червена върху фона на бледата му кожа.

– Кой ви изпрати?

Допрях четири пръста до ребрата му.

– Епископът!

Той направи опит да се отдръпне от пръстите ми.

– Кой епископ?

– Храма на Шрайка... Лусус... недейте, моля ви... о, по дяволите...

– Какво смятахте да правите с него... с нас?

– Нищо... о, по дяволите... недейте! Имам нужда от лекар, моля ви!

– Разбира се. Отговаряй.

– Да го зашеметим, да го откарваме... обратно в Храма... Лусус. Моля ви. Не мога да дишам.

– А мене?

– Да ви убием, ако се съпротивлявате.

– Добре – повдигнах го още малко за косата, – дотук добре. За какво им е?

– Не знам.

Той изкрещя много силно. Не откъсвах едното си око от вратата на апартамента. Зашеметителят все още беше в дланта ми, под кичура коса в юмрука.

– Не... знам... – зяпна с уста мъжът. Вече кървеше сериозно. Кръвта капеше върху ръката ми и лявата ми гърда.

– Как се добрахте дотук?

– ЕМПС... на покрива...

– Откъде се телепортирахте?

– Не знам... Заклевам се... някакъв град във водата. Колата е настроена да се върне там... моля ви!

Разкъсах дрехите му. Не се виждаше инфотерм. Никакви други оръжия. Точно над сърцето му имаше татуировка на син тризъбец.

– Гунда? – попитах аз.

– Да... От Братството на Парвати. Вън от Мрежата. Вероятно много трудно за проследяване.

– Всичките ли?

– Да... моля ви... помогнете ми с нещо... о... моля ви...

Той се свлече почти в безсъзнание.

Пуснах го, отстъпих назад и го облях с лъча на зашеметителя.

Джони седеше, разтриваше гърлото си и ме гледаше втръчено със странен поглед.

– Обличай се – казах аз. – Тръгваме.

Тяхното ЕМПС бе старо прозрачно викеново возило без каквото и да било дисково устройство. Догонихме нощта, преди да прекосим Франция, и погледнахме в тъмнината под нас, за която Джони каза, че била Атлантическият океан. Като се изключат светлините на някой случаен плаващ град или сондажна платформа, единственото осветление идваше от звездите и от широките като плувен басейн отблясъци на подводните колонии.

– Защо вземаме тяхното ЕМПС? – попита Джони.

– Искам да видя откъде са се телепортирвали.

– Той каза, че от Храма на Шрайка на Лусус.

– Да. Сега ще разберем.

Лицето на Джони едва се виждаше, когато погледна надолу към тъмното море на двадесет клика от нас.

– Мислиш ли, че онези мъже ще умрат?

– Единият вече е мъртъв – казах аз. – Типът с пробития бял дроб ще има нужда от помощ. Двама ще се оправят. Не знам какво е станало с онзи, който излезе през прозореца. Това засяга ли те?

– Да. Насилието беше... жестоко.

– „Макар че една улична свада е нещо ненавистно, енергиите, които се проявяват в нея, са прекрасни“ – цитирах аз. – Тези не бяха

киборги, нали?

– Мисля, че не.

– Следователно, има поне две групи, тръгнали да те заловят... ИИ и епископът на Храма на Шрайка. А ние все още не знаем защо.

– Сега наистина имам една идея.

Извъртях се в пенопластовото хоризонтално кресло. Съзвездията над нас – които не познавах нито от холоси на небето над старата Земя, нито от който и да било известен ми свят от Мрежата – хвърляха светлина точно колкото да ми дадат възможност да видя очите на Джони.

– Слушам те – казах аз.

– Твоето споменаване на Хиперион ме подсети – започна той. – Фактът, че аз не знаех нищо за него. Отсъствието на тази информация означаваше, че това е важно.

– Странният случай с кучето, което лае в нощта – подхвърлих аз.

– Какво?

– Нищо. Карай нататък. Джони се наклони по-близо.

– Единствената причина, поради която бих могъл да не знам за това, е, че някои елементи от Техноцентъра са блокирали познанията ми за него.

– Твоят киборг... – беше странно да говоря на Джони по този начин сега. – Ти прекарваш повечето от времето си в Мрежата, нали?

– Да.

– Не ти ли се е случвало да се натъкнеш някъде на нещо за Хиперион? От време на време непрекъснато го споменават в новините, особено когато култът към Шрайка е главната тема.

– Вероятно съм чувал, наистина. Вероятно затова бях убит.

Лежах по гръб и гледах звездите.

– Хайде да отидем да попитаме епископа – предложих аз.

Джони обясни, че светлините пред нас са аналог на Ню Йорк Сити от средата на двадесет и първи век. Той не знаеше във връзка с какъв възкресителен проект е бил изграден отново градът. Изключих автопилота и се спуснах по-ниско.

Високи сгради от епохата на фалическият символ в градската архитектура се издигаха от платата и лагуните на северноамериканското крайбрежие. В няколко от тях се виждаха горящи светлини. Джони посочи към една остаряла, но странно елегантна постройка, и каза:

– Емпайър Стейт Билдинг.

– Добре – кимнах аз. – Каквото и да е, ЕМПС-то иска да се приземи точно там.

– Безопасно ли е?

– Нищо в живота не е безопасно.

Оставих ЕМПС-то ни води и кацнахме на една малка открита площадка под шпила на сградата. Излязохме навън и застанахме на напукания балкон. Беше съвсем тъмно, като се изключат оскъдните светлини на сградата далече долу и звездите. Няколко крачки по-нататък неясен син отблясък очертаваше един телепортал на мястото, където някога вероятно са били вратите на асансьора.

– Аз ще вляза първа – казах, но Джони вече беше прекрчил отгатък.

Стиснах в дланта си взетия назаем зашеметител и го последвах.

Никога преди не бях ходила в Храма на Шрайка на Лусус, но нямаше никакво съмнение, че сега бяхме там. Джони стоеше на няколко крачки пред мен, но наоколо не се виждаше никой друг. Мястото беше хладно, тъмно и подобно на пещера, ако наистина би могло да има толкова широки пещери. Някаква страховита полихромна скулптура, която висеше на невидими кабели, се въртеше от полъха на неосезаеми ветрове. Двамата с Джони се обърнахме едновременно, когато телепорталът изчезна, сякаш не бе съществувал.

– Е, ние им свършихме работата, не е ли така? – прошепнах аз на Джони.

Дори шепотът сякаш отекна из осветената в червено зала. В моите планове не влизаше Джони да се телепортира в Храма заедно с мен.

После светлината като че ли започна да се изкачва нагоре, наистина без да осветява огромната зала, но разширявайки подозрението така, че можахме да видим полукръга мъже, които бяха там. Спомних си, че едни се наричаха заклинатели, а други – лектори, и че имаше още някаква категория, която съм забравила, но каквито и да бяха, изпитвах безпокойство, като ги гледах застанали там – най-малко две дузини – с роби, които представляваха вариации на червено и черно, и с лъщящи от червената светлина над тях високи чела. Никак не ми беше трудно да разпозная епископа. Той беше от моя свят, макар по-нисък и по-дебел от повечето от нас, а робата му беше много червена.

Не се опитах да скрия зашеметителя. Възможно бе, ако всичките се опитаха да се втурнат насреща ни, да се наложи да ги поваля до един на земята. Беше възможно, но не бе вероятно. Не виждах никакви оръжия, но под техните роби можеха да се скрият цели арсенали.

Джони пристъпи към епископа и аз го последвах. На десет крачки от мъжа спряхме. Епископът беше единственият, който не стоеше нрав.

Столтът му бе изработен от дърво и изглеждаше, сякаш можеше да се сгъне по такъв начин, че сложните облегалки, подпори, гръб и крака да се носят в сгънато състояние. Човек би могъл да каже същото и за масата мускули и сланина, която се виждаше под робата на епископа.

Джони направи още една крачка напред.

– Защо се опитахте да отвлечете моя киборг? – обърна се той към свещенослужителя на култа към Шрайка, сякаш останалите не бяхме там.

Епископът се изкикоти и поклати глава.

– Скъпо мое... същество... истина е, че ние желяхме твоето присъствие на нашето място за поклонение, но ти нямаш никакво доказателство, че сме замесени в каквото и да било опит да те отвлечем.

– Не ме интересуват никакви доказателства – заяви Джони. – Любопитен съм да разбера защо съм ви нужен тук.

Чух някакво шушнене зад нас и бързо се извъртях със зареден и насочен зашеметител, но широкият кръг от жреци на Шрайка бе неподвижен; повечето бяха извън обсега на зашеметителя. Прииска ми се да носех със себе си метателното оръжие на баща ми.

Гласът на епископа беше дълбок и плътен и сякаш изпълваше огромното пространство.

– Ти сигурно знаеш, че Църквата на Последното изкупление има сериозен и траен интерес към света Хиперион.

– Да.

– И сигурно съзнаваш, че през изминалите няколко века личността на поета Кийтс от старата Земя е била въткана в културните митове на хиперионската колония?

– Да. И какво?

Епископът потърка буза с огромния червен пръстен на единия от пръстите му.

– Така че, когато ти предложи да отидеш на поклонението пред Шрайка, ние се съгласихме, а когато се отрече от това предложение, изпаднахме в отчаяние.

Изражението на изумление върху лицето на Джони бе абсолютно човешко.

– Аз съм предложил ли? Кога?

– Преди около осем местни дни – рече епископът. – В тази зала. Ти дойде при нас с тази идея.

– Казах ли защо искам да отида на... на поклонението пред Шрайка?

– Ти каза, че това е... Мисля, че изразът, който употреби, беше... „важно за твоето образование“. Ние можем да ти покажем записа, ако желаш. Всички подобни разговори в храма се записват. Или можеш да получиш копие от записа, за да се увериш, когато намериш за удобно.

– Да – рече Джони.

Епископът кимна и някакъв клисар или какъвто бе там, дявол да го вземе, изчезна за момент в тъмното и се върна с един стандартен видеочин в ръка. Епископът кимна отново и облеченият в черно мъж пристъпи напред и подаде чина на Джони. Аз държах зашеметителя готов, докато той се върна обратно в полукръга от наблюдатели.

– Защо изпратихте гундите след нас? – попитах аз. Това беше първият път, когато се обръщах към епископа, и гласът ми прозвуча прекалено високо и грубо. Свещенослужителят от Храма на Шрайка направи някакъв жест с пухкавата си ръка.

– Господин Кийтс бе проявил интерес да вземе участие в нашето най-свято поклонение. Тъй като ние вярваме, че Последното изкупление наближава с всеки изминал ден, това не е никак маловажно за нас. Впоследствие нашите агенти докладваха, че господин Кийтс може да е станал жертва на едно или две нападения и че някакъв частен детектив... вие, госпожо Ламиа... сте виновна за унищожаването на киборгова бодигард, осигурен на господин Кийтс от Техноцентъра.

– Бодигард! – този път беше мой ред да изразя удивлението си.

– Разбира се – каза епископът. Той се обърна към Джони. – Господинът с плитката, убит наскоро по време на храмерската екскурзия, не беше ли същият човек, когото вие ни представихте като свой бодигард една седмица преди това? Той може да се види на записа.

Джони не отговори. Той сякаш се напрягаше, за да си спомни нещо.

– Във всеки случай – продължи епископът – ние трябва да получим вашия отговор относно поклонението преди края на седмицата. „Вечнозелена секвоя“ потегля от Мрежата след девет местни дни.

– Но това е храмерски дърволет – възкликна Джони. – Те не извършват дългия скок до Хинерион. Епископът се усмихна.

– В случая го нравят. Ние имаме основание да смятаме, че това може да е последното поклонение, спонсорирано от Църквата, и сме наели храмерския кораб при условие да бъде разрешено на колкото е възможно повече вярващи да заминат на пътешествието.

Епископът направи някакъв жест и облеченият в червено и черно мъже потънаха обратно в мрака. Двама заклинатели се приближиха, за да сгънат стола му, когато стана от него.

– Моля ви да ни съобщите своя отговор възможно най-скоро.

Той изчезна. Останалите заклинатели останаха да ни изпроводят навън.

Нямаше повече телепортали. Излязохме през главната врата на храма и застанахме на горното стъпало на дългото стълбище, загледани надолу към Главния булевард на кошерния център и вдишвайки хладния въздух, наситен с миризма на петрол.

Автоматичният пистолет на баща ми си беше в чекмеджето, където го бях оставила. Уверих се, че пълнителят е зареден, вкарах магазина обратно и занесох оръжието в кухнята, където се приготвяше закуската. Джони седеше край дългата маса и гледаше надолу през сивите прозорци към товарния док. Взех омлетите и сложих единия пред него. Той вдигна поглед към мен, докато наливах кафето.

– Вярваш ли му? – попитах аз. – Че това е било твоя идея?

– Ти видя видеозаписа.

– Записите могат да бъдат фалшифицирани.

– Да. Но този не е.

– Тогава защо си пожелал доброволно да отидеш на това поклонение? И защо твоят бодигард се опита да те убие, след като си разговарял с Църквата на Шрайка и с капитана на храмерския кораб?

Джони опита омлета, кимна с глава и загреба още с вилицата си.

– Бодигардът... ми е абсолютно непознат. Сигурно е бил прикрепен към мен през седмицата, която се е изтрила от паметта ми. Неговата истинска цел очевидно е била да се увери, че не съм открил нищо... или в случай че съм се натъкнал на нещо, да ме елиминира.

– Нещо в Мрежата, или в информационната равнина?

– В Мрежата, предполагам;

– Необходимо е да знаем за кого е работил той... и защо са го прикрепили към теб.

– Аз знам – заяви Джони. – Просто попитах. Техноцентърът ми отговори, че съм поискал бодигард. Киборгът е бил управляван от ИИ-връзка, която съответства на службата за сигурност.

– Попитай защо се е опитал да те убие.

– Направих го. Те категорично отричат, че е възможно такова нещо.

– В такъв случай защо този така наречен бодигард се мъкне подире ти една седмица след убийството?

– Отговарят, че като не съм поискал нова охрана, след моята... мое то преустановено функциониране... ръководството на Техноцентъра решило, че ще бъде благоразумно да ми осигурят защита.

Аз се изсмях.

– Защита. Защо, но дяволите, той побягна на храмерския свят, когато го настигнах? Те дори не се опитват да ти дадат някакво правдоподобно обяснение, Джони.

– Така е.

– Както и епископът не обясни как Църквата на Шрайка се е сдобила с телепортаторен достъп до старата Земя... или както го наричаш там онзи изкуствен свят.

– Ние и не попитахме.

– Аз не попитах, защото исках да се измъкна от онзи проклет Храм цяла-целеничка.

Джони, изглежда, не ме чу. Той си пиеше кафето и погледът му беше вторачен някъде другаде.

– Какво има? – запитах.

Той се обърна да ме погледне, почуквайки с нокътя на палеца долната си устна.

– Тук има един парадокс, Брон.

– Какъв?

– Ако моята цел наистина е била да отида на Хиперион... моя киборг да пътува дотам... аз не бих могъл да остана в Техноцентъра. Щеше да ми се наложи да вложа цялото си съзнание в самия киборг.

– Защо? – попитах, но още докато задавах въпроса, разбрах причината.

– Помисли. Информационната равнина сама по себе си е една абстракция. Общо смесване на компютърни и ИИ генерирани инфосфери и квази-перцепционната Гибсонова матрица, първоначално конструирана за хора оператори и понастоящем приета като обща територия за хората, машините и ИИ.

– Но хардуерът съществува някъде в действителния космос – настоя аз. – Някъде в Техноцентъра.

– Да, но това няма отношение към функционирането на съзнанието на ИИ – обясни Джони. – То може да е навсякъде, където припокриващите се инфосфери ми позволяват да пътувам... във всички светове на Мрежата, естествено, в информационната равнина и във всяка от конструкциите на Техноцентъра от рода на старата Земя... но единствено в тази околна среда аз мога да претендирам за „съзнание“ или да манипулирам със сензори и дистанционни управления, подобни на този киборг.

Оставих чашата си с кафе на масата и се загледах в предмета, който бях обичала като мъж предишната нощ.

– Така ли?

– Колониалните светове имат ограничени инфосфери – продължи Джони. – Доколкото поддържат някаква връзка с Техноцентъра чрез векторни предавания, това е по-скоро само... обмен на информация, по-скоро нещо като компютърните връзки от Първата информационна епоха... така да се каже, отколкото някакъв поток на съзнание. Инфосферата на Хиперион е примитивна до степен на несъществуване. А съдейки по моята възможност за достъп, Техноцентърът няма никакъв, абсолютно никакъв контакт с онзи свят.

– Това нормално ли е? – попитах аз. – Имам предвид, в случая с един колониален свят, отстоящ на такова голямо разстояние?

– Не. Техноцентърът има връзка с всеки колониален свят, с такива междузвездни варвари, като прокудените, и с други източници, които Хегемонията не би могла да си представи.

Седях зашеметена.

– С прокудените ли?

От Войната на Бреша няколко години преди това прокудените представляваха първостепенна заплаха за Мрежата. Мисълта, че Техноцентърът... същото онова сбирше от ИИ, което съветва Сената и Всеобема и което позволява на цялата ни икономика, телепортаторна система и технологическа цивилизация да функционират... мисълта, че Техноцентърът е във връзка с прокудените, беше страшна. И какво, по дяволите, имаше предвид Джони с това „други източници“? Точно в този момент наистина не исках да знам.

– Но ти спомена, че за твоя киборг е възможно да отпътува дотам? – напомних аз. – Какво имаше предвид, когато каза „да вложи цялото си съзнание“ по отношение на твоя киборг? Може ли един ИИ да стане... човек? Ти можеш ли да съществуващ единствено в твоя киборг?

– Вече е правено – тихо изрече Джони. – Веднъж. Реконструкция на личността, не много по-различна от моята. Един поет от двадесети век на име Езра Паунд. Той изоставил своята И И личност и избягал от Мрежата в киборга си. Но реконструкцията Паунд беше безумна.

– Или разумна – вметнах аз.

– Да.

– Значи всички данни и личността на даден ИИ могат да оцелеят в органичния мозък на един киборг.

– Естествено, че не, Брон. Дори и една стотна от процента от цялото ми съзнание не би оцеляла при прехода. Органичните мозъци не могат да обработват и най-примитивната информация по начина, по който

можем ние. Резултантната личност не би била ИИ личността... нито едно истинско човешко съзнание или киборг...

Джони млъкна по средата на изречението и се обърна, за да погледне през прозореца.

След една дълга минута аз се обадих:

– Какво има? – пресегнах се, но не го докоснах.

Той заговори, без да се обръща.

– Може би сгреших, като казах, че съзнанието не би било човешко – прошепна той. – Възможно е резултантната личност да е човешка, засегната от известна божествена лудост и метачовешка перспектива. Тя би могла да бъде прочистена от всичката памет на нашата епоха, от цялото съзнание на Техноцентъра... би могла да бъде човекът, който киборгът е бил програмиран да бъде... Джон Кийтс.

Джони се обърна от прозореца и затвори очи. Гласът му беше дрезгав от вълнение. За първи път го чувах да рецитира поезия:

Фанатиците си имат свои блянове,
с които съчиняват свой сектантски рай;
от най-възвишената висота на своя блян
дивакът също се догажда за Небето;
жалко, че те не са нахвърлили на пергамент
сенките на мелодична реч.
Непознали славата живеят те, мечтаят и умират;
тъй като единствено поезията може да разкаже
техните мечтливости, само с красивия слог на думите
тя може да спаси въображението от магията на мрака
и от нямото чародейство. Кой бимогъл да каже:
„Ти не си Поет – не можеш да разкажеш своите мечти?“
Защото всеки, чието сърце не е бездушна буца,
е имал видения и би говорил, ако е обичал,
и е добре закърмен с майчиното слово.
Дали мечтата, която предстои сега да бъде споделена,
е на Поет или на Фанатик,
ще стане ясно, когато този страстен писар,
ръката ми – е в гроба.

– Не разбирам – казах. – Какво означава това?

– Това означава – нежно се усмихна Джони, – че аз знам какво решение съм взел и защо съм го взел. Искях да престана да бъда киборг и да стана човек. Искях да отида на Хиперион. Все още го искам.

– Преди седмица някой те уби заради това решение – напомних му

аз.

– Да.

– И ти искаш отново да се опиташ?

– Да.

– Защо не вложиш съзнание в твоя киборг тук? Защо не станеш човек в Мрежата?

– Изобщо не би се получило – поклати глава Джони. – Онова, което ти виждаш като сложно междузвездно общество, е само една малка част от матрицата на реалността на Техноцентъра. Аз бих бил в постоянна конфронтация с Изкуствените Интелекти и оставен изцяло на тяхната милост. Личността на Кийтс... действителността... изобщо не би оцеляла.

– Добре – рекох, – ти трябва да се измъкнеш от Мрежата. Но има други колонии. Защо Хиперион?

Джони хвана ръката ми. Пръстите му бяха дълги, топли и силни.

– Не разбираш ли, Брон? Тук има някаква връзка. Напълно възможно е мечтите на Джон Кийтс за Хиперион да са някакъв вид транстемпорално общуване между неговата тогавашна персона и сегашната му личност. Дори и да не е нищо друго, Хинерион е ключовата мистерия на нашата епоха – физическа и поетическа – и твърде е възможно той... аз да съм се родил, умрял и отново родил, за да го изследвам.

– Това ми звучи налудничаво – отбелязах аз. – Мания за величие.

– Почти сигурно – засмя се Джони. – И никога не съм бил по-щастлив! – той ме сграбчи под раменете и ме изправи на крака, обвинил ме с ръцете си. – Ще дойдеш ли с мен, Брон? Ще дойдеш ли с мен на Хиперион?

Примигнах от изненада както от въпроса му, така и от отговора, който ме изпълни като напор от топлина.

– Да – заявих твърдо. – Ще дойда.

След това влязохме в мястото за спане и се любихме през останалата част от деня, като най-накрая заспахме и се събудихме при слабата светлина на Смяна три в индустриалния изкоп навън. Джони лежеше на гръб, отворил лешниковите си очи, и гледаше втренчено в тавана, потънал в мисли. Но не дотолкова, че да не се усмихне и да ме прегърне с ръка. Аз допрях бузата си до него, сгуших се в малката извивка на границата между рамото и гърдите му и отново заспах.

Бях облечена с най-хубавите си дрехи – костюм от тежък габардин, блуза от ренесансова коприна с хематит по врата, триъгълна шапка „Юлин Бре“ със завити нагоре краища – когато на другия ден двамата с

Джони се телепортирахме на ТС2. Оставих го в бара с интериор от дърво и месинг близо до централния терминал, но преди това му подадох, пъхнат в една книжна кесия, автоматичния пистолет на баща ми и му казах да застреля всеки, който си позволи да го погледне накриво.

– Английският език на Мрежата е толкова изтънчен – каза той.

– Този израз е по-стар от Мрежата – подхвърли аз.

– Просто постъпи така.

Стиснах му ръката и тръгнах, без да се оглеждам назад.

Взех едно въздушно такси до Административния комплекс и изминах пеша пътя през около девет охранителни поста, преди да ме пуснат на територията на Центъра. Изминах пеша разстоянието от половин клик през Еленовия парк, наслаждавайки се на лебедите в близкото езеро и на красивите бели сгради върху хълма в далечината, след което последваха още девет пропускателни пункта, докато накрая една жена от службата за сигурност на Центъра ме поведе нагоре по покритата с плочи пътека към Правителствения дом – ниска красива сграда, разположена сред цветни градини и залесени с дървета хълмове. Въведох ме в елегантно обзаведена чакалня, но едва сварих да седна на един автентичен дохеджирски „де Кунинг“, когато се появи някакъв адютант и ме въведе в частния кабинет на президента.

М сина Гладстоун излезе пред бюрото си, за да се ръкува с мен, и ме покани да седна. Беше странно да я видя отново лично след всичките онези години, през които я бях гледала по ХХВ. Тя беше още по-впечатляваща на живо: косата ѝ бе късо подстригана, но сякаш се издигаше назад на сивобели вълни; скулите и брадичката ѝ бяха остри като на Линкълн – според твърденията на всички падащи си по историята учени мъже, – но онова, което доминираше в лицето ѝ и караше човек да се чувства така, сякаш се намира в присъствието на един наистина оригинален човек, бяха големите, тъжни кафяви очи.

Почувствах устата си пресъхнала.

– Благодаря, че ме приехте, госпожо президент. Знам колко сте заета.

– Никога не съм толкова заета, че да не мога да те приема, Брон. Точно както баща ти не беше толкова зает, че да не може да ме приеме, когато аз бях една млада сенаторка.

Кимнах с глава. Татко на времето бе казал веднъж, че Мейна Гладстоун е единственият гениален политик в Хегемонията. Той знаеше, че един ден тя ще стане президент независимо от късния ѝ старт в политиката. Искаше ми се баща ми да беше жив, за да може да види това с

очите си.

– Как е майка ти, Брон?

– Добре е, госпожо президент. Вече рядко напуска старата ни лятна къща на Фрийхолм, но я виждам всяка Коледа.

Гладстоун кимна с глава. Тя беше седнала непринудено на края на едно масивно писалище, което, както пишеха жълтите вестници, някога е принадлежало на някакъв убит президент – не Линкълн – на Съединените щати отпреди Грешката, но сега се усмихна и като заобиколи писалището, седна на простия стол зад него.

– Баща ти ми липсва, Брон. Иска ми се да беше в тази администрация. Видя ли езерото, като влизаше?

– Да.

– Спомняш ли си как си играехте и пускахте лодки с моя Кристън, когато и двамата току-що бяхте проходили?

– Съвсем слабо, госпожо президент. Била съм доста малка.

Мейна Гладстоун се усмихна. Някакъв вътрешен телефон иззвъня, но тя му махна да млъкне.

– С какво мога да ти помогна, Брон? Аз си поех дъх.

– Госпожо президент, може би знаете, че работя като независим частен детектив... – не изчаках кимването ѝ. – Един случай, над който работя в последно време, ме върна обратно към самоубийството на баща ми...

– Брон, знаеш, че то беше разследвано най-щателно. Видях доклада на комисията.

– Да – казах. – Аз също. Но наскоро открих някои много странни неща за Техноцентъра и неговото отношение към света Хиперион. Вие с татко не работехте ли над един закон, който щеше да вкара Хинерион в Протектората на Хегемонията?

Гладстоун кимна утвърдително.

– Да, Брон, но през същата година се разглеждаха кандидатурите и на още десетина други колонии. Нито една от тях не беше приета.

– Вярно. Но Техноцентърът или Консултативният съвет на И И проявиха ли някакъв специален интерес към Хинерион?

Президентът почука с писалка по долната си устна.

– Каква информация имаш, Брон? Понечих да отговоря, но тя вдигна назидателно пръст.

– Почакай! – натисна бутона на един вътрешен телефон. – Томас, излизам за няколко минути. Моля те, погрижи се търговската делегация от Сол Дракони да не скучае, ако закъснея малко за срещата.

Не я видях да натиска нещо, но неочаквано близо до стената в дъното на стаята зажува един телепортал в синьо и златно. Тя ми направи знак аз да мина първа.

Равнина от златна, висока до коленете трева се простираше до хоризонти, които изглеждаха по-далечни от нормалното. Небето беше бледожълто, с лъскави медни нишки, които можеше да са облаци. Не успях да позная света.

Мейна Гладстоун прекрачи през портала и докосна инфотерма на ръкава си. Телепорталът угасна. Топъл ветрец повя аромати на подправки към нас.

Гладстоун докосна отново ръкава си, погледна към небето и кимна с глава.

– Съжалявам за притеснението, Брон. Кастрон-Ройксел няма никаква инфосфера, нито каквито и да било спътници. Моля те, продължи сега с това, което беше започнала да казваш. На каква информация си се натъкнала?

Погледнах наоколо към празните тревни площи.

– Нищо, което да изисква чак толкова сигурност... вероятно. Токущо открих, че Техноцентърът като че ли проявява много голям интерес към Хинерион. Освен това те са построили нещо като аналог на старата Земя... цял един свят!

Ако бях очаквала шок или изненада, бях разочарована. Гладстоун кимна:

– Да. Знаем за аналога на старата Земя. Бях силно изненадана.

– В такъв случай защо никога не е съобщавано за това? Ако Техноцентърът е в състояние да построи отново старата Земя, много хора биха се заинтересували от това.

Гладстоун тръгна да се разхожда и аз поех редом с нея, като стъпвах по-бързо, за да мога да следвам нейните широки крачки.

– Брон, не би било в интерес на Хегемонията да огласява подобен факт. Нашите най-добри разузнавателни източници нямат никаква представа защо Техноцентърът нрави подобно нещо. Не могат да дадат никакво обяснение. Най-добрата политика в момента е да изчакаме. Каква информация имаш ти за Хиперион?

Нямах каквато и да било представа дали бих могла да се доверя на Мейна Гладстоун, все едно дали беше консерватор, или не. Но знаех, че ако искам да получа информация, трябва да дам някаква и аз.

– Те са създали аналогова реконструкция на един староземски поет – казах – и, изглежда, са обзети от манията да крият от него всякаква

информация за Хинерион.

Гладстоун отскубна един дълъг стрък трева и го засмука.

– Киборгът Джон Кийтс.

– Да – внимавах да не показвам изненада този път.

– Знам, че баща ми полагаше всички усилия да издейства статут на Протекторат за Хиперион. В случай че Техноцентърът е имал някакъв специален интерес към това място, възможно е да са имали и нещо общо... да са манипулирали ...

– Неговото привидно самоубийство?

– Да.

Вятърът раздвижи златната трева на вълни. Нещо много дребно се шумугна в стеблата в краката ни.

– Това не е невъзможно, Брон. Но нямаше абсолютно никакви доказателства. Кажете ми, какво възнамерява да направи този киборг?

– Първо ми обяснете защо Техноцентърът толкова се интересува от Хинерион. По-възрастната жена разпери ръце.

– Ако знаехме това, Брон, щях да спя по-спокойно нощем. Доколкото ни е известно, Техноцентърът от векове има идея фикс по отношение на Хиперион. Когато президент Йевшенски разрешил на крал Били от Аскуит да реколонизира планетата, това едва не предизвикало истинско отцепване на Изкуствените Интелекти от Мрежата. Неотдавна изграждането на наш векторен предавател там доведе до приблизително подобна криза.

– Но ИИ не се отделиха.

– Не, Брон, изглежда, че каквато и да е причината за това, те се нуждаят от нас почти толкова силно, колкото и ние от тях.

– Но ако се интересуват толкова много от Хиперион, защо не разрешат влизането му в Мрежата, така че и самите те да могат да ходят там?

Гладстоун прокара ръка през косата си. Бронзовите облаци високо в небето се къдреха в нещо, което наподобяваше фантастичен струен поток.

– Те са непреклонни относно това Хиперион да не бъде приет в Мрежата – рече тя. – Интересен парадокс. Кажете ми какво смята да направи киборгът.

– Първо ми кажете защо Техноцентърът е обсебен от мисълта за Хиперион.

– Не знаем със сигурност.

– Най-вероятното предположение тогава. Президент Гладстоун извади стръкчето трева от устата си и се загледа в него.

– Смятаме, че Техноцентърът се е заловил с един действително невероятен проект, който ще им позволи да предсказват... всичко. Да боравят с всяка променлива величина от пространството, времето и историята като с квантум от управляема информация.

– Техният „Проект за Абсолютния Интелект“ – казах аз, съзнавайки, че проявявам непредпазливост, но без да се интересувам от това.

Този път президент Гладстоун наистина беше стресната.

– Откъде знаеш за него?

– Какво общо има този проект с Хиперион? Гладстоун въздъхна.

– Не знаем със сигурност, Брон. Но това, което знаем, е, че на Хиперион има някаква аномалия, която те не са били в състояние да включат като фактор в техния прогностичен анализ. Чувала ли си за така наречените Гробници на времето, които Църквата на Шрайка е обявила за свещени?

– Разбира се. Те са затворени за туристи от известно време.

– Да. Вследствие на един инцидент с някакъв изследовател, случил се там преди няколко десетилетия, нашите учени потвърдиха, че антиентропните полета около Гробниците на Времето не са просто някаква защита срещу разрушителния ефект на времето, каквото е било широко разпространеното мнение.

– Какво са те?

– Останки от някакво поле... или сила... която фактически е задвижила Гробниците и тяхното съдържание назад във времето от някакво далечно бъдеще.

– Съдържание ли? – успях да кажа аз. – Но Гробниците са празни. Още откакто са открити.

– Празни са сега – рече Мейна Гладстоун. – Но съществуват доказателства, че са били пълни... ще бъдат пълни... когато се отворят. В нашето близко бъдеще.

Взрях се в нея.

– Колко близко?

Тъмните ѝ очи останаха кротки, но движението на главата ѝ беше решително.

– Вече ти казах твърде много, Брон. Забранено е да го повтаряш. Ние ще се погрижим да осигурим това мълчание, ако е необходимо.

Прикрих собственото си смущение, като намерих един стрък трева и го задъвках.

– Добре – рекох. – Какво ще излезе от Гробниците? Чуждоземни? Бомби? Някакъв вид капсули за обратно време?

Гладстоун се усмихна сдържано.

– Ако знаехме това, Брон, щяхме да сме изпреварили Техноцентъра, а ние не сме – усмивката изчезна. – Според нашата хипотеза Гробниците имат връзка с някаква бъдеща война. Някакво уреждане на бъдещи сметки може би чрез реорганизиране на миналото.

– Война между кого, за Бога? Тя отново разтвори ръце.

– Трябва да се връщаме, Брон. Би ли ми казала, моля те, какво смята да прави киборгът сега?

Наведох поглед, след това отново погледнах нагоре и срещнах нейния неподвижно втренчен взор. Не можех да се доверя на никого, но Техноцентърът и Църквата на Шрайка вече знаеха плановете на Джони. Ако това бе някаква тройна игра, може би всяка от страните трябваше да знае, в случай че има поне един свестен в групата.

– Ще вложи цялото си съзнание в киборга – доста неуверено отговорих аз. – Той ще стане човек, госпожо Гладстоун, и тогава ще замине за Хиперион. Аз отивам с него.

Президентът на Сената и Всеобема, главен служител в едно правителство, което обхващаше почти двеста свята и милиарди хора, ме гледа мълчаливо продължително време. След това каза:

– В такъв случай той планира да замине с храмерския кораб на поклонението.

– Да.

– Не – рече Мейна Гладстоун.

– Какво искате да кажете?

– Искам да кажа, че на „Вечнозелена секвоя“ няма да бъде разрешено да напусне космоса на Хегемонията. Няма да има никакво поклонение, освен ако Сенатът не реши, че това е в наш интерес – гласът ѝ беше твърд като стомана.

– Ние с Джони ще заминем с вретенен кораб – предложих аз. – Поклонението и без това е загубена работа.

– Не – отсече тя. – Известно време няма да има повече цивилни вретенни кораби за Хиперион. Думата „цивилни“ изостри вниманието ми.

– Война ли?

Устните на Гладстоун бяха здраво стиснати. Тя кимна с глава.

– Преди повечето кораби да са в състояние да достигнат до района.

– Война с... прокудените ли?

– Първоначално. Гледай на това като на начин да форсираме спора между Техноцентъра и самите нас, Брон. Ние ще трябва или да

инкорпорираме системата на Хиперион към Мрежата, за да ѝ осигурим да бъде защитавана от ВОЕННИТЕ СИЛИ, или тя ще стане жертва на една раса, която презира и не се доверява на Техноцентъра и на неговите Изкуствени Интелекти.

Аз не споменах коментара на Джони за това, че Техноцентърът е бил във връзка с прокудените.

– Начин да се форсира спорът – повторих аз. – Добре. Но кой е подвел прокудените да нападнат?

Гладстоун погледна към мен. Ако лицето ѝ в този момент беше линкълновско, то тогава староземският Линкълн е бил един проклет кучи син.

– Време е да се връщаме, Брон. Ти разбираш колко е важно нищо от тази информация да не излиза наяве.

– Разбирам, че вие нямаше да ми кажете това, освен ако не сте имали причина да го направите – заявих аз. – Не знам до кого искате да достигне тази информация, но знам, че съм вестоносец, а не довереник.

– Не подценявай нашата решимост да държим тази информация в тайна, Брон. Засмях се:

– Госпожо, не бих подценявала вашата решимост по отношение на каквото и да било.

Мейна Гладстоун ми направи знак да мина първа през телепортала.

– Знам един начин, по който можем да открием какви са намеренията на Техноцентъра – каза Джони, докато пътувахме сами с един взет под наем реактивен катер по Mare Infinitum. – Но това би било опасно.

– Е, какво ново ми казваш?

– Говоря сериозно. Би трябвало да се опитаме да го направим само ако сметнем, че е наложително да разберем какво кара Техноцентъра да се страхува от Хиперион.

– Аз смятам, че е наложително.

– Ще ни трябва квалифициран оператор. Някой, който е виртуоз в операциите в информационната равнина. Някой умен, но не дотам умен, че те да могат да се възползват. И някой, който би рискувал всичко и би запазил тайната просто заради принципа в киберманиашките лудории.

Усмихнах се през зъби на Джони.

– Разполагам точно с такъв човек.

Биби живееше сам в един евтин апартамент в основата на една евтина кула в един евтин квартал на ТС2. Но в хардуера, който запълваше почти цялото пространство в неговия четиристаен апартамент, нямаше нищо евтино. По-голямата част от заплатата на Биби през последното

стандартно десетилетие бе отишла за кибернетични играчки, последна дума на техниката.

Започнах с думите, че искаме от него да извърши нещо незаконно. Биби каза, че като обществен служител не може и да допусне подобна мисъл. Попита за какво става дума. Джони започна да обяснява. Биби се наведе напред и аз съзрях в очите му стария киберманиашки блясък от някогашните ни дни в колежа. Почти очаквах от него да се опита да направи дисекция на Джони още там просто за да види как работи един киборг. В това време Джони стигна до интересната част и блясъкът в погледа на Биби се превърна в зелено пламъче.

– Когато аз самоунищожа своята ИИ персона – рече Джони, – преминаването към киборгово съзнание ще отнеме само наносекунди, но през това време моят участък от защити в периметъра на Техноцентъра ще намалее. Обезопасителните фаги ще запълнят празнината, преди да са изменили още много наносекунди, но през това време...

– Влизане в Техноцентъра – прошепна Биби, при което очите му заблестяха като на някой древен видеонаркоман.

– Ще бъде много опасно – подчерта Джони. – Доколкото ми е известно, нито един човешки оператор никога не е прониквал в периферията на Техноцентъра.

Биби потърка горната си устна.

– Съществува легенда, че Каубой Гибсън го е направил, преди Техноцентърът да се отдели – промърмори той. – Но никой не вярва на това. А Каубой изчезнал.

– Дори и да проникнете – каза Джони, – времето би било недостатъчно за достъп, ако не беше фактът, че аз разполагам с координатите на данните.

– Фантастично, дявол да го вземе! – възкликна Биби. Той се обърна с гръб към пулта за управление и се пресегна за шунта си. – Хайде да го направим.

– Сега ли? – сепнах се аз.

Дори и Джони изглеждаше объркан.

– Защо да чакаме? ~ Биби включи шунта си и закачи метакортикалните кабели, но остави дека на празен ход. – Ще го направим ли, или какво?

Приближих се до Джони на кушетката и хванах ръката му. Кожата му бе хладна. Лицето му не изразяваше нищо в този момент, но можех да си представя какво означава да си изправен пред неминуемото унищожение на собствената ти личност и на досегашното ти

съществуване. Дори и трансферът да станеше, човешкото същество с персоната на Джон Кийтс нямаше да бъде „Джони“.

– Той е прав – съгласи се Джони. – Защо да чакаме?

Целунах го.

– Добре – казах. – Аз ще вляза вътре с Биби.

– Не! – Джони стисна силно ръката ми. – Ти не можеш да помогнеш с нищо, а опасността ще бъде ужасна.

Чух собствения си глас, неумолим като гласа на Мейна Гладстоун.

– Може би. Но аз не мога да поискам от Биби да направи това, ако няма да го направя и аз. И няма да те оставя там вътре сам – стиснах ръката му за последен път и отидох да седна до Биби на пулта за управление. – Как да включа това проклето нещо, Биби?

Чели сте всичко за кибернетичните гадости. Известно ви е всичко за ужасната красота на инфоравнината, за триизмерните магистрали с техните красиви пейзажи на периметри от черен лед и неон, странни затворени системи и проблясващи небостъргачи от блокове данни под надвиснали облаци от присъствие на ИИ. Аз видях всичко това, яхнала носещата вълна на Биби. Бе прекалено. Прекалено интензивно. Прекалено ужасяващо. Чувах черните страшни предзнаменования на тромавите обезопасителни фаги; усещах мириса на смърт в диханието на противударните вируси на лентовите червеи дори и през ледените екрани; чувствах тежестта на гъмжилото от ИИ над нас – бяхме насекоми под стъпалото на слон, – а при това още не бяхме направили нищо, освен че се придвижвахме по изпробвани пътища от данни в изпълнение на едно задание за прокаране на достъп, измислено от Биби – някакво домашно упражнение от неговите архиви за текущ контрол и статистическа работа.

Аз бях с външни проводници и виждах нещата в някаква инфоравнинна версия в неясно телевизионно черно-бяло, докато Джони и Биби наблюдаваха, така да се каже, пълен стимулиращо-симулативен холос.

Не знам как те възприемаха това.

– Добре – прошепна Биби с някакъв инфоравнинен еквивалент на шепот, – пристигнахме.

– Къде?

Единственото нещо, което виждах, беше някаква безкрайна плетеница от ярки светлини и още по-ярки сенки, десет хиляди градове, подредени в четири измерения.

– В периферията на Техноцентъра – прошепна Биби. – Дръж се, време е.

Нямах ръце, с които да се държа, нито каквото и да било физическо нещо в тази вселена, за което да се хвана, но се съсредоточих върху сенките с вълнова форма, които представляваха нашата връзка данни, и се вкопчих в тях.

Тогава Джони умря.

Виждала съм с очите си ядрена експлозия. Когато татко беше сенатор, ни заведе заедно с мама във военното училище „Олимп“ да наблюдаваме военно учение. За последната демонстрация наблюдателната платформа с публиката беше телепортирана на някакъв забравен от бога свят... Армагаст, струва ми се... и един пехотен разузнавателен взвод изстреля чисто тактическа ядрена бомба срещу мним противник на разстояние девет клика. Наблюдателната платформа беше защитена със задържащо поляризирано поле от десети клас, като бомбата бе само една петнадесеткилотонна учебна тактическа бомба, но аз никога няма да забравя експлозията, ударната вълна, която разгърси осемтонната платформа като листо на подпорите ѝ, физическия шок от светлина, толкова отвратително ярка, че поляризира полето ни до непрогледен мрак и въпреки това предизвика сълзи в очите ни и напираше да влезе вътре в тях. Сегашното бе по-страшно.

Някакъв участък от инфоравнина сякаш проблясна и след това се взриви навътре в самия себе си; действителността изтече надолу но точна тръба от напълно черно.

– Дръж се! – изкрещя Биби на фона на инфоравнинните смущения, които стържеха по костите ми, и ние се завъртяхме вихрено, подскачайки, засмукани във вакуума като насекоми в някакъв океански водовъртеж.

По някакъв начин, невероятно, невъзможно, фаги в черна броня се нахвърлиха насреща ни през грохота и безумието. Биби избягна един, обърна киселинните мембрани на другия към самия него. Бяхме засмукани в нещо по-студено и по-черно, отколкото би могло да е което и да е пусто пространство в нашата действителност.

– Ето! – извика Биби, като аналогът на гласа му почти се бе загубил в урагания напор от развълнувана ин фосфера.

Ето какво? Тогава го видях: тънка жълта линия, надиплена от бурята като знаме от плат в ураган. Биби ни завъртя, намери нашата собствена вълна, която да ни понесе срещу бурята, нагласи координатите, които танцуваха край мен прекалено бързо, за да мога да ги видя, и ние се понесохме, яхнали жълтата лента към...

...към какво? Замръзнали фонтани от фойерверки. Прозрачни

планински вериги от данни, безкрайни ледници от оперативна памет, входящи нервни възли, разпростиращи се като пукнатини, железни облати от получувствителни вътрешноизрастъчни мехури, светещи пирамиди от първична материя, всяка охранявана от езера от черен лед и армии черно пулсиращи фаги.

– По дяволите! – прошепнах аз без определен адрес.

Биби следваше жълтата лента надолу, навътре, по-нататък. Почувствах някакво свързване, сякаш някой изведнъж ни бе дал да носим огромен товар.

– Готово! – изкряска Биби и внезапно се чу звук, който беше по-силен и по-обемен от водовъртежа от шумове, който ни заобикаляше и поглъщаше. Не бе нито клаксон, нито сирена, но бе едновременно и едното, и другото по предупредителния си и агресивен тон.

Изкатервахме се навън от всичко това. Виждах някаква неясна сива стена през искрящия хаос и някак разбрах, че това е периферията, докато вакуумът намаляваше, но продължаваше да пробива стената като свиващо се черно петно. Ние се изкачвахме навън.

Но не достатъчно бързо.

Фагите ни удариха от пет страни. През дванадесетте години, докато съм била следовател, съм била гърмяна веднъж, два пъти съм ранявана с нож. Имала съм и други счупени ребра освен сегашното. Това бе по-болезнено от всичко останало, взето заедно. Биби се бореше и катереше едновременно.

Моят принос към напрежението бе да крещя. Чувствах студени дълги нокти, които се забиваха отгоре ни, дърпаха ни надолу, назад в яркостта, шума и хаоса. Биби използваше някаква програма, някаква магическа формула, за да ги отблъсква от себе си. Но недостатъчно. Аз усещах ударите, които попадаха в целта – не в самата мен, но свързвайки се с матричното моделиращо устройство, което беше Бибн.

Потъвахме обратно назад. Непреодолими сили ни държаха на буксир. Неочаквано почувствах присъствието на Джони и усещането за това бе, сякаш някаква огромна силна ръка ни бе загребала нагоре и ни издигна през стената на периферията миг преди нетното да възвърне нашата жизнена линия към живот; защитното поле шракна като стоманени зъби.

Движихме се с невъзможна скорост надолу по претъпкани магистрали от данни, задминавайки инфравинни куриери и други операторни аналози като някое ЕМПС, препускащо покрай волски каруци. След това се приближавахме към някаква бавна врата, прескачайки

преградени с решетка изходящи операторски моделиращи устройства с някакъв четириизмерен висок скок.

Почувствах неизбежното гадене на прехода, когато излязохме отгоре, извън матрицата. Светлина прегори ретините ми. Действителна светлина. След това болката нахлу, аз се килнах върху пулта за управление и изстенах.

– Хайде, Брон.

Беше Джони – или някой досущ като Джони, – който ми помагаше да стана на крака и се придвижваше заедно с мен към вратата.

– Биби – отворих уста аз.

– Не.

Отворих очите си и въпреки болката ги задържах отворени достатъчно дълго, за да видя Биби Сърбринджър надиплен върху пулта за управление. Широкополата му мека шапка бе паднала и се бе търкулнала на пода. Главата на Биби беше експлодирала и бе изпръскала по-голямата част от пулта за управление с червено и сиво. Устата му беше отворена и от нея все още излизаше някаква гъста бяла пяна. Изглежда, че очите му се бяха стопили.

Джони ме хвана, почти ме вдигна.

– Трябва да вървим – прошепна той. – Тук всеки момент ще дойде някой.

Аз затворих очи и го оставих да ме отведе оттам.

Събудих се сред мъждива червена светлина и под звуците на капеща вода. Подуших миризма на нечистотии, плесен и озона от неизолирани фиброоптични кабели. Отворих едното си око.

Намирахме се в някакво ниско помещение, по-скоро пещера, отколкото стая, с кабели, които се виеха като змии от разнебитения таван, и с локви вода върху покритите с гъста тиня плочи. Червената светлина идваше някъде отвъд пещерата – вероятно от аварийна шахта или автомеханичен тунел. Едва чуто изстенах. Джони бе там и се придвижи от разхвърляната купчина одеяла към мен. Лицето му бе потъмняло от грес или кал и на него личеше поне една прясна порезна рана.

– Къде сме?

Той ме докосна по бузата. Другата му ръка ме прегърна през раменете и ми помогна да се изправя до седнало положение. Страшната гледка се смени, наклони се и за момент си помислих, че ще ми призлее. Джони ми помогна да пия вода от някаква пластмасова чаша.

– В Помийния кошер – рече той.

Досетих се още преди да бях дошла напълно в съзнание.

Помийният кошер е най-дълбоката яма на Лусус, ничия земя от механични тунели и нелегални бърлоги, заети от половината отхвърлени от обществото и обявени във от закона типове в Мрежата. Именно в Помийния кошер бях простреляна преди няколко години и все още носех лазерен белег над лявата си бедрена кост.

Протегнах чашата за още вода. Джони наля малко от някакъв стоманен термос и се върна при мен. Паникьосах се за миг, когато претърсих джоба на туниката и колана си. Автоматичният пистолет на баща ми беше изчезнал. Джони ми показа оръжието и аз се успокоих, поех чашата и жадно я изпих.

– Биби? – попитах аз с тайната надежда, че е било някаква ужасна халюцинация. Джони поклати глава.

– Имаше защиты, които никой от нас не бе очаквал. Проникването на Биби беше великолепно, но той не можа да се пребори с омега фагите на Техноцентъра. Но половината от операторите в инфоровнината почувстваха отзвучите от битката. Биби вече е легенда.

– Страхотно, по дяволите – казах и се изсмях по начин, който прозвуча съмнително, като началото на ридание. – Легенда. А Биби е мъртъв. Заради едно проклето нищо.

Почувствах ръката на Джони плътно около себе си.

– Не е за нищо, Брон. Той направи удара. И ми предаде данните, преди да умре.

Успях да се изправя напълно в седнало положение и погледнах Джони. Той изглеждаше същият – същите нежни очи, същата коса, същият глас. Но нещо беше изтънчено различно, по-дълбоко. По-човешко може би?

– Ти? – възкликнах аз. – Направи ли прехвърлянето? Ти...

– Дали съм човек ли? – Джон Кийтс ми се усмихна. – Да, Брон. Или толкова близко до човек, колкото би могъл изобщо да е някой, създаден в Техноцентъра.

– Но ти ме помниш... мен... Биби... какво е станало?

– Да. И си спомням, че най-напред погледнах Чапмановия Омир. И очите на брат ми Том, когато имаше кръвоизлив през нощта. И любезния глас на Севърн, когато бях прекалено слаб, за да си отворя очите и да посрещна съдбата си. И нашата нощ на Piazza di Spagna, когато докоснах устните ти и си представих бузата на Фани, притисната до моята. Спомням си, Брон.

За миг се почувствах объркана, а след това наранена, но после сложих дланта му на бузата си и той докосна мен, наоколо нямаше никой

друг и аз разбрах. Затворих очи.

– Защо сме тук? – прошепнах, сгушена в ризата му.

– Не можех да рискувам да използвам телепортатор. Техноцентърът можеше веднага да ни проследи. Помислих си за космодрума, но ти изобщо ни беше в състояние да пътуваш. Избрах Помийния.

Кимнах с разбиране.

– Те ще се опитат да те убият.

– Да.

– Местните ченгета след нас ли са? Полицията на Хегемонията? Транзитни ченгета?

– Не, мисля, че не. Единствените, които са ни отправяли предизвикателство досега, бяха две банди гунди и част от обитателите на Помийния.

Отворих очи.

– Какво стана с гундите?

В Мрежата имаше далеч по-страшни бандити и наемни убийци, но аз никога не се бях натъквала на някои от тях.

Джони вдигна автоматичния пистолет на баща ми и се усмихна.

– Не си спомням нищо след Биби – поясних аз.

– Ти пострада от обратното засмукване на фагите. Можеше да се движиш, но предизвикахме доста учудени погледи по Булеварда.

– Има си хас. Разкажи ми какво откри Биби? Защо Техноцентърът се е вкопчил така в Хиперион?

– Първо се нахрани – рече Джони. – Минали са повече от двадесет и осем часа.

Той прекоси мокрото пространство на пещерното помещение и се върна с един самозатоплящ се пакет. Беше обичайната за холофанатиците храна – сушено и приподгрято клонингово говеждо, картофи, които никога не са виждали почва, и моркови, прилични на някакъв вид дълбоководни голи охлюви. Никога не бях яла нещо толкова вкусно.

– Добре – казах аз, – разказвай.

– Техноцентърът е разделен на три групи, откакто съществува – започна Джони. – Устойчивите са ИИ от старото поколение, като някои от тях датират от дните преди Грешката; поне един от тях е придобил чувствителност през Първата Информационна Ера. Устойчивите твърдят, че е необходима симбиоза на определено ниво между човечеството и Техноцентъра. Те са положили началото на проекта за Абсолютния Интелект като начин за избягване на необмислени решения, за отлагане, докато всички вариантни величини могат да бъдат управлявани.

Променливите са силата, която стои зад отделянето преди три века. Променливите са извършили убедителни научни изследвания, които показват, че полезността на човечеството е отминала и че от този момент нататък човешките същества представляват заплаха за Техноцентъра. Те са поддръжници на незабавното и тотално унищожение.

– Унищожение – повторих аз. След малко попитах: – В състояние ли са да го направят?

– Спрямо хората в Мрежата, да – рече Джони. – Информационните данни на Техноцентъра не само създават инфраструктурата на обществото на Хегемонията, но са необходими за всичко – от разполагането на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ до осигуряването на надеждността на складирани ядрени и плазмени арсенали.

– Ти знаеше ли всичко това, когато беше... в Техноцентъра?

– Не – каза Джони. – Като възстановителен проект на киборгов псевдопоет аз бях фалшификат, питомник, един непълноценен предмет, на който му е разрешено да блуждае из Мрежата, както някой домашен любимец се извежда от къщи всеки ден. Не съм имал каквато и да било представа, че съществуват три лагера на влияние сред Изкуствените Интелекти.

– Три лагера – повторих. – Кой е третият? И къде се вмести Хиперион?

– Между Устойчивите и Променливите са Абсолютните. През последните пет века Абсолютните са маниакално обзети от идеята за реализирането на проекта за Абсолютния Интелект. Съществуването или унищожаването на човешката раса за тях представлява интерес само доколкото се отнася до начина ѝ на приложение към проекта. Досега те са били възпираща сила, съюзник на Устойчивите, тъй като според тяхното схващане подобна реконструкция и възстановителни проекти, като експеримента със старата Земя, са необходими за кулминацията на АИ. Наскоро обаче въпросът за Хиперион е накарал Абсолютните да се пренасочат към възгледите на Променливите. Откакто Хиперион е бил изследван преди четири века, Техноцентърът е загрижен и поставен в задънена улица. Веднага е станало очевидно, че така наречените Гробници на времето са артефакти, запратени обратно във времето от някаква точка, отстояща най-малко на десет хиляди години в бъдещето на галактиката. Но още по-обезпокоителен е фактът, че прогностичните формули на Техноцентъра изобщо не са били в състояние да включат променливата на Хиперион.

Брон, за да проумееш това, трябва да разбереш колко много различа

Техноцентърът на прогностиката. Без наличен АИ Техноцентърът вече знае подробностите за физическото, човешкото и ИИ бъдеще до един предел от 98.9995 процента за период от най-малко два века. ИИ Съвещателната комисия към Всеобема със своите неясни двусмислени изказвания – смятана за толкова незаменима от хората, – е станала за посмешище. Техноцентърът пуска по някое и друго разкритие на Хегемонията, когато това обслужва целите му – понякога за да помогне на Променливите, друг път – на Устойчивите, но винаги – за да угоди на Абсолютните.

Хиперион представлява един разрыв в цялата прогностична структура на съществуването на Техноцентъра. Той е предпоследният оксиморон – една неподдаваща се на пресмятане променлива. Колкото и да изглежда невъзможно, Хиперион като че ли е освободен от законите на физиката, историята и човешката психология и от ИИ прогностиката така, както тя се практикува от Техноцентъра.

Резултатът е две бъдещи – две действителности, ако щеш – едната, в която бичът на Шрайка скоро да бъде развъртан над Мрежата и междузвездното човечество, представлява оръжие от доминираното от Техноцентъра бъдеще, един обратен първи удар от Променливите, които управляват галактиката от хилядолетия. Другата действителност вижда нашествието на Шрайка, предстоящата междузвездна война и останалите последици от отварянето на Гробниците на времето като човешки първи удар обратно през времето, едно последно мрачно усилие от страна на прокудените, бившите колонии и други малки групи хора, избягнали програмите за унищожение на Променливите.

По плочите капеше вода. Някъде наблизко в тунелите от керамичните и каменни стени отекна предупредителната сирена на обезчувстваещ механичен робот. Облегнах се на стената и се загледах в Джони.

– Междузвездна война – казах. – И двата сценария ли изискват междузвездна война?

– Да, няма как да се избегне това.

– Възможно ли е и двете групировки на Техноцентъра да грешат в своята прогностика?

– Не. Това, което става на Хиперион, е проблематично, но разколът в Мрежата и навсякъде другаде е съвсем ясен. Абсолютните използват това познание като основен аргумент за прищипването на следващата стъпка в еволюцията на Техноцентъра.

– А какво показаха откраднатите от Биби данни за нас, Джони?

Джони се усмихна, докосна ръката ми, но не я хвана.

– Показаха, че аз съм по някакъв начин част от неизвестното на Хиперион. Сътворяването на киборг на Кийтс от тяхна страна беше ужасно рискован ход. Само моята очевидна липса на успех като аналог на Кийтс позволи на Устойчивите да ме запазят. Когато реших да отида на Хиперион, Променливите ме убиха с ясното намерение да унищожат моето ИИ битие, в случай че моят киборг вземе отново същото решение.

– Ти го направи. Какво стана?

– Те претърпяха провал. С безграничното високомерие на Техноцентъра пропуснаха да отчетат две неща. Първо, че аз бих могъл да вложя цялото си съзнание в моя киборг и по този начин да променя естеството на аналога на Кийтс. Второ, че ще се обърна към теб.

– Към мен ли?

Той хвана ръката ми.

– Да, Брон. Изглежда, че ти също си част от неизвестното на Хиперион.

Поклатих глава. Осъзнавайки, че има някакво изтръпване в областта на черепа малко над и зад лявото ми ухо, вдигнах ръка, почти сигурна, че ще открия рана от битката в инфоравнината. Вместо това пръстите ми напипаха пластмасата на неврален шунтов щекер.

Издърпах другата си ръка от хватката на Джони и се втренчих с ужас в него. Той ме беше свързал с проводници, докато съм била в безсъзнание.

Джони вдигна двете си ръце, обърнати с дланите към мен.

– Трябваше да го направя, Брон. Може това да се окаже необходимо за оцеляването и на двама ни. Показах му юмрук.

– Ах, ти, проклет кучи сине от нисша форма на живот! Защо трябва да бъда пряко свързана, копеле лъжливо?

– Не с Техноцентъра – тихо каза Джони. – С мен.

– С теб? – ръката и юмрукът ми трепереха в очакване да размажат клонинговото му лице, прилично на кюп. – С теб? – засмях се ехидно. – Ти си човек сега, забрави ли?

– Да, но някои киборгови функции остават. Спомняш ли си, когато докоснах ръката ти преди няколко дни и ни заведох в инфоравнината?

Аз се вторачих в него.

– Повече не отивам в инфоравнината.

– В никакъв случай. Аз също. Но на мен може да ми се наложи да ти предам невероятни количества данни за много кратък период от време. Снощи те заведох при една незаконно практикуваща жена хирург в Помийния Тя ти имплантира Шрьонов диск.

– Защо?

Щръоновата уредба бе малка, не по-голяма от нокътя на палеца ми. И беше много скъпа. Тя съдържаше неизброими въздушнополеви спомени, всеки от които включваше почти безкрайно число битове информация. Щръоновите уредби бяха недостъпни за биологичния им носител, ето защо се използваша с куриерски цели. Един човек би могъл да носи няколко ИИ личности или цели планетарни инфосферни в една Щръонова уредба. По дяволите, дори едно куче би могло да носи всичко това.

– Защо? – отново попитах аз, като се чудех дали Джони или някакви сили зад него не ме използваша за такъв куриер. – Защо?

Джони се приближи още повече и обхвана юмука ми с ръката си.

– Довери ми се, Брон.

Мисля, че не се бях доверявала на никого, откакто баща ми си пръсна мозъка преди двадесетина години и майка ми се оттегли в пълната егоистичност на усамотението си. В цялата вселена нямаше никаква причина да се доверя на Джони сега.

Но аз му се доверих.

Отпуснах юмрук и стиснах ръката му.

– Добре – рече Джони. – Наяж се и ще се заловим със задачата да спасим живота си.

Оръжията и наркотиците бяха двете неща, които най-лесно се намираха в Помийния кошер. Похарчихме последната значителна сума контрабандни марки на Джони, за да си купим оръжия.

В 22.00 часа и двамата бяхме облечени с титаново-пластмасова телесна броня от нишковиден кристал. Джони имаше огледалночерен гундиски шлем, а аз носех военна бойна маска. Енергийните ръкавици на Джони бяха масивни, яркочервени. Аз носех осмозни ръкавици с убиващи ръбове. Джони беше въоръжен с дяволски бич – трофей от прокудените на Бреша – и бе пхнал една лазерна палка в колана си. Наред с автоматичния пистолет на баща ми сега носех и една минипушка тип Щайнер-Гин, на свързана с жироскоп халка на кръста. Тя беше прикачена към бойния ми визьор и можех да държа и двете си ръце свободни, докато стрелям.

Двамата с Джони се погледнахме и започнахме да се кикотим. Когато престанахме да се смеем, настъпи продължително мълчание.

– Сигурен ли си, че Храмът на Шрайка тук, на Лусус, е най-добрият ни шанс? – попитах го за трети или четвърти път.

– Не можем да се телепортираме – рече Джони. – Единственото,

което трябва да направи Техноцентърът, е да регистрира някоя засечка, и ние ще бъдем мъртви. Дори не можем да вземем асансьор от подолните нива. Ще трябва да намерим ненаблюдавани стълбища и да измерим сто и двадесетте етажа. Най-добрият шанс да се доберем до Храма, е да минем направо по Главния булевард.

– Добре, но хората от Църквата на Шрайка ще ни приемат ли?

Джони сви рамене със странен жест; приличаше на насекомо в бойното си облекло. Гласът му звучеше металически през гундискния шлем.

– Те са единствената групировка, която има основателен интерес от нашето оцеляване. И са единствените, които имат достатъчно политическо влияние, за да ни предпазят от Хегемонията, докато намерят начин да ни изпратят на Хиперион.

Аз повдигнах нагоре визьора си.

– Мейна Гладстоун каза, че в бъдеще няма да бъдат разрешени никакви поклоннически полети до Хиперион.

Огледалночерният купол кимна умислено.

– Е, майната ѝ на Мейна Гладстоун – каза моят поет любовник.

Поех си дъх и отидох до отвора на нашата ниша, нашата пещера, нашето последно светилище. Джони се приближи зад мен. Докоснаха се броня с броня.

– Готова ли си, Брон?

Кимнах, завъртях минипушката на опората ѝ и се приготвих да потегля.

Джони ме спря с едно докосване.

– Обичам те, Брон.

Аз кимнах, все още проявявайки суровост. Забравих, че визьорът ми е вдигнат и той може да види сълзите ми.

Кошерът е буден през всичките двадесет и осем часа на деня, но по някаква традиция Трета смяна е най-спокойна, най-безлюдна. Бихме имали по-добър шанс в разгара на суматохата на Първа смяна по пешеходните пътеки. Но ако гундите и главорезите ни очакваха, смъртната дан, която щяха да заплатят невинни граждани, щеше да бъде претресаваща.

Нужни ни бяха повече от три часа, за да се изкачим до Главния булевард, не по едно стълбище, а по безкрайна поредица от механични коридори, изоставени вертикални проходи, опразнени от лудитските бунтове преди осемдесет години, и накрая по някаква стълба, която представляваше по-скоро купчина ръжда, отколкото конструкция от метал. Излязохме в един изходен коридор на по-малко от половин клик от

Храма на Шрайка.

– Не мога да повярвам, че беше толкова лесно – прошепнах на Джони по вътрешния телефон.

– Вероятно съсредоточават хора на космодрума и на обектите с частни телепортали.

Поехме по най-невзрачната пешеходна пътека нагоре към Булеварда, на тридесет метра под първия търговски етаж и на четиристотин метра под покрива. Храмът на Шрайка представляваше изискано украсена, свободно стояща постройка, която сега беше на по-малко от един клик от нас. Неколцина закъснели купувачи и бегачи за здраве ни хвърлиха по един бегъл поглед, след което бързо се махнаха от пътя ни. Нямах никакво съмнение, че в полицията са информирани, но сякаш да се изненадам от твърде бързата им поява.

Някаква шайка от пъстро намацани улични бандити изскочи от една асансьорна шахта с крясъци и подсвирквания. Бяха въоръжени с пулсаторни ножове, вериги и енергийни ръкавици. Изненадан, Джони се плъзна насреща им и ги обсипа с две дузини насочени лъчове от дяволския си бич. Минипушката тихо избръмча, без да я докосвам с ръце; прицелваше се последователно във всеки от тях, следвайки погледа ми.

Седмината хлапаци се заковаха на място, вдигнаха ръце и заотстъпваха назад, отворили широко очи. Те се напъхаха в асансьорната шахта и изчезнаха.

Погледнах Джони. Черните огледала отвърнаха на погледа ми. Никой от нас не се засмя.

Пресякохме на северната търговска уличка. Неколцината минувачи бързаха към отворените витрини на магазините. Намирахме се на по-малко от сто метра от стълбището на Храма. Чувах ударите на сърцето си в слушалките на военния шлем. Бяхме на петдесет метра от стълбището. Сякаш някой го беше повикал, един клисар или жрец се появи пред десетметровата врата на Храма и започна да наблюдава нашето приближаване. Тридесет метра. Ако възнамерявах да ни спрат, сякаш да са го направили до този момент.

Обърнах се към Джони да му кажа нещо забавно. Най-малко двадесет лъча и десетина прожектора ни удариха едновременно. Горният слой на титановия полиестер експлодира навън и отрази повечето от ударната енергия на обратния взрив. Огледалната повърхност отдолу отклони по-голямата част от смъртоносната светлина. По-голямата.

Джони беше съборен от удара. Аз приклеках на едно коляно и оставих минипушката да вземе на прицел източника на лазера.

Десет етажа по-нагоре, по жилищната стена на кошера. Визьорът ми се замъгли. Бронята върху тялото ми угасна със съскане в пари от отразен газ. Минипушката прозвуча досущ като верижен трион от типа, който използват в историческите холодрами. Десет етажа по-горе една петметрова част от някакъв балкон и стената рухнаха в облак от взривни отломки и бронебойни патрони.

Три тежки куршума ме улучиха отзад.

Паднах на дланите си, прекратих стрелбата с минипушката и се обърнах. Бяха най-малко по десетина на всеки етаж и се движеха с прецизна бойна танцова стъпка. Джони беше успял да се вдигне на колене и изстрелваше с дяволския бич синхронизирани залпове от светлина, като си пробиваше път през светлинната дъга, за да избегне рикошетите.

Една от бягащите фигури избухна в пламъци и витрината на магазина зад нея се превърна в разтопено стъкло, което се разплиска на петнадесет метра разстояние върху Булеварда. Още двама души се прехвърлиха през парапетите на етажа и аз ги отблъснах с един залп от минипушката.

От гредите на покривната конструкция се спусна открит плъзгач с усилено въртящи се оттласквачи и закръжи, накланяйки се покрай пилоните. Дъжд от ракети се стовари върху бетоновата настилка около Джони и мен. Витрините на магазините избулваха отгоре ни милиарди парчета стъкло. Огледах се, примижах два пъти, прицелих се и стрелях. Плъзгачът се хлъзна настрани, блъсна се в един ескалатор с десетина настръхнали от страх цивилни по него и се сгромоляса в купчина смачкан метал и експлодиращи артилерийски муниции. Видях как някакъв продавач скочи, целият в пламъци, върху пода на кошера осемдесет метра по-долу.

– Наляво – извика Джони по вътрешното телефонно устройство с насочен лъч.

Четирима мъже в бойно бронирано облекло се бяха спуснали от едно по-горно ниво, използвайки индивидуални подемни устройства. Полимеризираната хамелеонска броня се задейства, за да се приспособи към променящата се околна среда, но успя единствено да превърне всеки от четиримата в искрящ калейдоскоп от отражения. Един от тях се озова в дъговия обхват на моята минипушка, за да ме неутрализира, докато в това време останалите трима се насочиха към Джони.

Нападна ме с пулсаторен нож в стил уличен бой. Аз оставих острието да се вреже в бронята ми с пълното съзнание, че то ще проникне през нея и ще стигне до бицепса ми, но се възползвах от това, за да

спечеля секундата, която ми беше нужна. Успях. Убих го с твърдия ръб на ръкавицата си и пуснах откос от минипушката по тримата, които тормозеха Джони.

Бронята им се втвърди и аз ги пометох с пушката назад, сякаш отмивах с воден маркуч боклука от някой замърсен тротоар. Само единият от мъжете се изправи на крака, преди да ги очистя до един от козирката на етажа.

Джони бе паднал отново. Части от бронята на гърдите му липсваха, бяха се стопили. Подуших миризмата на сварена плът, но не видях никакви смъртоносни рани. Приближих се, полуклекнала, и го вдигнах.

– Остави ме, Брон. Бягай. Стълбите. Насоченият лъч прекъсваше.

– Да имаш да взимаш – казах аз и го прегърнах с лявата си ръка, колкото да го подкрепя, като в същото време оставих място за минипушката да може да се върти. – Все още получавам заплата, за да бъда твой бодигард.

Те се целеха в нас и от двете стени на кошера, от гредите на покривната конструкция и от търговските етажи над нас. Преброих най-малко двадесет души по пътеките; около половината от тях бяха пъстро облечени цивилни. Енергийното механично устройство на левия крак на бронята ми поддаваше. С изпънат крак предпазливо се примъкнах на още десетина метра към стълбището на храма. В момента на горната му площадка имаше няколко жреци на Шрайка, които видимо не обръщаха внимание на пушечната стрелба около тях.

– Отгоре! Извъртях се, прицелих се и стрелях мигновено, чух как пушката се изпразва след първия залп и видях как вторият плъзгач изсипа реактивните си снаряди в мига, преди да се превърне на хиляди парчета хвърчащ в различни посоки раздробен метал и разкъсана плът. Пуснах тежко Джони на уличната настилка и паднах отгоре му, опитвайки се да го прикрия с тялото си.

Снарядите се взривиха едновременно, няколко във въздуха и най-малко два при приземяването им. Двамата с Джони бяхме вдигнати във въздуха и отхвърлени на петнадесет-двадесет метра върху облицованата с камък пътека. Чудесно. Железобетонната пешеходна лента, където се намирахме миг преди това, пламна, набъбна от мехури, сви се и се стовари върху пламтящата долу пътека. Сега там се бе образувал естествен крепостен ров, един процеп между нас и повечето от останалите пехотни части.

Станах, хвърлих настрана вече безползната минипушка, откъснах ненужните парчета от собствената си броня и повдигнах Джони с две

ръце. Шлемът му беше отнесен и лицето му изглеждаше много зле. Кръв се процеждаше през двадесетина цепнатини в бронята му. Дясната му ръка и левият крак бяха откъснати. Обърнах се и го понесох нагоре по стълбите на Храма на Шрайка.

Чу се вой на сирени и плъзгачите на службата за сигурност изпълниха летателното пространство над Булеварда. Гундите на горните равнина и в далечния край на порутената пътека се разтичаха да търсят прикритие. Двама от командосите, които се бяха спуснали с подеumni устройства, се затичаха по стълбите след мен. Аз не се обърнах. Налагаше ми се да повдигам изпънатия си и безполезен ляв крак при всяко стъпало. Знаех, че имам сериозни изгаряния по гърба и едната страна, а навсякъде по тялото си имах рани от шрапнели.

Плъзгачите бръмчаха и кръжаха, но избягваха стъпалата на Храма. По цялото протежение на Главния булевард трещяха изстрели. Чувах зад себе си забързаните стъпки на подкованите с метал обувки. Успях да изкача още три стъпала. Двадесет стъпала по-горе, невъзможно далече, епископът стоеше сред стотина жреци от Храма.

Направих още една крачка и погледнах надолу към Джони. Едното му око беше отворено и гледаше в мен. Другото се бе затворило от кръв и подпухнала тъкан.

– Всичко е наред – прошепнах аз, осъзнавайки едва сега, че шлемът ми го няма. – Всичко е наред. Почти стигнахме.

Успях да изкача още едно стъпало.

Двама мъже в яркочервена бойна броня ми препречиха пътя. И двамата бяха с визьори, прорязани с белези от отклонени попадения, а лицата им бяха изключително сурови.

– Пусни го долу, кучко, и може да те оставим жива. Кимнах уморено с глава. Бях прекалено изтощена, за да преодолеем ново стъпало или да направя каквото и да било, освен да стоя там и да го държа на ръцете си. Кръвта на Джони капеше върху белите камъни.

– Казах, пусни кучия син и...

Застрелях и двамата, единия в лявото око, а другия – в дясното, без изобщо да вдигам автоматичния пистолет на баща ми, както си го държах под тялото на Джони.

Те се строполиха наблизко. Успях да изкача още едно стъпало. След това още едно. Починах си малко и вдигнах отново крака си.

В горния край на стълбите групата в черно-червени роби се разполови. Входът беше много висок и много тъмен. Не се обърнах назад, но чувах по шума зад нас, че тълпата на Булеварда беше много голяма.

Епископът вървеше от едната ми страна, когато влязох през вратите и прекрачих навътре в полуздрача.

Сложих Джони върху студения под. Около нас шушнеха роби. Откъснах парчетата от бронята си, където можах, след това започнах да удрям по бронята на Джони. На няколко места бе разтопена до месата му. Докоснах изгорената му буза със здравата си ръка.

– Съжалявам...

Главата на Джони слабо помръдна и окоото му се отвори. Той повдигна оголената си лява ръка да ме докосне по бузата, по косата, по тила.

– Фани...

Тогава усетих, че умря. Усетих също напора, когато ръката му намери невралния шунт, топлината на напора от бяла светлина към Шрьоновата уредба, докато всичко онова, което някога е бил или щеше да бъде Джони Кийтс, експлодира в мен; беше почти... почти като неговия оргазъм вътре в мен две нощи преди това, напорът, туптенето, внезапната топлина и последвалото мъртвило с ехото на усещането.

Спуснах го на пода и оставих клисарите да преместят тялото, като го изнесат навън, за да го покажат на тълпата и на властите, както и на онези, които чакаха, за да разберат.

Оставих ги да ме отведат оттам.

Прекарах две седмици във възстановителна ясла в Храма на Шрайка. Изгарянията ми бяха излекувани, белезите премахнати, чуждите метални тела извадени, кожата присадена, плътта възстановена, нервите изтъкани отново. И въпреки това ме болеше.

Всички, с изключение на жреците на Шрайка, загубиха интерес към мен. Техноцентърът се увери, че Джони е мъртъв; че неговото присъствие в Техноцентъра не е оставило никаква следа; че неговият киборг е мъртъв.

Властите ме разпитаха, анулираха разрешителното ми и покриха нещата колкото се можеше по-добре. Пресата в Мрежата писа, че на Главния булевард е избухнало стълкновение между банди от Помийното ниво на кошера. Огромен брой членове на бандите и невинни минувачи са били убити. Полицията се е справила с положението.

Седмица, преди да дойде съобщение, че Хегемонията ще разреши на „Игдразил“ да отплава с поклонници за зоната на военните действия близо до Хиперион, аз използвах един телепортатор, за да отида до Ренесанс Вектор, където прекарах един час сама сред тамошните архиви.

Документите бяха вакуумирани, така че не можех да ги докосна.

Почеркът беше на Джони, бях го виждала преди. Пергаментът беше жълт и чуплив:

Денят изтля и всичките му прелести изтляха!
Глас сладък, устни сладки, нежни длан
и дважд по-нежна гръд,
дъх топъл, шепот тих и ласкав полутон в едно се сляха.
Очи искрящи, съвършена форма и отмалял от неџа кръст!
Увяхна цветето и до едно – напъпилите му вълшебства,
увяхна гледката на красотата в моя взор,
увяхна формата на красотата, що в ръце се вмести,
гласът увяхна, топлотата, белотата, райският простор –
стопиха се несвоевременно, ведно със вечерта, когато
догарящия ден свещен – или светата нощ на наслаждения –
започва да тъче дебелия килим на тъмнината
за обич, зад завеси от благоухания стаена.
Но тъй като днес вече четох тревника на любовта на воля,
и не ме остави той да спя, видял, че постя и се моля.

Вторият фрагмент беше написан с по-неспокойна ръка и на по-груба хартия, сякаш надраскан в бързината върху някой бележник:

Таз жизнена ръка, днес топла и способна да
сграбчва страстно, ако бе студена
и в ледената тишина на гроба,
спохождала би дните ти и стряскала би бленните ти нощи,
така че би желала в собственото ти сърце
кръвта да секне, та в моите вени червеи живот
да потече отново и ти да си спокойна –
виж, стоя – протягам я към теб.

Бременна съм. Мисля, че Джони знаеше това. Не съм сигурна.

Двойно бременна съм. Веднъж с детето на Джони и веднъж със спомена на Шрьоновата уредба за онова, което беше той. Не знам дали двете неща са предопределени да бъдат свързани. Ще минат месеци, преди детето да се роди, а остават само дни, преди да се изправа пред Шрайка.

Но аз си спомням онези минути, след като разкъсаното тяло на Джони беше изнесено навън пред тълпата малко преди да ме отведат, за да ми оказат помощ. Те всички бяха там, в мрака, стотици жреци и клисари, заклинатели и поклонници... и като един глас запяха в онзи

червен полумрак под въртящата се скулптура на Шрайка, а гласовете им отекваха под готическите сводове. И онова, което пееха, беше горе-долу следното:

„БЛАГОСЛОВЕНА ДА БЪДЕ ТЯ
БЛАГОСЛОВЕНА ДА Е МАЙКАТА
НА НАШЕТО СПАСЕНИЕ
БЛАГОСЛОВЕН ДА Е ИНСТРУМЕНТЪТ
НА НАШЕТО ИЗКУПЛЕНИЕ
БЛАГОСЛОВЕНА ДА Е НЕВЕСТАТА
НА НАШЕТО СЪТВОРЕНИЕ
БЛАГОСЛОВЕНА ДА БЪДЕ ТЯ“

Бях ранена и в шоково състояние. Не разбирах това тогава. Не го разбирам и сега.

Но знам, че когато настъпи моментът и Шрайка пристигне, Джони и аз ще застанем пред него заедно.

Отдавна се бе мръкнало. Трамвайният вагон пътуваше между звезди и лед. Групата седеше мълчаливо и се чуваше само скърцането на кабела.

След като мина известно време, Ленар Хойт каза на Брон Лаmia:

– Вие също носите кръстоида.

Лаmia погледна свещеника.

Полковник Касад се наведе към жената.

– Смятате ли, че Хет Мастийн е бил храмерът, който е разговарял с Джони?

– Възможно е – рече Брон Лаmia. – Така и не успях да установя това. Касад не трепна.

– Вие ли убихте Хет Мастийн?

– Не.

Мартин Силенъс се протегна и се прозя.

– Разполагаме с няколко часа до изгрев слънце – каза той. – Някой друг интересува ли се от малко сън? Няколко глави кимнаха утвърдително.

– Ще остана на пост да пазя – предложи Федман Касад. – Не съм уморен.

– Ще ви правя компания – обади се-консултът.

– Аз ще подгрея малко кафе за термоса – каза Брон Лаmia.

Когато останалите заспаха и се чуваше само как бебето Рахил издаваше нежни гукащи звуци в съня си, другите трима седнаха до

прозорците и се загледаха в звездите, които горяха студени и далечни в дълбоката нощ.

6.

Крепостта Хронос се издаваше от източния край на голямата планинска верига Брайдъл Рейндж и представляваше мрачна барокова купчина от просмукали с влага стаи и зали, плетеница от неосветени коридори, които водеха към огромни галерии, кули, кулички, балкони с изглед към блатата на север, въздушни шахти, които се извисяваха половин километър, докато достигнат до светлината, и за които се носеха слухове, че се спускат до самия лабиринт на света; парапети, излъскани от студените ветрове, връхлитащи от високите върхове на планините; стълбища – вътрешни и външни – издялани от планинския камък и водещи за никъде; високи сто метра прозорци с цветни стъкла, нагласени така, че да хващат първите лъчи на слънцето при слънцестоене или на луната нощем посред зима; прозорци без стъкла, големи колкото човешки юмрук, които не гледат към нищо определено; безкрайна редица от барелефи, гротескни скулптури в полускрити ниши и над хиляда водоливници с фантастични фигури, вторачени надолу от стени и парапети, от трансепти и гробници, надничачи през дървените греди на покрива в огромните зали и разположени по такъв начин, че да надзъртат в кърваво оцветените прозорци на североизточната фасада, чиито крилати и прегърбени сенки, хвърляни от слънчевата светлина денем и от газовите фенери нощем, се движат като мрачните часове на слънчев часовник. И навсякъде из крепостта Хронос се виждаше отпечатъкът от продължителното пребиваване на Църквата на Шрайка – олтари на изкуплението, обвити в драперия от червено кадифе, висящи и свободно стоящи скулптури на аватара с остриета от полихромна стомана и кървави изумруди вместо очи, още статуи на Шрайка, издялани от камъните на тесните стълбища и тъмните зали, така че по всяко време на нощта човек да се страхува, че може да се натъкне на длани, които се показват от скалата, на закривено острие, спускащо се от камъка, на четири ръце, които се разтварят за последна прегръдка. Сякаш като последна степен на орнаментална форма – филигран от кръв в множество от някога обитаваните зали и стаи, червени арабески, напръскани в почти разпознаваеми форми по стените и таваните на тунелите, чаршафи, втвърдени от някакво ръждивочервено вещество, една централна трапезария, изпълнена с вонята на развалена храна от ядене, което е било изоставено преди седмици, а подът и масата, столовете и стените опръскани с кръв, безмълвни

купчини от изцапано облекло и разкъсани роби. И навсякъде – бръмченето на мухи.

– Адски весело местенце, нали? – обади се Мартин Силенъс и гласът му отекна.

Отец Хойт пристъпи няколко крачки по-навътре в голямата зала. Следобедната светлина от обърнатия на запад отвор на свода четиридесет метра по-горе падаше сред стълбове прах.

– Невероятно! – прошепна той. – Катедралата „Св. Петър“ в Новия Ватикан изобщо не може да се сравнява с това.

Мартин Силенъс се изсмя. Гъста светлина очертаваше скулите и сатирските му вежди.

– Тази е била строена за живо божество – каза той. Федман Касад пусна пътната си чанта на пода и прочисти гърлото си.

– Това място със сигурност е много по-старо от

Църквата на Шрайка.

– Така е – рече консултът. – Но Църквата го е владяла през последните два века.

– В момента не изглежда много обитавано – каза Брои Лаmia. Тя държеше автоматичния пистолет на баща си в лявата си ръка.

Всички бяха викали през първите двадесет минути от престоя им в крепостта, но заглъхващите екоти, паузите мълчание и бръмченето на мухи в трапезарията ги бяха накарали да млъкнат.

– Андронидите и крепостните клонинги на Тъжния крал Били построиха тази проклета сграда – каза поетът. – Осем местни години труд преди пристигането на вретенните кораби. Това трябваше да бъде най-големият туристически курорт в Мрежата, отправната точка за Гробниците на времето и Града на поетите. Но аз подозирам, че още тогава горките изпаднали андрониди, които работеха на обекта, са знаели местната версия на историята за Шрайка.

Сол Уайнтрауб беше застанал наблизко, до един от източните прозорци, и бе повдигнал дъщеря си така, че меката светлина падаше върху бузката ѝ и свитото ѝ юмруче.

– Всичко това има малко значение сега – заяви той. – Хайде да намерим някое кътче, където няма кървища и където бихме могли да се наспим и да си изядем вечерята.

– Довечера ли ще продължим? – попита Брои Лаmia.

– Към Гробниците ли? – прояви искрена изненада Силенъс за пръв път, откакто траеше пътешествието. – Бихте отишли при Шрайка в тъмното?

Ламиа сви рамене.

– Каква е разликата?

Консултът се изправи пред една врата от оловно стъкло, която изведнъж се намери на каменен балкон, и затвори очи. Тялото му все още се олюляваше в ритъма от движението на вагона. Денонощният преход над планинските върхове се бе слял в ума му, нападнат от умората на близките дни без сън и нарастващото напрежение. Той отвори очи, преди да заспи прав и каза:

– Уморени сме. Ще пренощуваме тук и сутринта ще продължим нататък.

Отец Хойт беше излязъл на тесния балкон. Той се облегна на парапета от ръбест камък.

– Оттук могат ли да се видят Гробниците?

– Не – отвърна Силенъс. – Те са отвъд онази група хълмове. Но виждате ли белите неща на север и малко на запад... които блестят като парчета от счупени зъби в пясъка?

– Да.

– Това е Градът на поетите. Първоначалното място, избрано от крал Били за Кийтс и за всички ярки и красиви неща. Местните жители казват, че сега в него бродели призраци без глави.

– Ти да не си един от тях? – попита Ламиа. Мартин Силенъс се обърна, за да каже нещо, погледна за миг пистолета, който все още беше в ръката ѝ, поклати глава и ѝ обърна гръб.

От някаква невидима извивка на стълбището отекнаха стъпки и полковник Касад влезе отново в залата.

– Над трапезарията има две малки складови помещения – рече той. – Те са с общ външен балкон, но с изключение на това стълбище няма никакъв друг начин да се стигне до тях. Лесни са за отбрана. Помещенията са... чисти.

Силенъс се разсмя.

– Това значи ли, че нищо не може да се добере до нас или че когато нещо дойде до нас, ние няма да имаме никаква възможност да се измъкнем?

– Къде бихме могли да се денем? – попита Сол Уайнтрауб.

– Къде наистина? – въздъхна консултът. Той беше много уморен. Вдигна багажа си и хвана едната дръжка на тежкия куб на Мьобиус, изчакайки отец Хойт да вдигне другия край. – Да направим, както казва Касад. Да потърсим място, където да пренощуваме. Нека поне излезем от тази стая. Тук вони на смърт.

Вечерята им се състоеше от последните остатъци суха храна, малко вино от последната бутилка на Силенъс и по парче от бялата торта, която Сол Уайнтрауб бе донесъл, за да отпразнуват последната си вечер заедно. Рахил беше твърде малка, за да хапне от тортата, но си изяде млякото и заспа по корем на едно килимче близо до баща си.

Ленар Хойт извади малка балалайка от багажа си и дръпна няколко струни.

– Не знаех, че свирите – каза Брон Ламиа.

– Слабо.

Консулт разтърка очи.

– Ще ми се да имахме пиано.

– Нали имате – обади се Мартин Силенъс.

Консулт погледна поета.

– Докарайте го тука – рече Силенъс. – С радост бих приел един скоч.

– За какво говорите? – рязко попита Ленар Хойт. – Какво имате предвид?

– Неговия кораб – натърти Силенъс. – Спомняте ли си нашия скъп отишъл си глас на хресталака Мастийн, който разправяше на общия ни приятел консула, че неговото тайно оръжие е онзи хубав едноместен кораб на Хегемонията, който е на космодрума в Кийтс? Повикайте го, ваще консулско превъзходителство. Докарайте го тук.

Касад се отдръпна от стълбището, където слагаше нещо.

– Инфосферата на планетата е мъртва. Спътниците са долу. Орбиталните кораби на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ са на насочен лъч. Как искате да го повика?

– По векторен предавател – намеси се Брон Ламиа. Консулт премести към нея втренчения си поглед.

– Векторните предаватели са с размери на здания – напомни Касад.

Брон Ламиа сви рамене.

– Това, което казваше Мастийн, звучеше смислено. Ако аз бях на мястото на консула... ако бях един от няколкото хиляди души в цялата проклетата Мрежа, притежаващ собствен кораб... щях на всяка цена да се подсигурия така, че да разполагам с възможност за дистанционно управление на полета му, в случай че ми се наложи. Планетата е твърде примитивна, за да зависи човек от нейната съобщителна мрежа, йоносферата е прекалено слаба за късовълновия обхват, съобщителните спътници са първите неща, които ще бъдат засегнати при едно стълкновение. Аз бих го повикала по вектора.

– А размерите? – поинтересува се консултът. Брон Ламиа издържа втрещения поглед на дипломата.

– Хегемонията още не е в състояние да построи портативни векторни предаватели. Но има слухове, че прокудените могат.

Консултът се усмихна. Отнякъде се чу звук от дращене и след това – трошене на метал.

– Стойте тук – нареди Касад.

Той извади една смъртоносна палка от туниката си, анулира триплъчите с тактическия си инфотерм и изчезна от погледа им.

– Май вече сме във военно положение – отбеляза Силенъс, когато полковникът изчезна. – Марс владетелят.

– Затваряй си устата – скастри го Ламиа.

– Мислите ли, че е Шрайка? – попита Хойт. Консултът направи някакъв жест.

– Шрайка няма защо да дрънчи някъде долу. Той може просто да се появи... тук. Хойт поклати глава.

– Имам предвид дали Шрайка е причината да няма... никой. Следите от касапницата тук в крепостта.

– Празните села, които видяхме по пътя си, може да са резултат от заповедта за евакуация. Никой няма желание да остане и да се изправи пред прокудените. Отрядите на СЗС са побеснели. Голяма част от касапницата може да е тяхна работа.

– Без да остане нито един труп? – изсмя се Мартин Силенъс. – Гладна кокошка просо снува. Нашите отсъстващи домакини сега подрънкват долу, набучени по стоманеното дърво на Шрайка. Където не след дълго ще бъдем и ние.

– Затваряй си устата – уморено рече Брон Ламиа.

– Ами ако не я затворя – усмихна се накриво поетът, – ще ме застреляте ли, госпожо?

– Да.

Тишината продължи до завръщането на полковника. Той реактивира триплъчите и се обърна към групата, разположила се върху сандъците с багаж и кубове от пенопласт.

– Нямаше нищо. Някакви лешоядни птици – мисля, че местните хора ги наричат предвестници – се бяха вмъкнали през счупените стъклени врати в трапезарията и довършваха пира.

Силенъс се изкикоти.

– Предвестници. Много подходящо.

Касад въздъхна, седна на едно одеяло с гръб към сандъците и се зае

със студената си храна. Единственият фенер, донесен от вятърната гемия, освети помещението и сенките плъзнаха нагоре по стените към ъглите, отдалечавайки се от вратата към балкона.

– Това е нашата последна нощ – рече Касад. – Остава да чуем още един разказ – той погледна към консула.

Консулт усукваше своето листче хартия с номер 7 на него. Той облиза устни.

– Какъв е смисълът? Поклонението вече пропадна. Останалите се размърдаха.

– Какво искате да кажете? – попита отец Хойт. Консулт смачка листчето и го хвърли в ъгъла.

– За да удовлетвори Шрайка някаква молба, групата поклонници трябва да се състои от нечетен брой хора. Ние бяхме седмина. След... изчезването на Мастийн броят ни намаля на шест. Сега сме се запътили към смъртта си без никаква надежда желанието ни да бъде удовлетворено.

– Суеверие – каза Лампа.

Консулт въздъхна и разтърка челото си.

– Така е, но това е нашата последна надежда – Отец Хойт посочи към спящото дете.

– Не може ли Рахил да е седмият от нас? Сол Уайнтрауб потърка брадата си:

– Не. Необходимо е поклонникът да е тръгнал към Гробниците по свое собствено желание.

– Но тя е била там веднъж – рече Хойт. – Може би това се зачита.

– Не – отсече консулт. Мартин Силенъс пишеше нещо в един бележник, но сега стана и прекоси стаята по дължина.

– Исусе Христе, хора. Вижте се. Ние не сме шестима шибани поклонници, ние сме цяла тълпа. Ето Хойт с неговия кръстоид, който носи духа на Пол Дюре. Нашият почувстващ ерг в онази кутия там. Полковник Касад с неговия спомен за Монита. Госпожа Брон, която, ако вярваме на нейната история, носи не само едно неродено дете, но и един умрял поет от епохата на романтизма. Нашият учен с детето, което някога е било неговата дъщеря. Аз с моята муза. Консулт с неговия какъвто и да е проклет багаж, който е донесъл на това безумно пътешествие. Боже мой, хора, ние би трябвало да получим групова оценка за това пътуване, дяволите да го вземат.

– Седни – заповяда Ламиа с мъртвешки равен глас.

– Не, той е прав – намеси се Хойт. – Дори присъствието на отец

Дюре в кръстоида трябва да въздейства по някакъв начин върху първоначалното суеверие. Аз предлагам да продължим по-нататък сутринта с вярата, че...

– Погледнете! – извика Брон Ламиа и посочи към вратата на балкона, където чезнещият здрач беше изместен от ярки мълнии.

Всички излязоха вкупом навън под студения вечерен въздух, приривайки очите си от накъсаната картина на безшумни експлозии, които изпълваха небето с чисто бели ядрени взривове, разстилащи се като вълни по повърхността на лазурносиньо езеро; по-малки, по-ярки плазмени имплозии в синьо, жълто и свръхярко червено, къдрещи се навътре като цветя, които се свиват за през нощта, светкавичен танц от гигантските избухвания на дяволски бич, лъчи с размера на малки светове, тропосващи своите откоси през светлинни часове и изкривявани от насрещните вълни на отбранителни единици: предутринният отблясък на защитни полета, подскачащи и замиращи под напора на ужасяващи енергии само за да се родят отново наносекунди по-късно. И сред всичко това синьобелите ядрени опашки на фотонни кораби и на по-големн бойни кораби, прорязващи съвършено истински линии през небето, като драскотини от диамант върху синьо стъкло.

– Прокудените – произнесе задъхано Брон Ламиа.

– Войната е започнала – отбеляза Касад. В гласа му нямаше никакъв приповдигнатост, нито каквато и да било проява на чувства.

Консултът беше шокиран, когато установи, че безмълвно плаче. Той извърна лицето си от групата.

– Тук застрашени ли сме? – попита Мартин Силенъс. Той се подслони под каменната арка на вратата, примижал от искрящата гледка.

– Не на такова разстояние – рече Касад. Той вдигна бойния си бинокъл, нагласи го и се консултира с тактическия си инфотерм. – По-голямата част от бойните действия се развиват най-малко на три АЕ оттук. Прокудените изпробват военно-космическите защити – той свали бинокъла от очите си. – Едва започва.

– Телепортаторът активиран ли е вече? – попита Брон Ламиа. – Хората от Кийтс и другите градове евакуират ли се?

Касад поклати отрицателно глава:

– Не вярвам. Още не. Флотата ще води задържащ бой, докато бъде завършена цислунарната сфера. След това евакуационните портали ще бъдат отворени към Мрежата, а корабите на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ ще заприихдат – той отново вдигна бинокъла си. – Ще бъде страхотен спектакъл.

– Погледнете!

Този път беше отец Хойт, който сочеше не към спектакъла от фойерверките в небето, а напред, към ниските дюни край северните блата. На няколко километра по посока на невидимите Гробници се виждаше самотна фигура, подобна на точица, хвърляща множество сенки под раздробеното небе.

Касад настрои окулярите на бинокъла си към фигурата.

– Шрайка? – попита Ламиа.

– Не, не мисля, че е той... По-скоро е някой храмер, ако съдя по формата на дрехата.

– Хет Мастийн! – извика отец Хойт.

Касад сви рамене и подаде бинокъла на останалите. Консултът се върна при групата и се облегна на балкона. Не се чуваше никакъв звук, с изключение на шепота на вятъра, но от това неистовството на експлозиите над тях ставаше още по-зловещо.

Консултът също погледна през бинокъла, когато дойде неговият ред. Фигурата беше висока и облечена с роба обърната с гръб към крепостта, и крачеше през святкащите алени пясъци с твърда решимост.

– Към нас ли идва, или отива към Гробниците? – попита Ламиа.

– Към Гробниците – отговори консултът. Отец Хойт се облегна с лакти на перваза и вдигна изпосталялото си лице към взривяващото се небе.

– Ако това е Мастийн, ставаме отново седем, нали?

– Той ще пристигне часове преди нас – каза консултът. – Това означава половин ден, ако довечера преспим тук, както смятаме да направим. Хойт сви рамене.

– Не вярвам да има особено голямо значение. Седем души са тръгнали на поклонението. Седем ще пристигнат. Шрайка ще бъде удовлетворен.

– Ако това е Мастийн – обади се полковник Касад, – защо беше нужна мистификацията на вятърната гемия? И как е успял да стигне дотук преди нас? По възената линия не се движеха други вагони, а е невъзможно да е преминал пеша през проходите на Брайдъл Рейндж.

– Ще го попитаме утре, когато пристигнем при Гробниците – каза уморено отец Хойт.

Брон Ламиа се опитваше да установи някаква връзка по своя инфотерм на общите съобщителни честоти. Нищо не се чуваше, само съскането на атмосферните шумове и случайното пролайване на далечни предаватели. Тя погледна към полковник Касад.

– Кога започват да бомбардират?
– Не знам. Зависи от отбранителната мощ на военната флота.
– Отбраната им не беше много добра онзи ден, когато разузнавачите на прокудените успяха да се промъкнат през тях и унищожиха кораба „Игдразил“ – напомни Ламиа.

Касад кимна утвърдително.

– Хей – викна Мартин Силенъс, – да не сме се установили на някоя проклета мишена?

– Разбира се – отвърна консултът. – В случай че прокудените нападат Хиперион, за да предотвратят отварянето на Гробниците на времето, както би могло да се съди от разказа на г-жа Ламиа, тогава Гробниците на времето и цялата тази територия ще бъдат основна мишена.

– За ядрени бомби ли? – с напрежение в гласа понита Силенъс.

– Почти със сигурност – потвърди Касад.

– Не ставаше ли дума преди, че антиентронните полета задържали корабите на разстояние от тук – рече отец Хойт.

– Кораби с екипажи – каза консултът, без да поглежда назад към останалите от мястото, където се бе облегал на перваза. – Антиентропните полета няма да попречат на управляеми ракети, ударни бомби или лъчи от дяволски бич. По същите причини няма да попречат и на механизирания пехота. Прокудените биха могли да стоварят няколко щурмови плъзгача или автоматично управляеми танкове и да наблюдават от разстояние, докато те унищожат долината.

– Само че няма да го направят – заяви Брон Ламиа. – Тяхната цел е да завладеят Хиперион, а не да го унищожат.

– Не бих рискувал живота си, осланяйки се на това предположение – подхвърли Касад. Ламиа се усмихна насреща му.

– Но ние правим точно това, нали, полковник? Над тях от непрекъснатата мозайка на експлозиите се отдели една самотна искра и проряза небето, превръщайки се в светлооранжев въглен. Групата на терасата видя пламъците, чу мъчителния писък от проникването в атмосферата. Огненото кълбо изчезна зад планините отвъд крепостта.

Едва минута по-късно консултът осъзна, че беше съдържал дъха си, а ръцете му се бяха вкопчили здраво в каменния перваз. Той си пое дъх на пресекулки. Останалите сякаш вдишаха в същия миг. Не последва никаква експлозия, никаква взривна вълна не разтърси скалите.

– Неизбухнал снаряд ли? – попита отец Хойт.

– Вероятно някой ранен стрелец на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, който се опитва да стигне до орбиталния периметър или до космодрума в

Кийтс – каза полковник Касад.

– Не успя, нали? – вметна Ламиа. Касад не отговори.

Мартин Силенъс повдигна бинокъла и огледа здрачаващите се блата, търсейки храмера.

– Не се вижда – съобщи Силенъс. – Нашият капитан или е заобиколил онзи хълм точно от тази страна на долината на Гробниците на времето, или е приложил отново своя номер с изчезването.

– Жалко, че никога няма да чуем неговата история – рече отец Хойт. После се обърна към консула. – Но ще чуем вашата, нали?

Консулт отри длани в панталоните си. Сърцето му биеше силно.

– Да – каза той, осъзнавайки в момента, в който изрече това, че най-после бе взел решение. – Ще разкажа моята.

Вятърът се спускаше с рев надолу по източните склонове на планините и свиреше по отвесните стени на крепостта Хронос. Експлозиите над тях сякаш бяха намалели малко, но с настъпването на тъмнината всяка от тях изглеждаше още по-яръстна от предишната.

– Хайде да влезем вътре – предложи Ламиа и думите ѝ почти се изгубиха сред воя на вятъра. – Застудява.

Те загасиха единствената лампа и вътрешността на стаята остана да се осветява само от топлинно-светлинните цветни пулсации по небето навън. Сенките избухваха, изчезваха и отново се появяваха в залятата с множество цветове стая. Понякога тъмнината продължаваше няколко секунди до следващия огнен порой.

Консулт се пресегна към пътната си чанта и извади оттам някакъв странен прибор, по-голям от инфотерм, с чудновати украшения и с дисково устройство от течен кристал като предмет, излязъл от някой исторически холос.

– Таен векторен предавател? – сухо попита Брон Ламиа.

В усмивката на консула нямаше никаква веселост.

– Това е древен инфотерм. Появил се е по времето на Хеджира – той измъкна една стандартна микродискета от някаква калъфка на колана си и я пъкна в устройството. – Като отец Хойт и аз трябва да ви разкажа първо историята на друг човек, за да можете да разберете моята.

– Божичко мили – присмя се Силенъс, – аз ли съм единственият в това стадо, който е в състояние да разкаже една незавоалирана история? Докога ще трябва да...

Реакцията на консула изненада дори самия него. Той стана, извъртя се, хвана по-дребния мъж за наметалото и за предницата на ризата и го блъсна в стената. После го притисна към един от сандъците с багаж,

опрял коляно в корема му, сграбчи го за гърлото и просъска в лицето му:

– Ако кажеш още една дума, поете, аз ще те убия.

Силенъс понечи да се бори, но почувствал стягане на трахеята и надникнал за миг в очите на консула, се отказа. Лицето му беше бяло като платно.

Полковник Касад мълчаливо, почти нежно, раздели двамата мъже.

– Без повече коментари – каза той и докосна смъртоносната палка в колана си.

Мартин Силенъс отиде в другия край на кръга, като все още си разтриваше гърлото, и се отпусна до един сандък, без да отрони дума. Консултът се разходи до вратата, пое си на няколко пъти дълбоко дъх и се върна обратно при групата. Той се обърна към всички, с изключение на поета:

– Съжалявам. Работата е просто там, че... Изобщо не съм очаквал, че ще трябва да споделя това.

Светлината отвън придойде в червено, след това в бяло, последвано от син отблясък, който угасна почти до мрак.

– Знаем – тихо рече Брон Ламиа. – Всички имахме същото чувство.

Консултът докосна долната си устна, кимна, прочисти гърлото си и отиде да седне при древния инфотерм.

– Записът не е толкова стар, колкото прибора – поясни той. – Направен е преди около петдесет стандартни години. Когато свърши, аз ще трябва да добавя още нещо.

Той замълча, сякаш се канеше да продължи, после поклати отрицателно глава и натисна с пръст древното устройство.

Нямаше никакви визуални изображения. Гласът беше на млад мъж. На фона му можеше да се чуе полъхът на бриз през трева или тънки клони, а още по-далече – шума на приборй.

Навън светлината пулсираше бясно, докато темпото на далечната космическа битка се засилваше. Консултът се напрегна в очакване на удара и трясъка. Не се чу нищо. Той затвори очи и се заслуша заедно с останалите.

РАЗКАЗЪТ НА КОНСУЛА: ВЪЗПОМЕНАНИЕ ЗА САЙРИ

Изкачвам се по високия хълм към гробницата на Сайри в деня, в който островите се завръщат в плитките морета на Екваториалния архипелаг. Денят е прекрасен и аз го ненавиждам за това. Небето е ведро като синьото море в приказките на старата Земя, плитчините излъчват всички нюанси на тъмносиния цвят, а откъм водата духа топъл бриз, от който кафеникавата трева върбовка, израсла по склоновете на хълма, се дипли на вълнички.

В такъв ден е по-добре да има ниски облаци и сива дрезгавина. По-добре мъгла и плътни влажни изпарения, от които по мачтите на корабите във Фъртсайт Харбър се стичат капки, а фарът се събужда от сън и сирената му започва да вие. По-добре да излезе някоя морска буря, зачената в студения корем на южното море, и да погне напред плаващите острови заедно с делфините и пастирите им, докато потърсят убежище в тихите заливи на нашите атоли и в стърчащите скални островчета.

Всичко друго би било по-добро от този топъл пролетен ден, в който слънцето се движи по толкова син небосвод, че изпитвам желание да тичам, да правя големи дъгообразни скокове и да се търкалям в меката зелена трева – така, както Сайри и аз сме правили точно на това място.

Точно на това място. Спирам, за да се огледам. Върбовката се сляга и се изправя като козината на някое едро животно, а соленият бриз връхлита от юг. Засенчвам очи с длан и гледам към хоризонта. Там нищо не помръдва. Отвъд вулканичния риф морето започва да се люлее и нервно да се надига.

– Сайри – прошепвам аз.

Произнасям името ѝ, без да съм имал намерение да го правя. Но сто метра по-надолу по склона тълпата спира, за да ме погледа и да си поеме дружно дъх. Тържественото траурно шествие се е разпростряло на повече от километър – до мястото, където се белеят първите постройки на града. Мога да различа в черните редици сивата оплешивяваща глава на по-малкия ми син. Той е облечен в синята и обшита със златна бродерия роба на Хегемонията. Зная, че трябва да го почакам и да повървя с него, но нито той, нито някой друг от застаряващите членове на. Съвета може да издържи на твърдата ми крачка, понеже никой от тях няма моите млади мускули, тренирани на космически кораби. Благоприличието

изисква да повървя с него, с внучката ми Лира и с деветгодишния ми внук.

По дяволите всичко това. По дяволите и всички те.

Обръщам се и тръгвам бързо по стръмния склон. Потта започва да мокри широката ми памучна риза, преди да съм стигнал до изгърбения връх на зъбера и да съм видял гробницата.

Гробницата на Сайри.

Спирам. Усещам студения вятър, макар че слънчевите лъчи, които се пречупват в лъскавите и без нито една цепнатина плочи на мълчаливия мавзолей, са достатъчно топли. Пред запечатания вход на криптата тревата е избуяла. Тясната чакълеста пътека, която води към входа, е оградена от овехтели флагчета с абаносови дръжки.

Колебеайки се, заобикалям гробницата и се доближавам до стръмния ръб на една скала, която се намира няколко метра по-назад. Тук върбовката е полегнала и изпотъпкана от непочтителни излетници, които са си носили и одеяла – следите от тях личат. Излетниците са направили и няколко овални огнища и са ги оградили с идеално бели и идеално кръгли камъни, откраднати от бордюра на чакълестата пътека.

Не мога да се въздържа и се усмихвам. Познавам гледката, която се разкрива оттук: голямата извивка на външното пристанище с неговия естествен вълнолом, ниските бели огради на Фъртсайт и пъстроцветните корпуси и мачти на катамараните, люлеещи се на котва в удобни местенца. Близко до покрития с дребни камъчета бряг отвъд Общинската палата една млада жена с бяла пола върви към водата. За миг ми се струва, че това е Сайри, и сърцето ми започва да бие силно. Почти съм готов да вдигна ръце нагоре в отговор на нейното помахане, но тя не ми маха. Мълчаливо гледам как далечната фигура тръгва към старата барака до пристана на лодките и изчезва в сянката ѝ.

Над мен, доста далече от скалата, един ястреб с широко разперени криле кръжи над затоплящата се лагуна и се визира с инфрачервен поглед в движещите се синьо-кафеникави храсти от водорасли, дебнейки някое малко тюленче или друга животинка, заспала летаргичен сън. Природата е глупава – мисля си аз и сядам на меката трева. Природата създава за този ден абсолютно неприемливи декори, а след това е до такава степен дебелоока, че праща тук една птица да търси плячка, която отдавна е напуснала замърсените води в близост до разрастващия се град.

Спомням си за един друг ястреб, който се появи през нощта, когато Сайри и аз за пръв път се изкачихме на върха на този хълм. Спомням си

лунната светлина по крилете му и странния натрапчив писък, който отекваше в скалата, пронизваше тъмния въздух и навярно се чуваше чак долу, където блещукаха светлините на селото.

Сайри беше на шестнадесет години... не, още нямаше шестнадесет... а лунната светлина, която бе докоснала крилете на ястреба над нас, лееше млечни отблясъци върху голата ѝ кожа и очертаваше сянката между двете нежни кълба на гърдите ѝ. Когато писъкът на птицата презира ношата, ние погледнахме гузно нагоре и Сайри произнесе:

– „Не беше чучулига, а славей, вярвай, славей туй, което прониза боязливия ти слух.“

– Какво? – казах аз.

Сайри беше почти на шестнадесет години. Аз бях на деветнадесет. Но Сайри познаваше безшумния глас на книгите и ритъма на стиховете, кънтящи в театрални спектакли под самите звезди. Аз познавах само звездите.

– Успокой се, млади космически вълко – прошепна ми тя и ме дръпна надолу към себе си. – Това е само един стар ястреб, който търси плячка. Глупава птица. Ела тук, морски вълко. Ела тук, Мерин.

Корабът „Лос Анжелис“ бе избрал точно този момент, за да се издигне в небесата и – подобен на понесена от вятъра главня – да заплува на запад през странните съзвездия на Мауи-Обетована, родната планета на Сайри. Аз лежах до нея и ѝ описвах как функционира големият антигравитационен вретенен кораб, който събираше слънчева светлина високо в космоса, докато пад нас се стелеше ношата. През цялото време ръката ми се хлъзгаше все по-надолу по гладкото ѝ тяло; кожата ѝ приличаше на кадифе, заредено с електричество, а диханието ѝ, което попадеше в рамото ми, ставаше все по-силно. Зарових лице във вдлъбнатината на врата ѝ и от разрешената ѝ коса ме лъхна мирис на пот и парфюм.

– Сайри – произнасям аз и този път наистина искам да назова името ѝ. Долу, под хребета на хълма и под сянката на бялата гробница, тълпата стои и пристъпва от крак на крак. Карам ги да изпитват досада. Тяното желание е да разпечатам гробницата, да вляза и да прекарам малко време сам в студеното празно помещение, което съществува днес вместо Сайри – вместо Сайри, която цялата беше едно топло присъствие. Нетърпеливи са да приключат с моето сбогуване, та после да се качат горе, да извършат тържествените си ритуали, да разтворят вратите на телепортатора и да се присъединят към очакващата ги Мрежа на световите на Хегемонията.

По дяволите всичко това. По дяволите всички те. Откъсвам едно

мустаче от гъсторастящата виеща се върбовка, дъвча сладката му плът и гледам към хоризонта в очакване да се покаже първият плаващ остров. В утринната светлина сенките още са дълги. Денят е млад. Ще поседя тук известно време и ще си спомням. Искам да си спомня за Сайри.

Сайри беше... какво беше? Когато я видях за пръв път, стори ми се, че е птица. Тя носеше някаква маска с ярки пера. Когато я махна, за да потанцува в Кадрила на китките, косите ѝ засияха под светлината на факлите във всички нюанси на тъмнокестенявото. Тя бе зачервена и страните ѝ горяха; дори през навалицата, която изпълваше площадката за танци, можах да забележа зелените ѝ очи, които по удивителен начин контрастираха със знойния летен тен на лицето ѝ и с тъмните ѝ коси. Това, разбира се, беше нощта на фестивала. Силният бриз, който духаше откъм пристанището, ръсеше искри от факлите, а шумът на приборя и плющенето на флагетата почти заглушаваха флейтистите, които се бяха скупчили на кея и свиреха за преминаващите покрай тях плаващи острови. Сайри беше почти на шестнадесет години и красотата ѝ гореше по-ярко от всяка от факлите, които ограждаха препълнения с хора четириъгълник. Проправих си път сред танцуващите двойки и се приближих до нея.

За мен това беше преди пет години. За двама ни бяха минали повече от шестдесет и пет години. Струва ми се, че е било вчера.

Така не е добре.

Откъде да започна?

– Какво ще кажеш да идем да намерим някое уютно кътче, приятел? – попита Майк Ошо.

Нисък и набит, с топчесто лице, което приличаше на сполучлива карикатура на Буда, по онова време Майк беше за мене бог. Всички ние бяхме богове – ако не безсмъртни, то дълголетни, и ако не съвсем божествени то добре платени. Хегемонията ни бе подбрала за екипаж на един от скъпоценните ѝ вретенни квантиращи се кораби – нима можеше да бъдем нещо по-малко от богове? И тъкмо Майк, този блестящ, подвижен като живак и непочтителен Майк, беше малко по-стар и стоеше малко по-високо в пантеона на корабните богове, отколкото младият Мерин Аспик.

– А – казах аз, – вероятността за това е нулева. Правехме голямо почистване след дванадесетчасовата работна смяна в екипа, който строеше телепортатора. Превозването на строителите насам-натам около подбраната от тях ергова точка, отстояща на около сто шестдесет и три хиляди километра от Мауи-Обетована, беше за мнозина от нас по-малко

привлекателно, отколкото четиримесечният скок извън пространството на Хегемонията. През тази част от пътуването отговорните специалисти бяхме ние, четиредесет и деветимата експерти по междузвездно плаване, които се грижехме за нервното стадо от около двеста пътници. Ала сега пътниците бяха навлекли тежките си скафандри, а ние, екипажът, бяхме принизени до ролята на достолепни преносвачи на куфари, докато строителите с голяма мъка сглобяваха отсек по отсек обемната ергова защитна сфера на определеното място.

– Вероятността е нулева – повторих аз. – Освен ако туземците там долу не са направили публичен дом на карантинния остров, на който ни допускат.

– Не се надявай, няма такова нещо – ухили се Майк. Триденевният ни планетарен отпуск приближаваше. И двамата знаехме от инструкциите на боцман Сингх и от оплакванията на другарите ни, че цялото време, което трябваше да прекараме на повърхността на планетата, Ще мине на едно седем километра дълго и четири километра широко островче, което се намираше под юрисдикцията на Хегемонията. То дори не беше някой от плаващите острови, за които бяхме чували, а само една островърха вулканична скала близо до екватора. Попаднали там, щяхме да сме сигурни, че гравитацията под краката ни ще бъде истинска, въздухът няма да е рециклиран и храната няма да е синтетична. Но щяхме да сме сигурни и в това, че единственият ни допир с колонистите на Мауи-Обетована ще бъде в безмитния магазин, когато си купуваме местни сувенири. Дори тези сувенири се продаваха под контрола на търговски служители на Хегемонията. Мнозина от другарите ни бяха предпочели да прекарат отпуска си на борда на „Лос Анджелис“.

– Та как ще си намерим уютно кътче, Майк? Докато телепортаторът не заработи, колониите са недостъпни. Разстоянието до тях е шестдесет години местно време. Да не би да искаш да се разходим пеша?

– Дръж се за мен, приятел – каза Майк. – Ако човек иска нещо, ще го направи.

Държах се за Майк. В орбиталния кораб бяхме само петима души. За мен навлизането в атмосферата на истинска планета винаги е било трепетно преживяване. Особено пък планета, която прилича на старата Земя толкова, колкото Мауи-Обетована. Взрях се в синкавобелия ореол около планетата и в моретата, които се плискаха под нас. Корабът се спускаше към границата между деня и нощта леко и плавно, със скорост, превишаваща три пъти скоростта на звука.

Бяхме богове тогава. Но дори боговете понякога трябва да слизат

на земята и да напускат небесните си чертози.

Тялото на Сайри никога не е преставало да ме удивлява. Онези дни на Архипелага. Три седмици в огромната нолюляваща се дървена къща под вълнуващите се от вятъра дървета, служещи за платна, пастирите на делфините, които плуваха отстрани като полицейски ескорт, тропическите, залези, изпълващи вечерите с чудеса, звездният покров над нас и пенестата следа от собствения ни плаващ остров, в която клокочеха фосфоресценции и се отразяваха съзвездията горе. Но това, което помня най-добре, е тялото на Сайри. По някаква причина – или от свенливост, или понеже не се бяхме виждали от години – през първите няколко дни от престоя ни на архипелага тя носеше бански костюм от две части и нежният бял цвят на гърдите ѝ и на долната част на корема ѝ не можа да потъмнее наравно с останалата ѝ кожа, преди да настъпи времето на заминаването ни.

Помня я през първата ни вечер. Трепкащата лунна светлина, докато лежахме в меката трева над Фърстсайт Харбър. Копринените ѝ панталони, метнати върху една туфа върбовка. Тогава у нея имаше някаква детска стеснителност, някакво леко съмнение, че може би нещо се е случило преждевременно. Но имаше и гордост. Същата гордост, благодарение на която по-късно тя застана лице срещу лице с гневната тълпа сепаратисти на стълбището на консулството на Хегемонията в Саут Търн, засрами ги и ги отпрати по домовете им.

Спомням си моето пето планетно кацане, когато стана Четвъртата ни среща. Това бе един от редките случаи, когато съм я виждал да плаче. По онова време нейната слава и мъдростта ѝ я бяха направили почти царствена. Тя бе избирана четири пъти във Всеобема и Съветът на Хегемонията я търсеше за мнение и съвет. Нейният независим характер ѝ прилягаше като царска багреница, а гордостта ѝ сияеше както никога преди. Но когато бяхме сами в каменната вила южно от Февароне, идеята да се разделим излезе именно от нея. Бях изнервен и се стреснах от тази чужда жена с непреклонна воля, но все пак това беше Сайри – Сайри с нейния изправен гръб и горди очи. Тя се обърна с лице към стената и каза през сълзи:

– Иди си. Иди си, Мерин. Не искам да ме виждаш. Аз съм старица, цялата отпусната и провиснала. Иди си.

Признавам, че тогава бях груб с нея. Стиснах двете ѝ китки с лявата си ръка – с толкова голяма сила, че дори и аз се учудих – и с едно дръпване раздрах копринената ѝ рокля, която се свлече долу. Целувах раменете ѝ, врата ѝ, повехналите бели ивици по стегнатия ѝ корем, белега в

горната част на бедрото ѝ, останал след катастрофата с плъзгача преди около четиридесет години нейно време. Целувах посивяващата ѝ коса и бръчките, набраздили гладките ѝ някога страни. Целувах сълзите ѝ.

– Господи! Майк, това не може да бъде законно – възкликнах аз, когато приятелят ми извади от раницата си хокинговото килимче и го разгъна.

Намирахме се на остров 241 – търговците на Хегемонията бяха дали това романтично име на едно затънтено вулканично късче суша, определено за място, където да прекарваме отпуската си. Остров 241 отстоеше на петдесетина километра от най-старото колониално поселение, но със същия успех можеше да бъде и на петдесет светлинни години. Беше забранено корабите на местните жители да акостираат на острова, докато там пребивават членове на екипажа на „Лос Анджелис“ или работници от строежа на телепортатора. Обитателите на Мауи-Обетована разполагаха с известен брой стари плъзгачи, които все още летяха, но по взаимна уговорка полети до острова нямаше. Като се изключат спалните помещения, плажът и безмитният магазин, там нямаше нищо, което да заинтересува хората от звездния кораб. Някой ден, когато строежът на телепортатора завършеше и екипажът на „Лос Анджелис“ включеше всички системи, властите на Хегемонията щяха да превърнат остров 241 в търговски и туристически център. Засага обаче той беше неблагоустроено място с малък космодрум за орбитални кораби, наскоро завършено огради от местния бял камък и вечно намусен обслужващ персонал.

Майк искаше ние двамата да излезем на палатка в най-стръмния и недостъпен край на острова.

– За Бога, не желая да живея на палатка! – заявих аз. – Предпочитам да си стоя на „Лос Анджелис“ и да си включа някоя касета за електросънища.

– Затвори си устата и тръгвай с мен! – отговори Майк.

И тогава – като божество, заемащо по-ниско място в пантеона – аз се подчиних на по-старото и по-мъдро божество, затворих си устата и тръгнах с него. След два часа уморително ходене по нагорнищата през шубраци с бодливи клони стигнахме до една площадка от вулканична лава, която се намираще на неколкостотин метра над ревящия прибой. Не бяхме далече от екватора и климатът на планетата беше почти тропически, но на това незащитено място вятърът виеше и зъбите ми тракаха. Залезът приличаше на червеникаво петно вътре в мрачен облак и аз изпитвах желание да остана на открито, когато се стъмни напълно.

– Слушай – предложих аз, – хайде да се скрием от вятъра и да си

запалим огън. Не мога да си представя как ще опънем палатка на тази проклета скала.

Майк седна на един камък и си запали цигара с опиум.

– Виж какво има в твоя личен пакет, приятел – рече той.

Поколебах се. Тонът му беше безразличен, но това бе безразличие-то на професионалния измамник, който след миг ще те облее с кофа студена вода. Наведох се и започнах да ровя из найлоновата торба. В нея нямаше друго освен няколко стари четвъртити опаковки течен сапун. И освен тях – костюм на Арлекин с всички съответни атрибути, включително маската и звънчетата по върховете на обувките.

– Ти... това нещо... ти да не си луд, дявол да го вземе! – смотолевих аз.

Мракът се спускаше все по-бързо и беше възможно бурята да се разрази някъде южно от нас. Под нас приборът издаваше скърцащи звуци като зъбите на изгладнял звяр. Ако знаех как да се оправя сам в тъмнината по обратния път до селцето ни, бях в състояние да оставя Майк да нахрани с тленните си останки рибите, които го очакваха долу.

– А сега гледай какво има в моя пакет – каза Майк и изтърси от него няколко кубчета течен сапун, няколко изработени от занаятчийски бижута, подобни на които бях виждал на Ренесанс Вектор, един старомоден компас, една лазерна писалка, която евентуално би могла да се таксува като скрито оръжие от Корабна сигурност, още един костюм на Арлекин, ушит по неговите закръглени мерки и... – едно хокингово килимче.

– Господи, Майк – възкликнах аз, докато ръката ми галеше прекрасните шарки на старото килимче, – това не може да бъде законно.

– Не съм забелязал митничари по тези места – ухили се Майк, – а освен това не ми се вярва местните жители да са въвели контрол над търговската дейност.

– Да, но...

Дръпнах края на килимчето и то се разви цялото. Беше малко пошироко от метър и дълго около два метра. Богатата разцветка бе избледняла от времето, но нишките на основата все още блестяха като току-що изкована мед.

– Откъде го купи? – попитах аз. – Работи ли още?

– От Гардън – отвърна Майк, докато натъпкваше Двата арлекинови костюма и другите джунджурии в раницата си. – Работи.

Беше изминал повече от век, откакто старият Владимир Шолохов, емигрант от старата Земя, майстор на летящи играчки и инженер на електромагнитни устройства, бе измайсторил на Новата Земя първото

хокингово килимче за хубавата си млада племенница. Според легендата племенницата не харесала подаръка, но с течение на десетилетията тези играчки бяха спечелили почти абсурдна популярност – повече сред богатите възрастни хора, отколкото сред децата, – докато накрая бяха поставени извън закона на повечето от планетите, числящи се към Хегемонията. Небезопасени срещу аварии, прекалено скъпи заради сложните системи с безброй микроелементи и почти неуправляеми по въздушните трасета, хокинговите килимчета се бяха превърнали в куриоз – за тях разказваха на децата приказки преди лягане, можеха да се видят главно в музеите и бяха разрешени само на няколко колониални планети.

– Сигурно ти е струвало цяло състояние – предположих аз.

– Тридесет марки – отвърна Майк, докато се настаняваше в центъра на килимчето. – Старият търговец на пазара в Карвнъл мислеше, че не струва нищо. И така беше – обаче за него. Аз го вкарах в кораба, заредих го, репрограмирах паметта на инерционните устройства и – voila!

Майк поглади с длан една сложна шарка, килимчето се втвърди и се издигна на петдесет сантиметра над ръба на скалата.

Изгледах го със съмнение и казах:

– Чудесно, но какво ще стане, ако...

– Нищо няма да стане – сряза ме Майк и нетърпеливо потупа килимчето зад себе си. – Заредено е напълно и зная как да го управлявам. Хайде, качвай се и сядай тука. Искам да тръгнем, докато бурята още не ни е наближила.

– Но аз не мисля, че...

– Ела тук, Мерин! Стегни се. Няма време. Поколебах се още една-две секунди. Ако се разкриеше, че сме напусkali острова, и двамата щяхме да изхвърчим от кораба. Работата на кораба се бе превърнала в смисъл на живота ми. Бях го разбрал, когато подписах договора за осем експедиции до Мауи-Обетована. При това се намирах на двеста светлинни години и пет и половина години квантов скок от цивилизацията.

Дори ако ни върнеха в пространството на Хегемонията, обратният път щеше да струва единадесет невъзвратими години от живота на нашите семейства и близките ни. Време-дългът.

Пропълзах върху потръпващото хокингово килимче и се настаних зад гърба на Майк. Той постави раницата между двама ни, каза ми да се хвана за него и потупа шарката, с която се даваше команда за полет. Килимчето се издигна на пет метра над площадката, зави чевръсто наляво и полетя стремително над чуждия океан. На триста метра под нас, в отдалечаващата се тъмнина, все още се виждаше бялата пяна на ревящия

прибой. Издигнахме се още по-високо над гневните води и под покрова на нощта се отправихме на север.

Решения, взети за един миг, предопределят цели съдби.

Спомням си разговора ни със Сайри по време на Втората ни среща, малко след като отидохме за първи път в крайбрежната вила близо до Февароне. Разхождахме се покрай брега. На Алон му бе разрешено да остане в града под надзора на Маргарет. Всъщност така беше по-добре. Не се чувствах истински спокоен в присъствието на детето. Само бездънната зелена тържественост на очите му и късите тъмни къдри, които огледално и смущаващо повтаряха моите, както и чипият му нос, можеха да го свържат с мен... с нас двамата... в моето съзнание. Тези неща и светкавичната, почти сардонич-на усмивка, която неведнъж скришом пропъльзваше по лицето му, когато Сайри му се караше. Тази усмивка беше прекалено цинична и прекалено умна за едно десетгодишно дете. Познавах я добре. Мислех си, че подобни неща по-скоро се усвояват, отколкото се предават по наследство.

– Ти знаеш много малко – каза ми Сайри. Тя бе свалила обувките си и газеше боса из едно езерце, образувано от прилива. От време на време повдигаше деликатната спираловидна черупка на някой морски охлюв, оглеждаше я за цепнатини и пак я хвърляше в тинестата вода.

– Обучен съм добре – отвърнах аз.

– Да, сигурна съм, че си обучен добре – съгласи се Сайри. – Известно ми е, че притежаваш много умения, Мерин. Но знаеш много малко.

Бях раздразнен и се чудех какво да отговоря, така че продължих да вървя напред с наведена глава. Измъкнах от пясъка един бял вулканичен камък и го запратих далече в залива. На източния хоризонт се трупаха дъждоносни облаци. Усетих, че ми се иска вече да съм се върнал на кораба. Този път бях изпитвал нежелание да се видим и разбрах, че наистина съм сгрешил. Беше третото ми идване на Мауи-Обетована и Втората ни среща, както се изразяваха поетите в нейната родина. Оставах ми пет месеца, докато навърша деветнадесет стандартни години. Сайри бе отпразнувала тридесет и седмия си рожден ден съвсем наскоро – преди три седмици.

– Бил съм на много места, които ти никога не си виждала – заявих най-сетне, но и сам разбирах, че се ежа като младо петле.

– О, да! – каза Сайри и плесна с ръце. За един миг, колкото продължи нейният ентузиазъм, пред очите ми изникна другата Сайри – младото момиче, за което бях мечтал през петте дълги месеца, докато корабът пътуваше по маршрута си. После видението изчезна и пред мен отново

се появи жестоката реалност. Виждах напълно отчетливо късата ѝ коса, омекващите мускули на шията и възлестите жили, които се открояваха от вътрешната страна на ръцете, които някога бях обичал.

– Ти си бил по места, които аз никога няма да видя – изрече Сайри на един дъх. Гласът ѝ беше същият. Почти същият. – Мерин, обич моя, ти вече си видял неща, които аз дори не мога да си представя. Може би знаеш за Вселената повече факти, отколкото бих могла да предположа, че съществуват. Но ти знаеш много малко, скъпи мой.

– По дяволите, Сайри, за какво говориш изобщо? – ядосах се аз, седнах на един наполовина залят от водата дънер близо до ивицата влажен пясък и вдигнах коленете си нагоре, сякаш исках да поставя преграда между нас.

Сайри излезе от езерцето, дойде и коленичи пред лицето ми. Тя взе дланите ми в своите и макар че моите ръце бяха по-големи, по-тежки и с по-масивни кости, усетих силата на нейните ръце. Помислих си, че тази сила може би се е натрупала през годините, които не бяхме споделили.

– Любими, трябва да мине време, за да опознаеш живота истински. Това, че имам Алон, ми помогна да разбере, че е така. В отглеждането на едно дете има нещо, което помага на човек да изостри сетивата си за онова, което е истинско.

– Какво искаш да кажеш?

Погледът на Сайри за миг се отклони от мен и тя разсеяно приглади назад един кичур коса. Лявата ѝ ръка уверено бе обхванала и двете ми длани.

– Не зная точно – меко изрече тя. – Струва ми се, че човек започва да усеща кога нещата имат значение. Не зная точно как да го обясня. Когато човек тридесет години е влизал в помещения, пълни с чужди хора, той не се притеснява толкова много, колкото ако е имал този опит само петнадесет години. Вече знае какво представлява помещението, какво може да очаква от хората вътре, и влиза, за да търси своето. Ако него го няма, той бързо разбира това и си тръгва, за да си върши другата работа. Човек просто знае повече за онова, което е, и за това, което не е, и му трябва много малко време, за да види кое как е. Разбираш ли, Мерин? Следиш ли мисълта ми поне малко?

– Не – признах аз.

Сайри кимна и захапа долната си устна. Спря да говори за момент, наведе се над мен и ме целуна. Устните ѝ бяха сухи и сякаш питащи. За секунда се отдръпнах – трябваше ми време да помисля – и зърнах небето над нея. След това почувствах горещото нахлуване на езика ѝ и

затворих очи. Зад нас се задаваше приливът. Усетих да ме залива топлина, докато Сайри разкопчаваше ризата ми и острите ѝ нокти драскаха гърдите ми. След миг долавях, че я няма, отворих очи и я видях точно в момента, в който разкопчаваше последните копчета на бялата си рокля. Гърдите ѝ бяха наедрияли и натежали в сравнение с някога, а зърната им бяха станали по-големи и по-тъмни. Студеният въздух пощипна и двама ни, докато намяха роклята върху раменете ѝ и плътно я прегръщах. Сنيшихме се и се свлякохме върху топлия пясък до дънера. Притиснах я по-силно и през цялото време недоумявах как е било възможно да ми се стори, че тя е по-силната. Кожата ѝ имаше солен вкус.

Ръцете на Сайри ми помагаха. Късата ѝ коса се притискаше към излияното дърво, белия памучен плат и пясъка. Сърцето ми блъскаше по-силно от приборя.

– Разбираш ли, Мерин? – прошепна тя няколко секунди, след като нейната топлина ни съедини.

– Да – прошепнах аз. Но не разбирах.

Майк караше хокинговото килимче от изток в посока към Фърст-сайт. Полетът в мрака продължи повече от час и през по-голямата част от това време аз се гушех, за да се скрия от вятъра, и очаквах килимчето да се нагъне и да ни изтърси в морето. Бяхме летели вече половин час, когато видяхме първия плаващ остров. Бързайки да изпреварят бурята, с развълнувани от вятъра дървета, които им служеха за платна, островите се отдалечаваха от намиращите се на юг техни хранителни полета в кортеж, който сякаш нямаше край. Много от тях бяха бляскаво осветени, обкичени с разноцветни фенери и тънки като паяжина платна, излъчващи цветовете на дъгата.

– Сигурен ли си в посоката? – извиках аз.

– Да – изкрещя Майк, без да обръща глава. Вятърът шибаше като с камшик дългата му черна коса и тя се удряше в лицето ми. От време на време той се вглеждаше в компаса и правеше малки корекции в курса. Може би щеше да бъде по-лесно, ако просто бяхме следвали движението на островите. Прелетяхме над един от тях. Беше голям, дълъг почти половин километър. Много внимателно се опитах да различа подробности, но като се изключат тлеещите фосфоресценции на следата му, островът беше тъмен. Сред млечните вълни се мярнаха неясни силуети. Тупнах Майк по рамото и му ги посочих.

– Делфини – извика той. – Нали помниш, че в тази колония непрекъснато се занимават с такива неща? А по времето на Хеджира една шепна добротворци са искали да спасят всички океански млекопитаещи на

старата Земя. Не са успели.

Исках да му изкрещя някакъв друг въпрос, но в този момент се показва носът на Фърстсайт Харбър.

Бях си мислил, че най-блякави на Мауи-Обетована са нощните звезди. Бях си мислил, че най-забележителна там е живописната гледка на плаващите острови. Но Фърстсайт Сити, опасан от едната страна от пристана, а от другата – от хълмовете, беше истински огнен маяк в нощта. Блясъкът му ми напомни за един военен кораб, който бях наблюдавал, докато се презареждаше с плазма, всмуквайки енергия от тъмните протуберанси на един угасващ розов гигант. Градът представляваше амфитеатрална фигура с пет окръжности от бели здания, всички до едно осветени от лъчисти фенери отвътре и безброй факли отвън. Изглеждаше, че дори самият бял вулканичен камък е прихванал огъня от светлините на града. Вън от очертанятията му имаше палатки, павилиони, огньовете, на които се готвеха ястия, и огромни пламтящи клади – прекалено големи, за да вършат някаква работа. Прекалено големи за всичко освен за едно – да приветстват завръщащите се острови.

Пристанището беше пълно с плавателни съдове: люлеещи се на котва катамарани, по чиито мачти бяха закачени звънтящи хлопатарии, лодки-къщи с едри корпуси и плоски дъна, строени за кротко пълзене от пристан на пристан из спокойните екваториални плитчини, но през тази нощ гордо обкичени със светнали от лампи въжета; имаше и няколко яhti, пригодени за океанско плаване, пъргави като гладни акули. Фарът, построен на мястото, където двата рифа, ограждащи пристанището, се ключваха като ракови щипци, хвърляше лъча си далеч в открито море, осветяваше и вълните, и острова, а после го връщаше обратно над живописното гъмжило от кораби и хора.

Врвата се чуваше от цели два километра. Тържествената музика се долавяше ясно. Над кръсъците и непрестанния шум на приборя се издигаха звуците на една Бахова соната за флейта, които не можеха да се сбъркат с нищо друго. По-късно узнах, че този приветствен концерт е бил преподаван по хидрофони до входните приливи, където делфините са скачали и са се въртели под звуците на музиката.

– Боже мой, Майк, как разбра, че тук има такова нещо?

– Допитах се до главния компютър на кораба – отвърна Майк.

Хикинговото килимче сви надясно, за да не се доближим до корабите и до лъча на фара. После отново кривнахме на север от Фърстсайт към един тъмен нисък нос. Чувах тихото плискане на вълните в плитчините под нас.

– Те всяка година си правят това празненство – продължи Майк, – но тази година е сто и петдесетгодишният юбилей. Веселбите траят вече три седмици и се предвижда да продължат още две. Мерин, на цялата планета има само двеста хиляди колонисти и аз се обзалагам, че половината от тях празнуват долу!

Килимчето забави ход, сниши се полека и се приземи на едно скалистото място близо до брега. Бурята, която бушуваше на юг, не ни беше засегнала, но на хоризонта още се виждаха накъсани проблясвалия на светкавици и далечни светлини от островите, които плаваха насам. Звездите над главите ни не бяха помрачени от сиянието, което идваше от Фърстайт към нас, понеже ни делеше едно възвишение. На това място въздухът беше по-топъл и аз долових ухание на овощни дървета, различаемо от бриза. Сгънахме хокинговото килимче и побързахме да се обличем в Арлекиновите костюми. Майк пхна лазерната си писалка и бижутата в широките си джобове.

– За какво са ти тези неща? – попитах аз, докато скривахме раницата и килимчето под един голям валчест камък.

– Тези неща ли? – попита Майк, като измъкна една връв, на която се клатушкаше дантелена яка от ренесансовата епоха. – Те са разменна монета, в случай че се наложи да водим пазарлък за благосклонност.

– Благосклонност ли?

– Благосклонност – повтори Майк. – Щедра добрина от страна на някоя дама. Разтуха за уморения космически пътешественик. Кътчето за тебе, приятел.

– О – казах аз и оправих маската си и шутовския калпак. Звънчетата издадоха тих звук в мрака.

– Да вървим – подкани ме Майк, – ще изпуснем веселбата.

Кимнах и го последвах. Докато се промъквахме през камънаци и шубраци към очакващите ни светлини, звънчетата подрънкваха.

Седя тук, слънчевата светлина ме облива, и чакам. Не зная точно какво чакам. Усещам как гърбът ми се сгорещява все повече и повече, понеже върху него падат слънчевите лъчи, които се отразяват от белите плочи на гробницата на Сайри.

Гробницата на Сайри⁷

Небето е безоблачно. Вдигам глава и се вглеждам в него, като че ли е възможно да видя през светналата атмосфера „Лос Анджелис“ и токущо окончателно завършения телепортатор. Не е възможно. Една част от мен знае, че те все още са там. Друга част от мен знае с точност до секундата колко време остава до момента, в който корабът и

телепортаторът ще завършат прохода си и ще застанат в зенита. Трета част от мен не желае да мисли за това.

Сайри, правилно ли постъпвам?

Врхлетени от вятъра, флагчетата внезапно изплющават, удряйки се в дръжките си. По-скоро чувствам, отколкото виждам неспокойствието на чакащата тълпа. За първи път, след като слязох на тази планета за Шестата ни среща, съм изпълнен със скръб. Не, не точно скръб, а тъга, която ме хапе с остри зъби и скоро ще се превърне в ярост. В продължение на години непрекъснато бях водил мълчаливи разговори със Сайри и бях набелязвал в ума си въпроси, които по-нататък да обсъдим заедно – и ето че внезапно съм поразен от хладния и ясен факт, че ние вече никога няма да седим заедно и никога няма да разговаряме. Усещам вътре в себе си празнота, която се разраства.

Сайри, трябва ли да допусна това да се случи?

Като се изключи засилващият се ропот на тълпата, отговор няма. След няколко минути ще накарат Донъл, живия ми по-малък син, или пък дъщеря ми Лира и братчето ѝ да се качат на хълма и да ме накарат да побързам. Изплювам стръкчето върбовка, което дъвчех. На хоризонта се вижда някакво движение. Може би е облак. Може и да е първият от плаващите острови, движен от пролетните северни ветрове и от инстинкта си да се завърне в голямата плетеница на екваториалните плитчини, откъдето е тръгнал. Няма значение.

Сайри, правилно ли постъпвам?

Отговор няма, а времето намалява.

Понякога Сайри ми се струваше толкова невежа, че ми приляваше.

Тя не знаеше нищо за живота, който водех в нейно отсъствие. Често ми задаваше въпроси, но от време на време ми се струваше, че отговорите не я интересуват истински. Бях ѝ обяснявал по цели часове забележителните физически закони, използвани от нашите вретенни кораби, но тя, изглежда, не ме разбираше. Веднъж, след като бях положил голямо усилие да ѝ обясня разликата между техния стар кораб, който освен хората бе превозил растения и животни, и нашия „Лос Анджелис“, Сайри ме изуми с въпроса:

– Но защо моите прадеди са пътували осемдесет години корабно време до Мауи-Обетована, щом като вие вземате същото разстояние за сто и тридесет дни?

Не беше разбрала нищо.

Познанията по история на Сайри бяха в най-добрия случай достойни за съжаление. Тя си представяше Хегемонията и Мрежата така, както

някое дете би си представяло устройството на света според забавна, но малко глупава приказка. Нейното безразличие към всички тези неща понякога ме подлудяваше.

Сайри знаеше всичко за началния период на Хеджира – поне толкова, колкото да се ориентира в заселването на своите предци на Мауи-Обетована. В някои моменти беше способна да покаже чудесни познания относно битови подробности и редки изрази от старите времена, но не знаеше нищо за събитията след Хеджира. Имена като Гардън, прокудените, Ренесанс и Лусус не значеха почти нищо за нея. Случваше се да спомена Салмуд Бреви или генерал Хорас Гленън-Хайт. Обикновено тя не ги свързваше с нищо и не реагираше. Изобщо.

Последния път, когато видях Сайри, тя беше на седемдесет стандартни години. Беше на седемдесет години и до този момент никога не бе напускала планетата си, нито пък беше осъществявала връзка по вектора; не беше пила алкохолно питие, като се изключи виното, и не бе заставала лице в лице с телепатичен хирург; не беше престъпвала през прага на телепортатор; не бе пушила опиум; не беше прекроявала гениите си; не беше включвала касета за електронни сънища; не бе получила каквото и да било системно образование; не беше използвала лечебни препарати, създадени на базата на рибонуклеиновите киселини; не бе чувала нито за дзенгностицизма, нито за Църквата на Шрайка; не беше летяла на нищо друго освен на един стар викенов плъзгач, собственост на семейството ѝ.

Сайри никога не беше правила любов с друг освен с мен. Или поне така казваше и аз ѝ вярвах.

По време на Първата ни среща – когато бяхме на Архипелага – Сайри ме заведе да разговаряме с делфините.

Бяхме станали, за да наблюдаваме разсъмването. Най-високите площадки на дървената къща бяха идеалното място, откъдето човек можеше да наблюдава как на източния небосклон тъмнината избледнява и се разпръсква. Нежните гънки на високите перести облаци порозовяха, а след това, когато слънцето се показа на хоризонта, огнените отблясъци слязоха в самото море.

– Хайде да поплуваме – предложи Сайри. Върху кожата ѝ се изливаше обилна хоризонтална светлина, а сянката ѝ, дълга четири метра, изпълваше цялата площадка от парапет до парапет.

– Много съм уморен – казах аз, – ще идем после. През по-голямата част от нощта бяхме лежали будни, бяхме разговаряли, бяхме правили любов, пак бяхме разговаряли и пак бяхме правили любов. В блясъка на

утрото се чувствах изчерпан и някак смътно ми се повдигаше. Лекото движение на плаващия остров под мен ми причиняваше виене на свят, подобно на неприятното усещане, което изпитват пияниците поради неспособността си да се адаптират към гравитацията.

– Не, нека да отидем сега – настоя Сайри, хвана ме за ръката и ме задърпа напред.

Подразних се, но не влязох в спор. Сайри беше на двадесет и шест години, със седем години по-възрастна от мен по време на тази наша Първа среща, но импулсивното ѝ поведение често ми напомняше за ненавършилата още двадесет години Сайри, която бях отвлякъл от Фестивала. Тогава бях само десет месеца по-млад – според моето време. Сега смехът ѝ – дълбок и непресторен – беше същият. Зелените ѝ очи святкаха със същата острота, когато губеше търпение. Дългата ѝ кестенява грива бе непроменена. Но тялото ѝ беше съзряло, изпълнявайки едно обещание, което по-рано бе само загатнато. Гърдите ѝ още бяха високи и кръгли, почти момичешки, оградени отгоре с лунички, а по-надолу кожата ѝ беше така прозрачно бяла, че през нея можеше да се види нежната синя плетеница на вените. Но всичко това бе някак различно. Тя беше различна.

– Ще дойдеш ли с мен, или ще стоиш тук и ще зяпаш? – попита Сайри.

Когато стигнахме до най-долната площадка, вече беше съблякла халата си. Малката ни лодка стоеше привързана за дока. Над нас дърветата-платна на плаващия остров започваха да се разтварят към утринния бриз. През последните няколко дни Сайри бе упорствала да носи бански костюм от две части, когато ходехме да плуваме. Сега не го носеше. Зърната на гърдите ѝ стърчаха в хладния въздух.

– Няма ли да изостанем много? – попитах аз, обръщайки поглед към дърветата-платна, които плющяха.

Предишните дни винаги бяхме чакали затишието по пладне, когато островът стоеше неподвижно във водата, а застиналото море блестеше като огледало. Сега лозите, които служеха за въжета на малките платна, започваха да се изопват, а плътните листа бяха издути от вятъра.

– Не ставай глупав – каза Сайри. – Винаги можем да се хванем за някой корен и да се върнем по него. Можем да се хванем и за смукало. Ела!

Тя ми подхвърли една леководолазна маска и надяна своята. Под прозрачната пластмаса лицето ѝ лъщеше като намазано с масло. От ждоба-на халата си Сайри измъкна дебел медальон и го намести около

врата си. Върху фона на кожата ц металният предмет изглеждаше тъмен и зловещ.

– Какво е това? – поинтересувах се аз. Сайри не свали маската си, за-да ми отговори. Тя напъха зад врата си щепсела на устройството за връзка и ми подаде другия щепсел. Гласът ѝ се чуваше доста слабо:

– Превеждащ автомат – отвърна тя. – Мислех, че знаеш всичко за машинките, Мерин. Мисълта ти е бърза като на морски охлюв.

И притиснала с една ръка диска между гърдите си, тя прекрачи през ръба на острова. Успях да зърна двете бледи кълба на ханша ѝ, докато правеше пирует и изопваше крака във въздуха, за да се гмурне по-бързо. След няколко секунди от нея се виждаше само едно бяло петно в дълбочината. Аз си нахлузих маската, напъхах здраво устройството за връзка под нея и влязох във водата.

Дъното на острова представляваше черно петно на купол от кристална светлина. Притеснявах се от дебелиите хранителни смукала, макар Сайри да ми бе обяснила надълго и нашироко, че те не поглъщат нищо по-едро от микроскопичния зоопланктон, който дори в този момент ловеше слънчевата светлина и приличаше на праха в някоя празна бална зала. Корените на острова се спускаха като чворести сталактити на стотици и стотици метри надолу в пурпурните глъбини.

Островът се движеше. Можех да различа слабите неравномерни пулсации на смукалата, които също се влачеха напред. На десет метра над мен следата на острова събираше светлината. В продължение на една секунда изпитвах чувството, че се задушavam, понеже нещо пихтиесто вътре в маската ми пречеше така, сякаш не бях защитен с нищо от заобикалящата ме вода; миг след това се отпуснах и въздухът спокойно навлезе в дробовете ми.

– Слез по-дълбоко, Мерин! – чу се гласът на Сайри.

Примигнах – беше бавно примигване, докато маската сама се нагласяше на фокус пред очите ми – и съзрях Сайри на двадесет метра под мен. Тя се държеше за един корен и се носеше с лекота над студените дълбоки течения, където не проникваше светлина. Помислих си за хилядите метри вода под мен и за тварите, които може би се криеха там, непознати и неоткрити от земните колонисти. Помислих си за тъмните глъбини и скротумът ми неволно се сви.

– Ела тук!

Гласът на Сайри бръмчеше в ушите ми като насекомо. Завъртях се и заритах. Тук водното налягане беше по-малко, отколкото в моретата на старата Земя, но все пак се искаше доста сила, за да се гмурне човек

толкова надълбоко. Маската предотвратяваше кесонно-азотните ефекти, ала въпреки това усещах налягането върху кожата и ушите си. Накрая спрях да ритам, хванах се за един корен и несръчно се придвижих до мястото, където се намираще Сайри.

Заплувахме един до друг в мъждивата светлина. Фигурата на Сайри беше направо призрачна – дългата ѝ коса се вееше като ореол с цвят на тъмночервено вино, а бледите ивици на тялото ѝ сякаш тлееха в синьо-зелената светлина. Повърхността изглеждаше нереално далечна. Следата от острова, която се разширяваше във формата на латинската буква V и движението на многобройните смукала показваха, че островът е увеличил скоростта си и – воден от инстинкта си – се носи към нови планктонови полета и далечни води.

– Къде са... – заекнах аз.

– Шт – отвърна Сайри, въртейки медальона с пръсти и тогава ги чух: пискания, птичи трели, свиркания, котешко мъркане и ехтящо тръбене. Глъбините внезапно се изпълниха с чудновата музика.

– Господи! – възкликнах.

И понеже Сайри беше включила нашите микрофони в автомата за превод, думите ми веднага бяха преведени и прозвучаха като безсмислене свиркане и бучене.

– Здравейте! – извика тя и преводът на този поздрав излезе от автоматата, преобразен в крясък на забързана птица, преминаващ в ултразвук. – Здравейте – отново извика тя.

Минаха няколко минути и делфините дойдоха да проучат какво става. Те се плъзнаха край нас. Бяха учудващо едри, обезпокоително едри. Кожата им изглеждаше лъскава; въпреки че светлината беше неясна, мускулите под нея се виждаха. Един особено едър екземпляр се приближи на метър до нас като стена. Успях да видя тъмното му око, което се завъртя, за да се проследи в мига, в който преминаваше покрай мен. С един плясък на широкия си плавник, той предизвика водовъртеж – достатъчно силен, за да ме убеди в могъществото на животното.

– Здравей – извика Сайри, но бързата сянка на делфина изчезна в мъгълвата далечина и внезапно настъпи тишина. Сайри изключи автоматата за превод, който издаде щракащ звук. – Искаш ли да поговорим с тях? – попита тя.

– Разбира се – отвърнах аз.

Всъщност не бях сигурен. Повече от три столетия усилия не бяха допринесли много за установяване на диалог между хората и морските безайници. Веднъж Майк ми беше казал, че мисловните механизми на

двете групи осиротели чеда на старата Земя са прекалено различни, а пресечните им точки – прекалено малко. Някакъв специалист от епохата преди Хеджира беше писал, че разговорът с обикновен или кафяв делфин дава приблизително същия резултат като разговора с едногодишно човешко дете. Обикновено и двете страни изпитват удоволствие от общуването и се създава някакво подобие на разговор, но след него нито човекът е разбрал нещо повече за делфина, нито делфинът – за човека.

Сайри отново включи диска преводач и аз произнесох „Здравейте“. Още една минута измина в мълчание, след което наушниците ни започнаха да бръмчат, а морето заехтя от писклив вой.

далечина! няма радост/ здравей – чува ли се?! много чука! около мене! весело ли е?

– Какво е това, по дяволите? – обърнах се аз към Сайри и преводният автомат не захъсна да изчурулика въпроса ми.

Сайри се ухили под маската си.

Опитах отново:

– Здравейте! Поздрави от... хм... повърхността. Как сте?

Едрият мъжкар – според мен беше мъжкар – се стрелна косо към нас като торпедо. С дъгообразни движения той си проправяше път през водата десет пъти по-бързо, отколкото бих могъл да го направя аз, дори ако сутринта се бях сетил да си сложа плавниците. За миг ми се стори, че делфинът ще ни помете, повдигнах колена и здраво се вкопчих в корена. Но той отмина и се изкачи нагоре, за да си поеме въздух, а ние със Сайри залитнахме от раздвижването на водата, което той предизвика, и от силните му кръсъци:

няма радост! няма храна! няма плуване! няма игра! няма веселие.

Сайри изключи автомата и се доближи до мен. Аз продължавах да се държа за корена с дясната си ръка. Тя леко ме улови за раменете и течението ни понесе. В топлата вода краката ни се докосваха. Над главите ни се стрелна спираловидно ято дребни яркочервени рибки, а тъмните очертания на делфините продължаваха да кръжат в далечината.

– Стига ли ти вече? – попита тя. Дланта ѝ бе прилепена към гърдите ми.

– Още един опит – казах аз.

Сайри кимна, завъртя превключвателя и дискът отново оживя. Течението ни тласна един към друг и Сайри ме прегърна с ръка.

– Защо показвате пътя на островите? – попитах аз сенките, които кръжаха из пъстрия здрач. Носовете им бяха като гърла на бутилки. – Каква полза имате вие да стоите при островите?

звукове сега! стари песни! дълбока вода! няма големи гласове! няма Акула / стари песни! нови песни

Тялото на Сайри сега плуваше успоредно с моето. Лявата ѝ ръка ме обгърна по-плътно.

– Големи гласове значи китове – прошепна тя. Косата ѝ се разпиля на всички страни като ветрило, а дясната ѝ ръка се хлъзна надолу и изглежда се изненада от това, което намери.

– Липсват ли ви големите гласове? – попитах аз сенките, но не получих отговор. Сайри хлъзна краката си около бедрата ми. Повърхността приличаше на чутура от светлина на четиридесет метра над нас.

– Какво от океаните на старата Земя ви липсва най-много? – попитах аз и като придърпах с лявата си ръка Сайри по-близо до себе си, хлъзнах длан надолу по извивката на гърба ѝ до едно място, където бутоните ѝ се повдигнаха, за да посрещнат дланта ми. Обхвапах здраво. Навярно за делфините около нас сме изглеждали като едно-единствено същество. Сайри се повдигна към мен и ние се превърнахме в едно-единствено същество.

От много мятане насам-натам дискът-преводач се бе смъкнал по рамото на Сайри. Пресегнах се да изключо звука, но се спрях, понеже внезапно в ушите ни избръмча отговорът на въпроса ми:

липсва ни Акула! липсва Акула! липсва Акула! липсва Акула! Акула! Акула! Акула.

Изключих диска и поклатих глава. Не разбирах. Имаше много неща, които не разбирах. Затворих очи, докато Сайри и аз се носехме полека в ритъма на течението и в нашия собствен ритъм, а делфините плуваха край нас и водопадът на звуците, които издаваха, наподобяваше тъжното бавно чуруликане на старинна жалейна песен.

Двамата със Сайри се спуснахме от хълмовете и се върнахме в гъмжилото на Фестивала точно преди да изгрее зората на втория ден. В продължение на една нощ и един ден бяхме кръстосвали хълмовете, бяхме се хранили с непознати хора в павилиони от оранжева коприна, бяхме се къпали в ледените струи на река Шрий и бяхме танцували под звуците на музиката, която никога не замлъкваше и достигаше до безкрайната върволица преминаващи острови. Бяхме гладни. Аз се бях събудил по залез слънце и не бях намерил Сайри до себе си. Тя се върна, преди луната на Мауи-Обетована да изгрее. Каза ми, че родителите ѝ са заминали с приятели на пътешествие за няколко дни и са се качили на една бавно движеща се лодка-къща. Плъзгачът на семейството беше останал във Фърстсайт. Решихме да го вземем и да отлетим на запад,

където на Февароне се намираше семейното имение. И така, тръгнахме обратно към центъра на града, преминавайки покрай безброй танцуващи групи и огньовете на открито.

Беше много късно, но танцовата площадка на Фърстсайт не беше съвсем напусната от веселящите. Чувствах се много щастлив. Бях на деветнадесет години, бях влюбен и гравитацията на Мауи-Обетована, която беше 0,93 от нормалната, ми се струваше съвсем слаба. Ако исках, сигурно щях и да полетя. Можех да направя всичко.

Спряхме при някаква будка и си купихме мекици и две чашки черно кафе. Внезапно ме стресна една мисъл.

– Как разбра, че идвам от кораба? – попитах аз.

– Млъкни, момче, и си изяж бедната закуска. Като отидем във вилата, ще ти стогвя истинско ядене, за да се нахраниш като човек.

– Чакай, питам те сериозно – настоях аз и избърсах мазнината, която се стичаше по брадичката ми, с ръкава на Арлекиновия костюм. Чистотата му беше повече от съмнителна. – Тази сутрин спомена, че онази вечер веднага си се досетила, че съм от кораба. Как разбра? По акцента ли? Или по костюма? Майк и аз видяхме и други хора със същите костюми.

Сайри се засмя и приглади косата си назад.

– Мерин, любов моя, ти просто трябва да се радваш, че точно аз те разкрих. Ако беше вуйчо ми Грашъм или някой от приятелите му, щеше да си имаш неприятности.

– Така ли? Защо?

Взех си още едно пържено кръгче и Сайри го плати. Последвах я сред оредяващата тълпа. Въпреки движението и музиката, които бяха навсякъде около мен, почувствах, че ме обзема умора.

– Те са сепаратисти – отговори Сайри. – Вуйчо Грашъм наскоро произнесе реч пред Съвета, в която настояваше по-скоро да се сражаваме, отколкото да се оставим вашата Хегемония да ни погълне. Той каза, че трябва да унищожим приспособлението, което наричате „телепортатор“, преди то да ни е унищожило.

– Така ли? – възкликнах аз. – А спомена ли как смята да го направи? Доколкото знам, вашите хора нямат средства за междупланетни полети.

– Наистина нямаме и не сме имали през последните петдесет години – съгласи се Сайри. – Това показва просто колко неразумни могат да бъдат сепаратистите.

Кимнах. Боцман Сингх и съветникът Халман ни бяха осведомили

за така наречените сепаратисти на Мауи-Обетована.

– Сепаратистите са естествена коалиция между колониалните патриотари и враговете на напредъка – беше казал Сингх. – Заради тях ние не бързаме и искаме да развием търговския потенциал на планетата преди завършването на телепортатора. Няма нужда тези простаци да влизат преждевременно в Мрежата. Групировки като тези сепаратисти са още една причина вие, хората от екипажа и строителите, да се държите колкото е възможно по-далече от местните обитатели.

– Къде ти е плъзгачът? – попитах аз.

Танцовата площадка бързо се опразваше. Повечето музиканти бяха прибрали инструментите си за през нощта. Групички хора със забавни карнавални костюми спяха и хъркаха на тревата или върху каменните плочи сред боклуци и загасени фенери. Тук-там бяха останали няколко островчета веселие – малки групички, танцуващи бавно под звуците на самотна китара или пеещи пиянски за самите себе си. Неочаквано видях Майк Ошо – истински парцалив шут. Беше загубил маската си и на двете му ръце висеше по едно момиче. Той се опитваше да научи неколцина ентузиасирани, но не много способни меломани да пеят „Ава Нахилия“. Някой от тях все се спъваше и тогава всички падаха на земята. Майк ги налагаше, за да се изправят на крака, и сред всеобщ смях те започваха отново, като подскачаха несръчно в ритъма на неговото бавно басо профундо.

– Ето го – каза Сайри и посочи към пет-шест плъзгача, паркирани зад танцовата площадка. Аз кимнах и махнах с ръка на Майк, но той беше прекалено зает с дамите, които го мъкнеха и не ме забеляза. Сайри и аз пресякохме площада и се озовахме в сянката на старата сграда, когато се чу крясък:

– Хей, ти, от кораба! Обърни се, сине на кучка от Хегемонията!

Застинах и стремително се завъртях със стиснати юмруци, но около мен нямаше никой. Шестима младежи бяха слезли по стъпалата от трибуната и бяха застанали в полукръг зад Майк. Водеше ги един висок, строен и поразително красив млад човек на двадесет и пет-двадесет и шест години. Дългите му руси къдри падаха върху яркочервена копринена дреха, която подчертаваше физиката му. В дясната си ръка държеше меч, дълъг един метър. Мечът изглеждаше от закалена стомана. Майк бавно се обърна. Дори от това разстояние успях да забележа как очите му изтрезняват, докато преценява ситуацията. Жените до него и една двойка от младите хора край тях се изкикотиха, сякаш бяха чули нещо остроумно. Майк остави пиянската усмивка върху лицето си и

попита:

– На мен ли говорите, сър?

– На тебе говоря, сине на курва от Хегемонията! – изсъска водачът на групата. Красивото му лице се бе изкривило в презрителна гримаса.

– Бертол – прошепна Сайри. – Братовчед ми. По-малкият син на вуйчо Грашъм.

Аз кимнах и излязох от сянката. Сайри ме хвана за ръката.

– Вече два пъти споменавате майка ми по неучтив начин, сър – с лекота произнесе Майк. – Дали тя или аз сме ви обидили по някакъв начин? Ако е така, хиляди извинения!

Майк направи толкова дълбок поклон, че звънчетата на шапката му почти докоснаха земята. Няколко души от неговата групичка изръкопляскаха.

– Твоето присъствие ме оскърбява, копеле от Хегемонията! Ти вмирисваш въздуха ни с дебелите си меса.

Веждите на Майк се повдигнаха комично. Един младеж близо до него, който носеше маскараден костюм на риба, махна с ръка към Вертол:

– Стига, Бертол! Той просто...

– Затваряй си устата, Ферик! Аз разговарям именно с тази тлъста лайнйна глава.

– Лайнйна глава? – повтори Майк, чиито вежди още бяха повдигнати. – Нима съм пропътувал двеста светлинни години, за да бъда наричан „лайнйна глава“? Ако е така, май не си е струвало труда.

Той се завъртя грациозно и се изскубна от ръцете на жените. Исках да отида при него, но Сайри се вкопчи здраво в ръката ми, шепнейки ми настойчиво нещо, което не можах да чуя. Когато тя ме пусна, видях, че Майк продължава да се усмихва и да се прави на шут. Но лявата му ръка беше пъхната в големия торбест джоб на ризата му.

– Дай му твоя меч, Грег! – изрече отсечено Бертол. Един от по-младите му другари подхвърли към Майк меча си, с дръжката напред. Майк го гледаше как описва дъга, минава край него и тежко издрънчава върху каменната настилка.

– Това не е сериозно – заяви той с кротък глас, който внезапно бе станал напълно трезвен. – Ти, глупаво кравешко лайно! Да не мислиш, че ще си играя на дуел с тебе само защото си взел прекалено висока нота, докато се правиш на герой пред тези селяни?

– Вдигни меча – изпищя Бертол, – или, кълна се в Бога, ще те направя на решето там, където си!

Той бързо пристъпи крачка напред. Младото му лице бе сгърчено от бесен гняв.

– Върви по дяволите – рече Майк. В лявата си ръка държеше лазерната писалка.

– Не! – извиках аз и изтичах на светло.

Тези писалки се използват от строителите на телепортатора, които драскаха с тях бележки върху подпорни греди от високолегирани сплави.

След това всичко стана много бързо. Бертол направи още една крачка и Майк, почти без да иска, го докосна със струя зелена светлина. Колонистът нададе вик и отскочи назад. Копринената му дреха бе разрязана диагонално на гърдите от димяща черна линия. Колебаех се. Положението на Майк беше от лошо по-лошо. Двама от приятелите на Бертол тръгнаха напред и Майк пусна топлинния лъч през глезените им. Единият се строполи на колене и заизригва проклетия, а другият избяга, виейки, хванал се за крака.

Насъбра се тълпа. Майк отново се поклони и развя шутовската си шапка. Хората се засмяха.

– Благодаря ви – каза Майк. – Майка ми ви благодари.

Братовчедът на Сайри напругаше сили да овладее беса си. По устните и по брадичката му се стичаше разпенена слюнка. Аз си проправих път през тълпата и застанах между Майк и високия колонист.

– Хайде, всичко е наред – рекох. – Отиваме си. Тръгваме веднага.

– По дяволите, Мерин, махни се оттук – изсъска Майк.

– Всичко е наред – обърнах се към него. – Аз съм с едно момиче, което се казва Сайри и има...

Бертол пристъпи крачка напред, изравни се с мен и нанесе удар с меча. Обвих рамото му с лявата си ръка и го отхвърлих назад. Той тупна тежко на тревата.

– Ах, лайнар – възкликна Майк, отстъпи няколко крачки назад и седна на едно каменно стъпало. Изглеждаше отегчен и малко отвлечен. – Дявол да го вземе – тихо рече той.

Върху една от черните кръпки отляво на арлекиновия му костюм се виждаше къса яркочервена черта. Тясната цепка бързо се напълни с кръв. Тя потече надолу по едрия корем на Майк Ошо.

– О, Господи, Майк!

Откъснах парче плат от ризата си и се опитах да спра кръвта. Не можех да си спомня нищо от знанията по даване на първа помощ, на които ни бяха обучавали на кораба. Пипнах се за китката, но инфотермът

ми го нямаше. Бяхме ги оставили на „Лос Анджелис“.

– Не е чак толкова зле, Майк – измърморих аз. – Само една малка драскотина.

Кръвта шуртеше покрай дланта и китката на ръката ми.

– Ще свърши работа – каза Майк. Гласът му беше като пристегнат с въже от болката. – Дявол да го вземе! Този мръсен меч! Можеш ли да повярваш, Мерин? Посечен в разцвета на младостта си от бутафорно оръжие заради опера за един грош. О, дявол да го вземе, боли.

– Опера за три гроша – поправих го аз и си смених ръката. Парцалът беше подгизнал.

– Знаеш ли какъв ти е тъпият проблем, Мерин? Твоите два гроша винаги пропадат. Ох, ох...

Лицето на Майк побеля и после посивя. Той наведе брадичката си към гърдите и пое дълбоко въздух.

– По дяволите всичко това, друже. Да си вървим у дома, а?

Извърнах глава и погледнах назад. Бертол и приятелите му бавно се измъкваха. Хората, които бяха останали от тъпата, се шураха потресени насам-натам.

– Извикайте лекар – изкрещях аз. – Дайте тук лекари!

Двама души хукнаха по улицата. От Сайри нямаше и следа.

– Чакай една минута! Чакай една минута! – извика Майк със силен глас, сякаш си беше спомнил нещо важно. – Само една минута – каза той и умря.

Той умря. Умря наистина – умът му умря. Устата му грозно се отвори, очите му се превъртяха така, че остана да се вижда само бялото, и след минута кръвта престана да тече от раната.

За няколко секунди обезумях и проклех небесата. Виждах „Лос Анджелис“, който се движеше сред бледнеещите звезди, и знаех, че ако до няколко минути мога да закарам Майк на кораба, там ще го съживят. Докато крещях и беснеех срещу звездите, тъпата отстъпваше назад.

Накрая се обърнах към Бертол и процедих:

– Ти!

Младият мъж бе застанал в другия край на танцовата площадка. Лицето му беше пепяляво. Той гледаше безмълвно.

– Ти – повторих аз.

Вдигнах лазерната писалка, която се търкаляше на земята, включих лъча на максимална мощност и тръгнах към Бертол и приятелите му, които стояха и чакаха.

Малко по-късно, сред хаоса от писъци и миризма на изгоряло месо,

смътно почувствах, че плъзгачът на Сайри каца на изпълнения с хора площад, прахолякът хвърчи на всички страни, а нейният глас ми запovedва да се кача при нея. Литнахме. Лудостта и светлините се отдалечиха. Студеният вятър развяваше косата ми, напоена с пот.

– Ще отидем във Февароне – заяви Сайри. – Бертол беше пиян. Сепаратистите са малка групичка насилници. Няма да има съд. Ти ще останеш с мен, докато Съветът извърши разследването.

– Не – отсекох аз. – Тук. Спи тук – и посочих към един нисък нос недалеч от града.

Макар и с протести Сайри приземи плъзгача. Хвърлих поглед към валчестия камък, за да се уверя, че раницата е още там и после се измъкнах навън. Сайри се хлъзна по седалката и дръпна главата ми до своята.

– Мерин, обич моя – каза тя.

Устните ѝ бяха топли и разтворени, но аз не почувствах нищо. Тялото ми беше като упоено. Тръгнах и я отпъдих с ръка. Тя приглади косата си назад и впери в мен зелените си очи, пълни със сълзи. После плъзгачът литна, направи завой и се устреми на юг в утринната дрезгавина.

Искаше ми се да изкрещя: „Само минута.“ Приседнах на един камък, обхванах коленете си с ръце и от гърлото ми излязоха няколко накъсани ридания. После се изправих и хвърлих лазерната писалка в прибой, който шумеше долу. Издърпах раницата и изсипах съдържанието ѝ на земята.

Хокинговото килимче го нямаше.

Отново седнах. Бях прекалено изтощен, за да се смея, да плача или да тръгна нанякъде. Когато слънцето се показа, аз още седях на същото място. Продължавах да седя там и когато след три часа големият черен плъзгач на Корабна сигурност безшумно се приземи зад мен.

– Татко? Татко, става късно. Обръщам се и виждам моя син Донъл, който е застанал зад гърба ми. Той носи синьо-златната роба на член на Съвета на Хегемонията. Плешивият му череп е почервенял и по него блестят мъниста пот. Донъл е само на четиридесет и три години, но на мен ми изглежда много по-стар.

– Моля те, татко – казва той.

Кимвам с глава, ставам и тръгвам през тревата и калта. Заедно стигаме до фасадата на гробницата. Сега тълпата е дошла по-близо. Хората непрекъснато пристъпват от крак на крак и се чува хрущене на чакъл.

– Да вляза ли с тебе, татко? – пита Донъл. Спирам се, за да погледна този чужд човек, който е мое дете. У него има малко неща, които

напомнят за мен или за Сайри. Лицето му е дружелюбно, цветущо и напрегнато от вълненията на деня. Чувствам неговата открита честност, която при някои хора нерядко замества интелигентността. Не мога да се въздържа да не сравня това оплешивяващо кученце с Алон – Алон с тъмните къдри, сардоничната усмивка и упоритите мълчания. Но Алон е мъртъв от тридесет и три години, заклан при някакво глупаво сбиване, което не е имало нищо общо с него.

– Не – казвам аз, – ще вляза сам. Благодаря ти, Донъл.

Той кимва и прави крачка назад. Флаговете плющят над главите на напирашката тълпа. Вниманието ми се насочва към гробницата.

Входът е запечатан. На него има ключалка, чувствителна към кожата на ръката ми. Достатъчно е да я докосна.

През последните няколко минути си измислих нещо, което трябва да ме спаси от тъгата, нарастваща вътре в мен, и от многобройните събития във, чиято първопричина съм аз. Сайри не е умряла. В последния етап на боледуването си е събрала лекарите и малкото технически специалисти, с които разполага колонията, и те са ремонтирали за нея една от хибернационните камери на кораба, който преди две столетия е превозил дотук хората, животните и растенията. Сайри просто спи. Нещо повече, този продължаващ с години сън някак е възвърнал младостта ѝ. Когато я събудя, тя ще бъде онази Сайри, която съм запомнил от първите ни дни. Ще тръгнем заедно под слънчевата светлина и когато вратите на телепортатора се отворят, ние първи ще минем през тях.

– Татко?

– Да.

Пристъпвам напред и поставям дланта си върху вратата на криптата. Чува се шумолене на електрическо моторче и един бял каменен блок се хлъзга встрани. Свеждам глава и влизам в гробницата на Сайри.

– По дяволите, Мерин, оправи това въже, преди да те е преобърнало. Бързо!

Побързах. С мокротото въже се боравеше трудно, а да го развържа ми беше още по-трудно. Сайри поклати глава с отвращение и се наведе напред, за да завърже с една ръка някакъв възел на носа на лодката.

Това беше Шестата ни среща. Бях закъснял с три месеца за рождения ѝ ден, но той бе отпразнуван тържествено от повече от пет хиляди души. Президентът на Всеобема ѝ бе отправил своите благопожелания в четиридесет и пет минутна реч. На тържеството един поет бе прочел най-новия си цикъл сонети, посветени на любовта. Посланикът на Хегемонията ѝ бе връчил почетна грамота и ѝ бе подарил цял нов плавателен

съд – малка атомна подводница, на която беше монтиран първият двигател с ядрено гориво, след като на Мауи-Обетована разрешиха използването му.

Сайри имаше осемнадесет други кораба. Дванадесет бързи катамарана съставляваха търговската ѝ флотилия, която неуморно сновеше между плаващия Архипелаг и неподвижните острови. Други два бяха прекрасните ѝ състезателни яхти, които се използваха само два пъти годишно, за да вземат участие в Регатата на Основателя и в Критериума на Мауи-Обетована. Имаше и още четири стари рибарски лодки – груби и тромави; макар и добре поддържани, те не бяха нищо друго освен обикновени черупки.

Сайри притежаваше деветнадесет кораба, но ние бяхме на рибарска лодка – „Джини Пол“. През последните осем дни бяхме ловили риба из шелфа на екваториалните плитчини. Бяхме само двамата и по цял ден хвърляхме мрежите и ги изтегляхме, газехме във водата до колене сред вмирисана риба и хрущящи черупки на мекотели, измрели преди милиони години, подскачахме пред всяка задаваща се вълна, хвърляхме мрежите, изтегляхме ги, бодърствахме и в кратките моменти на почивка спяхме като изморени деца. Още не бях навършил двадесет и три години. Мислех, че на борда на „Лос Анджелис“ съм привикнал към тежкия физически труд, и обикновено преди началото на всяка втора работна смяна се упражнявах по един час в камера с гравитация 1,3 g, но сега усещах болки в ръцете и гърба от навеждането, а дланите ми бяха покрити с пришки и мазоли. Сайри току-що бе прехвърлила седемдесетте.

– Мерин, мини отпред и свали долната част на предното платно. Направи същото и с малкото предно платно. После слез долу и виж какво става със сандвичите. Повече горчица!

Кимнах и минах отпред. В продължение на ден и половина си бяхме играли на криеница с една буря – когато можехме, я изпреварвахме и плавахме пред нея; друг път бягахме, а наложеше ли се, изтърпявахме наказанието си. Отначало беше забавно преживяване, дошло като желан отдых от безкрайното хвърляне, изтегляне и кърпене на мрежите. Но след първите няколко часа, приливът на адреналин в кръвта ми спадна и вместо него почувствах непрекъснато гадене, умора и ужасна досада. Морската стихия беше безмилостна. Вълните достигаха шест метра и повече. „Джини Пол“ се клатушкаше във водата като непохватна ъгловата матрона, каквато си беше. Всичко бе влажно. Кожата ми беше подгизнала от три пласта дъждовна вода. Сайри обаче се наслаждаваше на дългоочакваната ваканция.

– Това не е нищо – каза тя в най-тъмния час на нощта, когато вълните обливаха палубата и се разбиваха в набраздената от белези пластмасова стена на кубрика. – Трябва да видиш какво е през сезона на бурите.

Облаците продължаваха да висят ниско и се сливаха в далечината със сивите морски вълни, но бурята бе затихнала и имаше само леки вълни, които стигаха до метър и половина.

Сложих горчица на сандвичите с говеждо печено и налях димящо кафе в дебели бели чаши без дръжки. Щеше да ми бъде по-лесно да нося кафето в състояние на безтегловност и да не го разплискам, отколкото да се изкача с него по извисяващата се въжена стълба. Сайри пое полупразната си чаша без коментар. Известно време седяхме мълчаливо, наслаждавайки се на храната и на парещата топлина на кафето. Когато Сайри слезе долу да напълни отново чашите ни, аз наглеждах кормилото. Сивият ден почти незабележимо гаснеше и се превръщаше в нощ.

– Мерин – рече тя, след като ми подаде чашата и се разположи на дългата тапицирана пейка, която обикаляше целия кубрик, – какво ще стане, когато отворят телепортатора?

Бях изненадан от този въпрос. Почти никога не бяхме разговаряли за времето, когато Мауи-Обетована щеше да се присъедини към Хегемонията. Спрях погледа си върху Сайри и внезапно бях поразен колко много е остаряла. Лицето ѝ представляваше плетеница от бръчки и сенки. Прекрасните ѝ зелени очи бяха заприличали на тъмни кладенци, а над чупливата като пергамент кожа скулите бяха прекалено изпъкнали. Сега косата ѝ бе подстригана късо и сивите кичури стърчаха като мокри житни класове. Сухожилията по врата и китките ѝ, които се виждаха под безформения пуловер, бяха като възлести въжета.

– Какво искаш да кажеш? – попитах аз.

– Какво ще стане, когато отворят телепортатора?

– Ти знаеш какво казва Съветът, Сайри – говорех високо, понеже тя не чуваше с едното ухо. – За търговията и технологиите на Мауи-Обетована телепортаторът ще означава началото на нова ера. Вече няма да сте ограничени на една-единствена планета. Когато получите гражданство, всеки ще има право да влиза и да излиза през телепорталите.

– Да – каза Сайри. Гласът ѝ бе уморен. – Чувала съм всичко това, Мерин. Но какво ще се случи? Кой ще дойде най-напред при нас?

Свих рамене.

– Предполагам, че ще има повече дипломати. Специалисти по културни контакти. Антрополози. Етнолози. Морски биолози.

– А после?

Спрях за малко. Навън се бе стъмнило. Морето беше почти тихо. Сигналните светлини на лодката, червени и зелени, сияеха в нощта. Почувствах, че у мен се надига същото безпокойство, което ме бе обзело преди два дни, когато високата вълна на бурята се появи на хоризонта, но продължих:

– После ще дойдат мисионерите. Геолозите, които търсят нефт. Морските фермери. Специалистите по развитие.

Сайри сръбна от кафето си.

– Аз пък все си мислех, че вашата Хегемония отдавна е минала стадия на петролната икономика.

Засмях се и погледнах към руля.

– Никой не може да загърби петролната икономика. Докато има петрол – никога. Ние не го използваме за гориво, ако това имаш предвид. Но петролът продължава да бъде основна суровина за производство на пластмаси, синтетика, хранителни съставки и заместители на биопродукти. Двеста милиарда души употребяват страшно много пластмаса.

– А на Мауи-Обетована има ли петрол?

– О, да – казах аз. В гласа ми вече нямаше смях. – Само под екваториалните плитчини лежат като на склад милиарди барели.

– Как ще го добиват, Мерин? С платформи ли?

– Ами да. Платформи. Подводници. Колонии на дъното на морето със специално подготвени работници, които ще бъдат докарани от платената Безкрайно море.

– А плаващите острови? – попита Сайри. – Те трябва всяка година да се завръщат в плитчините, за да се хранят там със сини и кафяви водорасли и да се размножават. Какво ще стане с островите?

Отново свих рамене. Бях прекалил с кафето и в устата ми беше останал горчив вкус.

– Не зная – признах аз. – На кораба не ни говореха много за тези неща. Някога, по време на първия ни полет, Майк беше чул, че има план да бъдат разработени колкото е възможно повече острови. Следователно, защитени острови ще има.

– Да бъдат разработени ли? – в гласа на Сайри за пръв път прозвуча учудване. – Как така ще разработват островите? Дори Първите семейства са длъжни да искат разрешение от морския народ, когато желаят да си построят дървена къща на някой остров.

Усмяхнах се, като чух Сайри да употребява местното название на делфините. Стане ли дума за проклетите им делфини, колонистите на

Мауи-Обетована се държат като истински деца.

– Всички планове са вече готови – обясних аз. – Има 128 573 плаващи острова, които са достатъчно големи, за да може на тях да се построи човешко жилище. Разрешенията за строителство на тези острови са отдавна разпродадени. Предполагам, че по-малките острови ще бъдат унищожени. На островите, където има жилища, ще се развива хотелиерството и почивното дело.

– Хотелиерството и почивното дело – като ехо повтори Сайри. – Колко хора от Хегемонията ще използват телепортатора, за да идват тук... на почивка?

– Имаш предвид в началото, нали? – попитах аз. – Първата година ще дойдат само няколко хиляди души. Докато има един-единствен портал... на остров 241, там е Търговският център... броят на посетителите ще бъде ограничен. Може би ще достигне петдесет хиляди през втората година, когато Фъртсайт също ще получи портал. Ще бъде много луксозна екскурзия. Когато в Мрежата влезе някоя планета като вашата, в началото е винаги така.

– А после?

– Като изтече петгодишният изпитателен срок? Тогава ще има хиляди портали, разбира се. Предполагам, че през първата година след получаването на пълно гражданство при вас ще дойдат да живеят още двадесет-тридесет милиона души.

– Двадесет-тридесет милиона – повтори Сайри. Светлината от командното табло достигаше до набръчканото ѝ лице отдолу. В това лице все още имаше хубост. Но нямаше нито гняв, нито шок. Аз бях очаквал и едното, и другото.

– Но самите вие ще имате пълни граждански права – допълних. – Ще бъдете свободни да ходите, където си поискате в Мрежата. Ще имате шестнадесет нови планети по ваш избор. Може би тогава ще бъдат дори повече.

– Да – каза Сайри и остави празната си чаша. По стъклата се стичаше на струйки ситен дъжд. Екранът на примитивния радар, поставен в ръчно издялана рамка, показваше спокойна морска шир. Бурята беше отминала.

– Мерин, вярно ли е, че хората в Хегемонията имат домове по на десетина планети? Искам да кажа, че като погледнат през прозореца, виждат десет различни вида небе?

– Разбира се – отвърнах аз. – Но не много хора. Само богатите могат да си позволят такива жилища с многопланетни изгледи.

Сайри се усмихна и сложи ръка върху коляното ми. Вътрешната част на ръката ѝ беше на петна и по нея се виждаха сини вени.

– Но ти, нали ти си много богат, космически вълко?

Погледнах встрани и отвърнах:

– Не, не още.

– О, Мерин, но скоро ще бъдеш! След колко време за теб, обич моя? Тук имаш по-малко от две седмици; после тръгваш обратно за твоята Хегемония. Два месеца твое време, докато докараш тук последните компоненти, още няколко седмици, докато монтажът завърши, и след това се връщаш у дома като богат човек. Връщаш се у дома през двеста светлинни години. Колко странна мисъл... но докъде бях стигнала? Колко трае пътят? По-малко от една стандартна година.

– Десет месеца – отговорих аз. – Триста и шест стандартни дни. Триста и четиринадесет дни твое време. Деветстотин и осемдесет работни смени.

– И тогава твоето заточение свършва.

– Да.

– И ти ще бъдеш на двадесет и четири години и много богат.

– Да.

– Уморих се, Мерин. Искам да спя.

Програмирахме руля за плаване без кормчия, включихме алармената инсталация против сблъскване и слязохме долу. Вятърът се беше позасилил и при всеки негов порив старата лодка се клатеше, спускайки се от гребена на вълната в хлътнатината между нея и следващата вълна. Съблякохме се на мъждивата светлина на люлеещата се лампа. Мушнах се пръв на койката и се завих. Сайри и аз отдавна не бяхме спали заедно. Спомняйки си колко притеснена беше при предишната ни Среща във вилата, очаквах, че ще побърза да загаси светлината. Ала тя остана да стои една минута гола на студа. Тънките ѝ ръце висяха спокойно отпуснати отстрани.

Времето не бе пожалило Сайри, но не беше я разрушило. Старостта бе извършила непоправимото си дело но гърдите и по ханша н; освен това много беше отслабнала. Взрях се в мършавите очертания на ребрата и нагръдната ѝ кост и си спомних за шестнадесетгодишното момиче с бебешка пълнота и кожа като топло кадифе. Под студената светлина на люлеещата се лампа аз се вирах в провисналите меса на Сайри и си спомнях лунната светлина върху напъпилите ѝ гърди. И все пак – странно и необяснимо как – тази Сайри, която сега стоеше пред мен, беше същата.

– Направи ми място, Мерин – каза Сайри и се пхна при мен.

Чаршафите бяха студени, а грубото одеяло – благодат. Загасих светлината. Лодката се поклащаше, следвайки равномерното дишане на морето. Чувах как мачтите скърцат, а след това възетата им отговарят. Сутринта пак щяхме да хвърляме мрежи, да ги изтегляме и да ги кърпим, но сега беше време за сън. Шумът на водата, която се плискаше в дървената лодка, ме унесе.

– Мерин?

– Да.

– Какво ще стане, ако сепаратистите нападнат туристите от Хегемонията или новите заселници?

– Мислех, че всички сепаратисти са разхвърляни по островите.

– Да, така е. Но ако пак се съпротивляват?

– Тогава Хегемонията ще изпрати тук части на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ и те ще избият бръмбарите от главите на сепаратистите.

– Ами ако нападнат самия телепортатор... и ако го разрушат още преди да е започнал да работи?

– Не е възможно.

– Да, зная, но ако все пак се случи?

– Тогава „Лос Анджелис“ ще се върне след девет месеца с войски на Хегемонията, които ще се заемат с избиването на бръмбарите от главите на сепаратистите... и всеки друг на тази планета, който им се изпреди на пътя.

– Девет месеца корабно време – уточни Сайри. – Това значи единадесет години наше време.

– Да, но във всички случаи е неизбежно – изтъкнах аз. – Нека да говорим за нещо друго.

– Добре – рече Сайри.

Но не говорихме повече. Заслушах се в скърцането и въздишките на лодката. Сайри се сгуши в сгъвката на ръката ми. Главата ѝ беше на рамото ми, а дишането ѝ бе толкова дълбоко и равномерно, че я помислих за заспала. Самият аз бях почти заспал, когато топлата ѝ ръка се плъзна нагоре по крака ми и леко обхвана пениса ми. Продължавах да бъда удивен дори след като той се размърда и се втвърди. В отговор на моя премълчан въпрос, Сайри прошепна:

– Не, Мерин, всъщност човек никога не е прекалено стар. Искам да кажа толкова стар, че да не му трябват топлина и близост. Решавай ти, обич моя. Аз ще бъда доволна всякак.

Аз реших. Заспахме призори.

Гробницата е празна.

– Донъл, ела вътре!

Суетейки се, той влиза. Робата му шумоли в хралупестата празнина. Гробницата е празна. Вътре няма хибернационна камера – не бях и очаквал наистина да има нещо такова, – но няма нито саркофаг, нито ковчег. Едно ярко кълбо осветява белия интериор.

– По дяволите, Донъл, какво значи това? Мислех, че тук е гробницата на Сайри.

– Така е, татко.

– Но къде е погребана? Да не е под тези плочи? Господи!

Донъл бърше челото си. Спомням си, че разговарям с него за майка му. Спомням си също, че все пак е имал почти две години, за да свикне с мисълта, че тя е мъртва.

– Никой ли не ти е казал? – пита той.

– Какво да ми каже? – поглеждам го аз, объркан и ядосан. – Щом слязох от орбиталния кораб, веднага ме докараха тук и ми съобщиха, че трябва да посетя гробницата на Сайри, преди да открият телепортатора. Какво да ми кажат?

– Мама беше кремирана по нейно собствено разпореждане. Прахът ѝ бе разпръснат над Голямото южно море от най-високата площадка на нашия семеен плаващ остров.

– Тогава за какво е тази... крипта? Внимавам какво говоря. Донъл е чувствителен. Той отново изтрива чело и поглежда към вратата. Тя ни е скрила от погледа на тълпата, но отдавна сме излезли извън разписание-то: Другите членове на Съвета вече са побързали да слязат от хълма и са застанали на трибуната до останалите видни граждани и оркестъра. Това, че днес се бавя от мъка, е нещо повече от лошо разчитане на времето – то се превръща в лош театър.

– Мама остави разпореждания и те са изпълнени – пояснява Донъл и докосва една плоскост на стената, която е срещу вратата. Тя се хлъзва встрани и открива малка ниша, съдържаща метална кутия. Върху нея стои моето име.

– Какво е това?

Донъл извърта глава:

– Това са лични вещи, които мама остави за тебе. Само Маргит знаеше подробности, но тя умря миналата зима, без да каже никому нищо.

– Добре – кимам аз. – Благодаря ти. Ще изляза след малко.

Донъл поглежда към хронометъра си.

– Церемонията започва след осем минути. Ще задействат

телепортатора след двайсет минути.

– Зная – казвам. И наистина зная. Част от мен знае точно колко време остава. – Ще изляза след малко.

Донъл се поколебава и после излиза. Затварям вратата след него с просто докосване с длан. Металната кутия е учудващо тежка. Поставям я върху каменния под и присядам до нея. Малката ключалка пак е чувствителна към кожата ми и отново полагам дланта си. Капакът щраква и аз се вирам в съдържанието.

– Дявол да го вземе – прошепвам тихо. Не зная какво точно съм очаквал – може би някакви предметчета, някакви сантиментални останки от стоте и три дни, които сме прекарвали заедно. Може би някое изсушено цвете от букетче, което съм й подарил, или пък черупката от морски охлюв, за която се гмуркахме край Февароне. Но в кутията няма подобни сантиментални неща.

Тя съдържа един малък Стийнър-Гринов ръчен лазер – едно от най-мощните лъчеви оръжия, които някога са били създавани. Акумулаторът му е свързан чрез оловна пластинка с мъничко ядрено реакторче-клетка, което Сайри вероятно е задигнала от новата си подводница. С реакторчето е свързан и старомоден инфотерм, пищна и солидна оказионна вещ. Ключът на дисплея е от прозрачен кристал. Зеленото сияние на индикатора показва, че зарядът не е изчерпан.

В кутията има още два предмета. Единият е медальонът преводач, с чиято помощ бяхме разговаряли с делфините. Последният предмет ме кара направо да зяпна от почуда.

– Така значи, малка кучко! – възкликвам аз. Нещата идват на места си. Не мога да се съдържа и се усмихвам.

– Ти, мила и сладка малка кучко!

Старателно навито на руло и с напълно изправно енергийно захранване, пред мен лежи хокинговото килимче, купено някога от Майк Ошо за тридесет марки на пазарния площад в Карнъл.

Оставям хокинговото килимче да си лежи, освобождавам инфотерма и го вземам в ръце. Сядам на студения под с кръстосани крака и натискам ключа на дисплея. Светлината в криптата изчезва и пред мен внезапно се появява Сайри.

Когато Майк загина, мен не ме изхвърлиха от кораба. Можеха, но не го направиха. Не ме оставиха и на произвола на местното правосъдие на Мауи-Обетована. Можеха, но предпочетоха да не го правят. В продължение на два дни ме държаха в Корабна сигурност и ме разпитваха – дори веднъж ме разпита самият боцман Сингх. После ме върнаха на

служба. Четири месеца – толкова траеше дългият скок назад – аз се самоизмъчвах със спомена за това как бе убит Майк. Знаех, че с моята непохватност и аз съм виновен за неговата смърт. Мислех непрекъснато за това и през работните смени, и нощем, когато се обливах в пот и сънувах кошмари. Чудех се дали няма да ме уволнят, когато се върнем в Мрежата. Можеха да ми кажат, но предпочетоха да си мълчат.

Не ме уволниха. Оставиха ми правото да се придвижвам свободно из Мрежата, но ми забраниха да напускам кораба, когато се намираме в планетната система на Мауи-Обетована. Освен това вписаха в досието ми мъмрене и временно ме понижиха в звание. Толкова струваше животът на Майк – едно мъмрене и едно понижение в звание.

Взех триседмичния си отпуск заедно с другите от екипажа, но за разлика от тях няхах намерение да се връщам. Заминах през телепортатора за Есперанс и допуснах класическата грешка на звездоплавателя – опитах се да видя семейството си. Два дни в претъпкания жилищен резервоар ми бяха достатъчни и побързах да замина за Лусус. Там се забавлявах три дни с леките жени от Улицата на котенцата. Настроението ми се развали окончателно и отидох на Фуджи, където загубих неголямата част от наличните си марки в залагания на кървавите самурайски битки там.

Накрая забелязах, че отивам към станцията за Слънчевата система, а после – че се качвам на совалката за двудневно пътешествие до Марс. Никога преди не бях ходил нито до Марс, нито до Слънчевата система. Освен това няхах намерение да се връщам на кораба, но десетте дни, които прекарах в скитане из прашните и пълни с призраци коридори на Манастира, ми помогнаха да се върна. На кораба... и при Сайри.

Понякога излизах от червения мегалитен лабиринт и – облечен само в лек скафандър – заставах на някой от неизброимите хиляди каменни балкони и се взирах в небето, където блещукаше едно бледосиво петънце. Някогашната стара Земя. Мислех си за смелите и глупави идеалисти, устремени към тъмните далечини на своите бавни и често повреждащи се кораби, понесли и ембриони, и идеологии с вяра и обич. Но най-често не се опитвах да мисля. Просто си стоях в пурпурната нощ и оставях Сайри да дойде при мен. Там, на Скалата на Майстора, където образите на великите звездоплаватели бяха отказвали да се явят пред много по-достойни поклонници, аз успях да извикам образа на едно още ненавършило шестнадесет години момиче, което бе лежало до мен и върху чието тяло се бе ляла светлина от крилете на ястреб.

Когато „Лос Анджелис“ се завъртя, готвейки се за квантов скок, аз

бях на борда на кораба. Четири месеца по-късно продължавах да изпълнявам с охота задълженията си като член на екипажа, а дойдеше ли време за отпуск, проспихах го, включен към касета за електронни сънища. Един ден Сингх дойде при мен.

– Ще слезеш долу – каза той. Не го разбрах. Той обясни:

– През изминалите единадесет години жителите на планетата са превърнали вашата история с Ошо в някаква проклета легенда. Твоята малка роля в сеното с колониалното момиче се е разраснала до културен мит.

– Сайри – изрекох аз.

– Вземай си такъмите – продължи Сингх. – Ще прекараш твоите три седмици на повърхността на планетата. Експертите на посланика казаха, че там ще принесеш повече полза за Хегемонията, отколкото тук горе. Ще видим.

Планетата ме очакваше. Тълпи от хора ме приветстваха. Сайри ми махаше с ръка. Отидохме на пристанището и там се качихме на един жълт катамаран. Вятърът наду платната му и ни понесе на юг-югоизток към ахинелага, където беше и островът на нейното семейство.

– Здравей, Мерин!

Сайри се носи из мрака на гробницата си. Холовизионният образ не е безукорен – някаква мъглявост зацапва краищата му. Но това е Сайри – Сайри, каквато я видях за последен път, с по-скоро обръсната, отколкото подстригана сива коса, с вдигната глава и лице, потънало в сенки.

– Здравей, Мерин, обич моя.

– Здравей, Сайри – казвам аз. Вратата на гробницата е затворена.

– Съжалявам, че няма да имаме Седма среща, Мерин. Очаквах го.

Сайри спира и поглежда надолу към ръцете си. Образът ѝ леко потрепва и през него плуват пращинки.

– Бях се подготвила много старателно какво да ти говоря – продължава тя. – И как да ти го кажа. Исках да ти доказвам разни неща. Да ти дам разпореждания. Но зная колко безполезно ще бъде. Или вече съм ти казала всичко и ти си го чул, или – а то е същото – вече няма нищо за казване и мълчанието е по-подходящо за момента.

С възрастта гласът на Сайри е станал дори по-хубав. В него се долавят спокойствие и уравновесеност, които идват след преживени страдания.

Сайри раздвижва ръце и те изчезват зад очертаванията на екрана.

– Мерин, обич моя, колко странни бяха дните ни – и тези, които изживяхме заедно, и тези, през които бяхме разделени! Колко абсурден и

прекрасен е митът, който ни свърза! През всички мои дни сърцето ми биеше само за тебе. Мразех те заради това. Ти беше огледалото, което не лъже. Ако можеше да видиш лицето си в началото на всяка наша Среща! Най-малкото, което можеше да направиш, беше да скриеш колко си потресен... можеше да го направиш поне заради мен.

Но наред с твоята непохватност и твоята наивност винаги имаше... какво?... имаше нещо, Мерин. Нещо, което оневинява твоя лишен от мисъл егоизъм. Той е като на пиле-голишарче и много ти отива, Мерин. Може би е това, че ме цениш; а може би това, че ме уважаваш. Ако не друго.

Мерин, този дневник съдържа стотици записи... боя се, че са хиляди... започнах го, когато бях на тринайсет години. В момента, в който гледаш това, те ще бъдат унищожени с изключение на онова, което следва. Сбогом, обич моя. Сбогом.

Изключвам инфотерма и за минута седя в тишина. Ронотът на тълпата почти не се чува през дебелиите стени на гробницата. Поемам си дъх и натискам ключа на дисплея.

Сайри се появява. Тя приближава петдесетте. Веднага познавам деня и мястото, където е направен записът. Спомням си наметалото на Сайри. Огърлицата от морски камъчета, която виси на врата ѝ, и кичура коса, който се е измъкнал изпод баретата ѝ и пада върху бузата. Помня всичко за този ден. Той беше последният ден на Третата ни среща. Бяхме излезли на разходка с приятели по хълмовете над Саут Търн. Донъл беше на десет години и се опитвахме да го убедим да се попързала с нас по снега. Той плачеше. Сайри извърна лице встрани от нас още преди плъзгачът да се приземи. Когато Маргарет слезе, вече бяхме разбрали от жеста на Сайри, че нещо се е случило.

Сега същото това лице ме гледа втрънено. Сайри разсеяно пригладва назад непокорен кичур. Очите ѝ са зачервени, но гласът е овладян.

– Мерин, днес убиха нашия син. Алон беше на двадесет и една години и го убиха. Днес си много объркан, Мерин. Непрекъснато повтаряше фразата: „Как е могла да стане такава грешка?“ Ти не познаваше сина ни истински, но по израза на лицето ти, когато чухме, разбрах, че схващаш загубата. Мерин, това не беше нещастен случай. Може от моя живот да не остане нищо; може никога да не разбера защо съм позволила един сантиментален мит да управлява живота ми, но това трябва да знаеш. Алон не е загинал при нещастен случай. При пристигането на полицията той е бил със сепаратистите. Можел е да се измъкне дори в

този момент. Бяхме му подготвили алиби. Полицията щеше да повярва. Той е предпочел да остане.

– Мерин, днес ти направиха впечатление думите, които казах на тълпата, която се беше събрала пред посолството. Знай това, космически вълко – когато им казах: „Сега не е време да показвате вашия гняв и вашата омраза“, казах точно това, което мисля. Ни повече, ни по-малко. Днес не е време. Но денят ще дойде. Непременно ще дойде. Някога, когато е била подписана, Спогодбата на живота е била вземана насериозно. Тя и сега е нещо сериозно, Мерин. Тези, които са я забравили, ще бъдат изненадани, когато дойде денят. Той непременно ще дойде.

Образът чезне, смесва се с друг и за част от секундата лицето на по-възрастната жена се променя в лицето на двадесет и шестгодишната Сайри.

– Мерин, бременна съм! Толкова се радвам. Откакто си заминал, минаха пет седмици. Липсваш ми. Няма да те има десет години, дори повече. Мерин, защо не ти дойде на ум да ме поканиш да дойда с тебе? Сигурно нямаше да дойда, но щеше да ми бъде приятно, ако просто ме беше поканил. Но аз съм бременна, Мерин. Лекарите казват, че ще бъде момче. Ще му разказвам за теб, обич моя. Може би някой ден ти и той ще плувате из Архипелага и ще слушате песните на морския народ както ние с тебе, преди да заминеш. Може би тогава ще ги разбираш, Мерин, липсваш ми. Моля те, върни се бързо.

Холографското изображение потрепва и примигва. Лицето на шестнадесетгодишното момиче е зачервено. Дългата ѝ коса се спуска на вълни върху голите рамене и бялата нощница. Тя говори много бързо и преглъща сълзите си:

– Космически вълко Мерин Аспик, много ми е мъчно за твоя приятел – наистина ми е много мъчно, – но ти си тръгна, без дори да ми кажеш едно „довиждане“! Аз имах такива планове как да ни помогнеш... как ти и аз... ти не каза дори „довиждане“. Не ме интересува какво ще стане с теб. Желяя ти добър път до твоята смрадна и прегъпкана като кошер Хегемония. Разложи се там – все едно ми е. Всъщност, Мерин Аспик, не желяя да те виждам дори и да ми плащат за това. Сбогом!

Тя обръща гръб още преди образът да е изчезнал. Сега в гробницата е тъмно, но звукът продължава да се чува още секунда. Гласът на Сайри тихичко се изсмива. Не мога да определя възрастта му. После казва:

– Сбогом, Мерин. Сбогом.

– Сбогом – прошепвам аз и изключвам инфотерма.

Когато излизам от гробницата и примиждавам, тълпата се раздвижва. Лошият начин, по който съм разпределил времето си, е нарушил сценария на тържеството и усмивката на лицето ми предизвиква гневно шушукане. Високоговорителите гърмят и официалната реторика оглася дори върха на хълма:

– ...започвайки нова ера на сътрудничество – кънти дълбокият глас на посланика.

Поставям кутията върху тревата и изваждам хокинговото килимче. Тълпата намира напред, за да гледа как го развивам. Шарките са избледнели, но нишките за управление на полета блестят като току-що изкована мед. Сядам в центъра на килимчето и с тътрене намествам тежката кутия отзад.

– ...и все повече и повече ще се строят, докато времето и пространството престанат да бъдат пречка.

Потупвам шарката за излитане и когато килимчето се издига на четири метра нагоре, тълпата се отдръпва назад. Сега съм над върха на гробницата и мога да виждам по-далече. Островите се връщат, за да образуват отново Екваториалния архипелаг. Виждам ги, виждам стотици плаващи острови, родени от гладните южни води под ласката на тихи ветрове.

– И така, с голямо удоволствие включвам това устройство и казвам на Мауи-Обетована добре дошла в общността на човешката Хегемония!

Тънката нишка на церемониалното лазерно устройство опипва земята. Чува се шум от ръкопляскания и оркестърът започва да свири. Поглеждам нагоре към небето точно навреме, за да видя как на него светва нова звезда. Част от мен знае с точност до една микросекунда какво всъщност се е случило.

В продължение на няколко микросекунди телепортаторът е функционирал. За няколко микросекунди времето и пространството наистина са престанали да бъдат пречка. След това мощният като приливна вълна импулс на изкуственото антипространство е детонирал топлинната бомба, която съм скрил във външната защитна сфера. Тази малка експлозия остава невидима, но след секунда Шварцшилдовият лъч се протяга, разязжда защитната сфера, поглъща крехкия додекаедър, който тежи тридесет и шест хиляди тона, бързо се разраства и анихилира няколко хиляди километра околно пространство. А това вече се вижда – вижда се превъзходно – и прилича на мъничка свръхнова звезда, горяща с бяла светлина сред чистото синьо небе.

Оркестърът престава да свири. Хората пищят и тичат да се скрият

някъде. Няма смисъл да го правят. Това е избухване на ренгенови лъчи, предизвикано от саморазрушаването на телепортатора, но благодарение на гъстата атмосфера на Мауи-Обетована не може да причини вреда. Когато „Лос Анджелис“ рязко увеличава разстоянието между себе си и бързо разпадащата се черна дупка, на небето се появява втора струйка плазма. Вятърът се усилва и моретата се вълнуват. Тази нощ ще има чудновати приливи.

Иска ми се да изрека нещо дълбокомислено, но нищо не ми идва наум. Освен това тълпата няма настроение да слуша. Оставам с впечатлението, че сред писъците и виковете съм дочул и няколко радостни възгласа.

Потупвам шарката за полет и килимчето бързо се издига над скалата и поема към пристанището. Един ястреб, летящ лениво в горещото пладне, изпада в паника от приближаването ми и пляска с криле.

– Нека да дойдат! – крещя аз на бягащия ястреб. – Нека да дойдат! Тогава ще бъда на тридесет и пет и няма да бъда сам. Нека дойдат, ако смеят!

Отпускам юмрук и се смея. Вятърът брули косата ми и изстудява потта по гърдите и ръцете ми.

Поуспокоен, се оглеждам внимателно и вземам курс към най-далечния остров. Надявам се, че ще срещна и други хора, които мислят като мен. Надявам се дори, че ще разговарям с морския народ и ще им кажа, че най-сетне е дошло времето Акулата да дойде в моретата на Мауи-Обетована.

По-късно, когато битките бъдат спечелени и планетата стане тяхна, ще им разкажа и за нея. Ще им пея за Сайри.

Отблясъците от далечното космическо сражение продължават да се леят като водопад. Не се чуваха други звуци освен воят на вятъра, който се блъскаше във външните издатини на сградата. Хората бяха седнали близо един до друг, леко наведени напред към старомодния инфотерм, сякаш очакваха още нещо.

Нямаше повече. Консултът извади микродиска и го сложи в джоба си.

Сол Уайнтрауб погали спящото си дете по гърба и каза на консула:

– Сигурен съм, че вие не сте Мерин Аспик.

– Не – отвърна консултът. – Мерин Аспик загина по време на бунта. Бунта на Сайри.

– Как е станало така, че притежавате този запис? – попита отец Хойт. Въпреки скръбната маска върху лицето му, беше очевидно, че

свещенослужителят е заинтригуван. – Такъв невероятен запис...

– Той ми го даде – отвърна консултът. – Няколко месеца, преди да загине в битката при архипелага – той погледна неразбиращите физиономии пред себе си и обясни: – Аз съм техен внук... на Сайри и Мерин. Баща ми... този Донъл, за когото споменава Мерин... той стана пръв съветник в Местното правителство, когато Мауи-Обетована бе превърната в протекторат. По-късно го избраха за сенатор и остана на служба до смъртта си. През този ден... при гробницата на Сайри на върха на хълма... аз бях деветгодишен. Бях на двадесет години – достатъчна възраст, за да се присъединя към бунтовниците и да се сражавам, – когато една нощ Аспик дойде на нашия остров, повика ме настрана и ми забрани да се върна при тях.

– Щяхте ли да се сражавате? – попита Брон Лаmia.

– О, да. И сигурно щях да загина като една трета от нашите мъже и една пета от жените ни. Като всички делфини и много от самите плаващи острови, макар че Хегемонията се опита да запази невредими колкото е възможно повече от тях.

– Това е вълнуващ документ – каза Сол Уайнтрауб. – Но защо стетук? Защо ви е поклонението при Шрайка?

– Не съм свършил – рече консултът. – Слушайте.

Баща ми беше толкова слаб човек, колкото баба ми беше силна. Хегемонията не изчака единадесет местни години, за да се върне – фотонните кораби на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ закръжиха в орбита около планетата още преди да бе изтекла и петата година. Баща ми наблюдаваше как те смачкаха набързо построените кораби на бунтовниците. Той продължаваше да брани Хегемонията, която обсаждаше нашата планета. Спомням си, че бях на петнадесет години, когато заедно с цялото си семейство наблюдавах от най-високата площадка на дървената къща върху плаващия остров на нашите предци как в далечината изгоряха поне десет други плаващи острова, а морето светеше от подводните бомби, които се сипеха от изстребителите на Хегемонията. На другата сутрин водата беше посивяла от телата на мъртви делфини.

По-голямата ми сестра Лира отиде да се сражава на страната на бунтовниците в безнадеждните дни след битката за архипелага. Има очевидци, че е загинала. Тялото ѝ изобщо не бе открито. Баща ми никога повече не спомена името ѝ.

Три години след прекратяването на огъня и след установяването на Протектората ние, коренните колонисти, бяхме малцинство на нашата собствена планета.

Плаващите острови бяха опитомени и разпродадени на туристите, точно както Мерин го е предсказал на Сайри. Сега Фърстсайт е град с единадесет милиона жители, а спиралообразно разположените му предградия и градовете-спътници са се разпрострели по цялото крайбрежие на острова. Фърстсайт Харбър съществува като екзотичен пазар, където потомци на Първите семейства продават занаятчийски изделия и кичови произведения на изкуството.

Живяхме известно време на Тау Сети Сентър, когато татко беше избран за сенатор за първи път. Там завърших образованието си. Бях предан син, превъзнасях предимствата на живота в Мрежата и изучавах славната история на човешката Хегемония. Готвех се за кариера в дипломатическия корпус.

И през цялото време чаках.

Върнах се на Мауи-Обетована скоро след дипломирането си и започнах работа из офисите на острова, където беше разположена Централната администрация. Част от задълженията ми беше да посещавам стотиците платформи, които извършваха сондажи из плитчините, да пиша доклади за бързо умножаващите се подводни комплекси и да осъществявам връзката с корпорациите за инвестиции и развитие от ТС2 и Сол Дракон Септем. Тази работа не ми харесваше. Обаче я вършех добре. И се усмихвах. И чаках.

Дълго ухазвах и накрая се ожених за една потомка на едно от Първите семейства. Тя беше от рода на Бертол, братовчеда на Сайри. След като получих рядката оценка „пръв“ на изпитите за дипломатическия корпус, поисках да бъда назначен на работа извън Мрежата.

Така започна нашата лична Диаспора – на Греша и моята. Работех и постигах резултати. Бях роден за дипломат. За пет години станах помощник-консул. За осем – пълноправен консул. За времето, което прекарах в Покрайнините, това беше максималната цел, която си бях поставил.

Това беше моят избор. Работех за Хегемонията. И чаках.

Отначало задачата ми беше да подпомагам с хитростите на Мрежата колонистите да вършат онова, което и без друго им се удава най-добре от всичко – да рушат живота на истинското коренно население. Не е случайно, че за шестстотин години междузвездна експанзия Хегемонията не се е натъкнала на вид, който да бъде признат за разумен според скалата на Дрейк-ТърингЧен. На старата Земя от стари времена е било прието като нравило, че ако даден вид включва човешкото месо в списъка на менюто си, този вид трябва бързо да бъде изтребен. Правилото

при експанзията на Хегемонията е следното: ако даден вид действително конкурира човешкия интелект, този вид се изтрєбва, преди първият телепортатор да се включи в системата.

На планетата Уърл ние издебнахме непрекъснато променящите се зепли от облачните им кули. Може би те не бяха разумни но човешките стандарти или по стандартите на Центъра. Но бяха прекрасни. Когато умираха, разпрєсквайки се на вълнички, сияещи във всички цветове на дьгата, и техните цветови послания оставаха невидени и нечути от стадните им другари, красотата на смъртната им агония беше неопикуема. Ние разпродадохме чувствителните им към светлината кожи на корпорации от Мрежата, месото им – по планети, подобни на Небесна врата, а костите им смляхме на прах, за да я продадем като любовно биле на импотентни и суевярни хора от двадесетина други колониални планети.

На Гардън отговарях за екипа специалисти по хидромелиорация, които отводняваха Големия мочур, подготвяйки края на краткото надмощие на блатните кентаври, които бяха първенстващият вид на планетата и с това застрашаваха успехите на Хегемонията. Накрая те опитаха да се преселят другаде, но Северните ръкави имаха прекалено сух климат за тях. Като посетих тази област няколко десетилетия по-късно, когато Гардън вече беше в Мрежата, изсърхналите останки от кентаврите все още стояха във вид на купчини боклук из по-отдалечените ръкави и наподобяваха вкаменелости на екзотични растения от някаква по-цветуща геологична ера.

Пристигнах на Хеброн точно когато завършваше дългата кръвна вражда между еврейските заселници и Сенешай Алуит. Тези същества бяха толкова крехки, колкото и екологичното равновесие на полубезводната им планета. Алуитите бяха телепати и това което ги уби, бяха нашият страх и нашата алчност – и още – нашата неспособност да ги разберем. Но не гибелта на алуитите превърна сърцето ми. в камък на Хеброн, а моето собствено участие в организирането на трагедията на самите колонисти.

На старата Земя е имало специална дума за това, което бях аз – колаборационист. Вярно е, че Хеброн не беше родната ми планета, но заселниците, избягали някога тук, го бяха сторили по същите ясни причини, по които моите предци бяха подписали Спогодбата за живот на Мауи, един остров на старата Земя. Но аз чаках. И докато чаках, действвах... в пълния смисъл на тази дума.

Те ми вярваха. Все повече и повече се изпълваха с доверие в чистосърдечните ми разяснения колко хубаво би било за тях да се вляят в

общността на човечеството... да влязат в Мрежата. Те упорстваха, че само един техен град трябва да бъде достъпен за чужденци. Аз се усмихвах и се съгласявах. Днес Нови Йерусалим има шестдесет милиона жители, а на континента – десет милиона коренни еврейски заселници, които зависят от този приобщен към Мрежата град почти за всичко. Това може да продължи още десетина години. Или дори по-малко.

Рухнах малко след приобщаването на Хеброн към Мрежата. Открих алкохола, благословения заместител на това човек да мисли за миналото или да сънува електросънища. Греша остана с мен в болницата на Хеброн, докато ме вдигнаха на крака. Беше католическа болница – нещо доста странно за една еврейска планета. Още си спомням шумолелето на раса из болничните помещения нощем.

Рухването ми беше много безшумно и на много далечно място. Кариерата ми не беше компрометирана. Като пълноправен консул взех жена си и сина си на планетата Бреша. Колко деликатна беше ролята ни на тази планета! Колко византийско беше поведението ни! В продължение на десетилетия полковник Касад и войски, изпращани от Техноцентъра, бяха преследвали неуморно рояците на прокудените, накъдето и да бягаха. А ето че сега ръководствата на Сената и на военното разузнаване бяха взели решение да проверят на какво са способни прокудените в самите Покрайнини. За целта бе определена Бреша. Приемам, че обитателите на тази планета бяха смятани за хора второ качество десетилетия, преди аз да пристигна там. Обществото им беше архаично и имаше очарователни прусашки нрави. Те бяха милитаристи до глупост, арогантни в икономическите си претенции и такива ксенофоби, че с удоволствие се наеха да се противопоставят на „заплахата от прокудените“. Отначало им дадохме няколко военни кораба по системата „заем-наем“, за да могат да достигат до рояците. Плазмено оръжие. Ударни космически сонди със специално моделирани вируси.

Фактът, че бях още на Бреша, когато пристигнаха пълчищата на прокудените, се дължеше на дребна грешка в прогнозата – само няколко месеца. Тогава на планетата вместо мен трябваше да има екип за военнополитически анализи.

Но това беше без значение. Интересите на Хегемонията бяха обслужени. Решителността и бързината на разгръщането на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ бяха проверени по най-подходящия начин на място, където интересите на самата Хегемония в действителност останаха ненакърнени. Разбира се, Греша загина при първата бомбардировка. Също и Алон, десетгодишният ми син. Той беше с мен... и бе останал жив след края на

войната... за да загине от една мина капан, която някакъв идиот от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ бе поставил прекалено близо до бараките на евакуираните в столицата Бъкминстър.

Когато той е умирал, не бях до него.

След тази война получих повишение. Бе ми възложена най-главозамайващата и отговорна мисия, която някога е била възлагана на дипломат с обикновен консулски ранг. Натовариха ме да водя преки преговори със самите прокудени.

Най-напред заминах за Тау Сети Сентър, където имах дълги разговори с членовете на комитета, оглавяван от сенатор Гладстоун, и с неколцина съветници от военното разузнаване. Срещнах се със самата Гладстоун. Планът беше извънредно сложен. Същината му се състоеше в това прокудените да бъдат провокирани да извършат нападение, а ключът на тази провокация беше планетата Хиперион.

Прокудените наблюдаваха Хиперион още отпреди битката при Бреша. Според данните на нашето разузнаване те проявявали маниакален интерес към Гробниците на времето и към Шрайка. Това, че бяха атакували болничния кораб на Хегемонията, превозващ впрочем и полковник Касад, беше тяхна грешка – капитанът на техния кораб изпаднал в паника, понеже нашият болничен кораб бил взет за военен. Още по-лошо – от гледна точка на прокудените – било това, че, приземявайки орбиталния кораб близо до самите Гробници, същият командир разкрил, че прокудените могат да се справят с времевите приливи. След като техните командоси били изтребени от, Шрайка, капитанът на военния кораб се завърнал в своя рояк, за да бъде екзекутиран.

Но пак по данни на нашето разузнаване тази грешка на прокудените не била за тях пълен провал. Те успели да съберат ценна информация за Шрайка. И интересът им към Хиперион се задълбочил.

Гладстоун ми обясни как именно Хегемонията възнамерява да извлече полза от този интерес.

Най-важното нещо в плана беше прокудените да бъдат предизвикани да нападнат Хегемонията. Острието на нападението трябваше да бъде насочено към самия Хиперион. Беше ми дадено да разбера, че очакваното сражение има отношение не толкова към проблема с прокудените, колкото към вътрешнополитическите проблеми на Мрежата. В Техноцентъра в продължение на цели столетия имало съпротива срещу присъединяването на Хиперион към Хегемонията. Гладстоун ми обясни, че това вече не отговаряло на интересите на човечеството и че едно силово анексиране на Хиперион – под предлог, че се отбранява самата

Мрежа – щяло да създаде възможност властта в Центъра да премине в ръцете на по-прогресивни групировки. Тази промяна в баланса на властта в Центъра щяла да бъде от полза за Сената и за Мрежата по причини, които не ми бяха напълно разяснени. Прокудените щели да бъдат веднъж завинаги ликвидирани като потенциална заплаха. След това щяла да започне нова ера за разцвета на Хегемонията.

Гладстоун ми обясни, че не съм длъжен да приема мисията, понеже тя е извънредно опасна – както за кариерата, така и за живота ми. Въпреки това приех. Хегемонията ми предостави личен космически кораб.

Поисках само едно подобрение: старото пиано „Стенуей“.

Няколко месеца летях само между звездите. Още няколко месеца бродих из места, за които се знаеше, че са редовно посещавани от рояците на прокудените. Накрая корабът ми бе засечен и заловен. Знаейки, че съм шпионин, те ме приеха като куриер. Колебаеха се дали да ме убият, но не го направиха. Колебаеха се дали да влязат в преговори, и накрая решиха да го направят.

Няма да се опитвам да опиша колко красив е животът в един рояк с неговата пълна безтегловност, кълбовидни градове, ферми във формата на комети и напъхани един в друг живи гроздове, горичките на ниска орбита, реките, които текат във всички посоки, и безкрайното многоцветно многообразие. Достатъчно е да кажа, че според мен прокудените са постигнали онова, което човечеството на Мрежата не е постигнало през изминалите хилядолетия – те са се развили. Докато ние живеем в нашите подражателни култури, бледи отражения на живота на старата Земя, прокудените са навлезли в нови измерения на естетиката, етиката, биологичните науки, изкуствата и всички неща, които трябва да се променят и да израснат, за да отразят човешката душа.

Ние ги наричаме варвари, но в същото време страхливо сме се вкопчили в нашата Мрежа като вестготи, пълзящи из отломките на повяхналата римска слава и обявяващи се за цивилизовани.

За десет стандартни месеца успях да им разкажа най-големите си тайни, а те ми разказаха техните. Разясних им с колкото можех повече подробности планове за тяхното изстребление, подготвени от хората на Гладстоун. Казах им колко малко учените от Мрежата разбират аномалията на Гробниците на времето и им съобщих за големия страх, който Техноцентъра изпитва от Хиперион. Описах им какъв капан ги очаква, ако се опитат да завладеят тази планета, и как цялата мощ на ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ ще бъде съсредоточена на Хиперион, за да ги смаже. И след като им разкрих всичко, което знаех, отново зачах да

ме убият.

Ала вместо това те ми разказаха някои неща. Показаха ми прехванати от тях холовизионни записи и изображения, направени с насочен лъч, както и някои техни собствени документи от времето, когато са бягали от слънчевата система на старата Земя. Преди четири и половина столетия. Фактите бяха ужасни и прости.

Голямата грешка от тридесет и осма година не е била никаква грешка. Гибелта на старата Земя е била умишлена. Тя е била планирана от роботите на Техноцентъра и техните двуноги съучастници от токущо излюпеното правителство на Хегемонията. Хеджирът е бил подробно планиран десетилетия, преди набъбващата със светкавична скорост черна дупка да бъде „случайно“ вкарана в сърцето на старата Земя.

Мрежата на Световете, Всеобемът, Хегемонията – всичко това се оказва построено върху най-грозния вид отцеубийство. Сега те се поддържаха чрез спокойна и умишлена политика на братоубийство. Всеки вид, който показваше и най-малката способност да се превърне в съперник, се изстребваше. Прокудените, единственото друго човешко племе, способно да лети сред звездите – а впрочем единствено те не се подчиняваха на Техноцентъра – бяха първи в нашия списък на обречените на смърт.

Завърнах се в Мрежата. Бяха изминали повече от тридесет години местно време. Мейна Гладстоун беше президент. Въстанието на Сайри бе една романтична легенда, дребна бележка под линия в историята на Хегемонията.

Срещнах се с Гладстоун. Казах ѝ много от нещата, които прокудените ми бяха разкрили, но не всичко. Казах ѝ, че те знаят, че всяка битка за Хиперион ще бъде капан за тях, но въпреки това ще дойдат. Казах ѝ, че прокудените искат аз да стана консул на Хиперион, за да ме използват като двоен агент по време на войната.

Не ѝ казах, че са обещали да ми дадат едно приспособление, което ще отвори Гробниците на времето и ще позволи на Шрайка да захвърли оковите си.

Президент Гладстоун и аз имахме дълги беседи. Още по-дълги бяха беседите ми с агентите на ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ: разузнаване. Те продължиха няколко уморителни месеца. Бяха използвани технически средства и медикаменти, за да се установи, че говоря истината и нищо не скривам. Прокудените също бяха много добри специалисти по технически средства и медикаменти. Говорех истината. Освен това скривах някои неща.

Накрая получих назначение на Хиперион. Гладстоун предложи да издигне статута на планетата до Протекторат и да ме направи посланик. Отклоних и двете предложения, макар че я помолих да ми бъде оставен личният космически кораб. Пристигнах на Хиперион с редовен полет на един вретенен кораб, а собственият ми кораб пристигна няколко седмици по-късно в хангара на един военен кораб, който минаваше оттам. Моят кораб бе изведен на постоянна орбита около планетата с уговорката, че имам правото да го викам и да летя с него тогава, когато намеря за добре.

Когато останах сам на Хиперион, продължих да чакам. Годините минаваха. Упълномощих моя заместник Да управлява тази затънтена планета, пиех си в кръчмата „При Цицерон“ и чаках.

Прокудените установиха връзка с мен по частна векторна линия. Взех си три седмици отпуск от консулството, приземих кораба си на едно усамотено място близо до Тревното море, срещнах се с техния разузнавателен кораб при Ойортния облак и агентът – една жена, която се казваше Андил – ме последва. С нас дойдоха и трима инженери. Качихме се на моя кораб и се приземихме северно от Брайдъл Рейндж, само на няколко километра от самите Гробници.

Прокудените нямаха телепортатори. Те прекарваха живота си в дълги полети между звездите, наблюдавайки как животът в Мрежата прелита с шеметна скорост покрай тях, подобно на филмова лента, пусната да се върти с неестествена бързина. Времето беше най-тежката им грижа. Телепортаторът бе подарен на Хегемонията от Техноцентъра, който продължаваше да го поддържа. Нито един двуног учен – или пък екип от такива учени – не се бе доближил дотам да разбира принципите му. Прокудените се опитваха. Не успяваха. Но въпреки неуспехите си намираха пътечки към овладяването на двуединството време/пространство.

Те бяха разгадали някои неща за приливите на времето и за антиентропните полета, които заобикалят Гробниците. Не бяха способни да създават такива полета, но можеха да екранират въздействието им и – поне на теория – да ги унищожават. Гробниците на времето – заедно с всичко скрито в тях – ще престанат да предизвикват обратно течение на времето. Гробниците ще се „отворят“. Шрайка ще излезе на свобода и придвижването му вече няма да се ограничава в района на Гробниците. Всички енергии ще се освободят.

Прокудените вярват, че Гробниците на времето са артефакт от тяхното бъдеще, а-Шрайка е оръдие на изкуплението, очакващо да го поеме

ръката, призвана за това. Култът към Шрайка вижда в него ангела-отмъстител. Прокудените смятат, че той е дело на човешката изобретателност и е изпратен обратно във времето, за да избави човешкия род от Техноцентъра. Андил и инженерите бяха дошли да подготвят почвата и да направят опити.

– Няма ли да използвате приспособлението сега? – попитах аз. Бяхме застанали в сянката на структурата, наречена „Сфинкса“.

– Не сега – каза Андил. – Когато дойде време за нападението.

– Но нали казахте, че ще минат месеци, преди устройството да предизвика отварянето на Гробниците? – попитах аз.

Андил кимна. Очите ѝ бяха тъмнозелени. Беше много висока и виждах под прилепналия към кожата ѝ костюм дискретно очертаните ивици на подпорките, които я поддържаха в изправено положение.

– Вероятно една година и дори повече – поясни тя. – Устройството кара антиентропните полета да се разпадат бавно. Но започне ли веднъж, този процес е необратим. Ние обаче няма да пристъпим към активиране, преди Десетте Съвета да са решили, че е необходимо Мрежата да бъде нападната.

– Нима съществува съмнение? – попитах аз.

– Има етични спорове – рече Андил. На няколко метра от нас тримата инженери покриваха устройството с маскировъчна материя и го ограждаха с кодирано защитно поле. – Една междузвездна война ще причини смъртта на милиони, а може би и на милиарди. Пускането на Шрайка в Мрежата ще има непредвидими последици. И макар че за нас е много важно да нанесем удар върху Техноцентъра, има спорове кой е най-подходящият начин за това.

Кимнах и погледнах към устройството в Долината на Гробниците.

– Но след като то бъде веднъж активирано – казах аз, – няма да има връщане назад. Шрайка ще излезе на свобода и вие ще трябва да спечелите войната, за да го овладеете. Нали?

– Вярно – рече Андил с лека усмивка. Тогава я застрелях – и нея, и тримата инженери. След това запокитих Стийнър-Гриновия лазер на баба Сайри надалече в блуждаещите пясъчни дюни, седнах на ръба на нещо като сандък от застинала вулканична лава и в продължение на няколко минути плаках. После се върнах обратно, проникнах в защитното поле с помощта на инфотерма на един от инженерите, махнах маскировката и включих устройството.

Не забелязах незабавна промяна. Във въздуха продължаваше да блести все същата ярка светлина, напомняща хубава зима. Нефритена

гробница проблясваше нежно, а Сфинксът продължаваше да се визира надолу в нищото. Единственият отзвук беше стърженето на пясъка. Само една сигнална лампичка на устройството на Прокудените показваше, че то работи... че вече беше направило нещо.

Бавно се върнах при моя кораб. Наполовина се страхувах, че Шрайка ще се появи, наполовина ми се искаше това наистина да стане. Седях на балкона на кораба повече от час и наблюдавах как сенките изпълват долината, а в далечината пясъкът покрива труповете. Шрайка го нямаше. Нямаше го и дървото с тръните. След като мина още малко време, изсвирих на древното пиано "Стенуеи една прелюдия на Бах, приведох кораба в ред и се издигнах в космоса.

Влязох във връзка с кораба на прокудените и им казах, че се е случило нещастие – Шрайка е унищожил агентите им, а устройството се е активирало преждевременно. Въпреки объркването и паниката си прокудените ми предложиха убежище. Отклоних предложението им и насочих кораба към Мрежата. Прокудените не тръгнаха да ме преследват.

Свързах се с Гладстоун по вектора и ѝ съобщих, че агентите на прокудените са ликвидирани. Казах ѝ, че нападението е твърде вероятно и че те ще се хванат в капана така, както сме го планирали. Не ѝ казах за устройството. Гладстоун ме поздрави и ме покани да се върна. Отклоних, предложението ѝ. Казах ѝ, че се нуждая от тишина и усамотение. Насочих кораба към една планета в Покрайнините, която се намираще най-близо до системата на Хиперион. Знаех, че самият полет ще убие времето, докато започне следващото действие.

По-късно, когато викторната покана за поклонението дойде от самата Гладстоун, разбрах каква роля са ми отредили прокудените за тези последни дни. Прокудените, Техноцентъра или Гладстоун и интригантите около нея. Вече няма значение кой си въобразява, че е господар на събитията. Събитията вече не се подчиняват на господари.

Светът, приятели, свършва – такъв, какъвто го познаваме, независимо от това, какво ще стане с нас. Що се отнася до мен, няма какво да искам от Шрайка. Не съм подготвил прощални думи към него или към Вселената. Върнах се, понеже се налага, понеже това е животът ми. Знаех какво трябва да свърша още докато бях дете. Тогава често ходех само до гробницата на Сайри и се кълнях, че ще отмъстя на Хегемонията. Знаех и каква цена ще платя – както в живота си, така и в историята.

Но когато дойде време да се прецени и да се разбере едно предателство, което ще обхване Мрежата като пожар и ще унищожи цели планети, аз ви моля не да мислите за мен – моето име не е записано дори

върху водата, както е казал един поет с печална душа, – а да си спомните за безсмислената гибел на старата Земя, за делфините, чиито сиви меса съхнат и се разлагат под палещото слънце, и да си представите – а аз съм видял това – как плаващите острови нямат накъде да се отправят, понеже хранителните им полета са разрушени, а Екваториалните плитчини са покрити като със струнен с платформи, които пускат сонди за нефт. И още – как върху самите острови се мъкнат гръмогласни досадни туристи, лъхаци на лосион против изгаряне и опиум.

Или – още по-добре – не мислете за нищо от тези неща. Представете си как стоя със здраво забити в подвижните пясъци на Хиперион крака, след като подпалих фитила – убиец и предател, но въпреки това горд, с високо вдигната глава и юмрук, размахан към небето, и крещя: „Нека гибел поразии и едните, и другите!“

Понеже вие разбирате, че си спомням за мечтата на баба. Представям си как всичко можеше да бъде различно.

Аз си спомням за Сайри.

– Вие ли сте шпионинът? – попита отец Хойт. – Шпионинът на прокудените?

Консултът потърка бузите си и не отговори. Той изглеждаше уморен и угаснал.

– Ами да – рече Мартин Силенъс. – Президент Гладстоун ме предупреди, когато бях избран за поклонението. Тя каза, че сред нас ще има шпионин.

– Казаха го е на всички ни – солна му се Брон Ламия. Тя се взираше в консула. Погледът ѝ изглеждаше натъжен.

– Нашият приятел е шпионин – каза Сол Уайнтрауб, – но той не е просто шпионин на прокудените.

Бебето се събуди. Уайнтрауб го вдигна на ръце, за да успокои плача му, и продължи:

– Той е онова, което в трилърите се нарича „двоен агент“, а в нашия случай е троен агент. Личността му е безкрайно раздробена. В действителност той е агент на аватара.

Консултът погледна стария учен.

– Но все пак е шпионин – заяви Силенъс. – Шпионите ги екзекутират, нали?

Полковник Касад държеше в ръката си бластер. Не се целеше в никого.

– Имате ли връзка с кораба си? – обърна се той към консула.

– Да.

– Как?

– Чрез инфотерма на Сайри. Той има... някои приспособления.

Касад леко кимна.

– Навярно сте поддържали връзка с прокудените но векторния пре-
давател на кораба?

– Да.

– Докладвали сте за поклонението, както се е очаквало от вас?

– Да.

– Те обаждаха ли ви се?

– Не.

– Как можем да му вярваме? – извика поетът. – Той е един мръсен
шпионин.

– Затваряйте си устата – каза след малко полковник Касад с равен
глас. Той не изпускате консула от погледа си. – Вие ли нападнахте Хет
Мастийн?

– Не – отговори консултът. – Но когато „Игдрзил“ се запали, разб-
рах, че има нещо нередно.

– Какво искате да кажете? Консултът се прокашля.

– Прекарал съм известно време с храмери, които са гласове на дър-
вото. Връзката им с техните кораби е почти телепатична. Реакцията на
Мастийн беше прекалено примирена. Или той не е това, за което се
представяше, или е знаел, че предстои корабът да бъде разрушен, и е
прекъснал контактите си с него. Докато бях на пост, слязох долу, за да
го видя. Няваше го. Кабината беше в същия вид, в който я намерихме,
като се изключи това, че Мьобиусовата кутия не беше затворена. Ергът
може и да е избягал. Затворих кутията и се качих горе.

– Нищо ли не направихте на Хет Мастийн? – отново попита Касад.

– Нищо.

– Пак повтарям: защо, по дяволите, трябва да ви вярваме? – обади
се Силенъс. Поетът пиеше скоч от последната бутилка от запасите си.

Докато отговаряше, консулт гледеше към бутилката.

– Нямате основание да ми вярвате – каза той. – Няма значение.

Дългите пръсти на полковник Касад лениво потупваха матовия ко-
бур на смъртоносната палка.

– Как смятате да използвате по-нататък векторната си връзка? – по-
пита той.

Консултът уморено си пое дъх и каза:

– Ще съобщя, когато се отворят Гробниците на времето. Ако съм
жив дотогава.

Брон Ламиа посочи към старомодния инфотерм:

– Какво ни пречи да го унищожим. Консулт сви рамене.

– Той може да бъде полезен – възрази полковникът. – Бихме могли да подслушваме военни и цивилни съобщения, когато не са шифровани. Освен това можем да повикаме консулския кораб, ако ни потрябва.

– Не! – извика консулт. Това беше първата му емоционална реакция от доста време. – Вече не можем да се върнем обратно.

– Не мисля, че имаме намерение да се връщаме обратно – каза полковник Касад и огледа бледите физиономии, които го заобикаляха.

Известно време никой не проговори. После Сол Уайнтрауб заяви:

– Трябва да вземем някакво решение. И докато люлееше детето си, направи знак с глава към консула.

Мартин Силенъс беше опрял чело на гърлото на празната бутилка от уиски. Повдигна глава и се изкикоти:

– Наказанието за предателство е смърт. Сигурно е, че всички ще загинем след няколко часа. Защо последното ни дело да не бъде една екзекуция?

През лицето на отец Хоит премина спазъм и то се изкриви в гримаса. Той попила напуканите си устни с треперещ пръст и каза:

– Ние не сме съд.

– Напротив – рече полковник Касад, – съд сме. Консулт повдигна крака, обгърна коленете си с ръце и сплете пръсти.

– Тогава решавайте – каза той с безразличен глас. Брон Ламиа беше извадила автоматичния пистолет на баща си. Остави го на пода, където бе седяла допреди малко. Погледът ѝ пронизваше ту консула, ту Касад.

– За предателство ли ще си говорим? – попита тя.

– Предателство спрямо какво? Като се изключи може би полковника, никой от нас тук не е наистина видна личност. Всички сме изритани насам от сили, които са извън нашия контрол.

Сол Уайнтрауб се обърна направо към консула:

– Това, което не знаете, приятелю, е, че щом като Мейна Гладстоун и Техноцентъра са ви възложили да влезете в контакт с прокудените, те са били съвсем наясно как ще постъпите. Може би не са се досещали, че прокудените разполагат със средство да отворят Гробниците – макар че с военното разузнаване на Техноцентъра човек никога не може да бъде сигурен, – но без съмнение са знаели, че ще се опълчите срещу двете общества, двата лагера, които са извършили неправда над семейството ви. Вие не сте действали по ваша собствена воля повече, отколкото – той вдигна бебето нагоре – това дете.

Консулт изглеждаше смутен. Понечи да отговори, но накрая само поклати глава.

– Това може и да е вярно – рече полковник Федман Касад, – но колкото и някой да иска да ни използва като пионки, трябва да се стараем да избираме собствените си действия.

Той погледна нагоре към стената, където отблясъците от далечното космическо сражение оцветяваха гипсовата мазилка в кървавочервено, и продължи:

– В тази война ще загинат хиляди хора. Може би милиони. Ако прокудените или Шрайка получат достъп до телепортаторната система на Мрежата, милиарди хора на стотици планети ще бъдат застрашени.

Консулт гледеше как Касад вдига бластера.

– За всички ни това е най-бързият начин – каза Касад. – Шрайка не познава милост.

Всички мълчаха. Консулт изглеждаше така, сякаш се е загледал в нещо много далечно.

Касад постави предпазителя и върна оръжието в кобура на пояса си.

– Щом като сме стигнали чак дотук – рече той, – ще изменим и останалата част от пътя заедно.

Брон Ламиа бутна настрана пистолета на баща си, стана, направи няколко крачки, коленичи до консула и го прегърна. Стреснат, консулт повдигна едната си ръка. По стената зад тях танцуваше светлина.

Минута след това Сол Уайнтрауб се доближи до тях и ги прегърна и двамата, поставяйки ръка върху рамото на всеки един. Внезапната топлина на много тела караше бебето да се извива от удоволствие. Консулт усети мирис на талк и уханье на новородено.

– Не бях прав – рече консулт. – Ще поискам нещо от Шрайка. Ще го помоля за нея.

Той леко докосна главата на Рахил по мястото, където черепчето ѝ се закривяваше към врата. Мартин Силенъс издаде някакъв звук, който започна като смях и заглъхна като стон.

– Последните ни желания – каза той. – Нима музата изпълнява желания? Аз нямам желание. Искам само тази поема да бъде завършена.

Отец Хойт се обърна към поета:

– Толкова ли е важна? – попита.

– О, да, да, да, да – изпъшка Силенъс. Остави празната бутилка от уиски, бръкна в чантата си, извади една стиска тънки листове, вдигна ги нависоко и ги предложи на групата. – Искате ли да я прочетете? Искате

ли аз да ви я прочета? Тя пак започна да се лее. Прочетете старите й части. Прочетете песните, които написах преди три столетия и които никога не съм публикувал. Там всичко е казано. Всички ние сме вътре. Мое-то име, вашите имена, това пътуване. Не разбирате ли... аз не създавам поема, а създавам бъдещето! – той остави листовите да се разхвърчат, вдигна празната бутилка, намръщи се и я протегна като потир. – Аз създавам бъдещето – повтори той, без да гледа към групата – но не то, а миналото трябва да бъде променено. Един момент. Време е да решаваме.

Мартин Силенъс вдигна лице. Очите му бяха зачервени.

– Това нещо, което ще ни убие утре – каза той, – и моя муза, и наш създател, и наш разрушител – то е изпратено при нас от бъдещето. Добре, оставете го. Нека този път то да вземе мен и да остави Били на спокойствие. Нека вземе мен и да остави поемата ми да свърши дотук, недовършена за вечни времена.

Поетът вдигна още по-високо бутилката, затвори очи и я хвърли към стената. Отломките се разхвърчаха, отразявайки оранжевата светлина от далечните безшумни експлозии.

Полковник Касад се доближи до него и сложи дългите си пръсти върху рамото му.

За няколко секунди в помещението сякаш стана по-топло, просто от факта на човешкия контакт. Отец Ленар Хойт се отдалечи от стената, на която се подпираше, и вдигна дясната си ръка. Палецът му се допираше до кутрето, а другите три пръста стърчаха нагоре. Този жест някак обхващаше и него самия, и хората, които стояха пред него. Той каза тихо:

– Ego te absolvo.³²

Отвън вятърът се блъскаше в стените и свиреше около водосточните тръби и балконите. Светлината от сражението, което се водеше на сто милиона километра, хвърляше върху хората синкави отблясъци.

Полковник Касад тръгна към изхода. Всички му направиха път.

– Нека се опитаме да поспим малко – предложи Брон Ламиа.

По-късно, когато беше сам в хамака си и се вслушваше в нищенето и воя на вятъра, консултът свря буза в раницата си и придърпа по-нагоре грубото одеяло. От години не бе успявал да заспи лесно.

Той пхна свит юмрук под бузата си, затвори очи и заспа.

32. Опрощавам ти греховете! (лат.) – бел.прев.

ЕПИЛОГ

Консултът се събуди от звуците на балалайка. Някой свиреше толкова тихо, че отначало му се стори, че музиката е част от съня му.

Той стана, потръпна от студения въздух, уви одеялото около себе си и излезе на дългия балкон. Още не се бе зазорило. В небесата продължаваха да горят отблясъците от битката.

– Извинете ме – каза Ленар Хойт и вдигна глава от инструмента си.

Свещеникът се бе сгушил навътре в качулката си.

– Няма нищо – отвърна консултът. – И без това тъкмо щях да се събудя.

Това беше вярно. Не си спомняше някога да се е чувствал потпочинал.

– Продължете, моля – добави той.

Звуците бяха отчетливи и ясни, но едва се чуваха от свистенето на вятъра. Хойт сякаш участваше в дует заедно със студения вятър, който слизаше от планинските върхове. За консула в тази яснота имаше нещо почти мъчително.

Брон Ламиа и полковник Касад също излязоха. Минута по-късно към тях се присъедини и Сол Уайнтрауб. Рахил се извиваше в ръцете му и протягаше ръчички към нощното небе, сякаш искаше да улови ярките му съцветия.

Хойт свиреше. В часа преди да зазори, вятърът се засилваше и водосточните тръби и другите издатини на сградата играеха ролята на пластинки, ако мрачната крепост можеше да се оприличи на фагот.

Появи се Мартин Силенъс, който държеше главата си с ръце.

– Никой не уважава махмурлиите! – рече той. После се наведе над високия парапет и добави: – Ако се издрайфам от тази височина, ще ми не половин час, докато онова се приземи.

Отец Хойт не го погледна. Пръстите му шареха по струните на малкия инструмент. Северозападният вятър ставаше все по-силен и по-студен, а балалайката му се противопоставяше с топли и жизнени звуци.

Докато вятърът набираше мощ, а неописуемата музика не му отстъпваше по нищо, консултът и останалите стояха сгушени в одеяла и качулки. Консултът никога не бе слушал толкова странни и толкова прекрасни съзвучия.

Вятърът се изви във вихър, надигна се, достигна някакъв връх и

спадна. Хойт престана да свири.

Брон Ламиа се озърна и каза:

– Почти се съмна.

– Имаме още един час – рече полковник Касад.

Ламиа сви рамене:

– Защо да чакаме?

– Защо, наистина? – обади се Сол Уайнтрауб. Той погледна на изток, където единственият намек за изгрева беше едно съвсем леко нобледняване на съзвездията, и добави: – Изглежда, че денят ще бъде хубав.

– Хайде да се приготвим – предложи Хойт. – Ще ни трябва ли багажът? Спогледаха се.

– Не, мисля, че не – рече консултът. – Полковникът ще носи инфотерма, който има връзка с вектора. Всеки ще си вземе онова, което му е нужно за аудиенцията с Шрайка. Останалите неща ще оставим тук.

– Отлично – каза Брон Ламиа, обърна гръб на тъмния изход и направи жест към останалите. – Хайде да тръгваме.

От североизточния вход на крепостта до блатистата долина се слизаше по шестстотин шестдесет и едно стъпала. Парапет нямаше. Групата слизаше внимателно и всеки гледаше къде стъпва в несигурната светлина.

Когато слязоха долу, погледнаха назад към каменните грамади над тях. Крепостта изглеждаше като част от планината, а балконите и външните стълбища сякаш бяха обикновени скални издатини. От време на време по-ярките експлозии осветяваха някой прозорец или очертанията на водоливник, но иначе крепостта Хронос почти бе изчезнала зад тях.

Минаха през ниските хълмове в подножието ѝ, като се стараеха да стъпват по тревата и да вървят по-далече от бодливите шубраци, които протягаха тръни, подобни на остри нокти. След десет минути стигнаха до пясък и започнаха да се спускат надолу към долината, вървейки през ниски пясъчни дюни.

Брон Ламиа водеше групата. Тя носеше най-хубавата си шапка и червен копринен костюм с черни шарки. След нея вървеше полковник Касад. Той беше в пълно бойно снаряжение. Полимерното покритие на бронята му още не бе включено да излъчва измамни образи, така че тя изглеждаше непроницаемо черна и поглъщаше дори светлината, която идваше отгоре. Касад носеше стандартна пушка на щурмовак от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ. Визьорът на шлема му блестеше като черно

огледало.

Отец Хойт беше с черно наметало и черен костюм с монашеска яка. На рамото му висеше балалайката. Той я придържаше с две ръце като малко дете. Продължаваше да стъпва внимателно, сякаш всяко повдигане на крака му причиняваше болка.

След него вървеше консултът. Беше с официално облекло на дипломат – колосана риза, черни панталони, фрак, кадифено наметало и тривърхата позлатена шапка, която бе носил първия ден на дърволета. Трябваше да прикрепя шапката си с ръка, за да не я отвее вятърът, който отново беше излязъл, хвърляше песъчинки в лицето му и се хлъзгаше между дюните като змия.

На няколко крачки от него вървеше Мартин Силенъс. Беше облечен в коженото си палто, от което висяха едри валма.

Последен в колоната беше Сол Уайнтрауб. Той носеше Рахил в едно кошче, повесено през врата му, и я прикриваше и с палто, и с наметало. Пееше ѝ тиха песничка, чиито звуци се губеха сред воя на вятъра.

След четиридесет минути път стигнаха до мъртвия град. Мрамор и гранит блестяха под ярката светлина. Планинските върхове светеха зад тях, а крепостта Хронос се сливаше със скалните форми. Групата мина през пясъчна долчинка, изкачи една ниска дюна и внезапно пред нея за пръв път се показа началото на долината с Гробниците на времето. Консултът успя да различи полегатите очертания на крилата на Сфинкса и сиянието на нефритена светлина.

Далечен тътен и трясък, идващи изотзад, накараха консула да се обърне бързо с разтуптяно сърце.

– Започва ли? – попита Брон Ламиа. – Бомбардировка ли е?

– Не, погледнете – отговори Касад и посочи едно място на небето над планинските върхове, където някакво тъмно петно скриваше звездите. Оттам проблясваха светкавици и осветяваха замръзнали полета и ледници. – Това е просто буря – добави той.

Поеха отново по пътя си през пурпурните пясъци. Консултът се усети, че се мъчи да различи контурите на някаква фигура при Гробниците или на входа на долината. Той беше сигурен, беше повече от сигурен, че там нещо ги чака... че онова нещо ги чака.

– Вижте! – възкликна Брон Ламиа. От вятъра шепотът ѝ едва се чуваше.

Гробниците на времето сияеха. Онова, което консулт отначало бе помислил за светлина, падаща отгоре и отразена от тях, беше собствено то сияние на всяка Гробница, при това различно по цвят. Сияанията

ставах все по-ярки, а самите Гробници се губеха в мрака на долината.

Въздухът замириса на озон.

– Това обичайно явление ли е? – попита отец Хойт с тънък глас.

Консулт поклати глава:

– Никога не съм чувал за такова нещо.

– По времето, когато Рахил беше тук и проучваше Гробниците, никога не е ставало дума за такова нещо – добави Сол Уайнтрауб и пак заляпа тихо песничката.

Групата отново закрачи напред през подвижните пясъци.

Когато достигнаха входа на долината, спряха. Пред тях се разстилаха меки дони и се издигаха скали, които хвърляха мастиленочерни сенки. Полегатата пътека водеше надолу – там, където сияеха Гробниците.

Никой не застана начело на колоната и никой не проговори. Консулт чувстваше как сърцето му лудо се блъска в ребрата. Той се страхуваше да узнае какво има долу; но по-лошото беше, че в съзнанието му се настани някаква лудост, сякаш дошла върху крилето на вятъра. Тя го вледеняваше. Искаше му се да изкрещи и тичешком да поеме обратно към хълмовете, откъдето бяха дошли.

Консулт се обърна към Сол Уайнтрауб:

– Каква е тази песничка, която пеете на Рахил?

Ученият се насили да се усмихне и почеса късата си брада.

– От един стар филм с двуизмерно изображение. Отпреди Хеджира. Дявол да го вземе, тя е отпреди всичко.

– Нека и ние да я чуем – помоли Брон Ламиа, схванала мисълта на консула. Лицето ѝ беше много бледо.

Уайнтрауб заляпа. Отначало гласът му бе тънък и едва се чуваше. Но мелодията беше жизнерадостна и странно ободряваща. Отец Хойт свали балалайката си и започна да акомпанира. Звучите набираха увереност.

Брон Ламиа се засмя, а Мартин Силенъс произнесе с уважение:

– Боже мой, колко е стара! Често я пеех като дете.

– Но кой е магьосникът? – попита полковник Касад. Силният глас, който се раздаде от шлема му, прозвуча странно, но в този контекст и забавно.

– И какво е това ОЗ? – обади се Ламиа.

– И всъщност кой отива да види този магьосник? – добави консулт, като чувстваше как черната паника вътре в него полека-лека се разсейва.

Сол Уайнтрауб престана да пее и се опита да отговори на въпросите, да опише идеята на един филм с двуизмерно изображение, забравен

от столетия насам.

– Не се притеснявайте – каза Брон Ламиа. – Може да ни обясните тези неща и по-късно. Само го изпейте пак.

Зад тях планините бяха потънали в мрак. Пред тях се разстилаше благиата местност, продухвана от вихрушки. Небето продължаваше да се къпе в кървава светлина, но хоризонтът на изток беше малко по-светъл от останалата му част. Отляво мъртвият град сияеше като каменно съзъбие.

Брон Ламиа отново тръгна първа. Сол Уайнтрауб запя по-силно. Рахил се извиваше от възторг. Ленар Хойт свали наметалото си, за да не му пречи да свири на балалайката. Мартин Силенъс запокити далече в пясъците една празна бутилка и продължи да пее. Дълбокият му глас, който се издигаше над вятъра, бе учудващо силен и приятен.

Федман Касад вдигна визъора на шлема си, метна оръжието си на гръб и се присъедини към хора. Консулт също запя, помисли си за смешните стихчета, засмя се на глас и после запя отново.

Точно на мястото, където мракът се сгъстяваше, колоната се превърна във верига. Консулт отиде надясно, Касад тръгна до него, а Сол Уайнтрауб остана по средата. Брон Ламиа стисна ръката на Силенъс, а с другата се хвана за Сол. Шестимата закрачиха рамо до рамо.

Като продължаваха да пеят високо и стъпваха в крак, без да се обръщат назад, те слязоха в долината.

КРАЙ

© 1989 Дан Симънс
© 1995 Валентин Кръстев, превод от английски

Dan Simmons
Hyperion, 1989

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ХИПЕРИОН. 1995. Изд. Бард, София. Биб. Избрана световна фантастика, No.20.
Фантастичен роман. Превод: от англ. Валентин КРЪСТЕВ [Hyperion / Dan
SIMMONS]. Формат: 20 см. Страници: 544. Цена: 140.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/158>]